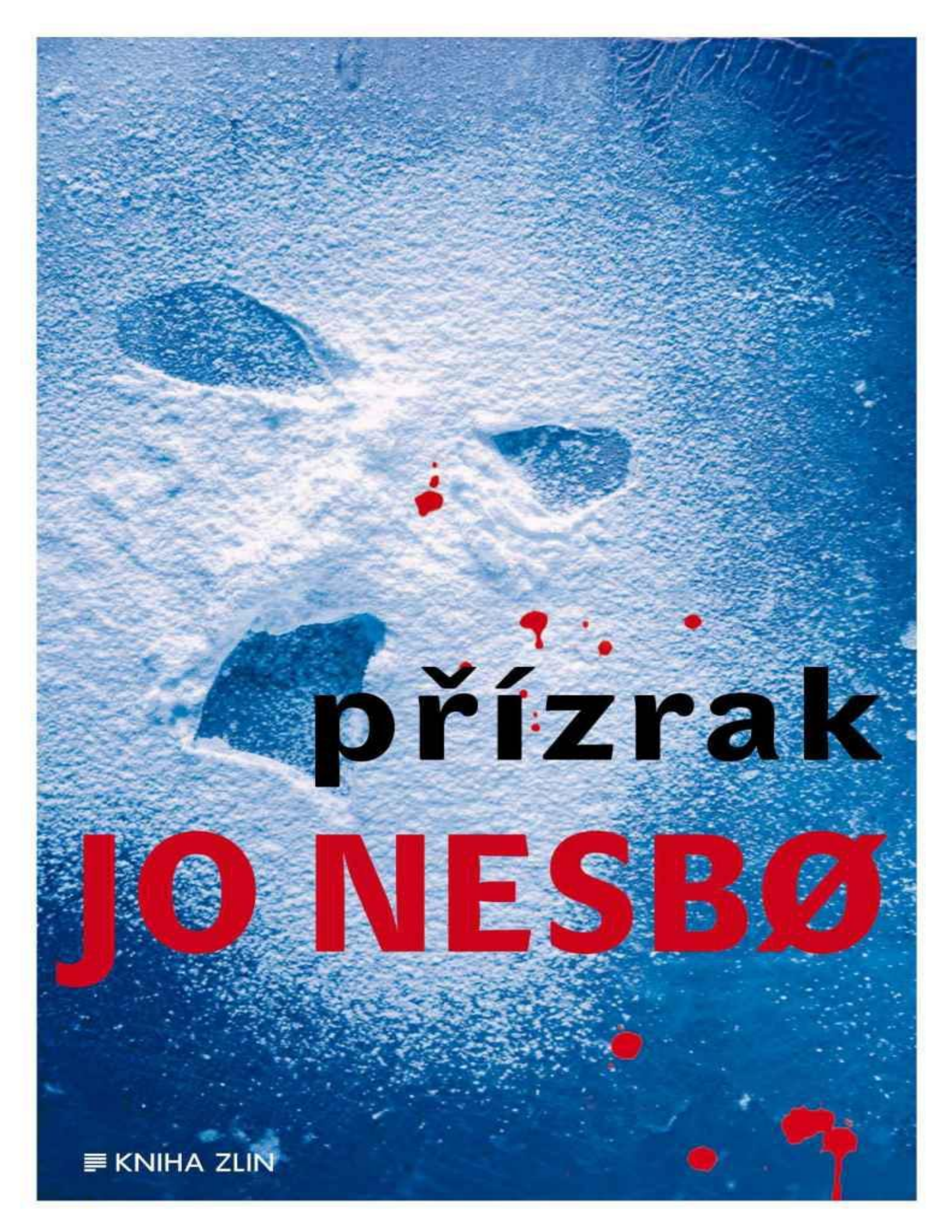

The background of the cover is a blue-toned photograph of a snowy landscape. Several footprints are visible in the snow, and there are several red blood splatters scattered across the scene, particularly around the footprints and in the lower right corner.

přízrak

JO NESBØ

FLEET

Jo Nesbø
PŘÍZRAK

Kniha Zlín / 2014

PŘÍZRAK

Jo Nesbø

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůfková 2014

ISBN 978-80-7473-242-3 (ePub)
ISBN 978-80-7473-243-0 (mobi)

ČÁST I.

Kapitola 1

Pišťení ji volalo. Jako osten pronikalo všemi ostatními zvuky večerního centra Osla – pravidelným hučením automobilů za oknem, vzdálenou klesající a stoupající sirénou, odbíjením kostelního zvonu, který se před chvilkou rozezněl poblíž. Právě v tuto dobu, večer, případně také těsně před východem slunce, se vydávala za potravou. Šmejdila čenichem po špinavém linoleu na kuchyňské podlaze. Bleskurychle registrovala a třídila pachy do tří kategorií: jedlé, rizikové nebo pro přežití irelevantní. Nakyslý pach šedého cigaretového popela. Sladká, cukrová chuť krve na tamponu. Hořká vůně na spodní straně zátky od piva Ringnes. Z prázdné kovové nábojnice s místem pro olověnou kulku ráže devět krát osmnáct milimetrů, nazývané též pouze Makarov podle pistole, pro niž byl tento kalibr původně přizpůsoben, stoupaly molekuly síry, ledku a oxidu uhličitého. Kouř z ještě čadící nedokouřené cigarety se zlatě zbarveným filtrem a v černém papíře s potiskem ruské carské orlice. Tabák by se dal sežrat. A tady: závan alkoholu, kůže, tuku a asfaltu. Bota. Očíchala ji a konstatovala, že by nebyla tak snadno stravitelná jako bunda ve skříni, ta, co byla cítit po benzínu a po mršině, z níž byla vyrobena. Její hlodavčí mozek se nyní soustředil na to, jak by se dala překonat věc ležící před ní. Zkusila to z obou stran, snažila se procpat své pětadvacet centimetrů dlouhé a dobrého půl kilogramu těžké tělo okolo, jenže to nešlo. Překážka ležela na boku zády ke zdi a blokovala jí vchod do hnízda a přístup k jejím osmi čerstvě narozeným, slepým, holým mláďatům, která pištěla stále hlasitěji a dožadovala se jejich struků. Hora masa byla cítit solí, potem a krví. Byl to člověk. Ještě žijící člověk: její citlivé uši dokázaly přes kvílení hladových mláďat zachytit slabý tlukot srdce.

Bála se, neměla však na výběr. Nutnost nakrmit mláďata byla nadřazena veškerému nebezpečí, veškerému úsilí, veškerým ostatním instinktům. Nadále tedy čenichala se zdviženým čumákem a čekala, až ji napadne řešení.

Kostelní zvon nyní odbíjel v taktu s lidským srdcem. Jeden úder, druhý. Třetí, čtvrtý... Odhalila hlodáky.

Červenec. Do hajzlu. V červenci se přece prostě neumírá. Slyším vážně kostelní zvon, nebo byl v těch zatracenejch kulkách nějaký halucinogen? Fajn, tak tady to skončí. Vlastně no a co má bejt? Tady nebo tam. Ted' nebo potom. Ale vážně jsem si zasloužil umřít v červenci? Za zpěvu ptáků, cinkotu lahví, smíchu zdola od řeky Aker a s tím svineckým letním štěstím hned pod oknem? Zasloužil jsem si ležet na podlaze v zablěšeném feťáckým doupěti a v těle mít nadbytečnou díru, ze který všechno vytejká: život, vteřiny a záblesky vzpomínek na to, co mě sem dovedlo? Všechny ty drobnosti i podstatný záležitosti, hromada náhod a událostí, který jsem si sám vybral jenom napůl – jsem to já, je to všechno, je tohle můj život? Měl jsem plány, nebo snad ne? A ted' se to obrátilo v prach, ve vtip bez pointy, tak krátký, že bych ho stihnul odvyprávět, než ten zatracenej zvon přestane odbíjet. Ach jo, pálí to jako svině! Nikdo mi neřekl, že umírání tak bolí. Seš tady, tati? Nechod' pryč, ted' ne. Hele, ten vtip zní takhle: Jmenuju se Gusto. Nedávno mi bylo devatenáct. Tys byl mizera, co vošukal mizernou ženskou, a za devět měsíců jsem vyskočil z břicha já, a než jsem stačil říct „táto!“, odvezli mě do pěstounský rodiny. A tam jsem příšerně vyváděl, jenže oni mi akorát přitáhli tu dusivou peřinu péče blíž k tělu a zeptali se mě, co bych chtěl za to, když se vyklidním. Svineckou zmrzlinu? Necháпали, kurva, že takový jako ty a já by měli rovnou střílet, zbavovat se jich jako škodný, necháпали, že šíříme nákazu a zkázu a měníme se v krysy, jakmile k tomu dostaneme příležitost. Můžou si za to sami. Jenomže oni taky něco chtějí. Všichni něco chtějí. Bylo mi třináct, když jsem v pohledu svojí pěstounky poprvý zahlídnul,

co chtěla ona.

„Jsi moc krásný, Gusto,“ prohlásila. Vešla do koupelny – nechal jsem otevřené dveře a schválně jsem nepustil sprchu, aby ji zvuk nevaroval. Postála tam přesně o vteřinu dýl, než měla, a teprve pak odešla. A já jsem se smál, protože teď jsem to věděl. To mi jde, tati – vidím, co lidi chtějí. Mám to po tobě? Byls taky takovej? Po jejím odchodu jsem se prohlížel ve velkém zrcadle. Nebyla první, kdo mi řekl, že jsem krásnej. Dospěl jsem dřív než ostatní kluci. Byl jsem vysoký, štíhlejší, ale už jsem měl široká ramena a svaly. Vlasy jsem měl tak černý, až se mi leskly, jako by odrážely veškerý světlo. Vysoký lícní kosti. Široká rovná brada. Veliká lačná pusa, ale rty plný, jako mívají holky. Snědá hladká kůže. Hnědý, skoro černý oči. Jeden kluk ze třídy mě nazval Cigošem. Didrik – jmenoval se tak? V každém případě se chtěl stát koncertním pianistou. Bylo mi patnáct, když ve třídě zahlásil: „Vždyť Cigoš sakra neumí ani pořádně číst.“

Jenom jsem se zasmál. Samozřejmě jsem věděl, proč to řekl. Co chtěl. Kamilla, do který byl potají zamilovanej, byla ne až tak potají zamilovaná do mě. Na třídním večírku jsem si trochu osahal, co má pod svetrem. Nebyla to žádná sláva. Zmínil jsem se o tom před pár klukama a asi se to dostalo k Didrikovi a on se rozhodnul mě vyšachovat. Ne že bych tak zatraceně stál o to bejt in, ale vyšachování je vyšachování. Tak jsem zaskočil za Tutuem do motorkářskýho klubu – už na škole jsem pro něj drobet dealoval haš. Vysvětlil jsem mu, že jestli mám svoji práci dělat pořádně, potřebuju mít respekt. Tutu slíbil, že to s Didrikem vyřídí. Didrik pozdějc odmítnul komukoli vysvětlit, jak se mu podařilo přimáchnout si dva prsty přímo pod horním pantem dveří na klučičích záchodech, ale Cigošem mě už nikdy nenazval. A koncertním pianistou se taky nikdy nestal. Kurva, taková bolest! Ne, tati, nepotřebuju útěchu, potřebuju si šlehnout. Poslední šlehnutí, pak tenhle svět potichu a poklidně opustím, slibuju. Zvon znova odbíjí. Tati?

Kapitola 2

Byla téměř půlnoc, když na osloském letišti Gardermoen doroloval letoun linky SK-459 z Bangkoku do Osla na vykázané místo u východu čtyřicet šest. Kapitán Tord Schultz brzdil, dokud Airbus 340 úplně nezastavil, a vzápětí rychle vypnul přívod paliva. Frekvence kovového jekotu proudových motorů se snížila, řev přešel do dobromyslného mručení a to následně utichlo. Tord Schultz automaticky zaznamenal čas, tři minuty a čtyřicet vteřin od dosednutí, dvanáct minut před pravidelným příletem. Pustil se společně s druhým pilotem do provádění úkonů spojených s odstavením stroje a zaparkováním, protože letoun tu měl zůstat stát přes noc. Zboží v něm měl nechat. Otevřel desky s palubním deníkem. Září 2011. V Bangkoku nadále panovalo období dešťů a jako obvykle tam byla úplná prádelna – těšil se domů na první chladné podzimní večery. Oslo v září. Nikde na zemi není líp. Vyplnil kolonku, kam se uvádí množství zbývajících paliva. Palivové účetnictví. Občas se z něj musel zodpovídat. Třeba po přiletech z Amsterdamu nebo Madridu, kdy letěl rychleji, než bylo ekonomicky přijatelné, a kdy ve snaze všechno stihnout propálil tisíce korun. Nakonec si ho šéfpilot zavolal na kobereček.

„Stihnout co?“ řval tehdy. „Neměl jste na palubě žádné pasažéry, kteří by potřebovali stihnout návazné spoje!“

„Nejpřesnější letecká společnost na světě,“ odcitoval Tord Schultz se zamumláním reklamu.

„Ekonomicky nejprodělečnější letecká společnost na světě! To je celé vaše vysvětlení?“

Tord Schultz pokrčil rameny. Nemohl přece přiznat, jak to bylo, že otevřel přívody paliva proto, že potřeboval sám něco stihnout. Let, na který byl přidělen, let do Bergenu, Trondheimu nebo Stavangeru. Že bylo nanejvýš nutné, aby ho pilotoval on sám, a nikoli někdo z kolegů.

Byl příliš starý, proto ho mohli maximálně seřvat. Nedělal závažné chyby, profesní organizace nad ním držela ochrannou ruku a už za pár let dosáhne dvou pěttek, bude mu pětapadesát, a půjde beztak do důchodu. Vzdychl. Ještě má pár let, aby leccos napravil, aby neskončil jako ekonomicky nejprodělečnější dopravní pilot na světě.

Palubní deník podepsal, vstal a vyšel z kokpitu, aby pasažérům předvedl řadu dokonalých perleťově bílých zubů v dokonale opálené tváři. Ten úsměv jim měl sdělit, že je ztělesněním bezpečí. Pilot. Povolání, díky němuž býval v očích ostatních lidí „někdo“. Všiml si, že jakmile padlo ono magické slůvko „pilot“, vždycky se na něj lidé, ženy i muži, mladí i starší, automaticky začali dívat jinak a objevili jeho charisma, nonšalantní chlapecký šarm, avšak i chladnou přesnost a rozhodnost kapitána letadla, nadřazený intelekt a odvahu toho, kdo vzdoruje fyzikálním zákonům a běžným strachům, jež jsou člověku vrozené. Jenže to už je dávno. Teď na něj hledí jako na řidiče autobusu a ptají se ho, kolik stojí nejlevnější letenky do Las Palmas a proč není v letadlech Lufthansy víc místa pro nohy.

Do háje s nimi. Do háje s nimi se všemi.

Tord Schultz se postavil k východu vedle letušky, narovnal se a usmíval se, pronášel „welcome back, miss“ výraznou texaskou angličtinou, jíž se naučil ve středisku pilotního výcviku v Sheppardu. Odpovědi mu byly uznalé úsměvy. Byly časy, kdy si už jen díky tomuhle úsměvu dokázal napůl domluvit schůzku v příletové hale. A také to dělal. Od Kapského Města až po Altu. Ženy. To byl jeho problém. I řešení. Ženy. Spousta žen. Stále nové ženy. A teď? Pod kapitánskou čepicí mu začínala ustupovat kštice, avšak na míru ušitá uniforma nadále podtrhovala jeho vysokou ramenatou postavu. Právě kvůli ní se ve výcvikovém středisku nedostal do stíhačky, nýbrž skončil jako nákladní pilot na stroji Hercules, nebeském tahounovi. Doma jim navykládal,

že měl o pár centimetrů delší záda, že kokpity letounů Starfighter, F-5 a F-16 diskvalifikují všechny kromě trpaslíků. Pravda byla, že v konkurenci neobstál. Jeho tělo rozměrově vyhovovalo. Vždycky vyhovovalo. Tělo bylo to jediné, co si od té doby dokázal zachovat, co se nerozpadlo, nerozdobilo. Na rozdíl od jeho manželství. Rodiny. Přátel. Jak k tomu došlo? Kde byl, když se to stalo? Patrně v hotelovém pokoji v Kapském Městě nebo v Altě, v nose kokain, který měl vyvažovat otupující a potenci zabíjející účinek drinků na baru, a s penisem v pozici „not-welcome-back-miss“, jímž si kompenzoval všechno, čím nebyl a nikdy nebude.

Tord Schultz si povšiml muže, který k němu přicházel uličkou mezi sedadly. Dotyčný kráčel se skloněnou hlavou, přesto výrazně převyšoval ostatní pasažéry. Byl štíhlý a širokoplecí jako Schultz sám. Krátce střížené světlé vlasy mu na hlavě tvořily kartáč. Byl o něco mladší, vypadal norský, ale sotva to byl turista na cestě domů, spíš jeden z *expatů*, s tlumeným, téměř šedým opálením, které je typické pro bělochy pobývající delší dobu v jihovýchodní Asii. Nepochybně na míru šitý hnědý lněný oblek vyvolával dojem kvality, serióznosti. Možná obchodník. Ovšem nikoli majitel příliš vzkvétajícího obchodu, neboť letěl turistickou třídou. Schultzův pohled však na muže neutkvěl kvůli jeho obleku nebo výšce, nýbrž kvůli jizvě. Táhl se od levého koutku úst až téměř k uchu jako srpek měsíce. Groteskní a nádherně ohromující.

„See you.“

Tord Schultz sebou trhl, avšak nestihl muži na pozdrav odpovědět, neboť ten už ho minul a opustil letadlo. Dotyčný měl drsný a chraplavý hlas a také jeho krví podlité oči naznačovaly, že se právě probudil.

Letadlo bylo prázdné. Když posádka jako jeden muž opouštěla stroj, parkovala už na provozní ploše dodávka značky Daihatsu s personálem, který měl letoun uklidit. Tord Schultz zaregistroval, že z ní jako první vystoupil ten malý podsaditý Rus, viděl, jak pospíchá po schodech ve žluté reflexní vestě s firemním logem Solox.

See you.

Tord Schultz kráčel chodbou k budově posádek a přehrával si ta slova v hlavě.

„Neměl jste na něm ještě takový ten příruční kufříček?“ zeptala se jedna z letušek a ukázala na Schultzův kolečkový kufr značky Samsonite. Nevybavoval si její jméno. Mia? Maja? V každém případě se s ní kdysi v minulém století na jedné štaci vyspal. Nebo ne?

„Neměl,“ odvětil.

See you. Jako „ještě se uvidíme“? Nebo jako „vidím, že se na mě díváte“?

Minuli přepážku před vstupem do budovy posádek, kde měl teoreticky sedět celník připomínající čertíka vyskakujícího z krabičky. V devadesáti procentech případů byla židle za přepážkou prázdná a Schultze ani jedinkrát za těch třicet let, co pracoval v letecké přepravě, nezastavili a neprohledali.

See you.

Jako „já vás vidím“. A „vidím, kdo jste“.

Tord Schultz rychle prošel dveřmi do budovy posádek.

Sergej Ivanov si dal jako vždycky pozor, aby vystoupil z dodávky první, proto jakmile vůz zastavil na letištní ploše vedle airbusu, vyběhl po schodech do prázdného letadla. Vzal si do kokpitu vysavač a zamkl za sebou dveře. Navlékl si latexové rukavice a vytáhl si je až tam, kde mu začínalo tetování, odklopil víko vysavače a otevřel kapitánskou skříňku. Vytáhl z ní příruční kufřík značky Samsonite, rozevřel zip, uvolnil kovový kryt na dně a překontroloval, zda uvnitř leží čtyři kilogramové balíčky ve tvaru cihliček. Potom vstrčil příruční kufřík do vysavače, vmáčkł ho na místo mezi hadicí a velkým sáčkem na prach, který těsně předtím vyprázdnil. Víko přibouchl, odemkl dveře kabiny a vysavač zapnul. Celá operace mu zabrala pouhých několik

vteřin.

Jakmile kabinu uklidil a vyluxoval, vyšoural se z letadla, naházel světle modré pytle s odpadky na korbu dodávky a dojel zpátky do místnosti pro úklidový personál. Do nočního uzavření letiště měla přistát a vzlétnout už jen hrstka letadel. Sergej nakoukl vedoucí směny Jenně přes rameno. Přejel pohledem po monitoru počítače, který ukazoval dobu přiletů a odletů. Žádná zpoždění.

„Vezmu si Bergen na osmadvacítce,“ prohlásil Sergej s tvrdým ruským přízvukem. Přinejmenším však mluvil norsky – někteří jeho krajané bydlí v Norsku deset let a ještě pořád se musí uchýlovat k angličtině. Když sem Sergeje před téměř dvěma roky dovezli, strýček mu jasně naznačil, že se musí norštině naučit, a utěšoval ho tím, že po něm možná zdědil nějaké jazykové vlohy.

„Na osmadvacítku lidi mám,“ odpověděla Jenna. „Můžeš počkat na Trondheim na dvaadvacítce.“

„Beru Bergen. Trondheim si vezme Nick.“

Jenna na něj pohlédla. „Jak chceš. Ale neupracuj se k smrti, Sergeji.“

Sergej došel k jedné ze židlí u zdi a posadil se. Opatrně se opřel. Kůži mezi lopatkami, kterou si vzal do parády norský tatér, měl stále citlivou. Vytetoval mu tam kresby, jež Sergejovi poslal Imre, tatér sedící ve vězení v Nižním Tagilu, ale ještě toho dost chybí, než bude celé tetování kompletní. Sergej si vybavil tetování strýcových bodyguardů Andreje a Petra. Bledé modré čáry v kůži obou altajských kozáků vypovídaly o dramatickém životě a velkých činech. Sergej však už měl za sebou také chlapecký kousek. Vraždu. Byla to nevýznamná vražda, ovšem jehlou a inkoustem už byla do kůže zaznamenána v podobě anděla. A možná dojde na další. Významnější vraždu. Jestliže *nezbytné* se stane nezbytným, jak prohlásil strýc, který Sergeje vyzval, aby se na to přichystal, připravil se mentálně, potrénoval s nožem. Prý dorazí jistý muž, povídal. Není jisté, jestli dorazí, ale pravděpodobně ano.

Pravděpodobně.

Sergej se zahleděl na své ruce. Latexové rukavice si nestáhl. Samozřejmě to byla šťastná souhra okolností, že díky běžným pracovním pomůckám nezanechával na balíčcích žádné stopy – pro případ, že by se někdy něco zvrtilo. Ruce se mu ani náznakem nechvěly. Provozuje tohle už tak dlouho, že se musí udržovat v pohotovosti a občas si připomínat možné riziko. Doufal, že až nastane čas provést to, co je *nezbytné* – *to, što nužno* –, budou stejně klidné. Až si zaslouží tetování, k jehož provedení si už objednal předlohu. Opět si v duchu vyvolal ten obrázek: jak si doma v Nižním Tagilu rozepíná v obývacím pokoji košili, před zraky všech bratrů urků – kasty sibiřských kriminálních – a ukazuje jim nová tetování, která nepotřebují žádné vysvětlení, žádná slova. Proto také žádná nepronese. Jen to uvidí v jejich očích: že už není malý Sergej. Celé týdny při večerní modlitbě prosil, aby onen muž brzy dorazil. A aby se nezbytné stalo nezbytným.

Ve vysílače zachrastila výzva k zahájení úklidu v letounu na bergenské lince.

Sergej vstal. Zívl.

Procedura v kokpitu byla ještě jednodušší.

Otevřít vysavač, vsunout příruční kufřík do kapitánovy skříňky.

Cestou z letadla potkal přicházející posádku. Na kapitána ani nepohlédl, zíral do země a jen zaregistroval, že kapitán má stejný typ kufru jako Schultz. Samsonite Aspire GRT. Stejně červené barvy. Bez toho malého červeného příručního kufříčku, který se dá upevnit nahoru. Nic o sobě nevěděli, nevěděli, z jakých důvodů se v téhle záležitosti každý z nich angažuje, neznali své rodiny ani rodinné zázemí. Jediné, co Sergeje, Schultze a toho mladého kapitána spojovalo, byla telefonní čísla jejich neregistrovaných mobilních telefonů zakoupených v Thajsku, jimiž si mohli poslat esemesku v případě, že by došlo ke změně v letovém řádu. Sergej pochyboval, že by

se Schultz a tenhle kapitán znali. Andrej dbal pečlivě na to, aby každý disponoval jen takovými informacemi, které opravdu potřebuje. Proto Sergej nevěděl, co se s balíčky děje. Dokázal to však odhadnout. Protože když kapitán vnitrostátního letu mezi Oslem a Bergenem přechází na letišti z provozního prostoru do prostoru veřejného, neprochází přitom celníci ani bezpečnostní kontrolou. Kapitán vezme příruční kufříček s sebou do bergenského hotelu, kde posádka nocuje. Diskrétní zaklepání na dveře hotelového pokoje o půlnoci a čtyři kila heroinu se přesunou z ruky do ruky. Přestože nová droga – violin – poněkud stlačila cenu heroinu, prodává se čtvrtka na ulici nejméně za dvě stě padesát korun. Tisícovka za gram. Za předpokladu, že se materiál – který už je beztak říznutý – ještě jednou řízne, to dohromady dělá osm milionů korun. Sergej umí počítat. Natolik, aby věděl, že ho platí málo. Věděl však také, že až provede to, co je *nezbytné*, vyslouží si vyšší podíl. A za takový plat si bude za pár let moct koupit dům v Nižním Tagilu, najít si hezkou sibiřskou holku a možná si k sobě bude moct i nastěhovat rodiče, až zestárnou.

Mezi lopatkami ho zasvrbělo tetování.

Jako by se jeho kůže těšila na pokračování.

Kapitola 3

Muž ve lněném obleku vystoupil z letištního expresu na stanici Oslo hlavní nádraží. Konstatoval, že jeho staré domovské město musí mít za sebou teplý slunečný den, protože vzduch byl nadále jemný a vlahý. Muž nesl téměř směšně malý plátěný kufřík a rychlou pružnou chůzí vypochoďoval z nádražní budovy jižním východem. Venku tlouklo srdce Osla – o němž někteří tvrdili, že ho město nemá – v klidovém režimu. Noční rytmus. Těch pár automobilů, které kroužily nahoře po mimoúrovňové křižovatce, vyvrhovala silnice jeden po druhém, východně směrem na Stockholm a Trondheim, severně k ostatním městským částem nebo západně ve směru na Drammen a Kristiansand. Mimoúrovňová křižovatka se jak velikostí, tak tvarem podobala dinosaurovi, umírajícímu gigantovi, který brzy ustoupí bytům a kancelářským budovám v nové skvostné osloské čtvrti kolem nové skvostné osloské budovy – Opery. Muž se zastavil a pohlédl na bílou ledovou horu rozkládající se mezi mimoúrovňovou křižovatkou a fjordem. Po celém světě už získala řadu architektonických ocenění, lidé sem přijížděli zdaleka, aby se prošli po střeše z italského mramoru svažující se přímo do moře. Světlo za velkými okny budovy bylo stejně silné jako měsíční světlo, jež na stavbu dopadalo.

Jasně že je to vylepšení, pomyslel si muž.

Neměl na mysli příslib budoucí nové městské části, nýbrž minulost. Protože tohle místo bylo osloskou „šlehárou“, teritoriem feťáků, kteří si tu píchali drogy a užívali si rauš za zástěnou v podobě barabizen, která je – ztracené děti města – sotva skrývala. Za zástěnou mezi nimi a jejich nic netušícími sociálně-demokratickými rodiči majícími výhradně dobré úmysly. Vylepšení, pomyslel si. Propadnou peklu v krásnějším prostředí.

Naposledy tu stál před třemi roky. Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo.

Poflakovali se na pruhu trávy, téměř silničním záhonu, mezi stanicí a dálnicí. Stejně sjetí jako tehdy. Leželi na zádech se zavřenýma očima, jako by slunce svítilo příliš silně, vsedě na bobku hledali ještě nerozpíchanou žilu nebo stáli v předklonu a feťacky se pohupovali v kolenou, batoh na zádech, nejistí, jestli někam jdou nebo právě přišli. Stejně tváře. Nikoli stejní zombíci jako tehdy, kdy sem ještě chodíval, samozřejmě, ti už jsou dávno skutečně mrtví. Ale stejné tváře.

Cestou k Celní ulici jejich řady houstly. Protože to souviselo s důvodem, kvůli němuž se vrátil, snažil se vytvořit si nějaký dojem. Pokoušel se určit, jestli jich přibýlo nebo ubylo. Zaznamenal, že na Plata se už zase čile obchoduje. Ten obdélníček asfaltu na západní straně Železničního náměstí vymezený bílou čarou byl osloským Tchajwanem, zónou, kde se smělo volně obchodovat s drogami, zřízenou z toho důvodu, aby měly státní orgány nad tím, co se tu odehrává, jistý dohled a možná dokázaly zachytit mladé prvouživatele. Jenže jak se obchod rozšířil a Plata začala ukazovat pravou tvář Osla coby jednoho z nejhorších heroinových měst v Evropě, stalo se tohle místo úplnou turistickou atrakcí. Prodej heroínu a statistika předávkovaných byly pro hlavní město dlouho stigmatem, avšak přece jen ne natolik viditelným, jako tomu bylo v případě Plata. Tisk a televize krmily zbytek země obrázky zfetované mládeže, zombíky v centru za bílého dne. Vina padala na politiky. Když byla u vesla pravice, hřímala levice „příliš málo léčebných programů“, „nepodmíněné tresty produkují uživatele“ nebo „nová třídní společnost vytváří mezi přistěhovanci gangy a podporuje obchodování s drogami“. Jestliže byla u vesla levice, hřímala pravice „příliš málo policistů“, „příliš mírná azylová politika“ či „sedm z deseti vězňů jsou cizinci“.

Vedení města se chvíli nechalo honit ode zdi ke zdi, ale poté přijalo nevyhnutelné

rozhodnutí: vzalo ozdravení do vlastních rukou. Zametlo svinstvo pod koberec. Zavřelo Plata.

Muž ve lněném obleku zahlédl, jak před mladíkem v červenobílém dresu Arsenalu, stojícím nahoře na jedné schodech, podupávají čtyři lidé. Mladíkova hlava se otáčela doprava a doleva, trhaně, jako to dělají slepice. Hlavy čtyř ostatních se nehýbaly, jen na fanouška Arsenalu ve fotbalovém dresu upřeně zíraly. „Zájezd“. Prodejce na schodech čeká, až se mu shromáždí dost zájemců, kompletní zájezd: možná pět, možná šest. Pak vybere platby za objednávky a odvede je tam, kde dostanou drogu. Za roh nebo do zadního dvora, kde čeká jeho komplic. Je to jednoduchý princip – schránka, tedy člověk, který u sebe má drogu, nikdy nepřichází do styku s penězi, a šéf, tedy člověk, který peníze vybírá, nikdy nepřichází do styku s drogou. Pak si totiž policie jen stěží dokáže opatřit neprůstřelný důkaz, díky němuž by mohla jednoho nebo druhého obvinít z prodeje drog. Přesto se muž ve lněném obleku zarazil, protože to, co tady nyní viděl, byla stará metoda z osmdesátých a devadesátých let. Jakmile policie přestala pouliční prodejce zatýkat, prodáváci tenhle komplikovaný postup opustili a už nečekali, až budou mít zájezd pohromadě, nýbrž začali přímo prodávat každému jednotlivému zákazníkovi, který k nim přišel – peníze v jedné ruce, matroš v druhé. Začala snad policie zase zatýkat pouliční dealery?

Z protějšího směru právě přijel muž v cyklistických kalhotách, helmě, oranžových brýlích a dresu ve svítivých barvách. Pod přiléhavými kraťasy se mu bouchaly stehenní svaly a kolo vypadalo dře. Nejspíš proto si ho vzal s sebou, když společně se zbytkem zájezdu následoval fanouška Arsenalu za roh budovy. Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo. Ale ubýlo jich, nebo snad ne?

Šlapky na rohu Kapitánské ulice ho oslovily mizernou angličtinou – *Hey, baby! Wait a minute, handsome!* –, ale on jen zamítavě zavrtěl hlavou. Zdálo se, že se zvěst o jeho cudnosti, případně finanční nouzi, šířila rychleji, než kráčel, protože dívky o kus dál v ulici už o něj neprojevovaly zájem. Za jeho éry se osloské prostitutky oblékaly prakticky, nosily džíny a větrovky. Bylo jich málo a mohly si vybírat. Konkurence však přitvrdila a nyní tu byly k vidění minisukně, vysoké podpatky a síťované punčochy. Afričanky vypadaly, že je jim zima už teď. Počkejte v prosinci, pomyslel si.

Pokračoval dál do Kvadratury, která bývala úplně prvním centrem Osla, nyní však byla asfaltovou a zděnou pustinou s administrativními budovami a kancelářemi pro téměř dvě stě padesát tisíc pracujících mravenečků pilících domů, jakmile udeří čtvrtá nebo pátá, a přenechávajících tuto část města hlodavcům činným v noci. V době, kdy král Kristián IV. založil tuto čtvrť vyznačující se pravidelným půdorysem podle renesančních ideálů geometrického uspořádání, držely počet obyvatel v Kvadratuře na uzdě požáry. Povídalo se, že každý přestupný rok tu lze spatřit lidi v plamenech, jak běhají mezi domy, je slyšet jejich výkřiky, je vidět, jak hoří a škvaří se; na asfaltu pak po nich zůstává slabá vrstvička popela, a jestliže ji člověk dokáže sebrat a sníst ji, než ji vítr odvane, dům, ve kterém sám bydlí, nikdy neshoří. Kvůli riziku požárů zde Kristián IV. vybudoval širší ulice, než byl standard původního chudého Osla. Budovy byly navíc vystavěny z nenorského stavebního materiálu, z cihel. A kráčeje podél těch cihlových zdí minul muž otevřené dveře jednoho baru. Ke kuřákům postávajícím venku proudila čerstvě znásilněná verze písničky *Welcome to the Jungle* od Guns N' Roses, taneční reggae dávající na frak jak Marleymu, tak Roseovi, Slashovi i Stradlinovi. Muže zastavila napražená paže.

„Máš oheň?“

Vzhlížela k němu podsaditá prsatice blížící se čtyřicítce. Mezi sytě namalovanými rty se jí vyzývavě houpala cigareta.

Povytláhl obočí a podíval se na smějící se kamarádku se zapálenou cigaretou, která stála

za ženou. Prsatice si toho všimla a také se zasmála, načež udělala úkrok, aby neupadla.

„Nebud' labuť,“ pronesla stejným jihonorským dialektem, jakým mluví korunní princezna. Od kohosi slyšel, že prý jedna šlapka zbohatla na tom, že vypadala jako korunní princezna, mluvila jako ona a oblékala se jako ona. A že její taxa pět tisíc korun za hodinu zahrnovala plastové žezlo, které si směl zákazník vypůjčit a celkem volně s ním nakládat.

Ve chvíli, kdy se chystal vykročit dál, mu žena položila ruku na paži. Naklonila se k němu a vydechla mu do obličeje. V jejím dechu bylo cítit červené víno.

„Vypadáš jako fajn chlap. Nechceš mi dát... oheň?“

Obrátil k ní druhou polovinu tváře. Tu špatnou. Tu zdaleka ne tak příjemnou. Ucítil, jak sebou trhla a pustila ho, když zahlédla stopu po konžském hřebíku, která se mu jako špatně vyšlapaná stezka táhla od úst k uchu.

Kráčel dál, mezitím začala hrát Nirvana. *Come as You Are*. Originální verze.

„Haš?“

Hlas se ozval od vrat, muž se však ani nezarazil, ani neotočil.

„Speed?“

Tři roky abstinovat a nemá v úmyslu s tím zase začít.

„Violin?“

Už vůbec ne teď.

O kus dál před ním na chodníku se u dvou drogových dealerů zastavil jistý mladík. Něco jim říkal a gestikuloval. Když se muž přiblížil, mladík vzhlédl a upřel na něj pátravé šedé oči. Policejní pohled, pomyslel si muž, sklonil hlavu a přešel ulici. Možná je trochu paranoidní, přece jen se dá těžko uvěřit, že by ho takhle mladý policista mohl poznat.

A už byl u hotelu. U ubytovny. U Leonu.

Tahle část ulice byla skoro liduprázdná. Na druhé straně, pod pouliční lampou, zahlédl, jak zájemce o koupi drogy stojí obkročmo nad rámem kola a jiný cyklista, který měl také na sobě profesionální cyklistický dres, mu pomáhá aplikovat injekci do krku.

Muž ve lněném obleku zavrtěl hlavou a přejel pohledem po fasádě budovy před sebou.

Pod okny ve čtvrtém, nejvyšším nadzemním podlaží na ní stále visel poutač zašedlý špínou a hlásající „Čtyři sta korun na den!“ Všechno bylo nové. Nic se nezměnilo.

Recepční v Leonu byl nový. Mladý kluk, který muže ve lněném obleku pozdravil s překvapivě zdvořilým úsměvem a – vzhledem k tomu, že šlo o Leon – s udivující absencí nedůvěřivosti. Pronesl „welcome“ bez náznaku ironie v hlase a požádal muže, aby předložil cestovní doklad. Muž usoudil, že ho recepční kvůli jeho dohněda opálené kůži a lněnému obleku považuje za cizince, a podal mu svůj vínový norský pas, ohmataný a plný razítek, jichž bylo příliš mnoho na to, aby se tomu, co měl za sebou, dalo říkat dobrý život.

„Ach tak,“ podotkl recepční a pas mu bez otevření vrátil. Položil na pult formulář a podal muži pero.

„Stačí, když vyplníte políčka označená křížkem.“

Ubytovací formulář v Leonu? pomyslel si muž. Možná se přece jenom něco změnilo. Vzal si pero a všiml si, že mu recepční zírá na ruku, na prostředníček. Na to, co bylo prostředníčkem, než o něj přišel v jednom domě na Holmenkollenském kopci. Nyní mu první článek prstu nahrazovala matně modrošedá titanová protéza. Nebyla příliš funkční, ale poskytovala oporu ukazováčku a prsteníčku, jestliže chtěl něco uchopit, a protože byla krátká, nijak nepřekážela. Její jedinou nevýhodou byl kolotoč vysvětlování, kdykoli měl projít bezpečnostní kontrolou na letišti.

Do kolonek *First Name* a *Last Name* vepsal své jméno.

Date of Birth.

Vyplnil i toto políčko, věděl, že nyní vypadá spíš na pětáctýřicet a že už není ten zničený stařec, který odsud odjížděl před třemi lety. Naordinoval si přísný režim v podobě tréninku, zdravé stravy, dostatku spánku a – samozřejmě – stoprocentní abstinence. Nedělal to kvůli tomu, aby vypadal mladší, nýbrž proto, aby nezemřel. Navíc se mu to líbilo. Vlastně měl vždycky rád rutinu, disciplínu, pořádek. Tak proč byl jeho život samý chaos, sebedestrukce a přervané vztahy, prožívané v etapách mezi temnými opileckými obdobími? Prázdná políčka na něj tázavě hleděla. Na odpovědi, které vyžadovala, však byla příliš úzká.

Permanent Address.

No... Byt v Sofiině ulici se prodal hned po jeho odjezdu před třemi lety, stejně jako dům rodičů na sídlišti Oppsal. V jeho současném zaměstnání by stálá, oficiální adresa znamenala jisté riziko. Proto sem napsal to, co obvykle psával, když se ubytovával v jiných hotelích: Chungking Mansion, Hongkong. Což nebylo zase tak daleko od pravdy.

Profession.

Vraždy. To tam nenapsal. Políčko nebylo označené křížkem.

Phone Number.

Vymyslel si ho. Mobilní telefony se dají vystopovat, a to nejen hovory, nýbrž i poloha přístroje.

Phone Number – Next of Kin.

Telefonní číslo nejbližších příbuzných? Jaký manžel by při ubytování v Leonu dobrovolně uvedl telefonní číslo své ženy? Tenhle podnik v Oslu byl v podstatě veřejným domem.

Recepční mu očividně četl myšlenky: „To jenom pro případ, že by se vám udělalo špatně a my bychom museli někoho zavolat.“

Muž přikývl. Pro případ srdeční zástavy během aktu.

„Nemusíte uvádět nikoho, pokud nemáte...“

„Jistě,“ odtušil muž a jen hleděl na ta slova. Nejbližší příbuzní. Ano, má Ses. Má sestru, která trpí tím, co sama nazývá „náznakem Downova syndromu“, ale která vždycky zvládala život mnohem lépe než její starší bratr. Kromě ní už nemá nikoho. Opravdu nikoho. No to je fuk, prostě nejbližší příbuzní.

U způsobu úhrady zaškrtl hotovost, formulář podepsal a podal ho recepčnímu. Ten si ho rychle přečetl. A v té chvíli muž konečně spatřil v mladíkově tváři nedůvěru.

„Vy jste... vy jste Harry Hole?“

Harry přikývl. „Je to snad problém?“

Mladík zavrtěl hlavou. Polkl.

„Fajn,“ odvětil Harry. „Dáte mi klíč?“

„Ach, promiňte! Tady. Tři sta jedna.“

Harry klíč přijal a zaznamenal, že mladíkovi se rozšířily zorničky a hlas mu náhle zněl přiškrceně.

„Můj... můj strýc,“ spustil mladík. „Provozuje tenhle hotel, sedával tady dřív. Vykládal mi o vás.“

„Předpokládám, že jenom samé pěkné věci,“ usmál se Harry, popadl plátěný kufřík a vykročil ke schodišti.

„Výtah...“

„Nemám rád výtahy,“ odpověděl Harry, aniž se otočil.

Pokoj byl stejný jako kdysi. Ošuntělý, malý a jakžtakž čistý. Ne, vlastně ne, závěsy byly nové. Zelené. Tuhé. Jistě nežehlivé. No ne. Pověsil si oblek do koupelny a pustil sprchu, aby mu

pára vyhladila vrásky. Oblek ho v Punjab House na Thanon Nathan stál osm set hongkongských dolarů, avšak v jeho zaměstnání to byla nutná investice, k muži v hadrech nikdo respekt nemá. Stoupl si do sprchy. Teplá voda mu nahnala husí kůži. Nahý pak prošel pokojem k oknu a otevřel ho. Třetí patro. Zadní dvorek. Z otevřeného okna znělo předstíraně vášnivé sténání. Chytil se rukama za záclonovou tyč a vyklonil se ven. Zíral přímo do otevřeného kontejneru a ucítil stoupající nasládlý pach odpadků. Odplivl si a uslyšel, jak slina dopadla na papír v kontejneru. Zachrastění, které se ozvalo následně, však papír nevydal. V téže chvíli zaslechl lupnutí a zelené tuhé závěsy se po obou stranách poroučely k zemi. Krucinál! Tenkou záclonovou tyč z nich vytáhl. Byla onoho starého typu, ze dřeva, s cibulovitým zakončením na každé straně, už jednou byla zlomená a kdosi se ji pokusil opravit lepicí páskou. Harry se posadil na postel, otevřel zásuvku nočního stolku. Bible ve světle modré koženkové vazbě a šitíčko v podobě černé nitě omotané kolem kousku papíru, do něhož byla zapíchnutá jehla. Po kratší úvaze došel k závěru, že to možná není tak od věci. Hosté si mohou následně přišít utrhané knoflíky od kalhot a přechíst si o odpuštění hříchů. Lehl si, zahleděl se do stropu. Všechno bylo nové a nic se... Zavřel oči. V letadle nespál, ale ať má pásmovou nemoc, nebo ne, ať tu jsou závěsy, nebo ne, musí usnout. A bude se mu zdát stejný sen, jaký se mu za poslední tři roky zdál každou noc: jak běží chodbou a prchá před dunící lavinou, která vysává veškerý vzduch, takže nemůže dýchat.

Stačí jen pokračovat a nechat oči zavřené ještě chvíli.

Přestal ovládat své myšlenky, odplyvaly mu.

Nejbližší příbuzní.

Příbuzenstvo. Rodina.

Příbuzný.

Právě tím přece je. A proto se vrátil.

Sergej jel po E6 do Osla. Těšil se do své postele v bytě v městské části Furuset. Udržoval rychlost pod sto dvaceti, ačkoli tak pozdě v noci byla dálnice volná. Zazvonil mu mobil. Ten mobil. Hovor s Andrejem trval krátce. Andrej mluvil se strýcem neboli *atamanem* – náčelníkem –, jak ho nazýval. Jakmile zavěšili, Sergej se neudržel. Sešlápl plynový pedál. Vykřikl radostí. Muž dorazil. Ted', dnes večer. Je tady! Sergej prozatím nemá nic podnikat, může se stát, že se situace vyřeší sama, prohlásil Andrej. Přesto musí být nyní lépe připravený, jak psychicky, tak fyzicky. Musí trénovat s nožem, spát, být v pohotovosti. Pro případ, že by se nezbytné stalo nezbytným.

Kapitola 4

Tord Schultz sotva zaslechl letadlo, které přehučelo nad střechou domu, v němž na pohovce ztěžka oddychoval. Nahý trup měl pokrytý tenkou vrstvičkou potu a mezi holými zdmi místnosti se nadále vznášela ozvěna úderu železa o železo. Za Schultzem stál stojan s činkou a pod ním lavice s koženkovým potahem lesknoucím se jeho potem. Z televizoru před ním mžoural Donald Draper přes kouř cigarety a usrkával ze sklenky whisky. Nahoře s řevem přeletělo další letadlo. *Mad Men*. Šedesátá léta. USA. Ženy v pořádných šatech. Pořádné drinky v pořádných sklenicích. Pořádné cigarety bez mentolové příchutě i bez filtru. Doba, kdy platilo, že co tě nezabije, to tě posílí. Koupil si jenom první sérii. Přehrával si ji pořád dokola. Nebyl si jistý, jestli by se mu líbilo pokračování.

Pohlédl na bílý proužek na skleněné desce konferenčního stolku a oťel hranu služebního průkazu. Jako obvykle ho použil k narýsování lajny. Průkaz, který si připevňoval na náprsní kapsu kapitánské uniformy, průkaz, který mu umožňoval přístup do provozních prostor letiště, do kokpitu, do nebe, k platu. Průkaz, který z něj dělá to, čím je. Průkaz, který by mu – společně se vším ostatním – sebrali, pokud by se tohle někdo dozvěděl. Právě proto mu připadalo správné ho takhle používat. Bylo na tom – vzhledem ke vši té nečestnosti – cosi čestného.

Zítřka brzy ráno poletí zpátky do Bangkoku. Dva odpočinkové dny v rezidenci Sukhumvit. Prima. Teď to bude prima. Lepší než předtím. Neraď plnil úkol při letech z Amsterdamu. To bylo příliš velké riziko. Poté, co se zjistilo, nakolik jsou do pašování kokainu na Schiphol zapletené posádky jihoamerických letadel, riskovali všichni ostatní, bez ohledu na leteckou společnost, že budou muset absolvovat kontrolu zavazadel i tělesnou prohlídku. Navíc součástí jeho úkolu bylo to, že sám vynášel balíčky z letadla a měl je v zavazadle, jestliže ještě později téhož dne letěl s nějakým vnitrostátním letem do Bergenu, Trondheimu nebo Stavangeru. Jeho vnitrostátní lety, které *musel* stihnout, ačkoli to znamenalo, že občas musel dohánět zpoždění z Amsterdamu tím, že propálil nějaké to palivo navíc. Na Gardermoen se samozřejmě celou dobu pohyboval v provozních prostorách letiště, tudíž neprocházel celnicí, avšak občas musel přechovávat materiál v zavazadle až šestnáct hodin, než ho mohl předat. A předávky také nebyly zcela bez rizika. Auta na parkovištích. Restaurace s velmi málo hosty. Hotely s pozornými recepčními.

Z obálky, kterou od nich dostal, když tu za ním byli minule, vytáhl tisícovku a sroloval ji. Pro tento účel se sice vyráběly speciální plastové trubičky, jenže on nic takového nemá zapotřebí – není těžce závislý, jak jeho žena napovídala rozvodovému advokátovi. Ta děvka! Tvrdila, že požaduje rozvod, protože nechce, aby děti vyrůstaly s otcem narkomanem, a protože už sama nemá sílu sledovat, jak prošňupává jejich domov. S letuškami to prý nemělo vůbec nic společného, na tom jí údajně absolutně nezáleželo, tohle už dávno vzdala, o to ať se postará jeho přibývajícím věkem. Dala mu spolu s advokátem ultimátum. Buď jí nechá dům, děti a zbytek otcova dědictví, které ještě nepromrhal, anebo ho udá, že přechovává a užívá kokain. Nashromáždila takové množství důkazů, až mu i jeho vlastní advokát vysvětlil, že by byl odsouzen a letecká společnost by ho vykopla.

Rozhodnutí bylo jednoduché. Dovolila mu, aby si ponechal pouze dluhy.

Vstal, přistoupil k oknu obývacího pokoje a zadíval se ven. Neměli by tu už být?

Tohle bude úplně nový úkol. Má zásilku vyvézt ven, do Bangkoku. Bůh ví proč. Sovy do Athén... a tak dále. Nicméně, není to jeho první akce a prozatím šlo všechno jako po másle.

V sousedních domech se svítilo, nacházely se však daleko od sebe. Osamělé domy,

pomyslel si. V dobách, kdy Gardermoen sloužilo jako vojenské letiště, v nich bydleli důstojníci. Stejně jednopatrové krabice s velkými a holými travnatými plochami mezi sebou. Co možná nejnížší, aby se do nich nemohl střelit žádný příliš nízko letící stroj. Postavené s co možná největším rozstupem, aby se požár po případném pádu letadla nerozšířil.

Bydlel tady během povinné vojenské služby, kdy létal na strojích Hercules. Jeho potomci pobíhali mezi domy, chodili za dětmi jeho kolegů. Letní soboty. Muži u grilů v zástěrách a s aperitivy. Tlachání z otevřených oken v kuchyni, kde manželky připravovaly salát a upíjely campari. Jako scéna z jeho oblíbeného filmu *Správná posádka*, toho o prvních kosmonautech a testovacím pilotovi Chucku Yeagerovi. Manželky pilotů byly zatraceně pěkné. Ačkoli jejich manželé létali jen na herculesech. Byli tehdy šťastní, nebo ne? Proto se přestěhoval zpátky? Byla v tom podvědomá touha vrátit se k něčemu? Nebo snaha zjistit, kde se to zvrtilo, a napravit to?

V dálce uviděl přijíždět auto a automaticky mrkl na hodinky. Zaznamenal, že je osmnáct minut po dohodnuté době.

Vrátil se ke konferenčnímu stolku. Dvakrát se zhluboka nadechl. Pak přiložil srolovanou tisícikorunu ke spodnímu konci proužku, naklonil se a nasál prášek do nosu. Na sliznici ho zaštípalo. Olízl si špičku prstu, přešel jím po zbylém prášku a vetřel si ho do dásní. Chutnalo to hořce. Ozval se zvonek.

Byli to titíž mormoni jako vždycky. Jeden malý a druhý vysoký, oba v oblecích jako do nedělní školy. Na hřbetech rukou jim však oběma bylo vidět tetování. Působilo to takřka komicky.

Podali mu zásilku. Půl kilogramu v podlouhlém balíčku, který se přesně vejde pod kování kolem nastavitelné rukojeti jeho kufru na kolečkách. Po přistání na Suvarnabhumi má balíček vytáhnout a položit ho v kokpitu pod volný kobereček úplně vzadu v pilotově skřínce. Tehdy ho uvidí naposledy, zbytek pravděpodobně vyřídí někdo z pozemního personálu.

Když Mr. Small a Mr. Big vyrukovali s nabídkou převozu zásilek do Bangkoku, znělo to jako pitomost. Vždyť na světě snad neexistuje místo, kde by byly pouliční ceny za drogy vyšší než v Oslu, tak proč by někoho zajímal export? Nezeptal se, věděl, že by nedostal odpověď, a nevadilo mu to. Vysvětlil však mužům, že za pašování heroinu do Thajska hrozí trest smrti, a proto požaduje vyšší odměnu.

Rozesmáli se. Nejdřív ten menší. Po něm ten vysoký. A Tord Schultz si pomyslel, že má-li člověk kratší nervové dráhy, možná rychleji reaguje. Právě proto třeba dělají kokpity ve stíhacích letounech tak stísněné, aby tím vyloučili vysoké piloty s dlouhým vedením.

Menší muž vysvětlil Schultzovi tvrdou, rusky znějící angličtinou, že nejde o heroin, nýbrž o něco zcela nového, natolik nového, že to dokonce zatím není ani zakázané. Když se však Tord Schultz zeptal, proč má pašovat povolenou látku, zasmáli se ještě hlasitěji a vyzvali ho, aby si nechal svoje otázky a jen odpověděl ano nebo ne.

Tord Schultz odpověděl ano. A zároveň se mu vnutila jistá myšlenka. Jaké důsledky by měla zamítavá odpověď?

Od té doby převezl šest zásilek.

Pohlédl na balíček. Párkrát ho napadlo, jestli by neměl kondomy a mrazicí sáčky, které používali, natřít jarem, ale kdosi mu řekl, že psi cvičení na vyhledávání drog dokážou pachy odlišit a nenechají se zmást takovými jednoduchými triky. Že všechno záleží jen na těsnosti igelitu.

Čekal. Nestalo se nic. Odkášlal si.

„Oh, I almost forgot,“ ozval se Mr. Small. „Yesterday’s delivery...“

Sáhl pod bundu a zlomyslně se zazubil. Nebo to možná nebylo zlomyslně, možná to byl jen typický východoevropský humor? Tord Schultz dostal chuť muže udeřit, vyfouknout mu do

obličej z kouř z cigarety bez filtru, plivnout mu do oka dvanáctiletou whisky. Typický západoevropský humor. Místo toho zamumlal „thank you“ a přijal obálku. Na pohmat mu připadala tenká. Musí v ní být velké bankovky.

Poté si opět stoupl k oknu a sledoval, jak auto mizí ve tmě, zaslechl, jak jeho zvuk přehlušil Boeing 737. Možná Boeing 737-600. V každém případě Next Generation. Chraplavější zvuk a vyšší intenzita než u starých klasiků. Prohlédl si v okně vlastní odraz.

Ano, přijal to. A bude přijímat dál. Bude přijímat všechno, co mu bude život házet do cesty. Protože není Donald Draper. Není Chuck Yeager ani Neil Armstrong. Je Tord Schultz. Vysoký pilot s dluhy. A se závislostí na kokainu. Měl by...

Jeho myšlenky přehlušilo další letadlo.

Zatracenej kostelní zvon! Vidiš je, tati, ty takzvaný pozůstalý, co už stojí nad mojí rakví? Roní krokodýlí slzy, ty truchlící ksichty, který říkají Gusto, copak ses nemohl naučit být jako my? Ne, vy debilní sebejistý pokrytci, to jsem teda nemoh! Nemoh jsem být jako moje pěstounka, která byla blbá jako tágo, rozmazlená, hlavu měla plnou pilin a hlásala, že je všechno krásný, jen když člověk čte správný knížky, poslouchá správného gurua, jí ty správný svinecký bylinky. A když někdo rejpnul do toho nesoudržného moudra, který si kupovala, vždycky vynesla tu samou kartu: „Jen se podívejte, jaký svět jsme si to stvořili: války, nespravedlnost, lidé, kteří už nežijí v přirozené harmonii sami se sebou.“ Tři věci, bejby. První: Válka, nespravedlnost a disharmonie jsou přirozený. Druhá: Ty sama jsi v naší odporný familii nejmiň harmonická. Chtělaš akorát tu lásku, kterou ti odpírali, a kašlala na tu, kterou jsi opravdu dostávala. Sorry, Rolfe, Steina a Irenu, ale v srdci měla místo jenom pro mě. Díky čemuž je bod tři ještě vtipnější: Nikdy jsem tě nemiloval, bejby, bez ohledu na to, jak moc sis to podle svýho názoru zaslouhovala. Říkal jsem ti mami, protože ti to dělalo radost a mně to zjednodušovalo život. To, co jsem dělal, jsem dělal proto, žes mi to dovolila, protože já jsem toho nedokázal nechat. Jsem už takovej.

Rolf. V každým případě jsi po mně nechtěl, abych ti říkal tati. Snažil ses si mě opravdu zamilovat. Jenomže přírodu jsi obelstít neuměl, uvědomoval sis, že svoji vlastní krev, Steina a Irenu, miluješ víc. Když jsem někomu řekl, že jste „moji pěstouni“, viděl jsem v mámině tváři zraněný výraz. A v tvojí nenávist. Ne proto, že výraz „pěstouni“ vás redukoval na jedinou funkci, co jste v mém životě měli, ale proto, že jsem ranil ženu, kterou jsi naprosto nepochopitelně miloval. Já si totiž myslím, žes byl dost upřímněj na to, abys viděl sám sebe tak, jak jsem tě viděl já, jako člověka, co si v určitým okamžiku svýho života v opojení vlastním idealismem vzal na triko, že bude žít podvržený dítě, jenže dost rychle pochopil, že na tom trátí. Že měsíční částky, který jsi za péči o mě dostával, nepokrejevají skutečný výdaje. Tehdy jsi zjistil, že jsem kukaččí mládě. Že sežeru všechno. Všechno, cos miloval. Všechny, který jsi miloval. Mělo ti to dojít dřív, Rolfe, a mělš mě vyhodit z hnízda! Vždyť sis jako první všimnul, že kradu. Poprvý to byla jenom stovka. Zapřel jsem to. Zalhal jsem, že jsem ji dostal od mámy. „Vid', mami? Dalas mi ji.“ A „máma“ váhavě přikejvla, v očích slzy, prohlásila, že na to nejspíš zapomněla. Příště to byla tisícovka. Ze zásuvky tvýho psacího stolu. Peníze, co měly být na naši „odpočinkovou“ dovolenou, povídals. „Já si chci odpočinout akorát od vás,“ odpověděl jsem. Tehdys mě poprvý praštil. A jako by se v tobě něco uvolnilo, protože jsi v bití pokračoval. Byl jsem už vyšší a mohutnější než ty, ale nikdy jsem se neuměl prát. Ne takhle, za pomoci pěstí a svalů. Biju se jiným způsobem, tím, díky kterému člověk vyhrává. Jenže tys mě mlátil dál, zaťatýma pěstma. A já jsem pochopil proč. Chtěl jsi mi rozbít obličej. Připravil mě o moc. Ovšem žena, kterou jsem nazýval mámou, se mezi nás vložila. Tak jsi to vypálil. To slovo. Zloděj. Byla to pravda. Akorát že to znamenalo taky to, že jsem musel zničit já tebe, ty mrzáku.

Stein. Mlčenlivej starší brácha. První, kdo podle peří rozpoznal kukačku, byl ale dost

chytřej na to, aby se držel stranou. Chytřej, pilnej, bystřej individualista, kterej jakmile mohl, zmizel studovat do co možná nejvzdálenějšího města. A snažil se přemluvit Irenu, svoji milovanou mladší sestru, aby šla s ním. Byl toho názoru, že by mohla střední dodělat v tom svineckým Trondheimu, že by jí prospělo, kdyby vypadla z Osla. Jenže máma evakuaci Ireny odmítala. Vždyť nic nevěděla. Nechtěla vědět.

Irena. Krásná, báječná, pihovatá, křehká Irena. Byla jsi pro tenhle svět příliš dobrá. Byla jsi všechno, co jsem já nebyl. A přesto jsi mě milovala. Milovala bys mě, i kdybys to věděla? Milovala bys mě, i kdybys věděla, že od patnácti šukám s tvoji matkou? Šukám s tvoji fňukající, červeným vínem opilou matkou, píchám ji zezadu opřenou o dveře od záchodu, od sklepa nebo od kuchyně a přitom jí do ucha šeptám „mami“, protože to jak ji, tak mě rajcuje. Že mi matka dává peníze, že mě kryje, když se něco stane, že mi říká, že mě má jenom půjčenýho, dokud sama nezestárne a nezoškliví a já nepotkám nějakou milou holku. A vždycky když jsem odpověděl „ale mami, vždyť ty už jsi stará a ošklivá“, se smíchem mávla rukou a žadonila o repete.

Ještě pořád jsem měl modřiny od úderů a kopanců svého pěstouna, když jsem mu jednoho dne zavolal do práce a požádal ho, aby přišel ve tři domů, že mu musím svěřit něco důležitého. Nechal jsem vchodové dveře na škvíru, aby neslyšela, jak je otvírá. A aby neslyšela jeho kroky, šeptal jsem jí do ucha to, co ráda poslouchala.

Viděl jsem v odrazu v kuchyňském okně, jak stojí na prahu kuchyně.

Den nato se odstěhoval. Ireně a Steinovi řekli, že mámě s tátou to už chvíli moc neklape a že se rozhodli, že budou dočasně bydlet odděleně. Irenu to zrtilo. Stein pobejval ve městě, kde studoval, a telefon nezvedal, odpověděl ale esemeskou. „Fakt smutný. U koho mam stravit Vanoce?“

Irena neustále plakala. Milovala mě. Samozřejmě po mně potom pátrala. Po mně, po Zloději.

Kostelní zvon odbíjí popátý. Pláč a popotahování z lavic. Kokain, závratnej zisk. Najmi si byt v centru v západní části Osla, zaregistruj ho na nějakýho feťáka, kterému dáš dávku, aby ti dovolil používat svý jméno, a prodávej malý množství pod schodama nebo ve vratech, a jakmile získají pocit jistoty, vyšroubovávej postupně cenu – kokainisti zaplatí za jistotu cokoli. Stoupej vzhůru, jdi vpřed, omezuj drogy, staň se někým. Nechcípni v doupěti jako nějaký debilní loser. Kněz si odkašlává: „Sešli jsme se tu proto, abychom zavzpomínali na Gusta Hanssena.“

Hlas odkudsi zezadu: „Na Z-z-zloděje.“

Koktání Tutua, kterej tam sedí v motorkářský bundě a s šátkem na hlavě. A ještě o kus dál vzadu: kvílení psiska. Rufus. Starej věrnej Rufus. Vrátili jste se sem? Nebo jsem se já už dostal tam?

Tord Schultz položil kufr Samsonite na pohyblivý pás, který zavazadlo dovezl do skeneru vedle usmívajícího se pracovníka bezpečnostní služby.

„Nechápu, že si necháte psát takovéhle služby,“ podotkla letuška. „Bangkok dvakrát do týdne.“

„Sám jsem si je vyžádal,“ odvětil Tord Schultz a prošel bezpečnostním rámem. Kdosi z profesní organizace agitoval za to, že by se měl letištní personál vzbouřit a nenechat se několikrát denně vystavovat rentgenovému záření, protože jistý výzkum v USA prokázal, že procento pilotů a členů posádek umírajících na rakovinu je vyšší než u zbytku obyvatelstva. Ovšem tihle stávkoví agitátoři se nezmiňovali o tom, že průměrný věk dožití je také vyšší. Členové leteckého personálu umírají na rakovinu proto, že není moc jiných věcí, na které by mohli umřít. Žijí nejbezpečnější život na světě. Nejneudnější život na světě.

„Vy chcete tolik létat?“

„Jsem pilot, létání mě baví,“ zalhal Tord Schulz, sundal kolečkový kufr z pásu, vysunul nastavitelnou rukojeť a vyrazil.

Rychle ho dohonila, klapání jejích podpatků na letištní podlaze z šedého mramoru vzor Antique Foncé osloského letiště téměř přehlušovalo hučení hlasů pod klenbou z dřevěných trámů a oceli. Bohužel však nepřehlušilo její šeptem pronesený dotaz:

„Je to kvůli tomu, že vás opustila, Torde? Je to proto, že vám zbývá spousta volného času a nemáte ho čím vyplnit? Proto, že se vám nechce sedět doma a...“

„Je to proto, že potřebuju peníze za přesčasy,“ přerušil ji. To aspoň nebyla úplná lež.

„Já totiž přesně chápu, jak vám je. Jak asi víte, v zimě jsem se rozvedla.“

„Jistě,“ přitakal Tord Schultz, který ani netušil, že byla vdaná. Vrhla na ni rychlý pohled. Padesát? Bůh ví, jak vypadá po ránu, bez podkladového make-upu a nalíčení. Povadlá letuška s povadlými letuškovskými sny. Byl si dost jistý, že se s ní nikdy nemiloval. Rozhodně ne zepředu. Či je tahle hláška? Jednoho z těch ostřílených pilotů. Stíhacích pilotů milujících whisky s ledem a modré nebe. Jednoho z těch, co stihli odejít do penze, než jim poklesla prestiž. Ve chvíli, kdy chodbou zabočovali k budově posádek, zrychlil. Letuška už byla udýchaná, avšak nadále s ním dokázala držet krok. Pokud se mu ale podaří tempo nezmírnit, možná jí dojde vzduch k mluvení.

„Torde, vzhledem k tomu, že máme v Bangkoku přespat, možná bychom mohli...“

Hlasitě zívla. A spíš vycítil, než uviděl, že se jí to dotklo. Po včerejším večeru byl pořád dost vyřízený, po odchodu mormonů došlo ještě na další drinky a další prášek. Ne že by toho vypil tolik, aby neprošel testem na alkohol, samozřejmě, bylo toho však dost na to, aby se už teď musel obávat, že bude během těch jedenácti hodin ve vzduchu bojovat se spánkem.

„Koukněte!“ vykřikla letuška oním pitomým glissandem, které ženy používají, jestliže chtějí vyjádřit, že je něco srdceryvně roztomiloučké.

Podíval se. Proti nim přicházel pejsek se světlou srstí, dlouhýma ušima a smutnýma očima a zuřivě vrtěl ocasem. Špringršpaněl. Vedla ho žena se stejně světlými vlasy, s velkými náušnicemi, náznakem všeobecně omluvného úsměvu a mírnýma hnědýma očima.

„Není roztomilý?“ zapředla letuška.

„Jo,“ odtušil Tord Schultz s obavami v hlase.

Pes v rychlosti přičichl k rozkroku pilota krácejícího před nimi. Ten se na zvíře i jeho paničku otočil s pozdviženým obočím a s úšklebkem, který měl patrně něco naznačovat, něco klukovského, přidrželého. Tord Schultz však kolegovy myšlenkové pohody sledovat nestíhal. Nestíhal sledovat jiné myšlenkové pochody než své vlastní.

Pes měl na sobě žlutou vestičku. Stejnou, jakou měla i žena s náušnicemi. Na vestách stálo CELNÍ SPRÁVA/CUSTOMS.

Pes se blížil, byl od nich už jen pět metrů.

Neměl by to být problém. Nesmí to být problém. Materiál je zabalený do kondomů a dvojité vrstvy mrazicích sáčků. Tudy nemůže proniknout ani molekula pachu. Prostě se jenom usmívej. Uklidni se a usmívej se. Ani moc, ani málo. Tord Schultz se obrátil ke štěbetajícímu hlasu po svém boku, jako by vycházející slova vyžadovala hluboké soustředění.

„Promiňte.“

Minuli psa a kráčeli dál.

„Promiňte!“ Hlas se ozval ostřeji.

Tord Schultz hleděl před sebe. Dveře vedoucí do budovy posádek nebyly dál než deset metrů. Bezpečí. Deset kroků a má to v kapse.

„Excuse me, sir!“

Sedm kroků.

„Myslím, že mluvím k vám, Torde.“

„Cože?“ Tord Schultz se zastavil. Musel se zastavit. Ohlédl se s výrazem, o němž doufal, že nevypadá jako přehnaný údiv. Žena ve žluté vestě k nim přistoupila.

„Pes vás označil.“

„Opravdu?“ Pilot pohlédl na psa. Jak? pomyslel si.

Pes mu pohled opětoval a zuřivě zavrtěl ocasem, jako by Tord Schultz byl jeho nový kamarád na hraní.

Jak to? Dvojitá vrstva mrazicích sáčků a kondomy. Jak to?

„To znamená, že vás musíme prohledat. Půjdete se mnou.“

Nadále měla v očích mírnost, za slovy však nezazněl otazník. Tord Schultz v téže chvíli pochopil, v čem je problém. Uchopil služební průkaz na hrudi.

Kokain.

Když si urovnával poslední lajnu, zapomněl průkaz otřít. To bude ono.

Bylo to ale jenom pár zrníček, což by mohl klidně vysvětlit tím, že si jeho průkaz vypůjčil kdosi na večírku. Tohle teď nebyl jeho největší problém. Kufr. Prohledají mu ho. Jako pilot nacvičoval a opakoval nouzové postupy tak často, že jednal téměř automaticky. Právě o to totiž jde – i když vás zachváť panika, musíte udělat právě to, k čemu se mozek z nedostatku jiných rozkazů uchýlí: držet se nouzových postupů. Kolikrát si tuhle situaci představoval: celník, který ho vyzve, aby šel s ním. Promýšlel si, co by udělal. V duchu si to nacvičoval. Obrátil se s odevzdaným úsměvem k letušce, stihl si přečíst její jmenovku: „Jak vidno, pes mě označil, Kristin. Můžu vám dát kufr?“

„Kufr vezmeme s sebou,“ ozvala se zaměstnankyně celní správy.

Tord Schultz se k ní otočil. „Měl jsem dojem, že jste říkala, že pes označil mě, ne kufr.“

„To je pravda, ale...“

„Mám tam doklady k letu, které si ostatní členové posádky musí projít. Ovšem pokud si chcete vzít na triko zpoždění plného Airbusu 340 do Bangkoku...“ Uvědomil si, že se – a to doslova – nafoukl. Zhluboka se nadechl a v saku uniformy vypjal hrudní svalstvo. „Jestliže prošvihneme slot, může to znamenat několikahodinové zpoždění a stovky tisíc korun ztráty pro společnost.“

„Obávám se, že předpisy...“

„Tři sta čtyřicet dva pasažérů,“ přerušil ji Schultz. „Spousta z nich děti.“ Doufal, že žena v tom uslyší seriózní starost kapitána letadla, nikoli počínající paniku pašeráka drog.

Zaměstnankyně celní správy poplácala psa po hlavě a pohlédla na Schultze.

Vypadá jako matka, pomyslel si. Žena, která má děti a ví, co je odpovědnost. Žena, která by měla mít pro jeho situaci pochopení.

„Kufr vezmeme s sebou.“

V pozadí se objevil další celník. Stál tam, široce rozkročený, paže zkřížené.

„Tak si to pojďme odbýt,“ vzdychl Tord Schultz.

Šéf oddělení vražd osloského krajského policejního ředitelství Gunnar Hagen se opřel v kancelářské židli a zkoumavě si prohlížel muže ve lněném obleku. Naposledy ho viděl před třemi lety, tehdy měl jeho někdejší podřízený trhlínu ve tváři čerstvě sešitou a krvavě červenou a vypadal jako vyřízený člověk. Nyní však vypadal zdravě, na těle mu přibýlo pár vytrénovaných kilogramů a ramena mu pěkně vyplňovala oblek. Oblek. Hagen si vzpomínal, že jeho kriminalista nosil džíny a kanady, nikdy nic jiného. Druhou neobvyklostí byla visačka na klopu saka, která prozrazovala, že muž není zaměstnanec, nýbrž návštěvník: HARRY HOLE. Ovšem na židli seděl stále stejně – spíš ležel, než seděl.

„Vypadáte mnohem líp,“ pronesl Hagen.
 „Vaše město taky,“ odušil Harry s nezapálenou cigaretou pohupující se mu mezi rty.
 „Myslíte?“
 „Pěkná opera. Trochu míň feťáků v ulicích.“
 Hagen vstal a přistoupil k oknu. Z šestého patra budovy policejního ředitelství viděl, jak se nová osloská čtvrť Bjørvika koupe ve slunečním světle. Renovace byla v plném proudu. Bourání dokončeno.
 „Během posledního roku došlo k markantnímu snížení počtu případů předávkování. Ceny vzrostly, spotřeba klesla. Vedení města dostalo to, oč žadonilo. Oslo už není v Evropě na vrcholu žebříčku v počtu předávkovaných.“
 „Návrat šťastných časů.“ Harry složil ruce za hlavou. Zdálo se, že snad ze židle sklouzne. Hagen vzdychl. „Neprozradil jste mi, Harry, co vás přivádí do Osla.“
 „Že ne?“
 „Ne. Nebo tedy konkrétněji sem na oddělení vražd.“
 „Je snad neobvyklé, když někdo zajde na návštěvu za bývalými kolegy?“
 „Ne, u ostatních, normálně socializovaných jedinců ne.“
 „Hm.“ Harry skousl filtr camelky. „Mým povoláním jsou vraždy.“
 „Snad byly, ne?“
 „Dovolte mi to přeformulovat: mojí profesí, mým oborem jsou vraždy. To je pořád to jediné, o čem něco vím.“
 „Co tedy chcete?“
 „Dělat svůj obor. Vyšetřovat vraždy.“
 Hagen povytáhl obočí. „Vy pro mě chcete zase pracovat?“
 „Proč ne? Pokud si dobře vzpomínám, patřil jsem k nejlepším.“
 „Omyl,“ odvětil Hagen a obrátil se zpátky k oknu. „Byl jste vůbec nejlepší.“ A tiše dodal: „Nejhorší a nejlepší.“
 „Vzal bych si rád na starost jednu z těch vražd mezi feťáky.“
 Hagen se suše ušklíbl. „Kterou z nich? Jen za posledního půl roku tu máme čtyři. A v žádné z nich jsme nijak nepokročili.“
 „Gusto Hanssen.“
 Hagen neodpověděl, nadále si prohlížel lidi povalující se venku na trávníku. Automaticky mu naskočily jisté myšlenky. Lidé zneužívající sociální dávky. Zloději. Teroristé. Proč vidí tohle, a ne tvrdě pracující, kteří si zasloužili několik hodin volna na zářijovém slunci? Pohled policajta. Slepota policajta. Zpola naslouchal Harryho hlasu za sebou.
 „Gusto Hanssen, devatenáct let. U policie známá firma, dealer a feťák. Nalezen dvanáctého července mrtev v jednom bytě v Hausmannově ulici. Vykrvácel po střelné ráně do hrudníku.“
 Hagen se drsně zasmál: „Proč chcete jediný případ, který je objasněný?“
 „Myslím, že to víte.“
 „Ano, to vím,“ vzdychl Hagen. „Ale kdybych vás opět zaměstnal, nasadil bych vás na některý z těch jiných případů. Na ten případ s tajným agentem.“
 „Já chci tenhle.“
 „Existuje asi tak tisíc důvodů, proč na tenhle případ nikdy nasazen nebudete, Harry.“
 „Jako třeba?“
 Hagen se k Harrymu obrátil. „Patrně bude stačit, když se zmíním o tom nejpodstatnějším. A sice, že ten případ už byl vyřešen.“
 „A krom toho?“

„Ta vražda nepadá pod nás, nýbrž pod Kripos. A nemám tu žádná volná místa, naopak se snažím počet zaměstnanců snížit. Taky nejste vhodný kandidát. Mám pokračovat?“

„Hm... Kde je?“

Hagen ukázal z okna. Přes trávník k šedé kamenné budově za žlutým listovým lip.

„Botsen,“ přikývl Harry. „Sedí ve vazbě.“

„Prozatím.“

„Zákaz návštěv?“

„Kdo vás vypátral v Hongkongu a pověděl vám o tom případu? Že by snad...“

„Ne,“ přerušil ho Harry.

„Takže?“

„Takže.“

„Kdo?“

„Možná jsem se o tom dočetl na netu.“

„To sotva,“ ucedil Hagen s chabým pousmáním a netečnými očima. „Ten případ zajímal noviny jenom jediný den a pak byl zapomenut. A nebyla tam uvedena žádná jména. Uveřejnili jenom noticku o sjetém feťákovi, který kvůli droze zastřelil jiného feťáka. Nic, o co by se měl někdo zajímat. Nic, díky čemu by se ten případ vymykal.“

„Kromě toho, že šlo o dva dospívající kluky,“ namítl Harry. „Devatenáct a osmnáct let.“ Tón Harryho hlasu se změnil.

Hagen pokrčil rameny. „Jsou-li dost staří na to, aby mohli zabíjet, jsou dost staří na to, aby zemřeli. Příští rok by je povolali do vojenské služby.“

„Nemohl byste zařídit, abych si s ním směl promluvit?“

„Kdo vás informoval, Harry?“

Harry si zamnul zátylek. „Moje přátelská spojka z kriminalisticko-technického.“

Hagen se usmál. Tentokrát se mu smích objevil i v očích. „Vy jste vážně roztomilý. Pokud vím, máte u policie jenom tři přátele. Bjørna Holma z kriminalisticko-technického. A Beátu Lønnovou z kriminalisticko-technického. Tak kdo z nich to byl?“

„Beáta. Zařídíte mi tu návštěvu?“

Hagen se posadil na okraj psacího stolu a Harryho si prohlížel. Pohlédl na telefon.

„S jednou podmínkou, Harry. Jestliže mi slíbíte, že se od toho případu budete držet na míle daleko. Mezi námi a Kriposem teď panuje příměří a dodržujeme pakt o neútočení, nepotřebuju se s nimi rozhádat.“

Harry se ironicky pousmál. Sesunul se na židli tak, až si mohl prohlížet sponu na svém opasku. „Takže vy a ten král Kriposu jste se spřátelili?“

„Mikael Bellman u Kriposu skončil,“ vysvětlil Hagen. „Kvůli tomu to příměří a pakt o neútočení.“

„Zbavil jste se toho psychopata? Návrat štěstí...“

„Naopak.“ Hagen se dutě zasmál. „Bellman je přítomnější než kdy jindy. Je tady v baráku.“

„A sakra. Tady na oddělení vražd?“

„Nedej bože. Vede už přes rok OVOZ.“

„Koukám, že vám tu přibýly i nové zkratky.“

„Oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu. Sloučili spoustu starých oddělení. Oddělení loupežných přepadení, oddělení pro potírání obchodu s bílým masem, protidrogové. To všechno teď spadá pod OVOZ. Přes dvě stovky zaměstnanců, největší oddělení na kriminálce.“

„Hm. To je víc, než měl v Kriposu.“

„Přesto si platově pohoršil. A víte, co to znamená, když lidi jako on vezmou hůř placenou

práci?“

„Jde jim spíš o moc,“ odpověděl Harry.

„To on udělal na trhu s drogami pořádek, Harry. Vhodné využívání tajných agentů. Zatýkání a razie. Máme tu teď míň gangů a žádné války mezi nimi. Počty předávkovaných klesají, jak jsem povídal...“ Hagen zvedl ukazováček ke stropu. „A Bellman míří vzhůru. Ten chlap má vyhlédnuté pěkné místo, Harry.“

„To já taky,“ odvětil Harry a vstal. „Botsen. Počítám, že až tam dojdou, bude na mě na recepci čekat povolení k návštěvě.“

„Pokud přistoupíte na můj návrh.“

„Jasně že ano.“ Harry popadl napřaženou ruku svého bývalého šéfa, dvakrát jí potřásl a vykročil ke dveřím. V Hongkongu se naučil dobře lhát. Zaslechl, jak Hagen zvedl telefonní sluchátko, avšak ve chvíli, kdy už stál na prahu, se přece jenom otočil.

„Kdo je ten třetí přítel?“

„Cože?“ Hagen hleděl na telefonní přístroj a ztěžka ukazováčkem vyťukával číslice.

„Ten třetí přítel, kterého tady mám.“

Šéf oddělení vražd si přiložil sluchátko k uchu, unaveně se na Harryho zadíval a s povzdechem odpověděl: „Kdo byste myslel?“ A do telefonu pronesl: „Haló? Tady Hagen. Chtěl bych povolení k návštěvě. Ano?“ Zakryl sluchátko rukou. „Dostanete ho. Ale mají tam teď přestávku na oběd, zaběhněte tam ve dvanáct.“

Harry se usmál, mimicky naznačil „děkuju“ a tiše za sebou zavřel dveře.

Tord Schultz si v kabině zapnul kalhoty a natáhl si sako. Na prohlídce tělesných otvorů netrvali. Pracovnice celní správy – stejná, která ho zastavila – čekala před kabinkou. Tvářila se jako přisedící u maturity.

„Děkuji vám za spolupráci,“ pronesla a mávla rukou ke dveřím.

Tord Schultz odhadoval, že vedli dlouhé diskuse o tom, zda se mají omluvit pokaždé, když pes cvičený na vyhledávání drog někoho označí, ale drogy se pak nenajdou. Zastavený člověk, který nabere zpoždění, upadne v podezření a je uveden do rozpaků, by bezpochyby byl toho názoru, že omluva by byla na místě. Jenže mají se omlouvat za to, že dělají svou práci? To, že pes označí lidi, kteří u sebe žádné drogy nemají, se stává opakovaně a omluva by byla polovičním přiznáním procedurální chyby, selháním systému. Na druhou stranu měli podle prýmků poznat, že je kapitán. Že není žádný „trojfrčák“, že nepatří k těm neúspěšným padesátníkům, kteří ustrnuli na místě druhého pilota, protože si kariéru sami zkomplikovali. Naopak, vlastní čtyři prýmký, které dokazují, že má ve všem pořádek, nad vším kontrolu, že je člověk, který ovládá situaci i svůj vlastní život. Věděl, že patří ke kastě letištních bráhmanů. Kapitán letadla je člověk, kterému by se mělo od celníka se dvěma prýmký dostat omluvy, ať už je ona omluva na místě, či nikoli.

„Není zač, je dobré vědět, že někdo bdí,“ odvětil Tord Schultz a rozhlížel se po kufru.

V nejhorším případě mu ho jen prohlédli, protože pes ho neoznačil. A kovovými kryty schránky, v níž leží balíček, současné prosvěcovací prostředky beztak neproniknou.

„Brzy vám ho přinesou,“ vysvětlila žena.

Na několik vteřin se rozhostilo ticho, oba se na sebe přitom dívali.

Rozvedená, pomyslel si Tord Schultz.

V témže okamžiku vstoupil jiný celník.

„Váš kufr...“ spustil.

Tord Schultz se na něj podíval. Hned mu to poznal na očích. Ucítit, jak mu v žaludku bobtná knedlík, jak stoupá, naráží do trávicí trubice. Jak? Jak?

„Vyndali jsme veškerý jeho obsah a zvažili jsme ho,“ pokračoval celník. „Prázdný šestadvacetipalcový kufr Samsonite Aspire GRT váží pět celých osm desetin kilogramu. Váš váží šest celých tři desetiny. Chcete nám vysvětlit proč?“

Celník byl příliš velký profesionál na to, aby se zjevně usmíval, Tord Schultz však přesto viděl, jak mu oči triumfálně září. Celník se k němu maličko naklonil a klesl hlasem:

„Nebo vám to máme vysvětlit my?“

Harry po obědě v Olympu vyšel na ulici. Ta stará, poněkud zpustlá nálevna, kterou si pamatoval, prošla renovací a změnila se v drahou západní verzi východní hospody s obrovskými obrazy starých osloských dělnických čtvrtí. Ne že by to nebylo pěkné, ty lustry a to všechno. Dokonce i makrela chutnala dobře. Jen to prostě nebyl... Olymp.

Zapálil si cigaretu a přešel Botsenský park rozkládající se mezi policejním ředitelstvím a starými šedými zdmi osloské věznice. Minul muže, který právě na jeden ze stromů věšel otrhaný červený plakát. Do kůry stoleté lípy poskytující stín připíchal cosi nastřelovačkou. Zdálo se, že si neuvědomuje skutečnost, že provádí závažný přestupek přímo pod okny průčelí budovy, v níž je shromážděn největší počet policistů v Norsku. Harry se na okamžik zastavil. Ne proto, aby přestupku zabránil, nýbrž proto, aby si prohlédl plakát. Inzeroval koncert Russian Amcar Club v Sardines. Harry si vzpomínal jak na tu dávno zapomenutou kapelu, tak na onu zrušenou hospodu. Olymp. Harry Hole. Tohle je očividně rok zmrtvýchvstání. Chystal se vykročit dál, když vtom za sebou zaslechl třaslavý hlas.

„Nemáš violin?“

Otočil se. Muž za ním měl na sobě novou čistou bundu G-Star. Nakláněl se vpřed, jako by mu do zad dul silný vítr, a podlamoval se v kolenou tak, jak je typické pro uživatele heroínu. Harry chtěl už už odpovědět, když mu došlo, že muž oslovil chlapíka věšícího plakát. Ten však jen bez odpovědi odešel. Nové zkratky u policie, nová drogová terminologie. Staré kapely, staré kluby.

Budova osloské věznice, nazývané lidově Botsen, byla vystavěna v polovině devatenáctého století a sestávala ze dvou větších křídel a vstupní části sevřené mezi nimi, což Harrymu pokaždé připomnělo zatčeného, jehož vedou dva policisté mezi sebou. Zazvonil u vrat, pohlédl do videokamery, zaslechl tiché zabzučení a vrata otevřel. Uvnitř stál uniformovaný dozorce, který ho vyvedl po schodech, a kolem dvou jiných zaměstnanců spolu prošli dveřmi do podlouhlé návštěvní místnosti bez oken. Harry už tu byl. Zde se vězni směli setkávat se svými nejbližšími příbuznými. Kdosi se chabě pokusil místnost zútulnit. Harry obešel pohovku a posadil se na jednu z židlí, neboť dobře věděl, co se tady odehrává v těch několika málo minutách, které vězni směji strávit se svými manželkami nebo přítelkyněmi.

Čekal. Všiml si, že má nadále na klopě saka připevněnou visačku pro návštěvy z policejního ředitelství, sundal ji a zastrčil ji do kapsy. Sen o úzké chodbě a sněhové lavině byl tu noc horší než obvykle, Harry v něm byl pohřbený a pusou měl plnou sněhu. Jenže kvůli tomu mu teď srdce nebušilo. Buší mu očekáváním? Nebo strachy?

Nestihl dojít k žádnému závěru, protože dveře se otevřely.

„Dvacet minut,“ pronesl bachař, odešel a dveře za sebou přibouchl.

Chlapec, který zůstal stát u dveří, se za ty roky změnil natolik, až Harry málem vykřikl, že to není správná osoba, že to není on. Tenhle kluk měl na sobě džiny značky Diesel a černou mikinu s nápisem Machine Head, která, jak Harry pochopil, neodkazovala ke staré desce Deep Purple, nýbrž – podle jeho časových měřítek – k nové heavymetalové kapele. Heavy metal byl samozřejmě jen indicie, důkazem však byly oči a lícní kosti. Tedy lépe řečeno Rácheliny hnědé oči a vysoké lícní kosti. Byl to téměř šok vidět, nakolik jsou si teď podobní. Chlapec ovšem

nezdědil matčinu krásu, na to měl příliš vystouplé čelo, což mu dodávalo chmurný, téměř agresivní vzhled. Ten ještě umocňovala hladká kštice, o níž Harry vždycky předpokládal, že ji chlapec zdědil po svém moskevském otci. Otcí alkoholikovi, kterého syn nikdy pořádně nepoznal, protože mu bylo jen pár let, když ho Ráchel odvezla zpátky do Osla, kde se později seznámila s Harrym.

Ráchel.

Největší láska jeho života. Tak prosté to bylo. A tak složité.

Oleg. Bystrý, vážný Oleg. Oleg, který byl tak uzavřený, který se nikomu nesvěřoval, s výjimkou Harryho. Harry to Ráchel nikdy nepověděl, věděl však o tom, co si Oleg myslí, co cítí a chce, víc než ona. Oleg a on při hraní tetrisu na jeho gameboyi, oba stejně usilující o to, aby překonali rekord toho druhého. Oleg a on na rychlobruslařském tréninku v hale Valle Hovin, tehdy, když se Oleg rozhodl, že bude bruslit dlouhé tratě, a skutečně k tomu projevoval talent. Oleg usmívající se trpělivě a shovívavě pokaždé, když mu Harry sliboval, že si na podzim nebo na jaře zajedou do Londýna a podívají se, jak Tottenham hraje na White Hart Lane. Oleg, který mu občas řekl „tati“, když už bylo pozdě večer, byl ospalý a přestával se soustředit. Harry ho neviděl skoro pět let, před pěti lety ho Ráchel odvezla z Osla, utekla s ním před strašlivými vzpomínkami na Sněhuláka, z Harryho světa plného násilí a vražd.

Nyní stál u dveří, bylo mu osmnáct, byl téměř dospělý a hleděl na Harryho bezvýrazně. Nebo alespoň s výrazem, který Harry nedokázal interpretovat.

„Ahoj,“ pozdravil ho Harry. Krucinál, nezkusil si hlas, vyšlo z toho jenom chraplavé zašeptání. Chlapec si bude myslet, že je mu do pláče nebo tak něco. Jako by chtěl rozptýlit sám sebe nebo jeho, vytáhl krabičku cigaret a vsunul si jednu camelku mezi rty.

Vzhlédl a uviděl, jak Olegovi stoupá do tváří červeň. A vztek. Ten výbušný vztek, který prostě jenom přijde, zatemní člověku oči a způsobí, že mu naběhnou žíly na krku a na čele a chvějí se jako kytarové struny.

„Uklidni se, nezapálím si ji,“ ujistil ho Harry a pokývl k ceduli s nápisem „Zákaz kouření“ na stěně.

„To máma, vid’?“ Hlas měl také starší. A zastřený vztekem.

„Co je s ní?“

„To ona tě sem poslala.“

„Ne, neposlala, já...“

„Jasně že poslala.“

„Ne, Olegu, popravdě řečeno ani neví, že jsem v Norsku.“

„Lžeš! Lžeš jako vždycky!“

Harry mu věnoval užaslý pohled. „Jako vždycky?“

„Tak jako jsi lhal, že se na tebe můžeme vždycky spolehnout, a ty ostatní bláboly. Jenže teď už je pozdě. Táhni si zpátky do... do toho svýho zapadákova!“

„Olegu! Poslouchej mě...“

„Ne! Nebudu tě poslouchat. Nemáš sem co chodit. Nemůžeš si sem jen tak přijít a hrát si tady na tatínka, jasný?“ Harry viděl, jak chlapec s námahou polyká. Pak mu vztek z očí ustoupil, ale vzápětí se mu do nich vlila nová vlna černoty. „Už pro nás nejsi nic. Byl jsi jenom někdo, kdo se u nás vynořil odkud, pár let tam pobyl a pak...“ Oleg se pokusil lusknout, avšak prsty mu jen neslyšně sklouzly. „Zmizel.“

„To není pravda, Olegu. A ty to víš.“ Harry slyšel svůj hlas, který byl nyní pevný a suverénní, který sděloval, že i Harry je klidný a suverénní jako válečný křižník. Jenže kámen v žaludku mu oznamoval něco jiného. Byl zvyklý na to, že mu vyslychaní nadávají, nedotýkalo se ho to, v nejlepším případě ho to dokonce ještě víc uklidňovalo a zlepšovalo to jeho analytické

myšlení. Jenže s tímhle chlapcem, s Olegem... proti tomuhle nemá obranu.

Oleg se hořce zasmál. „Vyzkoušíme, jestli to ještě pořád funguje?“ Přimáčkl prostředníček k palci. „Zmiz... teď hned!“

Harry napřáhl dlaně před sebe. „Olegu...“

Oleg zavrtěl hlavou a přitom zabouchal na dveře za sebou, aniž od Harryho odtrhl černočerný pohled. „Službo! Návštěva je u konce. Odved'te mě odsud!“

Harry po jeho odchodu ještě pár vteřin poseděl na židli.

Pak se s námahou zvedl a vyvrávoral do slunečního světla, v němž se koupal Botsenský park.

Zastavil a zahleděl se na budovu policejního ředitelství. Zamyslel se. Nato se vydal směrem k budově s celami předběžného zadržení. V polovině cesty se však zarazil, opřel se zády o jeden ze stromů a semkl víčka tak pevně, až ucítil, že zpod nich vymáčkl vodu. Ztracené světlo. Ztracená pásmová nemoc.

Kapitola 5

„Jenom se na ně podívám, nic si neodnesu,“ sliboval Harry.

Strážný za pultem pro příjem vězňů v budově s celami předběžného zadržení pohlédl na Harryho váhavě.

„No tak, Tore, vždyť mě znáte, ne?“

Tore Nilsen si odkašlal. „Jistěže. Ale Harry, vy tu už zase pracujete?“

Harry pokrčil rameny.

Nilsen naklonil hlavu ke straně a sklopil víčka tak, až mu byla vidět jen polovina zorníček. Jako by tím způsobem chtěl filtrovat zrakové vjemy. Vyloučit to, co není důležité. To, co zbylo, očividně hrálo Harrymu do karet.

Nilsen totiž ztěžka vzdychl, zmizel a vrátil se zpátky se zásuvkou. Jak Harry předpokládal, zůstaly předměty nalezené u Olega při zatčení tam, kam ho přivezli nejdříve. Teprve když se u zatčených ukázalo, že budou vzati do vazby, převáželi se do Botsenu, avšak jejich majetek už na příjem vězňů v bloku D nutně dorazit nemusel.

Harry si prohlédl obsah zásuvky. Drobné mince. Kroužek se dvěma klíči, s lebkou a emblémem kapely Slayer. Švýcarský armádní nůž s jednou čepelí a jinak se šroubováky a s imbusy. Umělohmotný zapalovač. A ještě jedna věc.

Harry sebou trhl, ačkoli to již věděl. V novinách to nazvali „zúčtováním mezi feťáky“.

Byla to jednorázová injekční stříkačka, ještě zabalená v plastovém obalu.

„To je všechno?“ zeptal se Harry a zvedl kroužek s klíči. Přidržel ho nízko pod pultem a přitom si klíče prohlížel. Nilsenovi se očividně nelíbilo, že Harry drží klíče tak, aby na ně neviděl, a naklonil se přes pult.

„Peněženku neměl?“ ptal se dál Harry. „Ani platební kartu nebo doklady?“

„Zdá se, že ne.“

„Nemohl byste mi zkontrolovat seznam zajištěných věcí?“

Nilsen vytáhl přeložený papír ležící na dně zásuvky, s námahou si nasadil brýle a zahleděl se na něj. „Byl tu mobilní telefon, ale ten si odnesli. Patrně chtěli prověřit, jestli oběti nevolal.“

„Hm,“ odušil Harry. „Něco dalšího?“

„Co jako třeba?“ podivil se Nilsen a klouzal pohledem po listu papíru. Když prohlédl celý seznam, konstatoval: „Ne, nic.“

„Tak to je všechno. Děkuju vám za pomoc, Tore.“

Tore Nilsen, stále s brýlemi na nose, pomalu přikývl. „Ty klíče.“

„Jistě.“ Harry uložil kroužek zpátky do zásuvky. Všiml si, že Nilsen překontroloval, zda jsou na něm stále dva klíče.

Harry vyšel ven, přešel parkoviště a vydal se Åkeberskou ulicí. Pokračoval dál do čtvrti Tøyen a Bylinkové ulice. Malé Karáčí. Nevelké koloniály, hidžáby a starci v plastových židlích před svými kafeteriemi. A Maják. Kavárna Armády spásy určená potřebným. Harry věděl, že za takových dní, jako je ten dnešní, tu panuje poklid, ale až nastane zima a mráz, bude tam u stolů těsno. Káva a obložené chleby. Sada čistého oblečení, loňská móda, modré tenisky z armádních přebytků. Na ošetřovně v patře péče o nejčerstvější rány utrpěné v nějaké bitce v rauši nebo – pokud to bylo opravdu špatné – injekce vitamínu B. Harry na okamžik zauvažoval, že by zaběhl za Martinou. Třeba tam pořád pracuje. Jeden básník kdysi napsal, že po velké lásce přicházejí ty malé. Martina patřila k těm malým. Kvůli tomu tam ale zamířit nechtěl. Oslo nebylo velké a silně závislí se shromažďovali buď tady, nebo v kavárně Møtestedet, kterou provozovala diakonie

v Kapitánské ulici. Nebylo nepravděpodobné, že by Martina mohla znát Gusta Hanssena. A Olega.

Harry se však rozhodl vzít věci popořádku a vykročil dál. Přešel řeku Aker. Shlédl na ni z mostu. Hnědá voda, kterou si pamatoval ze svého dětství, byla čistá jako horský potůček. Prý se tu teď dají chytit pstruzi. Na stezce po obou stranách řeky stáli drogoví dealeri. Všechno bylo nové, nic se nezměnilo.

Došel do Hausmannovy ulice. Minul kostel svatého Jakuba. Sledoval domovní čísla. Cedule s nápisem Divadlo krutosti. Posprejované dveře se smajlíkem. Otevřený uklizený pozemek po shořelém domě. A tady to je. Typický osloský činžák s vnitřním dvorem vystavěný v devatenáctém století, vybledlý, střízlivý, třípatrový. Harry strčil do vrat a ta se otevřela. Nebylo zamčeno. Hned za vraty se nacházel vstup na schodiště. Páchlo to tu močí a odpadky.

Harry si povšiml kódovaných tagových zpráv na stěnách v jednotlivých patrech. Uvolněné zábradlí. Dveře se známkami po vloupání a s větším počtem nových mohutných zámků. V druhém patře se zastavil – bylo jasné, že našel místo činu. Přes dveře byly křížem napnuté bílo-oranžové policejní pásky.

Strčil ruku do kapsy a vylovil oba klíče, které stáhl z Olegova kroužku, zatímco Tore Nilsen kontroloval seznam zajištěných věcí. Harry si nebyl jistý, kterými ze svých vlastních klíčů je v té rychlosti nahradil, avšak v Hongkongu nebude zrovna problém nechat si udělat nové.

Jeden z Olegových klíčů byl značky Abus, což je, jak Harry věděl, visací zámek. Sám totiž takový kdysi kupoval. Druhý byl značky Ving. Zastrčil ho do klíčové dírky. Podařilo se mu jím otočit do poloviny, pak se klíč zarazil. Harry jím zalomcoval. Zkusil jím znovu otočit.

„Do příc.“

Vylovil mobilní telefon. Její číslo měl v seznamu kontaktů uložené jen pod označením B. Vzhledem k tomu, že jeho seznam obsahoval pouhých osm jmen, mu jediné písmeno stačilo.

„Lønnová.“

Harry na Beátě Lønnové oceňoval, že patří k nejzdatnějším kriminalistickým technikům, s nimiž kdy pracoval, a že se vždycky omezuje pouze na relevantní informace, ovšem ze všeho nejvíc se mu na ní líbilo to, že nikdy nezdržuje případ zbytečnými slovy – stejně jako Harry sám.

„Ahoj, Beáto. Stojím v Hausmannově ulici.“

„Na místě činu? Co tam máš co...“

„Nemůžu se dostat dovnitř. Máš klíč?“

„Měla bych ho mít?“

„Jsi přece šéfka toho vašeho spolku, nebo ne?“

„Samozřejmě že mám klíč. Jenže nemám v úmyslu ti ho dát.“

„Jasně že ne. Ale potřebuješ na místě činu překontrolovat pár věcí. Vzpomínám si, že jistá odbornice kdysi prohlásila, že v případech vražd nemůže být kriminalistický technik nikdy dost důkladný.“

„Tak ty si to pamatuješ.“

„Byla to první věc, kterou dotyčná vždycky říkala všem, které zaučovala. A já bych snad směl jít s tebou dovnitř a podívat se, jak pracuješ.“

„Harry...“

„Nebudu na nic sahat.“

Mlčení. Harry věděl, že ji využívá. Byla pro něj víc než kolegyně, byla kamarádka, ale co bylo nejdůležitější: sama měla dítě.

Vzdychla. „Dej mi dvacet.“

Dodávat „minut“ jí připadalo zbytečné.

Odpověď „děkuju“ připadalo zbytečné jemu. Proto prostě jenom zavěsil.

Strážmistr Truls Berntsen kráčet pomalu chodbou oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu. Ze zkušenosti věděl, že čím jde pomaleji, tím rychleji ubíhá čas. A pokud měl něčeho dostatek, pak to byl právě čas. V kanceláři na něj čekala prosezená židle a psací stůl s hromádkou hlášení, která tam ležela spíš jen tak, aby se neřeklo. Počítač, který používal hlavně k surfování po internetu, což se mu ovšem po zpřísnění pravidel, jaké stránky směji zaměstnanci navštěvovat, také omrzelo. A protože se věnoval drogové problematice, nikoli mravnostní, mohl by si tím navíc brzy zadělat na problémy. Strážmistr Berntsen opatrně přenesl přes práh vrchovatý hrnek kávy a odložil ho na stůl. Dal si pozor, aby nepolil brožuru o novém Audi Q5. Dvě stě jedenáct koní. SUV, ale přesto auto pro Pakoše. Vůz pro gangstery. V každém případě snadno ujede starým policejním Volvům V70. Auto, které ukazuje, že jsi někdo. Ukazuje jí, té, co bydlí v tom novém domě na Høyenhallu, že jsi někdo. Že už nejsi nikdo.

Udržovat status quo. O to teď jde. Posichrovat zisky, kterých jsme dosáhli, nazval to Michael na pondělní hromadné poradě. Což znamenalo postarat se o to, aby se na scénu nedostali noví herci. „Vždycky si budeme přát, aby bylo v ulicích ještě méně drog. Ovšem když se nám podařilo dosáhnout v tak krátké době takových úspěchů, hrozí rychlý zvrat situace. Vzpomeňte si na Hitlera a Moskvu. Je třeba neukousávat si větší sousto, než člověk dokáže sežvýkat.“

Strážmistr Berntsen věděl, co to asi tak znamená. Dlouhé dny a nohy na stole.

Občas se mu stýskalo po práci u Kriposu. Vraždy nebyly jako boj s drogami, nebyla to politika, stačilo je jen objasnit, tečka. Jenže Mikael Bellman osobně trval na tom, aby ho Truls Berntsen následoval z Brynu na policejní ředitelství, tvrdil, že potřebuje v tom nepřátelském území na ředitelství spojení, někoho, na koho se může spolehnout, někoho, kdo by mu mohl krýt záda, pokud by byl vystaven útoku. Pronesl to, aniž vyslovil, kam tím míří: tak jako on sám vždycky kryl záda Trulsovi. Teď naposledy v případě toho kluka ve vazbě, jehož si Truls podal trochu tvrději a který shodou pitomých okolností utrpěl poškození zraku. Mikael Trulsovi samozřejmě vynadal, řekl mu, že nesnáší násilí ze strany policistů, že takové věci se na jeho oddělení stávat nesmějí, vyhrožoval mu, že bohužel má teď jako šéf povinnost nahlásit Trulse na oddělení vnitřní kontroly, aby tam mohli vyhodnotit, zda mají případ postoupit dál generální inspekci. Klukovi se ale nakonec zrak téměř úplně spravil, Mikael se domluvil s jeho advokátem, obvinění z držení drog bylo staženo a potom už se nic nedělo.

Stejně jako se neděje nic tady.

Dlouhé dny a nohy na stole.

Právě tam si je Truls Berntsen chtěl položit – jako to dělával nejméně desetkrát denně –, jenže vtom mu pohled padl na Botsenský park a na starou lípu uprostřed aleje vedoucí k věznici.

Je tam.

Červený plakát.

Naskočila mu husí kůže, zrychlil se mu tep. A zlepšila se mu nálada.

Rychle vstal, natáhl si bundu a kávu nechal být.

Staré Město se nacházelo osm minut rychlé chůze od budovy policejního ředitelství. Truls Berntsen prošel Osloskou ulicí do Archeologického parku, odbočil doleva, přešel Dyvečin most a už byl v samém srdci Osla, v místě, kde město vzniklo. Zdejší kostel byl střízlivý až chudý, bez takových těch trapných ornamentů, jaké byly k vidění na novorománském kostele stojícím vedle budovy policejního ředitelství. Ovšem kostel na Starém Městě měl bohatší historii. Pokud tedy byla pravdivá alespoň polovina toho, co Trulsovi během dětství stráveného vesměs na Manglerudu vyprávěla jeho babička. Rodina Berntsenových se přestěhovala na sídliště Manglerud ze zchátralého domu v centru v padesátých letech, v době, kdy se Manglerud právě

dostavoval. Zvláštní shodou okolností se však Berntsenovi, kteří byli čistokrevní Oslané a po tři generace pracovali jako dělníci, právě tady cítili jako přistěhovanci. Protože většina lidí bydlících v padesátých letech na sídlištích byli sedláci a lidé z daleka, kteří přišli do města proto, aby zde začali nový život. A když se Trulsův otec v sedmdesátých a osmdesátých letech v jejich paneláku opíjel a nadával na všechny a na všechno, utíkal Truls buď ke svému nejlepšímu – a jedinému – kamarádovi Mikaelovi, nebo ke své babičce žijící na Starém Městě. Ta mu vyprávěla, že zdejší kostel byl vystavěn na pozůstatcích kláštera z třináctého století, v němž se během morové epidemie mniši zavřeli údajně proto, aby se mohli modlit. Lidé však tvrdili, že se tím chtěli vyhnout své křesťanské povinnosti pečovat o nakažené. Když generální vikář po mnoha měsících, kdy klášter nejevil známky života, vyrazil vrata, hodovali na tlejících mrtvolách mnichů potkani. Babiččinou nejoblíbenější vyprávěnkou na dobrou noc byla ta, že když byl na témže pozemku vybudován blázinec, nazývaný „svokhaus“, stěžovala si část chovanců na to, že v noci chodí po chodbách muži v kápích. A když prý jeden z pacientů jednomu zakuklenci kápi strhl, objevila se bledá tvář s prázdnými očními důlky, rozkousaná potkany. Truls však měl nejradši historku o Askildu Ušákovi. Ten žil a zemřel před více než sto lety, v době, kdy se Kristiania, jak se tehdy Oslo jmenovalo, stala skutečným městem a kdy na tomto pozemku dávno stál kostel. Povídalo se, že se Ušákův přízrak potuluje po hřbitově, po přilehlých ulicích, v přístavu a v Kvadratuře. Nikdy se však nevzdaluje příliš, protože má jenom jednu nohu a nesmí to mít daleko do hrobu, aby se tam vždycky dokázal dostat před svítáním, vykládala babička. Askild Ušák přišel ve třech letech o jednu nohu, ujelo mu ji kolo hasičského vozu. Babička však tvrdila, že skutečnost, že přezdívkou nakonec dostal podle svých velkých uší, lze připisovat východoosloskému humoru. Byly to drsné časy a dítě s jednou nohou mělo povolání v podstatě předem dané. Proto Askild Ušák žebrol a stal se v rozrůstajícím se městě známou postavičkou, jak se tak belhal ulicemi, vždycky v dobré náladě a vždycky připravený dát se s někým do řeči. Zvláště s těmi, kteří neměli práci a vysedávali přes den po hospodách, ale kterým se občas najednou přece jenom dostaly do rukou peníze. V takovém případě pak většinou něco káplo i Askildu Ušákovi. Žebrák však občas potřeboval peněz trochu víc, a to pak někdy prozradil policii, kdo v poslední době výrazně rozhazoval. A kdo při pohledu na dno čtvrté sklenice vykládal – aniž si povšiml neškodného žebráka sedícího opodál –, že ho přizvali k přepadení klenotnictví na třídě Karla Johana nebo obchodníka se dřevem v Drammen. Postupně začaly kolovat zvěsti, že má Askild Ušák pořádně za ušima. Ovšem po zatčení lupičského gangu na Kampenu zmizel a od té doby po něm nebylo ani vidu ani slechu. Až jednoho zimního rána ležely na schodech kostela na Starém Městě dvě uříznuté uši a berle. Askild Ušák má dnes hrob na tamním hřbitově, ale protože mu žádný kněz neudělil svátost posledního pomazání, vrací se mezi živé. A po nástupu tmy lze v Kvadratuře nebo kolem kostela narazit na belhajícího se žebráka s čepicí důkladně staženou, jak se slovy „nenalézám nikde sluchu“ prosí o almužnu. A když mu ji člověk nedá, přinese mu to neštěstí.

Tohle mu babička vypravovala. Přesto nyní Truls Berntsen bez povšimnutí minul vyzáblého žebráka ve zvláštním rozevlátém úboru a se snědou zbrázděnou pletí, který seděl u branky vedoucí na hřbitov, a pustil se po šterkové cestičce mezi náhrobky. Přitom počítal – když došel k číslu sedm, otočil se doleva, když došel ke trojce, zahrnul doprava a zastavil se u čtvrtého náhrobního kamene.

Mužské jméno vytesané do náhrobku mu nic neříkalo. A. C. Rud. Zemřel v roce 1905, kdy Norsko získalo nezávislost, ve věku pouhých devětatdvaceti let, avšak kromě data narození a úmrtí nestál na náhrobku žádný text, ani obvyklá fráze o odpočinku v pokoji nebo jiná okřídlená slova. Možná proto, že hrubý kámen byl tak malý, že na něm moc místa pro text nebylo. Avšak protože byla plocha náhrobku prázdná a drsná, hodila se skvěle k psaní zpráv

křídou, zřejmě z tohoto důvodu si ho také vybrali.

LTZHUDESCORRNTBU

Truls Berntsen dešifroval text podle jednoduchého kódu, který používali kvůli tomu, aby si ho nemohl přečíst náhodný kolemjdoucí. Vzal poslední dvě písmena, přeskočil od prvního z nich o tři doleva, přečetl tři písmena, přeskočil od prvního z nich o dvě doleva, přečetl dvě, přeskočil od prvního z nich o tři, přečetl tři, přeskočil od prvního z nich o dvě, přečetl dvě, přeskočil od prvního z nich o tři, přečetl tři.

BURN TORD SCHULTZ. Zlikviduj Torda Schultze.

Truls Berntsen si to nezapsal. Nebylo třeba. Měl dobrou paměť na jména, což ho posouvalo blíž ke koženým sedadlům Audi Q5 2.0 se šestistupňovou manuální převodovkou. Rukávem bundy písmena setřel.

Žebrák vzhlédl, když kolem něj Truls na odchodu opět prošel. Ty debilní hnědé psi oči. Nejspíš má někde celý houf žebráků, které řídí, a pořádně bourák. Mercedes, ty mívají žebrači v oblíbenosti, nebo ne? Kostelní hodiny odbily. V ceníku bylo uvedeno, že model Q5 stojí šest set šedesát šest tisíc. Pokud se v těch šestkách skrývala nějaká kódovaná zpráva, pak její význam Truls Berntsenovi absolutně unikl.

„Vypadáš dobře,“ podotkla Beáta, zatímco zastrkávala klíč do zámku. „Pořídil sis i prst.“

„Made in Hong Kong,“ odvětil Harry a zamnul si titanovou protézu.

Pozoroval tu bledou ženušku při odemykání. Krátké řídké světlé vlasy měla sepnuté gumičkou. Pleť měla tak tenkou a průsvitnou, že na spáncích viděl pěknou síť žilek. Připomínala mu bezsrsté pokusné myši, na nichž se provádí výzkum rakoviny.

„Protože jsi mi napsala, že se Oleg zdržoval tam, kde došlo k činu, myslel jsem si, že se s jeho klíči dostanu dovnitř.“

„Zámek, který tu byl, už nejspíš kdosi poničil před delší dobou,“ odpověděla Beáta a otevřela dveře. „Stačilo prostě napochodovat dovnitř. Namontovali jsme sem tenhle zámek, aby se sem nevrátil žádný z feťáků a místo činu neznečistil.“

Harry přikývl. To bylo pro feťácká doupata, byty, v nichž narkomani bydleli pospolu, typické. Mít zámek nemělo smysl, vždycky ho někdo vzápětí zničil. Za prvé se na místa, o nichž bylo známo, že by jejich obyvatelé mohli mít drogy, vloupávali jiní feťáci, a za druhé se i samotní obyvatelé doupěte ze všech sil snažili okrást jeden druhého.

Beáta nadzdvihla policejní pásky a Harry pod nimi proklouzl. Na háčcích v chodbě viselo oblečení a igelitky. Harry do jedné nahlédl. Ruličky od kuchyňských utěrek, prázdné plechovky od piva, mokré tričko s krvavými skvrnami, kousky alobalu, prázdná krabička od cigaret. U jedné stěny byla z prázdných krabic od pizzy Grandiosa vyskládaná šikmá věž sahající do poloviny výšky místnosti. Stály tu také čtyři stejné bílé věšáky. Harryho to zarazilo, dokud si neuvědomil, že to jsou kradené věci, které se feťákům nepodařilo prodat. Vzpomněl si, že ve feťáckých doupatech policie neustále objevovala předměty, o nichž si někteří feťáci mysleli, že za ně dokážou dostat peníze. Na jednom místě našli v batohu šedesát beznadějně zastaralých mobilních telefonů, na jiném částečně demontovaný moped zaparkovaný v kuchyni.

Harry vešel do obývacího pokoje. Mísil se tu pach potu, dřeva nasáklého pivem, mokrého popela a čehosi sladkého, co Harry nedokázal identifikovat. V obývacím nestál žádný nábytek v běžném slova smyslu. Na podlaze byly jako kolem táboráku rozložené čtyři matrace. Z jedné z nich trčel v úhlu devadesáti stupňů ocelový drát ohnutý na konci do vidlice. Čtverec podlahy mezi matracemi byl plný černých spálenin a uprostřed trůnil prázdný popelník. Harry předpokládal, že ho vyprázdnila výjezdová skupina kriminalistických techniků.

„Gusto ležel tady u kuchyňské zdi,“ spustila Beáta. Stála ve dveřích mezi obývacím

pokojem a kuchyní a ukazovala.

Harry nevešel do kuchyně, zůstal stát na prahu a rozhlížel se. Míval to tak ve zvyku. Nebyl to zvyk po vzoru kriminalistických techniků, kteří nejprve zpracovali místo činu zvenčí, pak se pustili do pročešávání na okrajích a posléze se kousek po kousku propracovávali blíž k mrtvole. Nebyl to ani zvyk policistů pracujících u výjezdové hlídky nebo v hlídkovém voze, kteří zpravidla doráželi na místo činu jako první a věděli, že by ho mohli znečistit vlastními stopami nebo v horším případě i zničit stopy, které tam byly. Tady už ovšem Beátini lidé dávno udělali všechno, co bylo potřeba. Tohle byl zvyk taktického vyšetřovatele. Člověka, který ví, že dostává pouze tuto jedinou příležitost: že jenom teď může umožnit prvním smyslovým vjemům, těm téměř nepatrným detailům, aby vytvořily vlastní příběh, zanechaly vlastní otisky, než beton ztuhne. Bylo třeba to provést nyní, než převezme nadvládu analytická část mozku, ta, která požaduje zformulovaná fakta. Harry obvykle definoval intuici jako prosté logické závěry založené na běžných smyslových informacích, které mozek nedokáže nebo nestihne přeložit do jasné mluvy.

Tohle místo činu však Harrymu o vraždě, která se zde odehrála, příliš neprozrazovalo.

Všechno, co viděl, slyšel a cítil, bylo místo s více či méně náhodnými obyvateli, kteří se tu scházeli, fetovali, spali, zřídka kdy jedli a po čase zmizeli. Do nějakého jiného doupěte, někde do útulku, do parku, do kontejneru, do spacáku s chabou výplní pod mostem nebo do bílého dřevěného futrálu pod náhrobním kamenem.

„Samozřejmě jsme tu museli dost uklidit,“ pronesla Beáta jako v odpověď na otázku, kterou Harry ani nemusel položit. „Všude byly odpadky.“

„Co drogy?“ zeptal se Harry.

„Igelitový sáček s nevyvařenými vatovými tampony,“ odvětila Beáta.

Harry přikývl. Nejzuboženější feťáci, kteří byli totálně švorc, si schovávali vatové tampony, s jejichž pomocí vždycky čistili drogu od příměsí, než ji natáhli do stříkačky. V nejhorší nouzi pak tyhle tampony vyvařovali a vývar si injekčně aplikovali.

„Plus kondom obsahující sperma a heroin.“

„No ne?“ Harry povytáhl obočí. „Nějaká doporučeníhodná novinka?“

Harry spatřil, jak Beáta zrudla, čímž mu připomněla tu stydlivou čerstvou absolvantku policejní akademie, kterou si ještě pořád pamatoval.

„Zbytky heroinu, abych byla přesná. Předpokládáme, že se ten kondom používal ke skladování drogy a po zkonsumování obsahu byl využit k účelu, za jakým se vyrábí.“

„Hmmm...“ podotkl Harry. „Feťáci, kteří dbají na ochranu. To není špatné. Zjistili jste, kdo...“

„DNA nalezená uvnitř i zvnějšku kondomu odpovídala dvěma známým firmám. Jedné švédské dívce a Ivaru Torsteinsenovi, kterého tajní agenti znají spíš jako Hivara.“

„Proč Hivar?“

„Často vyhrožoval policistům špinavými injekčními stříkačkami a tvrdil, že je nakažený virem HIV.“

„Hm, to by vysvětlovalo ten kondom. Spáchal tenhle Hivar někdy nějaký násilný trestný čin?“

„Ne, má na kontě akorát hromadu vloupání a držení a prodej drog. A občas nějaké to pašování.“

„A vyhrožování zabitím za pomoci injekční stříkačky?“

Beáta vzdychla a postoupila dál do místnosti tak, aby zůstala k Harrymu zády. „Je mi líto, Harry, ale v tomhle případě nejsou žádné nerozpletené nitky.“

„Oleg by ani mouše neublížil, Beáto. Není prostě ten typ. Zatímco ten Hivar...“

„Hivar a ta Švédka byli... no, z řad podezřelých vyloučení, abych tak řekla.“

Harry pohlédl na její záda. „Zemřeli?“

„Na předávkování. Týden před vraždou. Mizerný heroin říznutý fentanylem. Nejspíš neměli na violín.“

Harry klouzal pohledem po stěnách. Většina těžce závislých bez trvalého bydliště mívala jednu nebo dvě stálé skrýše, takzvané „nory“ – tajná místa, kde se mohli sami ukrývat nebo kam si mohli schovávat zásobu drogy. Někdy i peníze. Případně jiný nepostradatelný majetek. Nosit podobné věci při sobě nepřipadalo v úvahu, feťák bez domova si musel šlehat na veřejnosti a ve chvíli, kdy nastoupil účinek drogy, se stával pro supy snadnou obětí. Proto byly takové skrýše posvátné. Ačkoli byl feťák jinak troska, dokázal do zamaskování své nory vložit tolik energie a fantazie, že dokonce i zkušení policisté provádějící často domovní prohlídky a psi cvičení na vyhledávání drog přicházeli zkrátka. Svou noru feťák nikdy nikomu neprozradil, dokonce ani svému nejbližšímu kamarádovi. Protože z vlastní zkušenosti dobře věděl, že žádný kamarád z masa a kostí mu nemůže být blíží než jeho přátelé kodein, morfin a heroin.

„Hledali jste tady noru?“

Beáta zavrtěla hlavou.

„Proč ne?“ zeptal se Harry, ačkoli věděl, že to je hloupá otázka.

„Protože bychom patrně museli rozbourat celý byt, abychom našli něco, co by beztak nebylo pro vyšetřování relevantní,“ odpověděla Beáta trpělivě. „Protože jsme se museli rozhodnout, čemu dáme při našich omezených finančních zdrojích přednost. A protože potřebné důkazy jsme našli.“

Harry přikývl. Zasloužená odpověď.

„A jaké jsou ty důkazy?“ pronesl tiše.

„Myslíme si, že vrah střílel z místa, kde teď stojím.“ Kriminalističtí technici ze zvyku nepoužívali jména. Beáta před sebe napřáhla paži. „Zblízka. Na vzdálenost menší než metr. Ve vstřelech a kolem nich byl střelný prach.“

„Bylo těch vstřelů víc?“

„Dvě rány.“

Věnovala mu omluvný pohled prozrazující, že ví, co si Harry myslí, že tímto bere za své možnost, že by obhájce mohl tvrdit, že výstřel vyšel nedopatřením.

„Obě rány zasáhly oběť do hrudníku.“ Beáta roztáhla pravý ukazovák a prostředníček a přiložila si je na levou stranu blůzy, jako by to snad byl nějaký znak pro neslyšící. „Za předpokladu, že jak oběť, tak vrah stáli zcela zpřímá a vrah vystřelil přirozeně, dokazuje místo, kudy vyšla ven první kulka, že vrah byl vysoký asi tak metr osmdesát až metr osmdesát pět. Podezřelý měří metr osmdesát tři.“

Proboha. Harry si vybavil chlapce stojícího ve dveřích návštěvní místnosti. Připadalo mu, že je to jako včera, co mu Oleg sahal sotva po prsa, když se spolu kočkovali.

Beáta popošla ode dveří dál do kuchyně. Ukázala na zed' vedle masného sporáku.

„Kulky se zarazily tady, jak vidíš. Což odpovídá teorii, že druhá rána byla vypálená relativně rychle po ráně první, ve chvíli, kdy se oběť začala kácet k zemi. První kulka prošla plící, druhá horní částí hrudníku a lízla lopatku. Oběť...“

„Gusto Hanssen,“ ozval se Harry.

Beáta se odmlčela. Pohlédla na něj. Přikývla. „Gusto Hanssen nezemřel okamžitě. V kaluži krve byly otisky prstů a krev na oblečení dokazovala, že se po pádu ještě hýbal. Nemohlo to ale trvat dlouho.“

„Chápu. A co...“ Harry si přešel rukou po tváři. Musí se zkusit aspoň pár hodin prospat.

„... co spojuje s tou vraždou Olega?“

„Tři minuty před devátou večer nahlásily dvě osoby na operační středisko, že slyšely z domu něco, co by mohly být výstřely. Jeden volající bydlel v Mlynářské ulici na druhé straně křižovatky, druhý tady šikmo přes ulici.“

Harry zamžoural k zašedlému oknu obrácenému do Hausmannovy ulice. „Jestliže někdo úplně v centru slyší něco takhle přes ulici, musí mít vážně dobrý sluch.“

„Nezapomeň, že to bylo v červenci. Teplý večer. Všechna okna byla otevřená, řada lidí měla celozávodní dovolenou, nebyl téměř žádný provoz. Sousedé se navíc snažili přimět policii, aby tohle feťácké doupě uzavřela, takže by se dalo říct, že tu netrpěli sebemenší rozruch a všechno hned hlásili. Policista z operačního střediska je vyzval, aby v klidu počkali na příjezd hlídkových vozů a dům zatím sledovali. Okamžitě zalarmoval výjezdovou hlídku. Dvacet minut po deváté sem dorazily dva hlídkové vozy, zaujaly pozice před domem a čekaly na posily.“

„Na Deltu?“

„Než na sebe ti kluci navlečou výzbroj a nasadí si helmy, vždycky to chvíli trvá. Pak dostaly hlídkové vozy z operačního střediska informaci, že sousedé viděli z vrat vycházet nějakého chlapce, který obešel dům a vydal se směrem k řece Aker. Dva policisté proto vyrazili k řece a tam našli...“

Váhala, dokud se jí od Harryho nedostalo téměř neznatelného pokývnutí.

„... Olega. Nekladl odpor, byl natolik zfetovaný, že sotva věděl, co se děje. Na jeho pravé ruce a paži jsme našli stopy střelného prachu.“

„Co vražedná zbraň?“

„Protože se jednalo o neobvyklou ráži, Makarov devět krát osmnáct milimetrů, není zase tolik možností.“

„No, Makarov je oblíbená pistole organizovaných zločineckých band v zemích bývalého Sovětského svazu. A Fort-12 používá ukrajinská policie. Plus některé další sbory.“

„Souhlasí. Našli jsme na podlaze prázdné nábojnice se zbytky střelného prachu. Prach v nábojích Makarov má jiný poměr síry a ledu, navíc se do něj přidává i trocha lihu, jako u prachu bez obsahu síry. Chemická směs střelného prachu v prázdných nábojnicích a kolem vstřelového otvoru souhlasila se směsí střelného prachu na Olegově ruce.“

„Hm... A co samotná zbraň?“

„Tu jsme nenašli. Hledali jsme i s potápěči v řece a okolo ní, ovšem bez výsledku. To ale neznámá, že tam ta pistole neleží, je tam bahno a jíl... však víš.“

„Vím.“

„Dva z těch, co tu bydleli, vypověděli, že jim Oleg ukazoval pistoli a chlubil se, že je to typ, jaký používá ruská mafie. Nikdo z těch dvou není žádný znalec zbraní, ale když jim oběma ukázali snímky asi stovky pistolí, prý oba označili Oděsu. A do té se, jak jistě víš, používají náboje...“

Harry přikývl. Makarov devět krát osmnáct milimetrů. Navíc byl v tomhle případě omyl téměř vyloučen. Když uviděl Oděsu poprvé, vzpomněl si na někdejší futuristickou pistoli na obalu eponymního alba kapely Foo Fighters, což byla jedna z mnoha jeho desek, které skončily u Rachel a Olega.

„Předpokládám, že se navíc jedná o důvěryhodné svědky, kteří mají jen drobný problém s drogami.“

Beáta neodpověděla. Nebylo třeba, Harry věděl, že je jí jasné, co tímhle sleduje, že Beáta dobře ví, že se Harry chytá stébel trávy.

„A co testy Olegovy krve a moči?“ zkusil to ještě. Stáhl si rukávy saka, jako by bylo

nutné, aby se mu právě tady a teď nepovytahovaly. „Co se z nich zjistilo?“

„Učinné látky, které obsahuje violin. To, že byl Oleg zfetovaný, lze samozřejmě považovat za polehčující okolnost.“

„Hm. V tom případě předpokládáš, že byl sjetý, ještě než Gusta Hanssena zastřelil. Jenže jaký by pak měl motiv?“

Beáta upřela na Harryho prázdný pohled. „Motiv?“

Harry věděl, co si Beáta myslí: Je snad možné se domnívat, že by narkoman zabil jiného narkomana kvůli něčemu jinému než kvůli drogám? „Jestliže už byl Oleg zfetovaný, proč by měl někoho zabít?“ vysvětlil. „Fetácké vraždy, jako je tahle, bývají zpravidla spontánním, zoufalým činem, a motivem bývá touha po droze nebo začínající absták.“

„Motiv je tvoje parketa,“ odušila Beáta. „Já jsem kriminalistický technik.“

Harry se nadechl. „Dobrá. Ještě něco?“

„Předpokládala jsem, že budeš chtít vidět fotky.“ Beáta otevřela plochou koženou aktovku.

Harry si od ní vzal svazeček fotografií. Ze všeho nejdřív si povšiml Gustovy krásy. Neměl pro to jiné slovo. Hezký, pohledný, to nebylo výstižné. Dokonce i když byl mrtvý, i když měl zavřené oči a košili na hrudi nasáklou krví, vyznačoval se onou nedefinovatelnou, avšak očividnou krásou mladého Elvise Presleyho, měl ten typ vzezření, který oslovuje jak muže, tak ženy, takový, jaký známe z androgynních idealizací bohů, s nimiž se lze setkat ve všech náboženstvích. Harry zalistoval snímky. Po úvodních záběrech celého těla se fotograf zaměřil na obličej a střelné rány.

„Co je tady tohle?“ ukázal Harry na snímek Gustovy pravé ruky.

„Měl za nehty krev. Odebrali jsme vzorky, ale bohužel byly zničeny.“

„Zničeny?“

„To se někdy stává, Harry.“

„Na tvém oddělení ne.“

„Vzorky se zničily cestou na test DNA na soudním. Vlastně jsme se tím nijak zvlášť nezabývali. Krev byla sice relativně čerstvá, ale přesto natolik ztuhlá, že těžko mohla nějak souviset s dobou vraždy. A vzhledem k tomu, že si oběť píchala drogy, bylo navíc velice pravděpodobně, že to byla krev její. Ovšem...“

„Ovšem pokud ne, bylo by zajímavé vědět, s kým se Gusto ten den porval. Koukni na ty boty...“ Ukázal Beátě jeden ze snímků celého těla. „Nejsou od Alberta Fascianiho?“

„Netušila jsem, že toho víš tolik o botách, Harry.“

„Jeden z mých klientů v Hongkongu je vyrábí.“

„Cože? Jeden z tvých klientů? Pokud vím, vyrábějí se originální boty Fasciani jenom v Itálii.“

Harry pokrčil rameny. „Rozdíl nepoznáš. Ale pokud jsou tohle boty Alberto Fasciani, neladí zrovna s oblečením, které má Gusto na sobě. To vypadá, že mu ho přidělili v Majáku.“

„Boty mohl někde ukrást,“ namítla Beáta. „Gusto Hanssen měl totiž přezdívku Zloděj. Byl známý tím, že bral všechno, na co přišel, nejen drogy. Povídá se, že ve Švédsku ukradl vysloužilého psa původně cvičeného na vyhledávání drog a používal ho k hledání skrýší.“

„Možná našel Olegovu noru,“ navrhl Harry. „Neřekl Oleg něco při výsleších?“

„Pořád mlčí jako zařezaný. Vypověděl jedině to, že má okno, že si ani nepamatuje, že byl v tomhle bytě.“

„Třeba v něm nebyl.“

„Našli jsme tady jeho DNA, Harry. Vlasy, pot.“

„Vždyť tu spal a bydlel.“

„Byly na mrtvole, Harry.“
Harry zmlkl a jen zíral před sebe.
Beáta pozvedla ruku, možná mu ji chtěla položit na rameno, avšak rozmyslela si to a nechala ji klesnout. „Podařilo se ti si s ním promluvit?“
Harry zavrtěl hlavou. „Vyhodil mě.“
„Stydí se.“
„To jistě.“
„Myslím to vážně. Jsi jeho vzor. Pro něj je ponižující, žes ho takhle viděl.“
„Ponižující? Otíral jsem tomu klukovi slzy a foukal jsem mu odřeniny. Zaháněl jsem strašidla a nechával jsem mu rozsvíceno.“
„Tenhle kluk už neexistuje, Harry. Současný Oleg od tebe nechce pomoc, chce být jako ty.“
Harry se zahleděl do zdi a přitom zadupal jednou nohou do podlahy. „Já nejsem ten správný vzor, Beáto. A právě to on pochopil.“
„Harry...“
„Nezajdeme k řece?“

Sergej stál v bytě před zrcadlem s rukama svěšenýma podél těla. Uvolnil pojistku a stiskl tlačítko. Čepel nože vylétla a zableskla se. Byl to krásný exemplář sibiřského vystřelovacího nože neboli „želízka“, jak mu říkali urkové. Nejlepší bodná zbraň na světě. Dlouhá štíhlá střenka s dlouhou úzkou čepelí. Člověk ho tradičně dostával jako dar od nějakého staršího zločince v rodině, jakmile si ho zasloužil. Tahle tradice už je ovšem na ústupu, v dnešní době se tyhle nože kupují, kradou nebo pirátsky kopírují. Jemu ho ale věnoval strýc. Podle Andreje měl *ataman* ten nůž pod matrací, než ho dal Sergejovi. Sergej si vzpomněl na pověst, která říká, že když člověk položí želižko pod matraci nemocného, nasaje nůž jeho bolest a utrpení a ty se později přenesou na toho, do koho se zaboří čepel. Bylo to stejné jako v případech dalších pověstí, které měli urkové tak v oblibě, jako třeba té, že pokud se někdo zmocní tvého želižka, brzy ho stihne neštěstí a smrt. Někdejší romantika a mizící pověry. Přesto ten dar přijal s velkou, možná až nábožnou úctou. Ale proč ne? Vděčil strýci za všechno. To on ho dostal z potíží, které si nadělal, vyřídil mu doklady, aby mohl odjet do Norska, dokonce mu opatřil zaměstnání uklízeče na osloském letišti. Místo bylo dobře placené, a přesto nebylo těžké ho sehnat, zřejmě to byl ten typ práce, kterou by Norové nikdy nevzali, to budou raději na podpoře. A ty drobnější tresty vězení, k nimž byl Sergej odsouzen v Rusku, už nebyly problém, strýc mu předem zařídil vymazání trestního rejstříku. Proto Sergej políbil svému dobrodinci modrý prsten, když dar přijímal. A musel přiznat, že nůž, který nyní drží v ruce, je velice krásný. Tmavě hnědá střenka vyrobená z jeleního paroží a slonovinová intarzie v podobě pravoslavného kříže.

Sergej vytrčil bok tak, jak se to naučil, ucítil, že našel rovnováhu, a švihl nožem vpřed a vzhůru. Od sebe, k sobě. Znovu od sebe, k sobě. Rychle, ale ne tak rychle, aby se mu pokaždé nepodařilo zabodnout dlouhou čepel až po střenku.

Nožem to bylo potřeba provést proto, že muž, jehož měl zabít, byl policista. A když dojde k vraždě policisty, hledá se pachatel vždycky intenzivněji, tudíž je nutné zanechat co nejméně stop. Kulka z pistole se dá vypátrat a spojit s určitým místem, zbraní, osobami. Řez hladkou čistou čepelí nože je anonymní. Bodnutí už tak anonymní není, lze z něj vyčíst délku a tvar čepele, proto mu Andrej doporučil, aby policistu nebodl do srdce, nýbrž mu prořízl krční tepnu. Sergej ještě nikdy nikomu hrdlo nepodřízl, a vlastně ani nikdy nikomu neprobodl srdce, jen jednomu Gruzínci zabodl nůž do stehna, ačkoli ten mu neprovedl nic s výjimkou toho, že byl Gruzínek. Proto Sergeje napadlo, že by to měl na něčem natrénovat, na něčem živém. Jeho

pákistánský soused měl tři kočky. Kdykoli Sergej ráno vyšel na chodbu, zaštlápal ho v nose zápach kočičí moči.

Sergej nůž sklonil, chvíli postál se sklopenou hlavou a oči vytočil vzhůru, aby se viděl v zrcadle. Vypadal dobře: trénovaný, hrozivý, nebezpečný, připravený. Jako z filmového plakátu. Z jeho tetování se pozná, že zabil policistu.

Stál za policistou. Pokročil vpřed. Levou rukou ho popadl za vlasy, zvrátil mu hlavu. Přiložil mu špičku nože na levou stranu krku, probodl kůži a půlměsíčovým obloukem přejel čepelí po hrdle. Tak.

Srdce vypumpuje gejzír krve, ale po třech úderech proud ustane. Policista bude mít v té době už dávno mrtvý mozek.

Pak Sergej zavře nůž, nechá ho vklouznout do kapsy a přitom odejde, rychle, ale ne příliš rychle, a pokud tam budou jiní lidé, nebude se nikomu dívat do očí. Odejde a bude volný.

O krok ustoupil. Znovu zaujal správnou pozici, nadechl se. Představil si to. Vydechl. Postoupil vpřed. Čepel nože se matně a nádherně zableskla, jako by šlo o drahocenný šperk.

Kapitola 6

Beáta s Harrym vyšli do Hausmannovy ulice, zamířili doleva, odbočili za roh domu a přešli přes spáleniště, kde ve štěrku ještě stále ležely očouzené skleněné střepy a ohořelé cihly. Za spáleništěm se směrem k řece svažovala zarostlá stráň. Harry si povšiml, že dům nemá vzadu žádný východ a že v důsledku absence jiné únikové cesty vedou z nejhořejšího patra úzké požární schody.

„Kdo bydlí v sousedním bytě na stejném patře?“ zeptal se.

„Nikdo,“ odpověděla Beáta. „Jsou tam prázdné kanceláře. Sídlil tam *Anarchista*, takový ten list, co...“

„Vím. Nebyl to žádný mizerný plátek. Ti lidi teď píšou pro kulturní rubriky velkých novin. Bylo tam zamčeno?“

„Někdo se tam vloupal. Pravděpodobně to tam bylo dlouho volně přístupné.“

Harry pohlédl na Beátu, která poněkud odevzdaně odkývala to, co Harry ani nemusel říkat: že někdo mohl být v Olegově bytě a touhle cestou se dostat nepozorovaně pryč. Stéblo slámy.

Sešli na cestičku vedoucí podél řeky Aker. Harry shledal, že řeka není tak široká, aby kluk, který dokáže aspoň průměrně házet, nemohl přehodit pistoli na druhý břeh.

„Dokud nenajdete vražednou zbraň...“ spustil.

„Harry, obžaloba tu pistoli nepotřebuje.“

Přikývl. Střílný prach na ruce. Svědkové, kteří Olega s pistolí viděli. Jeho DNA na mrtvém těle.

Minuli dva bílé chlapce v kapucích opírající se o zelenou železnou lavičku. Oba pohlédli jejich směrem, dali hlavy dohromady a pomalu se odšourali pryč.

„Zdá se, že dealeri v tobě pořád cítí policajta, Harry.“

„Hm. Myslel jsem si, že tady prodávají hašiš jenom Marokánci.“

„Vyrostla jim konkurence. Kosovští Albánci, Somálci, Východoevropani. Žadatelé o azyl, kteří prodávají k deco. Speed, metamfetamin, extázi, morfin.“

„Heroin.“

„O tom pochybuju. V Oslu obyčejný heroin skoro neseženeš. Teď letí violin a ten dostaneš akorát v okolí Plata. Pokud si tedy nechceš zajet do Göteborgu nebo do Kodaně, kde se prý poslední dobou taky objevil.“

„Co je to ten violin? Pořád o něm někdo mluví.“

„Nová syntetická droga. Neochromuje dýchání natolik jako běžný heroin, takže i když ti zničí život, dochází u něj méně často k předávkování. Je extrémně návykový, všichni, kdo ho vyzkoušeli, chtěli víc. Jenže je tak drahý, že ti nejchudší na něj nemají.“

„A proto si místo toho kupují jiné drogy?“

„Pro kšeftaře s morfinem je to zlatý důl.“

„To máme praš' jako uhod'.“

Beáta zavrtěla hlavou. „Teď je v kurzu válka proti heroinu. A on ji vyhrál.“

„Bellman?“

„Tak tobě se to doneslo?“

„Hagen o něm povídal, že rozbil většinu heroinových gangů.“

„Pákistánské gangy. Vietnamské. V *Dagbladet* ho poté, co odhalil rozsáhlou síť Severoafríčanů, nazvali generálem Rommelem. Motorkářský gang v Alnabru. Ti všichni teď

sedí.“

„Motorkářský gang? Za mojí éry prodávali motorkáři speed a heroinu se vyhýbali jako čert kříži.“

„Los Lobos. *Hells Angels wannabes*. Myslíme si, že byli jednou ze dvou sítí, přes které se prodával violín. Byli zatčeni při masové akci s následnou razíí v Alnabru. Měls vidět, jak se Bellman v novinách zubil. Zásahu se osobně zúčastnil.“

„*Let's do some good?*“

Beáta se zasmála. To byla další věc, která se mu na ní líbila. Byla dost velká znalkyně filmů, aby s ním dokázala držet krok, když citoval průměrné repliky z průměrných snímků. Nabídl jí cigaretu. Odmítla. Zapálil si tedy sám.

„Hm. Jak ale krucinál dokázal Bellman to, čemu se protidrogové během té doby, co jsem působil na ředitelství, nedokázalo ani přiblížit?“

„Vím, že ho nemáš rád, ale je vážně dobrý šéf. V Kriposu ho milují, jsou naštvaní na vrchního policejního náčelníka, že ho převedl k nám.“

„Hm.“ Harry potáhl z cigarety. Ucítil, jak se mu hlad v krvi utiňuje. Nikotin. Trojslabičná slova končící na -in. „Tak kdo zbývá?“

„To je právě to negativum při odstřelu škodné. Porušíš potravní řetězec a netušíš, jestli jsi jenom neuvolnil prostor něčemu jinému. Něčemu horšímu, než bylo to, cos odstranil...“

„Máš k těmhle obavám konkrétní důvod?“

Beáta pokrčila rameny.

„Najednou nedostáváme echo z ulic. Práskači nic nevědí. Nebo drží klapačky. Jen koluje šeptanda o jistém muži z Dubaje. Nikdo ho neviděl a nikdo ani neví, jak se jmenuje, je to takový neviditelný loutkář. Vidíme, že se všude prodává violín, jenže se nedokážeme propátrat ke zdroji. Prodejci, které chytíme, tvrdí, že ho koupili od jiných prodejců na stejné úrovni. Nebývá obvyklé, že by někdo tak dobře skrýval své stopy. A to nám napovídá, že tu působí jednoduchá a velice profesionální síť, která drží v rukou dovoz a distribuci.“

„Muž z Dubaje. Tajemný, geniální. Copak jsme tuhle báchorku už neslyšeli? A pak se ukáže, že je to úplně obyčejný darebák.“

„Harry, tohle je něco jiného. Na začátku roku tu došlo v souvislosti s drogami k několika vraždám. Odehrály se s takovou brutalitou, s jakou jsme se dřív nesetkali. A všichni mlčí. Našli jsme dva vietnamské prodejce, které někdo v bytě, kde prodávali, pověsil za nohy na trám. Byli utopení. Každý z nich měl na hlavě přivázaný igelitový pytel naplněný vodou.“

„To není arabská metoda, ale ruská.“

„Cože?“

„Rusové je pověsí hlavou dolů, na hlavu jim navléknou igelitový pytel, ale u krku ho neutáhnou, aby měl viselec vzduch. Pak jim začnou lít na chodidla vodu. Ta stéká po těle do pytle, který se pomalu plní. Té metodě se říká *Man on the Moon*.“

„Jak tohleto víš?“

Harry pokrčil rameny. „V osmdesátých letech si jistý zazobaný kyrgyzský boss jménem Birajev sehnal jeden z originálních skafandrů z letu Apollo 11. Dva miliony dolarů na černém trhu. Birajev nechával ty, kteří se ho pokusili napálit nebo neplatili dluhy, do toho skafandru navléct. Když pak dotyčnému chudákovi nalévali dovnitř vodu, natáčeli si u toho jeho obličej. Pak ten film poslali ostatním dlužníkům, kteří už měli taky po splatnosti.“

Harry vyfoukl kouř k nebi.

Beáta na něj pohlédla a pomalu potřásla hlavou. „Čím ses vlastně zabýval v Hongkongu, Harry?“

„Ptala ses mě už po telefonu.“

„A tys mi neodpověděl.“

„Přesně tak. Hagen povídal, že by mi mohl místo tohoto případu svěřit nějaký jiný. Zmínil se o jakémsi zabitém tajném agentovi.“

„Ano,“ přikývla Beáta a zdálo se, že se jí ulevilo, že už nebudou mluvit o Gustově případu a o Olegovi.

„O co šlo?“

„Mladý tajný agent působící na drogové scéně. Moře ho vyneslo na břeh v místech, kde se střecha Opery svažuje do vody. Turisti, děti a tak. Bylo z toho velké pozdvižení.“

„Byl zastřelený?“

„Utopený.“

„A jak víte, že ho někdo zavraždil?“

„Nenašli jsme žádné stopy násilí, vlastně to vypadalo, že mohl nešťastnou náhodou sklouznout do moře – pohyboval se přece kolem Opery. Jenže pak Bjørn Holm prozkoumal vodu v jeho plicích. Byla sladká. A voda v Osloském fjordu je jak známo slaná. Zdá se, že ho někdo hodil do moře, aby to vypadalo, že se utopil tam.“

„No...“ protáhl Harry. „Jako tajný agent se musel pohybovat i tady kolem řeky, ve které je sladká voda. A řeka vtéká do moře u Opery.“

Beáta se usmála. „Fajn, že jsi zpátky, Harry. Jenže Bjørn myslel i na tohle a porovnal bakteriální flóru, obsah mikroorganismů a podobně. Voda v agentových plicích byla příliš čistá na to, aby mohla pocházet z řeky Aker. Byla to pitná voda, která prošla filtry. Tipovala bych, že se utopil ve vaně. Nebo v nádrži pod nějakou čističkou. Nebo...“

Harry vyfoukl kouř přímo na stezku před sebou. „V igelitovém pytli.“

„Ano.“

„Ten Dubajec. Co o něm víte?“

„To, co jsem ti právě řekla.“

„Nic jsi mi neřekla.“

„Přesně tak.“

Zastavili se u mostu Ankerbrua. Harry pohlédl na hodinky.

„Chvátáš někam?“ zeptala se ho Beáta.

„Ale ne,“ odpověděl Harry. „Chtěl jsem ti tím gestem jen poskytnout záminku, abys mohla říct, že ty někam chvátáš, a přitom jsi neměla dojem, že ze mě děláš pitomce.“

Beáta se usmála. Když se usmívá, je vlastně celkem hezká, pomyslel si Harry. Zvláštní, že si pak už nikoho nenašla. Nebo možná našla. Měl ji uloženou mezi svými osmi kontakty v mobilním telefonu, a ani tohle o ní nevěděl.

B jako Beáta.

H byl Halvorsen. Harryho někdejší kolega a otec Beátina dítěte. Zabit ve službě. A přesto ho ze seznamu kontaktů ještě nevymazal.

„Už jsi volal Ráchel?“ zeptala se Beáta.

R. Harry uvažoval, jestli se její jméno nevynořilo jako asociace na slovo „pitomec“.

Zavrtěl hlavou. Beáta čekala. Neměl však co dodat.

Spustili oba najednou.

„Asi přece...“

„Vlastně přece...“

Usmála se a dopověděla: „... jenom někam chvátám.“

„Samozřejmě.“

Hleděl za ní, jak kráčí po stezce.

Pak usedl na jednu z laviček a díval se na řeku, na kachny plující po tišině.

Oba kluci v kapucích se vrátili. Došli k němu.

„Seš *five-o*?“

Americký slangový výraz pro policistu, vypůjčený z údajně autentického televizního seriálu. Podezřelá jim byla Beáta, ne on.

Harry zavrtěl hlavou.

„Hledáš...“

„Klid,“ odpověděl Harry. „Klid a mír.“

Vytáhl z náprsní kapsy sluneční brýle značky Prada. Dostal je od majitele jednoho obchodu na Canton Road, který hradil splátky poněkud se zpožděním, avšak měl dojem, že s ním jednají fěr. Byl to dámský model, ale to bylo Harrymu fuk, líbily se mu.

„Mimochodem,“ zavolal za nimi. „Nemáte violin?“

Jeden z kluků místo odpovědi jen zafrkal. „V centru,“ odtušil druhý a ukázal přes rameno.

„Kde?“

„Poohlídni se po Persiem nebo Fàbregasovi.“ Se smíchem zmizeli směrem k hudebnímu klubu Blå.

Harry se opřel a pozoroval, jak se kachny zvláště efektivně odrážejí nohama, díky čemuž kloužou po hladině jako bruslaři po černém ledu.

Oleg mlčel. Tak jako mlčí viníci. Je to jejich jediné privilegium a jediná rozumná strategie. Tak odkud začít? Jak má vyšetřovat něco, co už je odhalené, jak má zodpovědět otázky, na které se již našly adekvátní odpovědi? Čeho si myslí, že dosáhne? Přemůže pravdu tím, že ji bude popírat? Jako příbuzní, které coby vyšetřovatel vražd slýchal prohlašovat: „Můj syn? Nikdy!“ Věděl, proč se chce pustit do vyšetřování. Protože vyšetřovat je to jediné, co umí. Jediné, čím může přispět. Je jako matka v domácnosti, která trvá na tom, že navaří a napeče na synovu pohřební hostinu, hudebník, který si přinesl na kamarádův pohřeb hudební nástroj. Potřeba něco udělat, kvůli rozptýlení nebo jako gesto útěchy.

Jedna z kachen připlula k němu, možná v naději, že dostane kousek chleba. Ne že by tomu snad věřila, ale co kdyby. Předpokládaná spotřeba energie poměřená s pravděpodobností odměny. Naděje. Černý led.

Harry se prudce narovnal. Vytáhl z kapsy saka klíče. Právě si vzpomněl, proč tehdy koupil visací zámek. Nekoupil ho pro sebe. Koupil ho pro bruslaře. Pro Olega.

Kapitola 7

Strážmistr Truls Berntsen absolvoval krátkou výměnu názorů s vrchním komisařem policejního útvaru zajišťujícího ochranu osloského letiště. Berntsen mu přitakal, že letiště opravdu spadá pod ředitelství kraje Romerike a že on sám nemá se zatčením nic společného. Jako tajný agent z útvaru speciálních operací školený na sledování osob měl ovšem zatčeného už jistou dobu v hledáčku, a právě proto ho jeden z jeho informátorů upozornil, že Tord Schultz byl přistižen při pašování drog. Berntsen předložil svůj služební průkaz dokládající, že je policejní strážmistr z útvaru specializovaných operací, oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu, policejní obvod Oslo. Vrchní komisař pokrčil rameny a beze slova ho vzal s sebou do jedné ze tří cel předběžného zadržení.

Když se dveře cely za Trulsem Berntsenem přibouchly, rozhlédl se, aby se ujistil, že chodba i zbylé dvě cely jsou prázdné. Pak se posadil na záchodové víko a mrkl směrem k pryčně, na muže, jenž na ní seděl v předklonu s hlavou v dlaních.

„Tord Schultz?“

Muž hlavu pozvedl. Sako měl svlečené, a nebýt distinkcí na košili, netipoval by ho Berntsen na kapitána letadla. Kapitán by neměl vypadat takhle. Neměl by být k smrti vyděšený, bledý a se zorníčkami rozšířenými a potemnělými šokem. Na druhou stranu většina těch, kteří byli přistiženi poprvé, vypadala těsně poté právě takto. Berntsenovi při hledání nejdřív chvíli trvalo, než si Torda Schultze spojil s osloským letištěm. Zbytek však byla hračka. Podle centrálního registru neměl Schultz žádný záznam v trestním rejstříku, nikdy nepřišel do styku s policií a – podle jejich neoficiálního sledovacího rejstříku – nebyl osobou, o níž by bylo známo, že udržuje jakékoli styky s drogovou scénou.

„Kdo jste?“

„Jsem tady jménem těch, pro které pracujete, pane Schultzi, a tím nemyslím leteckou společnost. Zbytek vám může být ukradený. Jasně?“

Schultz ukázal na služební průkaz, který Berntsenovi visel na šňůrce na krku. „Jste policista. Snažíte se mě nachytat.“

„Kdyby to tak bylo, pane Schultzi, byla by to pro vás dobrá zpráva. Šlo by v tom případě o procesní chybu a váš advokát by získal možnost vás z toho vysekat. Jenže my tohle zvládneme bez advokáta. Jasně?“

Kapitán na Berntsen nadále zíral s doširoka rozevřenými zornicemi, jež hltaly maximum možného světla, sebemenší záblesk naděje. Truls Berntsen vzdychl. Mohl jen doufat, že jeho slova padnou na úrodnou půdu.

„Víte, kdo je to levák?“ zeptal se Berntsen a pokračoval, aniž počkal na odpověď. „To je člověk, který maří policejní vyšetřování. Zajišťuje zničení nebo zmizení důkazů, stará se o to, aby docházelo k procesním chybám a případ se tak nikdy nedostal před soud nebo aby se ve vyšetřování dělaly jiné každodenní přehmaty, díky nimž je pak zatčený propuštěn na svobodu. Chápete?“

Schultz dvakrát mrkl. A pomalu přikývl.

„Fajn. Situace se má tak, že my dva teď padáme volným pádem, ale máme jenom jeden padák, o který se musíme podělit. Já jsem právě vyskočil z letadla, abych vás zachránil, prozatím mi za to nemusíte děkovat, jenom mi musíte stoprocentně věřit, abychom se oba nerozplácli o zem. Kapišto?“

Další mrkání. Očividně nekapišto.

„Kdysi byl jeden německý policista, levák. Pracoval pro gang kosovských Albánců, kteří balkánskou cestou dováželi heroin. Droga se z afghánských opiových plání vozila na nákladních do Turecka, dál se přepravovala přes bývalou Jugoslávii do Amsterdamu a odtamtud ji Albánci posílali do Skandinávie. Bylo přitom třeba překračovat spoustu hranic, bylo třeba podplácet spoustu lidí. Mimo jiné tohoto leváka. A jednoho dne chytili jistého mladého kosovského Albánce s rezervní palivovou nádrží plnou surového opia, kostky nebyly dokonce ani zabalené. Zavřeli ho do cely předběžného zadržení a ještě téhož dne kontaktovali kosovští Albánci tu svoji německou spojku. Levák došel za oním zatčeným Albánцем, vysvětlil mu, že je levák a že ho přišel uklidnit, že tohle spolu zmáknou. Dodal, že se vrátí následující den a řekne mu, jakou výpověď má poskytnout policii. Do té doby musí dotyčný jenom držet pusu. Jenže ten zatčený byl nováček, nikdy předtím neseděl. Nejspíš se mu doneslo až moc historek o tom, jak nebezpečné je shýbat se ve vězeňské sprše pro mýdlo, v každém případě při prvním výsledku spustil jako kolovrátek a napráskal i celou domluvu s levákem v naději, že to soudce vezme v potaz. Tak. Za účelem opatření důkazů vůči levákovi umístila policie do cely skrytý mikrofon. Jenže ten levák, ten zkorumpovaný policista, se v dohodnutý čas neobjevil. Našli ho až za šest měsíců. Nebo spíš jeho kousky rozeteté po tulipánovém poli. Sám jsem kluk z města, ale slyšel jsem, že je to prý dobré hnojivo.“

Berntsen se odmlčel a zahleděl se na kapitána, přitom čekal na obvyklou otázku.

Kapitán se na pryčně napřímil, do tváří se mu maličko vrátila barva a hlas přestal mít zastřený. „Proč ale... ehm, ten levák? Vždyť ten to přece nenapraskal.“

„Protože spravedlnost neexistuje, pane Schultzi. Existují jen nezbytná řešení praktických problémů. Levák, který měl zničit důkazy, se sám stal důkazem. Byl odhalen, a kdyby ho policie zatkla, mohl by vyšetřovatele dovést k oněm kosovským Albáncům. A protože nebyl jejich pobratim, nýbrž jenom placená kurva, zcela logicky ho odkráglovali. Navíc věděli, že vyšetřování téhle vraždy nebude pro policii prioritou. Proč by taky mělo? Levák už byl potrestán a policie se nepouští do vyšetřování případu, v němž může dosáhnout jediného, totiž toho, že se veřejnost dozví o dalším zkorumpovaném policistovi. Souhlas?“

Schultz neodpověděl.

Berntsen se naklonil vpřed. Poklesl hlasem a opět ho zvýšil: „Nestojím o to, aby mě našli na tulipánovém poli, pane Schultzi. Jediná možnost, jak z tohoto ven, je, že si budeme vzájemně věřit. Společný padák. Rozumíte?“

Kapitán si odkašlal. „Co ten kosovský Albánec? Snížili mu trest?“

„Těžko říct. Těsně před soudním projednáváním jeho případu ho našli viset v cele. Někdo mu narazil hlavu na věšáček.“

Kapitánovi se barva z obličeje opět vytratila.

„Dýchejte, pane Schultzi,“ vyzval ho Truls Berntsen. Tohle se mu na jeho práci líbilo nejvíc. Pociť, že pro jednu má pod palcem všechno sám.

Schultz se na pryčně zaklonil a opřel si hlavu o zeď. Zavřel oči. „A co kdybych už teď vaši pomoc odmítl a tvářili bychom se, jako že jste tu nikdy nebyl?“

„To nepomůže. Váš a můj zaměstnavatel nestojí o to, abyste se ocitl na svědecké lavici.“

„Takže mi tím říkáte, že nemám na vybranou?“

Berntsen se usmál. A přednesl svou nejoblíbenější větu: „Svoboda volby, pane Schultzi, je luxus, který jste ztratil už dávno.“

Stadion Valle Hovin. Nevelká oáza betonu uprostřed pustiny zelených trávníků, bříz, zahrad a verand s květinovými truhlíky. V zimě se hala používala jako bruslařská dráha, v létě jako koncertní aréna, především pro takové dinosaury jako Rolling Stones, Prince nebo Bruce

Springsteen. Ráchel dokonce Harryho přemluvila, aby sem s ní šel na koncert U2, ačkoli Harry byl vždycky klubový typ a koncerty na stadionech nenáviděl. Potom Harryho šádlila tím, že je v hloubi duše hudební normál.

Nicméně po většinu času bývala hala opuštěná, tak jako nyní, ponechaná napospas osudu, jako zrušená továrna, která kdysi produkovala něco, co už nikdo nepotřebuje. Harryho nejlepší vzpomínky odsud byly z Olegových bruslařských tréninků, kdy tady jen tak seděl a sledoval, jak Oleg maká. Jak bojuje. Jak zažívá neúspěch. Další neúspěch. A pak úspěch. Nic velkého, nový osobní rekord, druhé místo v klubovém klání v rámci své věkové kategorie. Ale víc než dost na to, aby se Harryho hloupé srdce dmulo do velikosti tak absurdní, až musel nasadit lhostejný výraz, aby je oba neuvedl do rozpaků – „To nebylo úplně špatný, Olegu“.

Harry se rozhlédl. Nikde nikdo. Zastrčil klíč značky Ving do zámku dveří od šaten pod tribunou. Uvnitř bylo všechno jako dřív, jen trochu ošuntělejší. Došel do pánské šatny. Na podlaze se válely odpadky, očividně tu nevládl příliš velký provoz. Bylo to místo, kde může být člověk sám. Harry prošel mezi skřínkami. Většina jich nebyla zamčená. Pak ale našel to, co hledal, zámek Abus.

Přitiskl špičku druhého klíče k zubatému otvoru. Klíč nechtěl vklouznout dovnitř. Krucinál!

Harry se otočil. Klouzal pohledem po řadách zprohýbaných kovových skříněk. Zastavil se a vrátil se o skříňku zpět. I na ní byl visací zámek Abus. A do zeleného nátěru vyryté kolečko. Písmeno „O“.

První, co uviděl, když skříňku odemkl, byly Olegovy závodní brusle. Dlouhé štíhlé nože měly přímo nad ostřím rezavou vyrážku.

Na vnitřní straně dvířek byly mezi dvěma větracími drážkami pověšené dva snímky. Dvě rodinné fotografie. Na jedné bylo pět tváří. Dvě patřily dětem, dvě nejspíš rodičům, ale ani jedna z těch čtyř mu nic neříkala. Třetí dítě však poznal. Protože ho právě viděl na jiné fotografii. Na snímku z místa činu.

Byl to ten krasavec. Gusto Hanssen.

Harry zauvažoval o tom, jestli v něm právě ona krása vyvolala bezprostřední pocit, že Gusto Hanssen na snímek nepatří. Nebo lépe řečeno, že nepatří do vyfotografované rodiny.

Totéž se překvapivě nedalo říct o vysokém světlolvasém muži sedícím za tmavou ženou a jejím synem na druhé fotografii. Snímek byl pořízen jednoho podzimního dne před několika lety. Vyšli si na procházku na Holmenkollen, brodili se pomerančově zbarveným listím a Ráchel položila svůj kompaktní fotoaparát na kámen a nastavila samospoušť.

Vážně to je on sám? Harry si vůbec nevzpomínal, že by někdy měl tak měkké rysy jako na onom snímku.

Ráchel na fotografii zářily oči a jemu teď připadalo, že slyší její smích, ten smích, který miloval, kterého se nikdy nedokázal nabažit, který se vždycky snažil si vyvolat. Smála se i ve společnosti ostatních, ale v jeho a Olegově přítomnosti měl její smích jiný tón, tón, který byl vyhrazen pouze jemu a Olegovi.

Harry prohledal zbylý obsah skřínky.

Ležel v ní bílý svetr se světle modrými náplety. Nebyl to Olegův styl, ten nosil krátké bundy a černá trička s nápisy Slayer a Slipknot. Harry ke svetru přičichl. Lehký parfém, ženský. Na polici nahoře ležel igelitový sáček. Otevřel ho. Rychle se nadechl. Bylo v něm „nádobičko“ – dvě injekční stříkačky, lžice, gumový pásek, zapalovač a balíček vatových tamponů. Chyběla jen droga. Harry se chystal vrátit sáček zpátky na místo, když vtom si všiml něčeho jiného. Červenobílého trička ležícího úplně vzadu. Vytáhl ho. Byl to fotbalový dres s výzvou na hrudi: *Fly Emirates. Arsenal*.

Podíval se na fotografii. Na Olega. Dokonce i on se na ní usmíval. Usmíval se, jako by věřil, přinejmenším tehdy, že tady sedí tři lidé, kteří jsou zajedno v tom, že tohle je fajn, tohle je dobré, takhle se budeme mít. Tak proč to celé kazit? Proč to ten, co to řídí, musel celé zkazit?

„Tak jako jsi lhal, že se na tebe můžeme vždycky spolehnout.“

Harry oba snímky sundal z dvířek a zastrčil si je do náprsní kapsy.

Když vyšel ven, slunce už klesalo za Ullernský kopec.

Kapitola 8

Vidíš, tati, že krvácím? Teče ze mě tvoje mizerná krev. I tvoje krev, Olegu. To tobě by měl znít kostelní zvon. Proklínám tě, proklínám den, kdy jsem tě potkal. Byls ve Spektru na koncertě Judas Priest. Já čekal na ulici a vklouznul jsem do davu lidí proudícího ven.

„No ne, pěkný triko,“ oslovil jsem tě. „Kdes ho sehnal?“

Zadíval ses na mě zvláště. „V Amsterdamu.“

„Tys byl na Judas Priest v Amsterdamu?“

„Proč ne?“

Nevěděl jsem o Judas Priest ani ň, v každém případě jsem si ale předem zjistil, že to je kapela, ne jenom jeden chlápek, a že jejich zpěvák se jmenuje Rob cosi.

„Hustý! Judas Priest jedou.“

Na okamžik jsi ztuhl a podíval ses na mě. Soustředěně, jako zvíře, který něco větrí. Nebezpečí, kořist, sparingpartnera. Nebo – jako v tvém případě – možnou spřízněnou duši. Protože svoji osamělost sis nesl jako těžkej mokrej kabát, Olegu, jak ses tam shrbeně šoural. Vybral jsem si tě právě kvůli té osamělosti. Slíbil jsem ti, že ti zaplatím colu, když mi povíš něco o tom amsterodamském gigu.

A tak jsi spustil o Judas Priest, o koncertu v Heineken Music Hall před dvěma rokama, o dvou kámoších, osmnáctiletým a devatenáctiletým, co se střelili brokovnicí, když si poslechli jednu desku od Judas Priest se skrytým poselstvím, který je nabádalo „do it“. Jenom jeden z nich prej přežil. Judas Priest byli heavymetalová skupina, chvíli dokonce speedmetalová. Za dvacet minut jsi mi navykládal tolik o goth a death metalu, až bylo načase vnýst do hovoru meth, teda peří.

„Pojďme si trochu zalítat na obláčku, Olegu. Oslavit tohle setkání dvou spřízněných duší. Co ty na to?“

„Co tím myslíš?“

„Znám takovou partičku, co si chodí zakouřit do parku.“

„Vážně?“ Skeptický tón.

„Nic tvrdýho, jenom drobet peří.“

„Sorry, v tomhle já nejedu.“

„Krucí, já taky ne. Dáme si akorát čouda. Ty a já. Čistý peří, žádnéj ten práškovéj sráč. Stejně jako Rob.“

Oleg se v půli doušku coly zarazil. „Rob?“

„Jo.“

„Rob Halford?“

„Jasně. Jeho roadie kupuje od stejného chlápka, od kterýho chci ted' nakoupit já. Máš prachy?“

Pronesl jsem to lehce, tak lehce a samozřejmě, že ve vážným pohledu, kterej na mě upřel, nebyl patrnej ani stín pochybností: „Rob Halford kouří peří?“

Odpočítal pět set korun, o který jsem ho požádal. Vyzval jsem ho, aby počkal, vstal jsem a odešel. Vydal jsem se k Vaterlandskému mostu. Jakmile jsem byl z dohledu, odbočil jsem doprava, přešel silnici a urazil těch tři sta metrů k osloskýmu hlavnímu nádraží. Myslel jsem si, že tehdy jsem toho svineckýho Olega Faukeho viděl naposledy.

Až když jsem seděl v tunelu pod nástupišti s fajfkou v puse, pochopil jsem, že jsme spolu ještě neskoncovali. Ani omylem. Beze slova se nade mnou zjevil. Opřel se zády o zed' a sklouznul

vedle mě. Napřáhnul ke mně ruku. Podal jsem mu fajfku. Nasál. Rozkašlal se. A napřáhnul druhou ruku. „Peníze, cos dostal zpátky.“

Tak vzniknul tým Gusto a Oleg. Každý den, jakmile Olegovi padla ve skladu firmy Clas Ohlson, kde byl na letní brigádě, jsme táhli k Oslo City, do parků, koupali jsme se ve špinavý vodě ve Středověkém parku a sledovali, jak se kolem nový operní budovy staví nová čtvrť.

Vykládali jsme si vzájemně o tom, čím všim budeme, o místech, kam pojedeme, a hulili jsme a šňupali všechno, co se dalo koupit za jeho prachy z brigády.

Pověděl jsem mu o svém pěstounovi, o tom, jak mě vyhodil, protože po mně moje pěstounka jela. A ty, Olegu, jsi mi vykládal o chlápku, se kterým chodila tvoje máma, o poldovi jménem Harry, tvrdils o něm, že je fakt boží. Člověk, kterému se dá věřit. Jenže se prej něco posralo. Nejdřív mezi ním a tvojí matkou. A potom že jste byli zataženi do jednoho případu vraždy, kterej ten polda vyšetřoval. Kvůli tomu že ses s matkou přestěhoval do Amsterdamu. Já jsem prohlásil, že ten chlápek je možná boží, ale že je to teda sakra trapnej výraz. A tys namítnul, že „svinecky“ je ještě trapnější, a zeptal ses, jestli mi někdo vysvětlil, že se správně říká „svinsky“ a že i to je teda vlastně dost dětinský. A proč prej mluvím tak přehnaně dělnickou norštinou, když ani nejsem z východní části Osla. Odušil jsem, že přehánění je můj styl, že to vyzdvihuje pointu, a že „svinecky“ je tak špatný, až je to správný. Oleg se na mě zahleděl a pronesl, že to já jsem tak špatnej, až jsem správněj. A slunce svítilo a já jsem si říkal, že to je to nejhezčí, co o mně někdo někdy prohlásil.

Jednou jsme jenom tak pro legraci vyžebrovali na třídě Karla Johana peníze, já jsem čórnul na Radničním náměstí skateboard a o půl hodiny později jsem ho vyměnil na Železničním náměstí za speed. Jindy jsme dopluli na lodi na ostrov Hovedøya, koupali jsme se a vyškemrali si pivo. Pár slečinek zatoužilo po tom vzít si mě na tatínkovu jachtu a tys skočil šipku ze stožáru, jen tak tak žes neštrejchnul palubu. Taky jsme vyjeli tramvají na Ekeberg, abysme se podívali na západ slunce, zrovna se hrál Norway Cup, jeden smutnej fotbalovej trenér z Trøndelagu se na mě zakoukal a já jsem mu nabídnul, že bych mu ho za litr vyhulil. Odpočítal prachy a já si počkal, dokud nebude mít kalhoty stažený až ke kolenům, a potom jsem zdrhnul. A tys mi pak vyličil, že vypadal totálně ztraceně a obrátil se k tobě, jako by tě chtěl požádat, abys ten úkol převzal. Ty vole, to jsme se natlemili!

To léto nebralo konce. Ale potom přece jenom skončilo. Tvoji poslední vejplatu jsme utratili za travku, kterou jsme vyfoukávali proti bezhvězdnému bledýmu nočnímu nebi. Tys povídal, že začneš zas chodit do školy, budeš mít nejlepší známky a půjdeš studovat práva, přesně jako tvoje máma. A že potom se dáš na tu svineckou policejní akademii. Smáli jsme se tak, až nám do očí vhrkly slzy.

Jenže jak začala škola, vídal jsem tě pořád míň a míň. Pak ještě míň. Bydlels nahoře na Holmenkollenským kopci u svý mámy, zatímco já jsem skončil na matraci ve zkušebně jedný kapely, která mě tam nechávala s tou podmínkou, že jí budu hlídat vybavení a vždycky zmizím, když budou zkoušet. Tak jsem to s tebou vzdal, říkal jsem si, že ses vrátil ke svému normálnímu životu. Přibližně v tý době jsem začal naplno dealovat.

Seběhlo se to vlastně úplně náhodou. Šlohnul jsem prachy jedný ženský, u kterýj jsem přespal. Pak jsem došel na hlavák a zeptal se Tutua, jestli by neměl víc peří. Tutu, kterej byl otrokem Odina, šéfa Los Lobos z Alnabru, ošklivě koktal. Přezdívku dostal potom, co Odin potřeboval vyprat kufr peněz získanejch prodejem drog a poslal Tutua do Itálie, do jedný veřejný sázkový kanceláře, aby vsadil prachy na jistej fotbalovej zápas, o kterým Odin věděl, že je uplaceněj: domácí měli vyhrát dva nula. Odin instruoval Tutua, že dva nula se anglicky řekne „two nil“, jenže Tutu byl tak nervózní a u přepážky tak děsně koktal, že bookmaker slyšel „two two“, tu tu, tedy dva dva, a to taky napsal na kupon. Deset minut před koncem vedli domácí

samozřejmě dva nula a všechno bylo v klidu. Kromě Tutua, kterej si právě přečetl na útržku sázkovýho kuponu, že vsadil prachy na tu tu, dva dva. Věděl, že mu Odin prostřelí koleno. A prostřelovat lidem kolena Odin vážně umí. Jenže tady nastal obrat číslo dvě. Na lavičce domácích seděl nedávno koupenej polskej útočník, kterej mluvil italsky stejně mizerně jako Tutu anglicky, takže nepochopil, že je zápas podmazanej. Tudíž když ho trenér poslal na trávník, udělal přesně to, za co si myslel, že je placenej: skóroval. Dvakrát. Tutu byl zachráněnej. Jenže když pak ještě toho samýho večera přistál v Oslu a dojel rovnou za Odinem, aby mu vylíčil to svoje štěstí jako prase, štěstěna ho opustila. Začal totiž líčením špatnejch zpráv o tom, jak ze sebe udělal pitomce a vsadil prachy na nesprávněj výsledek. Byl tak rozrušenej a koktal tolik, že Odin ztratil trpělivost, vytáhnul ze zásuvky revolver a – obrat číslo tři – prostřelil Tutuovi koleno dávno předtím, než ten se stihl prokókat k Polákovi.

Nicméně ten den na hlaváku mi Tutu řekl, že peří už se n-n-nedá sehnat, že se budu muset spokojit s p-p-práškem. Ten je levnější a obojí je metamfetamin, jenže já ho nesnesu. Peří, to jsou báječný bílý krystalky, co ti vyfučí palici, zatímco to smradlavý žlutý práškový svinstvo, který se sežene v Oslu, je smíchaný s práškem do pečiva, moučkovým cukrem, vitamínem B-12 a čert ví čím ještě. Nebo pro fajnšmekry s nadrcenejma analgetikama, takže to pak chutí připomíná speed. Jenže já jsem koupil to, co měl, s drobnou množstevní slevou, a ještě mi zbyly nějaký prachy na trochu amfetaminu. A protože amfetamin je přece jenom ve srovnání s metamfetaminem čirá zdravá výživa, jenom trochu hůř stravitelná, vyšňupal jsem speed, smíchal metamfetamin s větším množstvím prášku do pečiva a prodal ho na Plata s dost slušným ziskem.

Další den jsem zase zašel za Tutuem a celý to zopakoval, jenom jsem toho koupil trochu víc. Drobet jsem si šňupnul a zbytek jsem řízнул a prodal. To samý další den. Řekl jsem Tutuovi, že bych si toho koupil ještě víc, kdybych mu mohl zaplatit až druhej den, ale tomu se Tutu jenom zasmál. Když jsem se vrátil čtvrtěj den, prohlásil, že si šéf myslí, že bysme tomu měli dát o-o-organizovanější podobu. Viděli mě prodávat a líbil jsem se jim. Když jsem denně prodal dvě várky, znamenalo to pro mě pět litrů do kapsy. A tak jsem se stal jedním z pouličních dealerů Odina a Los Lobos. Tutu mi vždycky dopoledne dal matroš a v pět jsem odevzdával denní vejdělek a případný zbytky. Pravidelná šichta. Nikdy mi nic nezbylo.

Asi tři tejdny to šlapalo v pohodě. Pak přišla středa na Vippetangenu. Prodál jsem dvě várky, kapsu jsem měl narvanou prašulema a rypák plnej speedu a vtom mě napadlo, že vlastně nemám důvod sejít se s Tutuem na hlaváku. Místo toho jsem mu poslal esemesku, že si беру volno, a naskočil jsem na trajekt do Dánska. Šlo o ten typ selhání koncentrace, se kterým se musí počítat, když člověk sjíždí perník trochu moc dlouho.

Po návratu se mi doneslo, že se po mně Odin shání. Maličko mi zatrnulo, zvlášť když jsem už věděl, jak získal Tutu svoji přezdívkou. Tak jsem se držel z dosahu, poflakoval jsem se po Grünerløkka a čekal jsem na soudnej den. Jenže Odin měl najednou plnou hlavu něčeho jinýho než dealera, co mu dluží pár tisícovek. Do města dorazila konkurence. „Muž z Dubaje“. Ne na trhu s perníkem, ale v heroinu, kterej byl pro Los Lobos mnohem důležitější. Někdo povídal, že to jsou Bělorusové, jiný tvrdili, že Litevci, další, že to jsou norský Pákistánci. Jediný, co věděli všichni, bylo, že jde o profi organizaci, že se ničeho nebojí a že je lepší vědět míň než víc.

Ten podzim byl pěkně zkurvenej.

Prachy mi dávno došly, neměl jsem práci a musel jsem se ukeřovat. Sehnal jsem v Biskupský ulici kupce na vybavení, co měla kapela ve zkušebně, přišel si ho prohlídnout, byl přesvědčenej, že je moje, vždyť jsem tam bydlel! Zbejvalo už jenom domluvit odvoz. Pak se zjevila – jako anděl spásy – Irena. Pihovatá hodná Irena. Bylo to jednoho říjnovýho odpoledne, trochu jsem se bavil s pár chlápky v Sofienberským parku a ona tam najednou stála, málem brečela radostí. Zeptal jsem se jí, jestli má prachy, a ona zamávala VISA kartou. Patřila jejímu

tátovi, Rolfovi. Došli jsme k nejbližšímu bankomatu a vybrali mu účet. Irena nejdřív nechtěla, ale když jsem jí vysvětlil, že na tom závisí můj život, pochopila, že je to nutný. Jedenatřicet táců. Šli jsme se do Olympu najíst a napít, nakoupili jsme pár gramů speedu a dojeli jsme ke mně domů. Vylíčila mi, že se pohádala s mámou. Přespala u mě. Další den jsem ji vzal na hlavák. Tutu seděl na motorce v kožený bundě s vlčím ksichem na zádech. Tutu s knírem, pirátským šátkem kolem hlavy a s tetováním vykukujícím ve výstřihu – stejně ale vypadal jako svineckej hotelovej poslíček. Chystal se seskočit a vyběhnout za mnou, když vtom mu došlo, že mířím k němu. Dal jsem mu těch dvacet táců, co jsem mu dlužil, plus pět navíc jako úroky. Poděkování za prázdninovou půjčku. Doufal jsem, že bysme mohli začít s čistým štítem. Tutu zavolal Odinovi, přitom čuměl na Irenu. Viděl jsem, co chce. Znova se zahleděl na Irenu. Chudák krásná bledá Irena.

„Odin povídá, že chce p-p-pět táců navrch,“ přetlumočil mi Tutu. „Když je nedostane, mám p-p-příkaz tě z-z-z-zm-zm-zm...“ Nadechl se.

„Zmlátit,“ dodal jsem.

„Tady a teď,“ řekl Tutu.

„Fajn, prodám dneska dvě várky.“

„Ty ale musíš za-za-zacálovat.“

„No tak, prodám je za dvě hodiny.“

Tutu na mě zíral. Pokývl k Ireně, která stála opodál na schodech vedoucích dolů na Železniční náměstí a čekala na mě. „Co v-v-vona?“

„Pomáhá mi.“

„Holky jsou dobrý d-d-dealerky. Fetuje?“

„Zatím ne,“ odpověděl jsem.

„Z-z-zloději,“ prohlásil Tutu a odhalil v úsměvu bezzubé dásně.

Odpočítal jsem peníze. Poslední. Vždycky byly poslední. Krev vytejkající z mýho těla.

Za tejden mě a Irenu zastavil před Elm Street Rock Café kluk.

„Tohle je Oleg,“ představil jsem ho a seskočil jsem ze zídky. „Tohle je moje ségra, Olegu.“

Pak jsem ho objal. Zaznamenal jsem, že má hlavu zvednutou a dívá se mi přes rameno. Na Irenu. A přes džínovou bundu jsem ucítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Strážmistr Berntsen seděl v kanceláři s nohama na stole a telefonním sluchátkem přitisknutým k uchu. Telefonoval na policejní stanici v Lillestrømu, policejní obvod Romerike, a představil se jako Thomas Lunder, laborant z Kriposu. Policista, s nímž právě mluvil, mu potvrdil, že z Gardermoen přijali sáček s látkou, o níž předpokládají, že je to heroin. Obvyklý postup byl takový, že se veškeré zabavené látky z celé země posílaly na testování do laboratoří Kriposu v osloské čtvrti Bryn. Jednou týdně je vybíralo auto Kriposu, které objíždělo policejní obvody v Østlandet. Ostatní policejní obvody posílaly materiály vlastními kurýry.

„Dobře,“ prohlásil Berntsen a pohrával si s falešným služebním průkazem s vlastní fotografií a označením „Thomas Lunder, Kripos“ pod ní. „Mám cestu do Lillestrømu, tak můžu ten sáček na Bryn vzít. Takhle velké zabavené množství bychom rádi otestovali hned. Fajn, uvidíme se tedy zítra brzy ráno.“

Zavěsil a podíval se z okna. Zahleděl se na novou městskou čtvrť okolo zátoky Bjørvika, která se už začínala šplhat k nebi. Myslel na všechny ty drobné detaily: rozměry šroubů, závitů matek, kvalitu malty, pružnost okenních rámců, na všechno to, co musí sedět, aby celek fungoval. A pocítil hluboké uspokojení. Protože ono funguje. Tohle město funguje.

Kapitola 9

Dlouhé štíhlé kmeny borovic mizely v sukni zeleně vrhající matné odpolední stíny na otevřené štěrkové prostranství před domem. Harry stál na vrcholku příjezdové cesty, otíral si pot po výstupu prudkými svahy od Holmenského jezírka a pozoroval tmavý dům. Z jeho na černo namořených těžkých kulatin vyzařovala solidnost, bezpečí a obrana proti trollům i přírodě. Nestačilo to. Sousední domy byly velké neelegantní vily neustále podléhající vylepšování a rozšiřování. Øystein, uložený v seznamu kontaktů pod písmenem Ø, prohlásil, že srubové domy jsou vyjádřením touhy zámožného měšťanstva po návratu k přírodě, k jednoduchosti, ke zdravému životnímu stylu. Harry zde však viděl chorobu, perversitu, zajetí jedné rodiny sériovým vrahem. Přesto se Ráchel rozhodla si dům ponechat.

Došel ke dveřím a stiskl tlačítko zvonku.

Zevnitř se ozvaly těžké kroky. A jemu v témže okamžiku došlo, že měl předem zatelefonovat.

Dveře se otevřely.

Muž stojící před ním měl světlou kšticí toho typu, která byla v mládí bohatá a bezpochyby mu zajišťovala jisté výhody, a kterou si proto člověk ponechává také v dospělosti v naději, že i její poněkud povadlá verze bude nadále fungovat. Muž byl oblečený do nažehlené světle modré košile, u níž Harry odhadoval, že i tu nosíval v dobách svého mládí.

„Ano?“ pronesl muž. Upřímný srdečný obličej. Oči, které vypadaly, jako by se nikdy nesetkaly s ničím jiným než s vlídností. Na náprsní kapse měl vyšitou značku s hráčem póla.

Harry si uvědomil, že mu vyschlo v krku. Vrhhl pohled na jmenovku pod zvonkem.

Ráchel Faukeová.

A přesto tu stojí tenhle muž s pěkným, leč nevýrazným obličejem a přidržuje se dveří tak, jako by tu byl doma. Harry věděl, že má několik možností, jak vhodně navázat hovor, zvolil však tuto: „Kdo jste?“

Muž před ním dokázal nasadit výraz, jakého by Harry nikdy dosáhnout neuměl. Svraští čelo a současně se usmál. Shovívavé pobavení nadřízeného nad drzostí podřízeného.

„Vzhledem k tomu, že vy stojíte venku a já uvnitř, by bylo patrně přirozenější, kdybyste mi pověděl, kdo jste vy. A co chcete.“

„Jak myslíte,“ odušil Harry a hlasitě zív. Samozřejmě by se mohl vymluvit na pásmovou nemoc. „Přišel jsem si promluvit s tou, jejíž jméno stojí na zvonku.“

„A jste odkud?“

„Od Svědků Jehovových,“ odpověděl Harry a podíval se na hodinky.

Muž od něj automaticky odtrhl pohled, aby se porozhlédl po zbývajícím členovi obligátní dvojice.

„Jmenuju se Harry a jsem z Hongkongu. Kde je Ráchel?“

Muž povytáhl obočí. „Ten Harry?“

„Dalo by se to předpokládat, vzhledem k tomu, že Harry bylo v Norsku během posledních padesáti let nejméně módní jméno.“

Muž si Harryho s pokyvováním a lehkým pousmáním prohlížel tak, jako by si jeho mozek přehrával informace, které o postavě stojící před ním nashromáždil. Nic ovšem nenaznačovalo, že by chtěl uvolnit dveře nebo zodpovědět některou z Harryho otázek.

„Tak co?“ přešlápl Harry.

„Vyřídím jí, že jste tu byl.“

Harry rychle vsunul nohu do dveří. Automaticky pootočil botu tak, aby dveře případně udeřily do podrážky, nikoli do nártu. Podobné triky se naučil ve svém novém zaměstnání. Muž sklopil pohled k Harryho noze, poté zrak pozvedl a zadíval se Harrymu do tváře. Shovívavé pobavení bylo to tam. Muž se chystal cosi pronést. Coś ostrého, co by dalo věcem řád. Harry však věděl, že změní názor. Až uvidí v Harryho výrazu to, co je vždycky přiměje ke změně názoru.

„Dejte si...“, spustil muž. Zarazil se. Jednou mrkl. Harry čekal. Na úžas. Zaváhání. Únik. Mrknutí číslo dvě. Muž si odkašlal. „Není doma.“

Harry stál naprosto tiše. Mlčení bylo ohlušující. Dvě vteřiny. Tři vteřiny.

„Já... ehm, nevím, kdy se vrátí.“

V Harryho tváři se nepohnul ani sval, zatímco mužův obličej procházel od jedné proměny k druhé, jako by hledal něco, za čím by se mohl schovat. A skončil tam, kde začal: u srdečnosti.

„Jmenuju se Hans Christian. Já... omlouvám se za svou odměřenost. V souvislosti s tím případem se tu ale objevuje spousta zvláštních lidí a Ráchel teď potřebuje hlavně klid. Jsem její advokát.“

„Její?“

„Jejich. Její a Olegův. Chcete jít dál?“

Harry přikývl.

Na stolku v obývacím pokoji ležel štos papírů. Harry k němu přistoupil. Dokumenty k případu. Hlášení. Výška štosu naznačovala, že pátrají intenzivně a dlouho.

„Smím se zeptat, kvůli čemu jste tady?“ otázal se Hans Christian.

Harry listoval papíry. Testy DNA. Výpovědi svědků. „No a co vy?“

„Co já?“

„Kvůli čemu jste tady vy? Copak nemáte kancelář, kde byste si mohl připravovat obhajobu?“

„Ráchel se na tom chce podílet, přece jen je sama právnička. Poslyšte, pane Hole, já dobře vím, kdo jste a že jste byl Ráchel i Olegovi blízký, ale...“

„A jak blízký jste jim vy?“

„Já?“

„Ano. Zdá se, že jste si vzal pod křídlo leccos.“

Harry zaslechl podtón ve vlastním hlase a věděl, že se odhalil, věděl, že na něj muž hledí s úžasem. Věděl i to, že tím ztratil převahu.

„Jsme s Ráchel staří přátelé,“ odpověděl Hans Christian. „Vyrůstal jsem tady v sousedství, studovali jsme spolu práva a... no. Jestliže člověk stráví s někým nejlepší léta svého života, vytvoří si k němu pouto.“

Harry přikývl. Věděl, že by měl držet pusu. Věděl, že ať řekne cokoli, všechno tím ještě zhorší.

„Hm. V tom případě je zvláštní, že jsem o vás v době, kdy jsem s Ráchel chodil, nikdy neslyšel.“

Hans Christian nestihl odpovědět, neboť se otevřely dveře. A v nich stála Ráchel.

Harry ucítil, jak mu dravčí spár sevřel srdce a otočil jím.

Postavu měla stejnou, štíhlou, vzpřímenou. Obličej také, srdčitý, s tmavě hnědýma očima a poněkud širokými ústy, která se tak ráda smála. Vlasy téměř stejné, dlouhé, jen jejich čern byla možná o poznání světlejší. Pohled však měla jiný. Byl to pohled štvaného zvířete, neklidný, divoký. Když se ovšem upřel na Harryho, jako by se do něj něco vrátilo. Něco z toho, čím byla. Čím byli.

„Harry,“ pronesla. A se zvukem jejího hlasu se vrátil ten zbytek, vrátilo se všechno.

Udělal dva dlouhé kroky a už ji objímal. Vůně jejích vlasů. Její prsty na jeho páteři. Pustila ho první. Ustoupil o krok a zadíval se na ni.

„Vypadáš dobře,“ řekla.

„Nápodobně.“

„Lháři.“ Rychle se usmála. Oči jí však už plavaly.

Chvíli tak stáli. Harry ji nechal, aby si ho prohlédla, nechal ji, aby strávila ten o tři roky starší obličej s novou jizvou. „Harry,“ zopakovala a naklonila hlavu ke straně. Zasmála se. Na víčku se jí zachvěla první slza a skápla. Na jemné pleti zanechala proužek. Kdesi v místnosti si odkašlal muž s vyšitým hráčem póla na košili a pronesl cosi o schůzce, kterou musí stihnout.

Nato osaměli.

Harry zaznamenal, že Ráchel během vaření kávy přejela pohledem po jeho kovovém prstu, ani jeden z nich to však nekomentoval. Platilo nepsané pravidlo, že o Sněhulákovi se nemluví. Později Harry seděl u kuchyňského stolu a místo toho jí vykládal o novém životě v Hongkongu. Vykládal jí to, co mohl. Co chtěl. To, že jeho zaměstnání „dluhového poradce“ pro nevyrovnané účty u Hermana Kluita sestává ze schůzek s dlužníky, kteří překročili datum splatnosti, a v přátelském připomínání jejich závazků. Poradenství tedy stručně řečeno spočívá v tom, že dlužníkům radí, aby zaplatili co možná nejrychleji. Prozradil jí, že jeho hlavní a v podstatě jedinou kvalifikací je jeho stopětadevadesát centimetrů, široká ramena, krví podlité oči a čerstvě získané jizvy.

„Vlídlost, profesionalita. Oblek, kravata, mezinárodní společnosti v Hongkongu, na Tchaj-wanu a v Šanghaji. Bydlení v hotelích s pokojovou službou. Pěkné kancelářské budovy. Civilizovanost. Jako soukromá bankovní činnost po švýcarsku, jen s čínským vylepšením. Se západním stiskem ruky a zdvořilostními frázemi. A s asijským úsměvem. Většinou zaplatí hned druhý den. Herman Kluit je spokojený. Rozumíme si.“

Ráchel jim nalila a posadila se. Nadechla se.

„Já jsem dostala práci u mezinárodního soudu v Haagu, s kanceláří v Amsterdamu. Myslela jsem si, že když odjedeme z tohoto domu, z tohoto města, od vši té pozornosti, od...“

Ode mě, pomyslel si Harry.

„... vzpomínek, všechno se zlepší. A chvíli to tak i vypadalo. Jenže pak to začalo. Nejdřív nesmyslné záchvaty vzteku. Jako kluk Oleg skoro nikdy nezvyšoval hlas. Naštvaný býval, to ano, ale nikdy... takhle. Tvrdil, že jsem mu zničila život tím, že jsem ho odvezla z Osla. Říkal to, protože věděl, že se proti tomu nemůžu bránit. A když jsem se rozbrečela, začal brečet taky. Ptal se, proč jsem tě zavrhla, když jsi nás zachránil před... před...“

Přikývl, aby nemusela dodávat to jméno.

„Začal chodit pozdě domů. Tvrdil mi, že se schází s kamarády, ale nikdy mi je nepředstavil. Jednoho dne přiznal, že v jednom coffee shopu na Leidseplein kouřil hašiš.“

„Společně se všemi těmi turisty?“

„Přesně tak, říkala jsem si, že to je nejspíš součást jeho amsterodamských zkušeností. Jenže zároveň jsem se bála. Jeho otec... no, však víš.“

Harry přikývl. Olegova dobře situovaná ruská rodina z otcovy strany. Opilost, zuřivost a deprese. Země Dostojevského.

„Hodně vysedával ve svém pokoji a poslouchal muziku. Těžkou, chmurnou. No, vždyť ty tyhle kapely znáš...“

Harry opět pokývl.

„Ale tvoje desky poslouchal taky. Franka Zappu. Milese Davise. Supergrass. Neila

Younga. Supersilent.“

Odříkávala ta jména tak rychle a přirozeně, až ji Harry podezíral, že je potají poslouchala taky.

„A pak jsem mu jednou při luxování našla v pokoji dvě tablety se smajlíkem.“

„Extáze?“

Přikývla. „Do dvou měsíců jsem si zajistila práci na státním zastupitelství, dostala ji a přestěhovala se zpátky sem.“

„Do bezpečného, nevinného Osla.“

Pokrčila rameny. „Potřeboval změnit prostředí. Začít znovu. Fungovalo to. Není z těch, co mají spoustu přátel, ale začal se zase stýkat s několika bývalými kamarády a ve škole mu to šlo dobře, dokud...“ Hlas se jí náhle zlomil.

Harry čekal. Ráchel upila kávy. Vzchopila se.

„Býval pryč třeba několik dní v kuse. Nevěděla jsem, co si počít. Dělal si, co chtěl. Volala jsem na policii, psychologům, sociologům. Nebyl plnoletý, přesto se nedalo nic podniknout, dokud nebudou existovat důkazy, že fetuje nebo páchá trestnou činnost. Cítila jsem se tak bezmocná. Já! Já, která jsem si vždycky myslela, že za to můžou rodiče, já, která jsem měla vždycky pohotově řešení, když jsem se doslechla, že se něčí dítě dostalo na scestí. Nebud' apatický, nedus to v sobě. Jednej!“

Harry hleděl na její ruku ležící vedle jeho ruky na stolku. Ty jemné prsty. Ty slaboučké žilky na bledém hřbetu ruky, který obvykle býval takhle zkraje podzimu opálený. Impulzu položit svou ruku přes její však neuposlechl. Něco mu bránilo. Oleg mu bránil. Ráchel vzdychla.

„Tak jsem jezdila do centra a hledala ho. Večer co večer. Dokud jsem ho nenašla. Stál na rohu Celní ulice a byl rád, že mě vidí. Povídal, že je šťastný. Že má práci a dělí se o byt s několika kamarády. Že potřebuje svobodu, že se nesmím tolik vyptávat. Že je na ‚výletě‘, že tohle je jeho verze roční cesty kolem světa, tak jak to dělá ostatní mládež z Holmenkollenského kopce. Cesta kolem světa v centru Osla.“

„Co měl na sobě?“

„Co tím myslíš?“

„Nic. Pokračuj.“

„Povídal, že se brzy vrátí domů. A dodělá si střední školu. Dohodli jsme se, že v neděli přijde na večeri.“

„A přišel?“

„Ano. Po jeho odchodu jsem zjistila, že mi vlezl do ložnice a ukradl mi šperkovnici.“ Nadechla se, dlouze a třaslavě. „Byl v ní i ten prsten, který jsi mi koupil na Vestkanttorget.“

„Na Vestkanttorget?“

„Ty si to nepamatuješ?“

Harryho mozek rychle převíjel vzpomínky. Měl tam několik černých polí bezvědomí, pár bílých, která potlačil, a velké bledé oblasti, které mu prostě vyžral alkohol. Ale také oblasti s barvou a texturou. Jako ten den, kdy se procházeli po bleším trhu na náměstí Vestkanttorget. Byl s nimi Oleg? Ano, nejspíš byl. Samozřejmě. Fotka. Samospoušť. Podzimní listí. Nebo to bylo jiný den? Courali se od stánku ke stánku. Staré hračky, nádobí, zrezivělé tabatěrky, vinylové desky s obalem i bez, zapalovače. A pozlacený prsten.

Ležel tam tak osaměle. Proto ho Harry koupil a navlékl jí ho na prst. Aby mu dal nový domov, tvrdil. Něco takového. Něco vtipného, o čem věděl, že to Ráchel bude považovat za stud, za skryté vyznání lásky. Což možná také bylo, v každém případě se oba smáli. Tomu činu, tomu prstenu, tomu, že vědí, že ten druhý ví. A tomu, že to bylo moc fajn. Protože všechno, co chtěli a přece nechtěli, se skrývalo v tom obnošeném levném prstenu. Slib, že se budou milovat co

možná nejvroucněji a nejdéle a že až jim už žádná láska nezbude, půjdou si každý svou cestou. Když nakonec Ráchel odešla, bylo to samozřejmě z jiných důvodů. Lepších. Jak ale Harry nyní zjistil, ten jejich pozlátkový prsten si schovala, uložila ho do šperkovnice společně s klenoty, které zdědila po své rakouské matce.

„Nepůjdeme se projít, dokud ještě svítí slunce?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl Harry a oplatil jí úsměv. „Pojďme.“

Kráčeli vzhůru po cestě vinoucí se k vrcholu kopce. Listnaté stromy na východě byly tak červené, až vypadaly, že hoří. Ve fjordu se jako roztavený kov třpytilo světlo. Harryho však jako obvykle fascinovalo na měště to, co stvořil člověk. Aspekt mraveniště. Domy, parky, silnice, jeřáby, lodě v přístavu, postupně se rozsvěčující světla. Auta a vlaky mířící tam a sem. Suma věcí, které podnikáme. A otázka, kterou si může položit jen ten, kdo má dost času na to, aby se zastavil a shlížel na ty pilné mravenečky: Proč?

„Sním o míru a pokoji,“ pokračovala Ráchel. „Jen o tom. Co ty, o čem sníš ty?“

Harry pokrčil rameny. „O tom, že se nacházím v úzké chodbě a že se přivalí lavina a pohrbí mě.“

„Uf, teda.“

„No... Vždyť víš, já a moje klaustrofobie.“

„Často se nám zdá o tom, čeho se bojíme a současně si to přejeme. Zmizet, být pohřben. Je to svým způsobem i jistota, nebo ne?“

Harry si zastrčil ruce hlouběji do kapes. „Před třemi roky mě zavalila lavina. Řekněme, že je to tak prosté.“

„Takže ačkoli jsi odjel do Hongkongu, svým přízrakům jsi neunikl?“

„Ale jo, cestou jejich řady prořídly.“

„Cože?“

„Je to tak. Vlastně se dá leccos setřást, Ráchel. Umění naučit se vycházet s přízraky spočívá v tom, že najdeš odvahu dívat se na ně tak důkladně a dlouho, dokud nepochopíš, že jsou právě jenom přízraky. Mrtvé a bezmocné.“

„Ach tak,“ pronesla Ráchel tónem, který mu prozradil, že se jí to téma nelíbí. „A jak jsi na tom s ženami?“ Ta otázka zazněla lehce. Tak lehce, až tomu nevěřil.

„No...“

„Povídej.“

Měla na nose sluneční brýle. Bylo těžké soudit, kolik toho chce slyšet. Harry se rozhodl, že jí toho poví tolik, kolik poví ona jemu. Pokud tedy on bude chtít naslouchat.

„Měl jsem jednu Číňanku.“

„Měl? Je mrtvá?“ Laškovně se usmála. Pomyslel si, že se tváří, že to dokáže vzít tak, jak to je. Dal by ovšem přednost tomu, kdyby byla poněkud ohleduplnější.

„Je to podnikatelka ze Šanghaje. Stará se o *kuan-si*, vlastní síť užitečných kontaktů. Plus o svého zazobaného staříckého čínského manžela. A – pokud se to hodí – taky o mě.“

„Takže jinými slovy využíváš jejího pečovatelského genu?“

„Přál bych si, abych to tak mohl formulovat.“

„Cože?“

„Klade si velice specifické požadavky, co se místa a času týče. I toho jak. Má ráda...“

„Dost!“ vykřikla Ráchel.

Harry se ušklíbl. „Jak víš, vždycky jsem měl slabost pro ženy, které vědí, co chtějí.“

„Řekla jsem dost.“

„Slyšel jsem.“

Pokračovali mlčky, dokud Harry nakonec nepronесl ta slova, která se mezi nimi vznášela ve vzduchu napsaná verzálkami.

„Co je zač ten Hans Christian?“

„Hans Christian Simonsen? Je to Olegův advokát.“

„Nikdy jsem u žádného případu vraždy neslyšel o nějakém Hansi Christianu Simonsenovi.“

„Je tady odsud. Chodili jsme spolu na právech do kruhu. Nabídl se mi.“

„Hm. Jistě.“

Ráchel se zasmála. „Matně si vzpomínám, že mě jednou nebo dvakrát za studií někam pozval. A že se mnou chtěl chodit na kurz swingu.“

„Kurz swingu? Bože chraň!“

Zasmála se ještě hlasitěji. Proboha, jak moc po tomhle smíchu toužil.

Šťouchla do něj. „Jak víš, vždycky jsem měla slabost pro muže, kteří vědí, co chtějí.“

„Aha. A co pro tebe kdy udělali?“

Neodpověděla. Nebylo potřeba. Místo toho jí mezi širokým černým obočím naskočila vráska, kterou dříve vždycky hladil prstem, jakmile si jí všiml. „Občas je důležitější mít horlivého právníka než takového, který má tolik zkušeností, že zná výsledek předem.“

„Hm. Myslíš takového, který ví, že ten případ je ztracený.“

„Myslíš, že jsem měla zvolit některého z těch starých unavených harcovníků?“

„No, ti nejlepší jsou vlastně zatraceně horliví.“

„Tohle je nezajímavá vražda na drogové scéně, Harry. Ti nejlepší se zabývají prestižními případy.“

„No tak co pověděl Oleg svému horlivému advokátovi o tom, co se stalo?“

Ráchel vzdychla. „Že si nic nepamatuje. Kromě toho neřekl vůbec nic.“

„A na tomhle hodláte postavit obhajobu?“

„Poslyš, Hans Christian je ve své specializaci vynikající advokát, je mu jasné, o co tu jde. Radí se s těmi nejlepšími. A pracuje dnem i nocí, vážně.“

„Jinými slovy využíváš jeho pečovatelského genu?“

Tentokrát se Ráchel nezasmála. „Jsem matka. Je to tak prosté. Udělala bych cokoli.“

Zastavili se v místě, kde začínal les, a každý se posadili na jeden široký smrkový pařez. Slunce se jako ucházející pouťový balonek pomalu snášelo za vrcholky stromů na západě.

„Je mi jasné, proč jsi přišel,“ spustila Ráchel. „Ale co přesně máš v úmyslu?“

„Zjistit, jestli lze Olegovu vinu prokázat nade vší pochybnost.“

„A důvod?“

Harry pokrčil rameny. „Protože jsem kriminalista. Protože takhle jsme si naše mraveniště zorganizovali. Tak, že nikoho nelze odsoudit, dokud si nejsme jistí.“

„A ty si nejsi jistý?“

„Ne, nejsem.“

„A přišel jsi jenom kvůli tomu?“

Nad nimi se plazily stíny smrků. Harry se ve svém lněném obleku otřásl, jeho termostat se očividně ještě nepřenastavil na padesát devět a půl stupně severní šířky.

„Je to zvláštní, ale dělá mi problémy vybavit si z celé té doby, kdy jsme byli spolu, něco jiného než jen útržky okamžiků. Takže když se pak podívám na nějakou fotku, pamatuju si to takhle. Tak, jak je to na té fotce. Přestože vím, že to není pravda.“

Zadíval se na ni. Jednou rukou si podpírala bradu. V přimhouřených očích se jí třpytilo slunce.

„Možná ale právě proto pořizujeme fotografie,“ pokračoval. „Abychom si opatřili falešné

důkazy na podporu falešného tvrzení, že jsme byli šťastní. Protože pomyšlení na to, že jsme přinejmenším v nějakém okamžiku šťastní nebyli, je nesnesitelné. Dospělí nařizují dětem, aby se na fotkách usmívaly, zahrnují je do té lži, a tak se usmíváme, předstíráme štěstí. Jenomže Oleg se nikdy nedokázal usmívat, pokud k tomu neměl důvod, nedokázal lhát, neměl ten dar.“ Harry se obrátil zpátky ke slunci, stihl zahlédnout, jak poslední sluneční paprsky trčí mezi vrcholky smrků na hřebeni kopce jako žluté prsty. „Našel jsem na dveřích jeho šatní skříňky ve Valle Hovin fotku nás tří. A víš co, Ráchel? Usmívá se na ní.“

Harry zaostřil na smrky. Jako by z nich náhle něco vysálo barvu, stály tam nyní jako siluety sešikovaných černě oděných gardistů. Pak ucítil, jak se k němu naklonila, jak se mu její ruka zasunula pod paži, ucítil její hlavu na rameni, nasál vůni vlasů a přes lněnou látku ho zahřála její tvář. „Harry, já nepotřebuju žádné fotky, abych si vybavila, jak šťastní jsme byli.“

„Hm.“

„Možná se naučil lhát. Tak jako my všichni.“

Harry přikývl. Závan větru ho roztřásl. Kdy se sám naučil lhát? Bylo to tehdy, když se Ses zeptala, jestli je máma z nebe vidí? Naučil se to tak brzy, připadalo mu lhaní právě proto tak snadné, když se tvářil, jako by nevěděl, co Oleg dělá? Olegovou ztracenou nevinností nebylo to, že se naučil lhát, že se naučil píchat si heroin nebo krást své matce šperky, nýbrž to, že se naučil, jak lze bez rizika a efektivně prodávat drogy, které člověku sežerou duši, zlomí tělo a pošlou toho, kdo si je kupuje, do ledového nevládného pekla závislosti. I kdyby Oleg Gusta nezavraždil, přesto je vinen. Posadil ty nešťastníky na letadlo. Do Dubaje.

Fly Emirates.

Dubaj leží ve Spojených arabských emirátech.

Nebyli tu žádní Arabové, jen dealeři v dresech Arsenalu prodávající violin. Dresy jim přidělili společně s instrukcemi, jak mají při prodeji drog správně postupovat: šéf a schránka. Nápadný, a přesto běžný oděv, který ukazuje, co prodávají a k jaké organizaci patří. Žádný z těch obvyklých gangů s krátkou životností, které vždycky skosí jejich vlastní chamtivost, hloupost, lenost nebo ztřeštěnost, nýbrž organizace, která zbytečně neriskuje, neprozrazuje, kdo za ní stojí, a přesto se zdá, že má monopol na novou nejoblíbenější drogu osloských feťáků. A Oleg k nim patřil. Harry toho o fotbalu zrovna moc nevěděl, byl si však dost jistý tím, že van Persie i Fàbregas hrají za Arsenal. A zcela jistý, že by žádného fanouška Tottenhamu ani nenapadlo vlastnit dres Arsenalu, pokud by k tomu neměl zvláštní důvod. Tolik ho Oleg dokázal naučit.

Oleg z dobrého důvodu nechtěl mluvit ani s ním, ani s policií. Pracoval pro někoho nebo pro něco, o čem nikdo nic nevěděl. Pro někoho nebo pro něco, co všechny nutilo držet pusy. Tady bude Harry muset začít.

Ráchel se rozplakala a zabořila mu hlavu do krční jamky. Její slzy mu zahřívaly kůži, jak mu pod košilí stékaly po hrudi přes srdce.

Tma padla rychle.

Sergej ležel v posteli a zíral do stropu.

Vteřiny ubíhaly jedna za druhou.

Tohle byl nejpomalejší čas: doba čekání. Sergej věděl, že ani není jisté, jestli se to stane. Jestli to bude nezbytné. Spal špatně. Zdály se mu zlé sny. Potřebuje to vědět. Zavolal proto Andrejovi, požádal ho, jestli by si směl promluvit se strýcem. Andrej však odpověděl, že *ataman* je nedostupný. Nic víc.

Takhle to bylo se strýcem vždycky. Tedy: po většinu svého života neměl Sergej ani tušení o jeho existenci. Teprve když se on sám – nebo jeho arménský „zmocněnec“ – vynořili a všechno urovnali, začal se Sergej vyptávat. Bylo nápadné, jak málo toho ostatní členové rodiny věděli

o svém příbuzném. Sergej zjistil, že strýc pochází ze západu a že se do rodiny přiznal v padesátých letech. Někteří tvrdili, že je z Litvy, z rodiny kulaků, které Stalin aktivně likvidoval, a že jeho rodina byla poslána na Sibiř. Jiní povídali, že patřil ke skupince Svědků Jehovových deportovaných na Sibiř z Moldávie v roce 1951. Jistá stará teta říkala, že ačkoli je strýc sečtělý, jazykově nadaný a zcestovalý muž, připojil se beze všeho k prostému způsobu života sibiřských urků a přijal za vlastní jejich staré tradice. A že možná právě tahle přizpůsobivost v kombinaci s jeho očividným obchodním talentem způsobila, že ho ostatní urkové zakrátko přijali za svého vůdce. Brzy už provozoval jednu z nejvýnosnějších pašeráckých sítí na celé jižní Sibiři. Strýcova „firma“ se v osmdesátých letech rozrostla natolik, že státní orgány už nakonec nebylo možné dál podplácet, aby přivíraly oči. Sovětská policie zasáhla v době rozpadu SSSR, a to při razii tak mohutné a krvavé, že to podle jednoho souseda, který si strýce pamatoval, připomínalo spíš bleskovou válku než vymáhání zákona. První hlášení tvrdila, že strýc byl zabit. Povídalo se, že ho střelili do zad a že policie v obavě z odvety potopila jeho tělo ve vší tajnosti do řeky Leny. Jeden z policistů ukradl jeho vystřelovací nůž a nedokázal se tím nechlubit. Jenže o rok později o sobě dal strýc naplno vědět, a to z Francie. Tvrdil, že se ukrývá, a chtěl vědět jediné – jestli je jeho žena těhotná, nebo ne. Nebyla, a tak nikdo z Nižního Tagilu o strýci několik dalších let neslyšel. Až do smrti strýcovy ženy. Sergejův otec vyprávěl, že tehdy strýc přijel na pohřeb. Zaplatil všechno, a to není pravoslavný pohřeb žádná levná záležitost. Daroval také peníze těm jejím příbuzným, kteří potřebovali pomocnou ruku. Otec k nim nepatřil, ale právě s ním se strýc radil, když chtěl získat přehled o tom, jaké příbuzné jeho žena v Nižním Tagilu měla. Tehdy si povšiml svého synovce, malého Sergeje. Následujícího rána strýc opět zmizel, stejně tajemně a nevysvětlitelně, jako se vynořil. Léta ubíhala, ze Sergeje se stal mladík a pak dospělý a většina lidí si nejspíš myslela, že strýc – kterého si už při jeho příchodu na Sibiř pamatovali jako starého člověka – musí být dávno pod dnem. Jenže pak, ve chvíli, kdy Sergeje zatkli za pašování hašiše, se najednou vynořil jistý muž, Arménec, který se představil jako strýcův emisar, Sergeje ze všeho vysekal a zprostředkoval mu pozvání do Norska.

Sergej pohlédl na hodinky a konstatoval, že od chvíle, kdy se na číselník podíval naposledy, uplynulo naprosto přesně dvanáct minut. Zavřel oči a snažil se představit si ho. Toho policistu.

S historkou o strýcově smrti se mimochodem pojilo ještě něco. Policista, který strýci ukradl nůž, byl krátce nato nalezen v tajze – tedy to, co z něj zbylo, většinu sežrali medvědi.

Když zazvonil telefon, panovala už venku i v místnosti naprostá tma.

Volal Andrej.

Kapitola 10

Tord Schultz odemkl dveře svého domu. Chvilí zíral do tmy a naslouchal kompaktnímu tichu, pak se posadil na pohovku, aniž rozsvítil, a čekal na uklidňující řev dalšího letadla.

Pustili ho na svobodu.

Do jeho cely vešel muž, který se představil jako vrchní komisař, posadil se před něj na bobek a zeptal se ho, proč proboha ukrýval v kufru bramborový škrob.

„Bramborový škrob?“

„Tak to alespoň tvrdí v kriminalistické laboratoři Kriposu.“

Tord Schultz zopakoval totéž, co pronesl při svém zatčení, to, co představovalo nouzový postup – že neví, jak se tam ten sáček ocitl ani co obsahoval.

„Lžete,“ prohlásil vrchní komisař. „Budeme vás dál sledovat.“

Potom otevřel dveře cely a pokývnutím Tordu Schultzovi naznačil, že má vyjít ven.

Nyní Torda vyděsil ječivý zvuk, který holou potmělou místnost náhle naplnil. Tord vstal a došátral tmou k telefonu položenému na dřevěné židli vedle posilovací lavice.

Volal šéfpilot. Sdělil Tordovi, že ho prozatím odvolávají z mezinárodních letů a přesouvají ho na vnitrostátní linky.

Tord se ho zeptal proč.

Šéfpilot mu odpověděl, že se v této záležitosti konala porada vedení.

„Předpokládám, že chápete, že vás nemůžeme nasazovat na zahraniční lety, jestliže se nad vámi vznáší takové podezření.“

„Tak proč mě nenecháte úplně na zemi?“

„Proto.“

„Proto?“

„Kdybychom vás suspendovali a informace o vašem zatčení by prosákla do tisku, novináři by mohli rychle dojít k závěru, že se domníváme, že jste neměl úplně čisté svědomí. A dali by nám ten škrob pěkně sežrat – ehm, ta slovní hříčka nebyla záměrná.“

„A vy si tedy nemyslíte, že mám nečisté svědomí?“

Na chvíli se rozhostilo ticho a pak zazněla odpověď: „Kdybychom přiznali, že máme u jednoho z našich pilotů podezření na pašování drog, společnosti by to dost uškodilo, vidíte?“

Zbytek šéfovy promluvy zanikl v hluku Tu-154.

Tord zavěsil.

Dotápal zpátky k pohovce a znovu se na ni posadil. Špičkami prstů přejel po skleněné desce konferenčního stolku. Ucítil skvrny od zaschlých hlenů, slin a zbytků kokainu. Co teď? Drink, nebo lajnu? Drink a lajnu?

Vstal. Tupolev přelétal nízko. Okny ze spacího patra sem dopadlo světlo, ozářilo celou místnost a Tord na okamžik zahlédl v okně obývacího pokoje svůj odraz.

Vzápětí se opět rozhostila tma. Jenže Tord to zahlédl. Zahlédl ve vlastním pohledu to, co, jak dobře věděl, uvidí i v pohledech kolegů. Opovržení, odsouzení a – což bylo vůbec nejhorší – soucit.

Vnitrostátní lety. Budeme vás sledovat. *I see you.*

Jestliže nebude moct létat do ciziny, nebude pro ně mít už žádnou hodnotu. Bude představovat jenom zoufalé, zadlužené riziko závislé na kokainu. Muž v hledáčku policie, muž pod tlakem. Nevěděl toho moc, stačilo to však na to, aby dokázal zničit jejich vybudovanou infrastrukturu. A oni udělají to, co udělat musejí. Tord Schultz si založil ruce za hlavou a tiše

zasténal. Nenarodil se proto, aby se stal stíhacím pilotem. Tam totálně propadl, neměl v sobě to, co bylo potřeba, aby znovu ovládl situaci, jen tam seděl a sledoval, jak se rotující země blíží. A věděl, že jeho jedinou šancí, jak přežít, je obětovat stíhací letoun. Musí se katapultovat. Nechat se vystřelit. Teď hned.

Musí zajít za někým od policie, za někým, kdo zastává dostatečně vysokou pozici, za někým, u koho si může být jistý, že stojí nad korupčními penězi drogové mafie. Musí jít až na nejvyšší místa.

Ano, pomyslel si. Vydechl a ucítil, jak se mu svaly uvolnily. Ani si předtím neuvědomil, že je má napjaté. Musí jít na nejvyšší místa.

Ale nejdřív si dá drink.

A lajnu.

Harrymu podal v recepci klíč stejný mladík.

Harry mu poděkoval a dlouhými kroky vyběhl schody. Během cesty ze stanice metra na náměstí bratří Egerových do Leonu nezahlédl jediný dres Arsenalu.

Jakmile se přiblížil k pokoji 301, zpomalil. Dvě žárovky na chodbě byly prasklé, a proto tu panovala taková tma, že pod svými dveřmi zřetelně viděl světlo. V Hongkongu se kvůli vysokým cenám elektřiny zbavil norského zlovyku nechávat při odchodu z domova rozsvíceno, nemohl si však být jistý, zda nenechala svítit pokojská. V tom případě ovšem také zapomněla zamknout dveře.

Jak tam tak stál s klíčem v pravé ruce, dveře se samy otevřely. Ve světle jediného stropního svítidla zahlédl postavu. Byla k němu otočená zády a skláněla se k jeho otevřenému plátěnému kufru na posteli. Ve chvíli, kdy dveře s lehkým zaduněním bouchly o zeď, se postava poklidně otočila. Na Harryho hleděl něžnými bernardýnovskými očima muž s protáhlým zbrázděným obličejem. Byl vysoký, shrbený a na sobě měl dlouhý kabát a vlněný svetr, zpod něž mu u krku vykukoval špinavý kněžský kolárek. Mezi dlouhými neupravenými vlasy mu po obou stranách hlavy trčely největší uši, jaké kdy Harry viděl. Muži muselo být nejméně sedmdesát let. Nemohli si být nepodobnější, a přesto Harryho ze všeho nejdřív napadlo, že snad zírá na vlastní odraz v zrcadle.

„Co tady krucinál děláte?“ zeptal se, zůstal však dál stát na chodbě. Rutinní postup.

„Co tak asi myslíte?“ odpověděl muž švédsky. Hlas měl mladší než tvář a znělý, s typickou švédskou melodií, v níž si z nějakého důvodu tak libují švédské taneční kapely a buditelští kazatelé. „Pochopitelně jsem se sem vloupal, abych zjistil, jestli tu nemáte nějaké cennosti.“ Muž zvedl obě ruce. V pravé držel univerzální adaptér, v levé paperbackové vydání *Americké idyly* od Philipa Rotha.

„Jenže vy tady nic nemáte.“ Hodil věci na postel. Mrkl do plátěného kufříku a poté tázavě na Harryho. „Ani holicí strojek?“

„Kristepane, co...“ Harry se vykašlal na rutinní postup, vkročil do místnosti a přibouchl víko kufru.

„Klid, synu,“ prohodil muž a zvedl před sebe dlaně. „Neberte si to osobně. Jste v tomhle podniku nový. Otázka pouze zněla, kdo vás okrade první.“

„První? Znamená to...“

Stařec napřáhl ruku. „Vítejte. Jmenuju se Cato. Bydlím ve třistadesítce.“

Harry pohlédl na mužovu mohutnou špinavou dlaň o velikosti pánvičky.

„No tak,“ vyzval ho Cato. „Ruce jsou jediná část mého těla, které se lze bez obav dotknout.“

Harry pronesl své jméno a přijal starcovu ruku. Byla překvapivě měkká.

„Ruce kněze,“ pronesl muž jako v odpověď na jeho myšlenky. „Neměl byste něco k pití, Harry?“

Harry pokývl směrem ke kufru a k otevřeným dveřím od skříně. „To už jste zjistil.“

„Že nemáte, ano. Myslel jsem u sebe. Například teď v kapse saka.“

Harry vytáhl gameboy a mrskl jím na postel mezi ostatní rozházený majetek.

Cato naklonil hlavu ke straně a pokukoval po Harrym. Ucho se mu ohnulo o rameno.

„Podle vašeho obleku bych usuzoval, že jste jeden z hodinových zákazníků, ne stálý obyvatel. Co tady vlastně děláte?“

„Pořád jsem toho názoru, že tohle je moje replika.“

Cato položil Harrymu ruku na paži a pohlédl mu do očí. „Synu,“ prohlásil znělým hlasem a špičkami dvou prstů pohladil látku. „Máte velice pěkný oblek. Kolik vás stál?“

Harry se chystal něco pronést. Kombinaci zdvořilostní fráze, odmítnutí a výhrůžky. Došlo mu však, že by to nepomohlo. Vzdal to a usmál se.

Cato mu úsměv opětoval.

Jako odraz v zrcadle.

„Nebudu vás otravovat, navíc už musím do práce.“

„A to je kam?“

„No vidíte, taky se trochu zajímáte o své bližní. Zvěstuju slova Páně nebožákům.“

„Ted?“

„Ve svém posláním se neřídím hodinami. Na shledanou.“

Stařec se s galantní úklonou obrátil a vydal se ke dveřím. Ve chvíli, kdy překračoval práh, Harry zahlédl, že mu z kapsy kabátu vykukuje jedna z jeho neotevřených krabiček camelek.

Harry za ním zavřel. V místnosti se vznášel pach staroby a popela. Harry došel k oknu a vytáhl ho. Místnost okamžitě zaplnily zvuky města: slabé pravidelné hučení dopravy, jazzová hudba z otevřeného okna, vzdálená klesající a stoupající policejní siréna, šustění suchého listí provívaného větrem, klapající dámské podpatky, křik jakéhosi nešťastníka, který dával venku mezi domovními zdi najevo svou bolest, následovaný řinčením skla. Zvuky Osla.

Nepatrný pohyb ho přiměl sklopit zrak. Světlo z osamělé lampy na zdi zadního dvorku dopadalo na kontejner pod oknem. Zableskl se hnědý ocas. Na okraji kontejneru seděl potkan a čenichal s nosem vzhůru. Harry si vybavil, co mu říkával jeho vyrovnaný zaměstnavatel Herman Kluit a co možná bylo a možná nebylo tak trochu kontraproduktivní: „Potkan není zlý ani dobrý, dělá prostě jenom to, co dělat musí.“

Byla to nejhorší část osloský zimy. Ta doba, než zamrznul fjord a kdy vítr profukoval v ledových sláných závanech ulicema v centru města. Stál jsem jako obvykle v Královniný ulici a dealoval speed, stesolid a rohypnol. Podupával jsem. Ztratil jsem cit v prstech u nohou a zvažoval jsem, jestli bych dnešní vejdělek neměl obětovat na nekřesťanský drahý pánský kozačky značky Freelance, který jsem viděl ve výkladní skříní obchodáku Steen & Strøm. Nebo na peří, který, jak se mi doneslo, se objevilo dole na Plata. Případně bych mohl šlohnout trochu speedu – Tutu by si toho nevšimnul – a koupit si ty boty. Jenže když jsem se nad tím zamyslel, došlo mi, že bude bezpečnější votočit kozačky a postarat se o to, aby Odin dostal, co mu patří. Přece jenom jsem na tom byl líp než Oleg, kterej musel začít od píky a v tom šíleném mrazu prodávat haš u řeky. Tutu mu přidělil místo pod Novým mostem, kde Olegovi konkurovali lidi ze všech svineckejch koutů na celým světě – nejspíš byl od Ankerbrua až do přístavu jedinej, kdo mluvil plyně norský.

O kus dál v ulici jsem zahlídnul chlápka v dresu Arsenalu. Většinou tu stával Hafík, uhrovatej Nor z jihu s obojkem. Novej chlápek, ale postup stejnej: sbíral další zájezd. Prozatím

před ním čekali tři zákazníci. Bůh ví, čeho se tak báli. Poliši už dohled nad touhle oblastí dávno vzdali, a když zatýkali dealery v týhle ulici, bylo to jenom naoko, protože si nějaký politik zas pustil hubu na špacír.

Kolem zájezdu prošel maník oblečený jako ke konfirmaci a já si všimnul, že si s chlápkem v dresu Arsenalu vyměnili skoro neznatelný pokejvnutí. Maník se zastavil přede mnou. Plášť značky Ferner Jacobsen, oblek Ermenegildo Zegna a ulíznutá patka jako člen chlapeckýho sboru Sølvguttene. Byl mohutnej.

„Somebody wants to meet you.“ Mluvil takovou tou chrčivou ruskou angličtinou.

Předpokládal jsem, že jde o obvyklou záležitost. Viděl můj obličej, myslí si, že jsem prodejnej kluk, a zachtělo se mu hulení nebo mojí teenagerský zadnice. A musím přiznat, že za dní, jako byl tenhle, jsem zvažoval, jestli nemám změnit branži: vyhrátý sedadla v autě a čtyřnásobná hodinová sazba.

„No, thanks,“ odpověděl jsem.

„Right answer is ‚yes, thanks‘,“ upozornil mě maník, popadl mě za paži a spíš mě nesl než táhl k černý limuzíně, která ve stejným okamžiku neslyšně přirazila k obrubníku vedle nás. Zadní dveře se otevřely, a protože odpor byl marnej, radši jsem začal přemýšlet o přiměřený ceně. Zaplacený znásilnění je přece jenom lepší než nezaplacený.

Maník mě šoupnul na zadní sedadlo a dveře se za mnou s měkkým, pěkně drahým cvaknutím přibouchly. Přes okýnka, který zvenčí vypadaly černě a neproniknutelně, jsem viděl, že míříme na západ. Za volantem seděl drobný chlapík s hlavičkou moc malou na to, aby v ní našly místo všechny ty velký věci: obří nosan, bílá žraločí tlama bez rtů a poulicí se oči pod obočím, který vypadalo, jako by ho měl ten chlápek přilepený mizerným lepidlem. I on měl na sobě drahej oblek jako na pohřeb a ulíznutou patku jako sborovej zpěváček. Mrkl na mě ve zpětným zrcátku: „Sales good, eh?“

„What sales, ty vole?“

Chlápek se přátelsky usmál a pokejvnul. Já jsem se v duchu rozhodnul, že jim nedám množstevní slevu, pokud ji budou žádat, jenže teď jsem v jeho pohledu uviděl, že nemají zálsk na mě, ale na něco jinýho, na něco, co jsem zatím nedokázal identifikovat. V zorným poli se mi objevila radnice a zase zmizela. Americká ambasáda. Zámeckej park. Dál na západ. Kostelní ulice. Budova státního rozhlasu a televize. A potom rezidence a adresy boháčů.

Zastavili jsme před velkou dřevěnou vilou na kopci a oba funebráci mě dovedli k bráně. Zatímco jsme se brodili štěrkem k dubovej dverím, rozhlížel jsem se. Pozemek byl velikej jako fotbalový hřiště, rostly na něm jabloně a hrušně, stála tu betonová věž připomínající bunkr nebo takový ty vodojemy, co se používají v pouštích, dvojgaráž s železnejma vratama, která působila dojmem, že v ní parkujou výjezdový vozidla. Celou tu nádheru rámoval tak dva tři metry vysoký drátěnej plot. Už jsem tušil, kam míříme. Limuzína, chrčivá angličtina, „sales good?“, vila-pevnost.

V předsíni mě větší z pohřebáků prošacoval a potom i s tím druhým, menším došel do rohu, kde stál stoleček s červeným plstěným ubrusem. Nad stolečkem na zdi visela spousta starejch ikon a krucifixů. Oba chlápci vytáhli z ramenních pouzder bouchačky, položili je na plstěnej ubrus a udělali nad nima křížek. Nato menší z nich otevřel dveře jiný místnosti.

„Ataman,“ pronesl a ukázal mi, abych vešel.

Staroch uvnitř musel bejt nejmiň tak starej jako kožený křeslo, ve kterým seděl. Zíral jsem na něj. Jeho starý zkroucený prsty svíraly černou cigaretu.

V naddimenzovaným krbu svěže praskalo a já jsem si dal pozor, abych se k němu postavil dost blízko a mohl si ohrát záda. Světlo plamenů se třepotalo na starcově bílý hedvábný košili i na jeho tváři. Odložil cigaretu a zvedl ruku hřbetem vzhůru, jako by si snad myslel, že políbím

ten velký modrý kámen, co měl na prsteníku.

„Barmský safír,“ pronesl. „Šest celých šest desetin karátu, čtyři a půl tisíce dolarů za karát.“

Mluvil s přízvukem. Nebylo snadný ho zaslechnout, ale měl přízvuk. Polák? Rus? Rozhodně odněkud z východu.

„Kolik?“ zeptal se a opřel si bradu o prsten.

Několik vteřin mi trvalo, než jsem pochopil, co tím myslí.

„Necelejch třicet tisíc,“ odpověděl jsem.

„Jak moc necelých?“

Zamyslel jsem se. „Dvacet devět tisíc sedm set by tak asi odpovídalo.“

„Kurz dolaru je teď pět osmdesát tři.“

„Kolem sto sedmdesáti tisíc.“

Staroch přikejvnul. „Povídali, že jsi dobrý.“ Jeho modré oči zářily ještě víc než ten svinecký barmský diamant.

„Tak to sedí,“ odpověděl jsem.

„Sledoval jsem tě v akci. Musíš se ještě hodně učit, ale já vidím, že jsi chytřejší než většina těch ostatních imbecilů. Dokážeš rozpoznat zákazníka a víš, co bude ochotný zaplatit.“

Pokrčil jsem ramenama. Uvažoval jsem o tom, co bude ochotnej zaplatit on.

„Povídali ale taky, že kradeš.“

„Jenom když se to vyplatí.“

Staroch se rozesmál. Teda protože jsem ho tehdy viděl poprvé, myslel jsem si, že to je nesmělej záchvat kašle, jakej mívají nemocný rakovinou plic. Bylo to takový jako bublání hluboko v krku, který znělo jako roztomilej starej motorovej člun. Pak do mě staroch zabodnul svoje studený modrý židovský oči a pronesl tónem, jako by mě informoval o druhým Newtonovým zákonu: „V tom případě by sis měl dokázat spočítat i následující příklad. Jestli mě okradeš, zabiju tě.“

Po zádech mi stejkal pot. Donutil jsem se střetnout s jeho pohledem. Bylo to jako zírat do svinecký Antarktidy. Nic. Zatracená ledová pustina. V každém případě jsem tam ale uviděl aspoň dvě věci, který staroch chtěl. Číslo jedna: prachy.

„Ti tvoji motorkáři ti dovolí prodat deset gramů na vlastní triko za každých padesát gramů, které prodáš pro ně. Sedmnáct procent. U mě budeš prodávat jenom můj materiál a odměnu budeš dostávat v hotovosti. Patnáct procent. Dostaneš přidělený vlastní úsek. Budete tři. Šéf, schránka a policajt, tedy ten, kdo bude hlídat. Sedm procent schránce, tři procenta policajtovi. Vyúčtování budeš provádět každý večer s Andrejem.“ Pokejvnul k menšímu z obou funebráků.

Vlastní úsek. Policajt. Jako v tom svineckém seriálu The Wire – Špína Baltimoru.

„Platí,“ přitakal jsem. „Hod’te mi dres.“

Staroch se usmál takovým tím plazím úsměvem, kterej člověku napoví, kde v hierarchii se asi tak nachází. „To vyřídí Andrej.“

Ještě chvíli jsme si povídali. Vyptával se mě na rodiče, kamarády, jestli mám kde bydlet. Vylíčil jsem mu, že bydlím společně se svojí nevlastní sestrou, a nelhal jsem víc, než bylo nutný, protože jsem měl pocit, že beztak zná odpovědi předem. Jenom jednou mě trochu vyhodil z konceptu, když se mě zeptal, proč mluvím takovým archaickým východoosloským dialektem, když jsem vyrostl v rodině akademiků v severní části města. Odpověděl jsem, že to kvůli svému skutečnému tátovi, že ten pocházel z východního Osla. Víím o tom kulový, ale tak jsem si to vždycky představoval, tati, že ses poflakoval po východní části města dost švorc, bez práce, žes bydlel v mrňavým ledovým bytě, v místě nevhodným pro výchovu dítěte. Nebo možná jsem takhle

začal mluvit akorát proto, abych tím pozlobil Rolfa a ty snobácký děcka od sousedů. A potom jsem si všimnul, že mi to dodává jistou převahu, asi jako tetování na ruce: lidi se trochu víc báli, víc mi uhejbali z cesty, dávali mi víc prostoru. Zatímco jsem tam drmolil o svém životě, zkoumal staroch bedlivě můj ksicht a ťukal safírovým prstenem o područku, pravidelně a vytrvale, jako by cosi odpočítával. Když ve vyptávání nastala na chvílku odmlka a bylo slyšet jenom to ťukání, došlo mi, že tu vybuchneme, jestli to ticho neprolomím.

„Pěkněj barák,“ pronesl jsem.

Znělo to tak hloupoučce, až jsem se málem začervenal.

„Od roku 1942 do roku 1945 tady bydlel šéf norského gestapa Hellmuth Reinhard.“

„Řekl bych, že sousedi vás moc neotravují.“

„Vlastním i sousední dům. Tam bydlel Reinhardův pobočník. Nebo obráceně.“

„Obráceně?“

„Ne všechno se tady dá snadno pochopit,“ odvětil staroch. Zazubil se svým ještěřím úsměvem. Varan komodský.

Věděl jsem, že bych měl bejt opatrněj, ale nedokázal jsem to nechat plavat. „Já teda každopádně nechápu jednu věc. Odin mi platí sedmnáct procent, což je celkem standard i u ostatních. Ale vy chcete mít tým tří lidí a dávat jim dohromady pětadvacet procent. Proč?“

Starcův pohled se upíral na jednu stranu mojí tváře. „Protože tři jsou bezpečnější než jeden, Gusto. Riziko mých prodejců je moje riziko. Jestliže přijdeš o všechny pěšáky, je jen otázka času, kdy dostaneš šachmat, Gusto.“ Znělo to, jako by opakoval moje jméno akorát proto, aby slyšel, jak zní.

„Jenomže výnos...“

„O ten se ty starat nemusíš,“ odpověděl staroch ostře. Pak se usmál a hlas mu zase změknu. „Naše zboží pochází přímo od zdroje, Gusto. A je šestkrát čistší než takzvaný heroin, který se řeže nejdřív v Istanbulu, potom v Bělehradu a nakonec v Amsterdamu. Přesto platíme za gram míň. Chápeš?“

Přikejvnul jsem. „Můžete na rozdíl od ostatních matroš říznout sedmkrát až osmkrát.“

„Řežeme ho, ale míň než ostatní. Prodáváme něco, čemu by se vlastně opravdu dalo říkat heroin. Tohle už víš, a právě proto jsi tak rychle souhlasil s nižší provizí.“ Světlo plamenů se mu odrazilo v bílých zubech. „Protože víš, že budeš prodávat nejlepší zboží ve městě, že budeš mít třikrát až čtyřikrát vyšší obrát než s tou Odinovou moukou. Víš to, protože to denně vidíš: kupce, kteří míjejí řady dealerů heroinu, aby se dostali k tomu, který má na sobě...“

„... dres Arsenalu.“

„Zákazníci budou od prvního dne vědět, že máš kvalitní zboží, Gusto.“

Potom mě vyprovodil.

Protože měl nohy celou dobu zakrytý plédem, myslel jsem si, že je chromej nebo tak něco, ale chodil překvapivě lehce. Ve dveřích se zastavil, očividně se nechtěl ukazovat venku. Položil mi ruku na paži, přímo nad loket. Lehce mi sevřel triceps.

„Brzy se zase uvidíme, Gusto.“

Kejvnul jsem. Jak už jsem říkal, věděl jsem, co je ta druhá věc, kterou staroch chce.

„Sledoval jsem tě v akci.“ Z limuzíny se zatmavenými skly mě pozoroval, jako bych byl nějaký svineckej Rembrandt. Proto jsem věděl, že dosáhnu toho, čeho chci.

„Policajt bude moje nevlastní ségra. A schránka kluk jménem Oleg.“

„To zní dobře. Ještě něco?“

„Chci dres s číslem dvacet tři.“

„Aršavin,“ zamumlal vyšší z obou funebráků spokojeně. „Rus.“ Pravděpodobně nikdy

neslyšel o Michaelu Jordanovi.

„Uvidíme,“ uchechtnul se staroch. Vzhlídnul k nebi. „Andrej ti teď něco ukáže a pak se do toho můžeš pustit.“ Jeho ruka mě neustále poplácávala po paži a jeho úsměv ne a ne zmizet. Báł jsem se. A byl jsem vzrušený. Báł jsem se a byl jsem vzrušený jako lovec varanů komodských.

Funebráci mě dovezli do liduprázdný maríny na Frognerkilenu. Měli klíče od vrat. Vjeli jsme mezi zazimovaný lodě. Na konci jednoho mola jsme zastavili a vystoupili. Zíral jsem do černý tichý vody. Andrej mezitím otevřel víko kufru.

„Pojď sem, Aršavine.“

Došel jsem k němu a kouknul do kufru.

Ještě pořád měl na sobě obojek a dres Arsenalu. Hafík byl vždycky ošklivej, ale při tomhle pohledu jsem se málem pozvracel. Jeho uhrovitej ksicht byl plnej velkýh černěh děr se zaschlou krví, jedno ucho měl roztržený vejpuł a v jednom očním důlku už neměl oko, ale něco, co se podobalo krvavý rejžový kaši. Jakmile jsem dokázal odvrátit pohled od kaše, všimnul jsem si, že nad písmenem „m“ ve slově „Emirates“ má taky malou díрку. Jako od kulky.

„What happened?“ vykotal jsem.

„He talked to the cop in sixpence.“

Věděl jsem, co tím chtěl říct. Že Hafík práskal tajnému agentovi, co nosí bekovku a operuje v Kvadratuře. Agenty protidrogovýho útvaru všichni znali, jenže tady ten byl vážně tak nějak tajnej. Alespoň si to sám myslel.

Andrej čekal, nechal mě, abych si mrtvolu důkladně prohlídnul, a pak se mě zeptal, jestli jsem pochopil to sdělení: „Got the message?“

Přikejvnul jsem. Nedokázal jsem nezírat na Hafíkovo rozmaširovaný oko. Co s ním sakra provedli?

„Petře,“ ozval se Andrej. Společně vyzvedli mrtvolu z kufru, svlíkli z ní dres Arsenalu a tělo svrhli přes okraj mola. Černá voda ho přijala, pohltila ho nehlučně a zavřela tlamu. Adié.

Andrej mi hodil dres. „This is yours now.“

Prostrčil jsem prst otvorem po kulce. Dres jsem obrátil a podíval se na jeho zadní stranu. Padesát dvojka. Bendtner.

Kapitola 11

Bylo 6:30, podle informací na zadní straně ranního vydání deníku *Aftenposten* čtvrt hodiny do východu slunce. Tord Schultz noviny zavřel a odložil je na židli vedle sebe. Opět mrkl přes liduprázdné atrium směrem ke vstupním dveřím.

„Většinou chodívá do práce brzy,“ pronesl strážný bezpečnostní služby za recepčním pultem.

Tord Schultz se velmi časně ráno vypravil vlakem do Osla, a když kráčel z hlavního nádraží východním směrem po ulici Grønlandsleiret, sledoval, jak se město probouzí. Minul popelářské auto. Popeláři zacházeli s kontejnery s drsností, která podle Tordova názoru vyjadřovala spíš afektovanost než efektivnost. Piloti F-16. Pákistánský zelinář právě vynášel před obchod bedničky se zbožím, zastavil se, otřel si ruce do zástěry a s úsměvem mu popřál dobré ráno. Pilot herculesu. Za grønlandským kostelem odbočil doleva. Proti němu se tyčila mohutná budova se skleněnou fasádou, navržená a vystavěná v sedmdesátých letech dvacátého století. Policejní ředitelství.

V 6:37 se rozlétlý dveře. Recepční si odkašlal a Tord Schultz zvedl hlavu. Dostalo se mu potvrzujícího pokývnutí. Vstal. Muž přicházející proti němu byl menší než on sám.

Rázoval rychlými a svěžími kroky a měl delší vlasy, než by Tord očekával u někoho, kdo je šéfem největšího protidrogového útvaru v Norsku. Když přišel blíž, povšiml si Tord bílých a světle červených proužků v jeho téměř dívčkovsky krásné opálené tváři. Vzpomněl si na jednu letušku, která trpěla poruchou pigmentu. Od vysolárkované kůže na krku se jí přes prsa až k vyholenému pohlaví táhl bílý pruh. Kvůli tomu vypadal zbytek její kůže jako přiléhavý nylonový trikot.

„Mikael Bellman?“

„Ano, co si přejete?“ odvětil muž s úsměvem, avšak nezpomalil.

„Rozhovor mezi čtyřma očima.“

„Je mi líto, potřebuju se připravit na ranní poradu, ale kdybyste zavolal...“

„Musím s vámi mluvit teď hned,“ nedal se Tord Schultz a samotného ho překvapil naléhavý tón v hlase.

„Opravdu?“ Šéf oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu už mezitím zasunul identifikační průkaz do čtečky u turniketu pro personál, avšak nyní se zarazil a Schultze si prohlížel.

Tord Schultz přistoupil blíž. Klesl hlasem, ačkoli nadále byl jedinou další osobou v atriu strážný. „Jmenuju se Tord Schultz, pracuju jako kapitán letadla u největší skandinávské letecké společnosti a mám informace o pašování drog do Norska přes osloské letiště.“

„Chápu. Jde o velké množství?“

„Osm kilo týdně.“

Tord Schultz téměř fyzicky cítil, jak ho policistův pohled skenuje. Věděl, že právě nyní Bellmanův mozek shromažďuje a vyhodnocuje veškeré dostupné informace: řeč těla, oblečení, postoj, výraz obličeje, snubní prsten, který Tord z nějakého důvodu stále nosil, fakt, že nemá v uchu náušnici, čistotu bot, slovní zásobu, pevnost pohledu.

„Tak to abychom vás tady asi zapsali,“ pokývl Bellman směrem ke strážnému.

Tord Schultz opatrně zavrtěl hlavou. „Raději bych tuhle schůzku udržel v naprosté tajnosti.“

„Předpisy bohužel nařizují, že zapsat se musí všichni, ujišťuji vás ale, že informace, které

mi sdělíte, neopustí ředitelství.“ Bellman strážnému cosi naznačil.

Ve výtahu cestou nahoru si Schultz neustále prstem přejížděl přes své jméno na visače, kterou mu strážný vytiskl a kterou si podle pokynů připevnil na límec bundy.

„Nějaký problém?“ zeptal se Bellman.

„Kdepak,“ odvětil Tord Schultz. Dál však visačku hladil, jako by snad doufal, že tím své jméno vymaže.

Bellmanova kancelář byla překvapivě malá.

„Na velikosti nezáleží,“ prohodil Bellman tónem, který naznačoval, že je na podobné reakce zvyklý. „Realizovaly se tu velké věci.“ Ukázal na fotografii na stěně. „To je Lars Axelsen, šéf bývalého oddělení loupežných přepadení. V devadesátých letech se podílel na rozprášení tveitského gangu.“

Naznačil Schultzovi, aby se posadil. Vytáhl poznámkový blok, avšak po střetu s kapitánovým pohledem ho odložil.

„Tak co?“ zeptal se.

Tord Schultz se nadechl. A spustil. Začal rozvodem. Potřeboval to. Potřeboval začít vysvětlením motivu. Potom přešel k tomu, kdy a kde. A nato k tomu, kdo a jak. Nakonec mu popsal setkání s levákem.

Během jeho vyprávění seděl Bellman v předklonu a pozorně naslouchal. Až když Tord došel k levákovi, vytratil se Bellmanovi z tváře soustředěný, avšak profesionální výraz. Po prvním úžasu se mu přes bílé pigmentové skvrny rozlila červeň. Byl to zvláštní pohled, jako by kdosi v jeho nitru zažehl plamen. Oční kontakt mezi oběma muži se přerušil, protože Bellman nyní zíral s hořkým výrazem ve tváři na zeď za Schultzem, možná na fotografii Larse Axelsena.

Jakmile kapitán domluvil, Bellman vzdychl a sklonil hlavu.

Když ji opět zvedl, Tord zaznamenal, že se mu v pohledu objevilo cosi nového. Cosi tvrdého a vzdorovitého.

„Omlouvám se,“ spustil Bellman, „omlouvám se svým jménem i jménem celého oddělení a sboru, že jsme se nedokázali zbavit té pijavice.“

Tord si pomyslel, že tohle snad musel Bellman pronést sám k sobě, a ne k němu, k pilotovi, který doposud pašoval osm kilo heroinu týdně.

„Chápu vaše obavy,“ pokračoval Bellman. „Přál bych si, abych vám mohl sdělit, že se nemáte čeho bát. Avšak mé draze vykoupené zkušenosti mi říkají, že jakmile se jednou odhalí taková korupce, zjistí se, že zasahuje mnohem dál než k jednomu jedinému člověku.“

„Chápu.“

„Svěřil jste se s tím ještě někomu dalšímu?“

„Ne.“

„Ví někdo, že jste jel za mnou, abyste si se mnou promluvil?“

„Ne, nikdo.“

„Opravdu nikdo?“

Tord Schultz na něj pohlédl. Ušklíbl se, avšak nepronесl nahlas to, co si myslel: Kdo by to tak asi jako měl být?

„Dobrá,“ přikývl Bellman. „Jak jistě chápete, přišel jste za mnou ve velice rozsáhlé, závažné a nanejvýš delikátní záležitosti. Budu muset v rámci sboru postupovat maximálně obezřetně, abych nevaroval ty, kteří být varováni nemají. To znamená, že s tím budu muset jít ještě výš. Ve světle uvedených skutečností bych vás měl vlastně zadržet, ale vaše zadržení by odhalilo jak vás, tak mě. Nechám vás proto odjet domů, kde zůstanete až do vyjasnění situace. Rozuměl jste mi? O naší schůzce nikomu neříkejte, nechod'te ven, neotevírejte neznámým lidem, nepřijímejte hovory z neznámých čísel.“

Tord Schultz pomalu přikývl. „Jak dlouho to může trvat?“

„Maximálně tři dny.“

„Chápu.“

Bellman se zatvářil, jako by chtěl něco dodat, avšak zarazil se a chvíli váhal, než se konečně rozhodl.

„Tohle jsem nikdy nedokázal akceptovat. To, že je někdo ochoten jenom pro peníze zničit jiným lidem život. Tedy mám pro to jisté pochopení, jestliže jste nucený afghánský zemědělec. Ale Nor s platem leteckého kapitána...“

Tord Schultz se střetl s Bellmanovým pohledem. Předem se na tohle připravil, a když to konečně zaznělo, pocítil téměř ulehčení.

„Přesto oceňuji, že jste sem dobrovolně přišel a vyložil na stůl všechny karty. Víím, že je vám známo, co tím riskujete. Nebude to pro vás do budoucna jednoduché, pane Schultzi.“

S těmito slovy se Bellman zvedl a napřáhl ruku. Tord Schultz si pomyslel totéž, co ho napadlo, když ho v recepci viděl, jak kráčí proti němu – totiž to, že Mikael Bellman má ideální výšku pro pilota stíhacího letounu.

Ve chvíli, kdy Tord Schultz vycházel ze dveří policejního ředitelství, zvonil Harry u Rácheliných dveří. Otevřela mu, na sobě župan a místo očí dvě čárečky. Zívala.

„Během dne pak vypadám líp,“ prohlásila.

„To je dobře, že aspoň jeden z nás,“ odušil Harry a vešel do domu.

„Hodně štěstí,“ popřála mu nad kuchyňským stolem zavaleným stohem papírů. „Je tady všechno. Hlášení z vyšetřování. Fotky. Novinové výstřižky. Svědecké výpovědi. Hans Christian je důkladný. Musím běžet do práce.“

Když se za ní zabouchly dveře, měl už Harry uvařenou první kávu a probíral se papíry.

Po třech hodinách čtení si musel dát přestávku, aby ovládl vkrádající se sklíčenost. Vzal šálek a stoupl si s ním ke kuchyňskému oknu. Uklidňoval se tím, že je tu proto, aby našel pochybnosti o vině, nikoli důkazy o nevině. *Pochybnosti* by stačily. Jenže... Materiály mluvily jednoznačně. A stejně tak proti němu pracovaly jeho letité zkušenosti s vyšetřováním vražd: situace se překvapivě často má přesně tak, jak vypadá.

Po dalších třech hodinách čtení došel ke stejnému závěru. V materiálech nic nenabízelo jiné vysvětlení. To sice neznamenalo, že žádné takové vysvětlení neexistuje, jisté však bylo, že *není* v těchto materiálech. Tak si to alespoň zdůvodnil.

Odešel před Rácheliným návratem, sám sebe přesvědčil, že má pásmovou nemoc, že se musí vyspat. Věděl však, v čem je problém. Nedokáže jí říct, že to, co se tam dočetl, jeho pochybnosti silně oslabilo, ty pochybnosti, které představovaly pravdu, cestu a život a jedinou možnost spásy.

Proto se oblékl a odešel. Šel pěšky celou cestu z Holmenkollenu, kolem Risu přes Sogn a Ullevål a Bolteløkka až ke Schrøderům. Zvažoval, že zajde dovnitř, ale nakonec to neudělal. Místo toho pokračoval dál východním směrem, přes řeku, do čtvrti Tøyen.

Když otevřel dveře Majáku, venku už se začínalo šefit. Všechno tu bylo stejné, jak si to pamatoval. Světlé stěny, světlý kavárenský interiér, velká okna propouštějící maximum světla. A ve všem tom světle seděla u stolů s kávou a obloženými chleby před sebou odpolední klientela. Některým z nich visela hlava nad stolem, jako by právě doběhli maraton, jiní vedli staccatovité hovory v nesrozumitelné feťácké mluvě, zatímco u dalších by se člověk nepodivil, kdyby je zahlédl coby členy solidního měšťáckého kočárkového gangu u espressa v United Bakeries.

Některým přidělili nové obnošené oblečení, které dotyční měli buď nadále v taškách, nebo už na sobě. Ostatní vypadali jako pojišťovací agenti nebo venkovské učitelky.

Harry se protlačil k pultu, kde mu baculatá usmívající se dívka v pleteném svetru s logem Armády spásy zdarma nabídla překapávanou kávu a chleba s kozím sýrem.

„Dneska ne, děkuju. Je Martina v práci?“

„Má dnes službu v ambulanci.“

Dívka zvedla ukazovák ke stropu a k místnosti o poschodí výš, kde Armáda spásy poskytovala první pomoc.

„Ale měla by skonč...“

„Harry!“

Obrátil se.

Martina Eckhoffová byla stejně malá jako kdysi. Její usmívající se kočičí tvář měla stejně neproporčně široká ústa, s nimiž kontrastoval nos představující v drobné tvářičce jen takovou vyvýšeninku. Její zornice vypadaly, jako by jí přetekly přes okraj hnědých duhovek – měly tvar klíčové dírky. Kdysi mu vysvětlila, že to je vrozená vada, která se jmenuje *coloboma iridis*.

Maličká dívka si stoupla na špičky a dlouze Harryho objímala. Když s tím byla konečně hotová, nechtěla ho přesto pustit, nadále ho držela oběma rukama a přitom si ho prohlížela. Všiml si, jak jí přes úsměv přelétl stín, když spatřila jizvu v jeho tváři.

„Hrozně jsi... zhubl.“

Harry se zasmál. „Díky. Jenže já jsem nezhubl, to...“

„Já vím,“ vykřikla Martina. „To já jsem ztloustla. Přibrali ale všichni, Harry. Všichni, kromě tebe. A mimochodem, já pro to mám omluvu...“

Poplácala se po břiše, přes něj se jí napínal černý svetr z ovčí vlny.

„Hm. Provedl ti to Richard?“

Hlasitě se zasmála a zuřivě přikývla. Obličej měla zrudlý, horko jí z tváří sálalo jako z teplometu.

Došli k jedinému volnému stolu. Harry se posadil a hleděl na černou polokouli jejího břicha, které se snažila vměstnat na židli. Na pozadí zdejší ztroskotanecké nálady a apatické beznaděje to vypadalo absurdně.

„Gusto,“ spustil. „Znáš ten případ?“

Hluboce vzdychla. „Samozřejmě. Znají ho tady všichni. Byl součástí zdejší komunity. Moc často sem nechodil, ale občas jsme ho vídali. Holky, co tu pracují, do něj byly všechny do jedné zamilované. Byl tak krásný!“

„Co Oleg, ten, co ho prý zabil?“

„Občas sem taky chodil. S nějakou dívkou.“ Svráстила čelo. „Prý? Panují snad v tomhle ohledu nějaké pochyby?“

„To se právě snažím zjistit. S nějakou dívkou, říkáš?“

„Celkem půvabná, ale bledá, mrňavá. Ingunn? Iriam?“ Obrátila se k pultu a zavolala:

„Hej! Jak se jmenovala Gustova nevlastní sestra?“ Než kdokoli stihl odpovědět, sama vykřikla: „Irena!“

„Zrzavé vlasy a pihy?“ zeptal se Harry.

„Byla tak bledá, že kdyby nebylo jejích vlasů, byla by úplně neviditelná. Opravdu, ke konci už slunce svítilo skrze ni.“

„Ke konci?“

„Ano, zrovna nedávno jsme o tom mluvili, že už tady dlouho nebyla. Ptala jsem se řady těch, co sem chodí, jestli se neodstěhovala z města nebo tak něco, ale zdá se, že nikdo neví, kam se poděla.“

„Vzpomínáš si na něco, co se odehrálo v době té vraždy?“

„Na nic zvláštního, s výjimkou toho večera. Slyšela jsem policejní sirény a pochopila

jsem, že kvůli pravděpodobně kvůli nějaké naší ovečce, když v tom zazvonil jednomu tvému kolegovi telefon a on se v následujícím okamžiku vyřítit ven.“

„Myslel jsem si, že pořád platí nepsané pravidlo, že tady v kavárně nesmí tajní agenti operovat.“

„Neřekla bych, že tu byl pracovně, Harry. Seděl sám u jednoho stolku vzadu a tvářil se, že si čte *Klassekampen*. Možná to bude znít namyšleně, ale mám dojem, že tu byl proto, aby si mohl prohlížet moji maličkost.“ Koketně si položila dlaň na hrudník.

„Asi přitahuješ osamělé policajty.“

Zasmála se. „To já jsem si vyhlédla tebe, copak jsi zapomněl?“

„Dívka s křesťanským vychováním jako ty?“

„To jeho zírání mě pak vlastně trochu obtěžovalo, ale jakmile na mně začalo být patrné těhotenství, přestal s tím. Nicméně ten večer, když tady za sebou zabouchl dveře, jsem ho viděla, jak mizí směrem k Hausmannově ulici. Místo činu bylo odsud vzdálené jenom pár set metrů. Vzápětí se začaly šířit zvěsti, že Gusta někdo zastřelil. A Olega že zatkli.“

„Co víš o Gustovi? S výjimkou toho, že na něj letěly ženské a že ho vychovávali pěstouni?“

„Měl přezdívku Zloděj. Prodával violin.“

„Pro koho dělal?“

„Nejdřív s Olegem prodávali pro motorkářský gang Los Lobos z Alnabru, ale pak nejspíš přešli pod Dubajce. Všichni, kdo tu nabídku dostali, přijali. Dubajec měl nejčistší heroin, a když se objevil violin, měli ho jenom jeho dealeři. A tak je to asi dodneška.“

„Co o tom Dubajci víš? Kdo to je?“

Zavrtěla hlavou. „Ani nevím, jestli to vůbec je skutečný člověk.“

„Na ulicích jsou tolik vidět, ale ti, co stojí v pozadí, jsou přesto neviditelní... Vážně nikdo nic neví?“

„Ale ano, jenže ti, co něco vědí, nechtějí nic říct.“

Kdosi zavolal Martinino jméno.

„Sed“,“ nakázala mu a začala se s námahou zvedat ze židle. „Já se hned vrátím.“

„Jen běž, já musím dál,“ odvětil Harry.

„Kam?“

Na vteřinu se rozhostilo ticho, než oběma došlo, že na tuhle otázku nemá Harry žádnou rozumnou odpověď.

Tord Schultz seděl pod oknem u kuchyňského stolu. Slunce stálo nízko a prozatím bylo dost denního světla, aby viděl každého, kdo by přicházel po cestě mezi domy. Na silnici však nedohlédl. Ukousl si chleba se šunkovým salámem.

Nad střechou mu přelétávala letadla. Přistávala a vzlétala. Přistávala a vzlétala.

Tord Schultz naslouchal rozdílům ve zvuku motorů. Bylo to jako časová linka: staré motory zněly *správně*, vydávaly přesně ten brumlající teplý žár, který vyvolával příjemné vzpomínky, dávaly smysl, byly jako soundtrack ke chvíli, kdy pro něj některé věci něco znamenaly: práce, dochvilnost, rodina, laskání ženy, kolegovo uznání. Nová generace motorů vyřázela víc vzduchu, tyhle motory však byly hektičtější, chtěly rychleji vpřed s menší dávkou paliva, s větší efektivitou, s menším prostorem na nepodstatnosti. I na podstatné nepodstatnosti. Hleděl na velké hodiny stojící na ledniče. Odtikávaly rychle a hekticky jako ustrašené srdíčko. Sedm. Ještě zbývá dvanáct hodin čekání. Brzy padne tma. Uslyšel Boeing 747. Klasický typ. Nejlepší stroj. Zvuk jeho motorů neustále stoupal, dokud se nezměnil v řev, který roztřásl okenní tabulky a rozcinkal sklenku o poloprázdnou lahev na stole. Tord Schultz zavřel oči. Byl to zvuk

důvěry v budoucnost, syrové moci, dobře odůvodněné arogance. Zvuk nepřemožitelnosti muže v nejlepších letech.

Když hluk odezněl a v domě se náhle opět rozhostilo ticho, uvědomil si, že je to ticho jiné. Jako by byl vzduch náhle jinak hustý.

Jako by tu přibyli lidé.

Otočil se úplně vzad, směrem k obývacímu pokoji. Dveřmi viděl cvičební lavici a kousek konferenčního stolku. Pohlédl na parketovou podlahu, na stíny dopadající sem z té části obýváku, kam neviděl. Zadržel dech a naslouchal. Nic. Jenom tikání hodin na ledničce. Opět si ukousl chleba, upil ze sklenky a opřel se. Právě přilétalo další velké letadlo. Slyšel, že se blíží zezadu. Pohltilo zvuk uplývajícího času. A Tord Schultz si pomyslel, že stroj musí letět mezi domem a sluncem, protože mezi něj a stůl padl stín.

Harry prošel Bylinkovou ulicí a sešel Platouovou na Grønlandsleiret. Jako by ho autopilot vedl k policejnímu ředitelství. Zastavil se v parku před věznicí. Pohlédl na budovu věznice, na její solidní šedé cihlové zdi.

„Kam?“ zněla Martinina otázka.

Uvažoval, zda má vůbec nějaké pochybnosti o tom, kdo zabil Gusta Hanssena.

Do Bangkoku létá z Osla denně před půlnocí přímý spoj SAS. A odtamtud denně pět spojů do Hongkongu. Klidně by teď mohl vyrazit do Leonu. Sbalit si kufr a odhlásit se by mu trvalo přesně pět minut. Nasedl by na letištní expres na Gardermoen. Koupil by si u přepážky SAS letenku. Večeře a noviny v uvolněné neosobní atmosféře tranzitního prostoru letiště.

Otočil se. Všiml si, že včerejší červený plakát avizující koncert je pryč.

Pokračoval dál osloskými ulicemi, právě procházel kolem Archeologického parku hned vedle staroměstského hřbitova, když ze stínu u plotu zaslechl hlas.

„Neměl byste dvě kila nazbyt?“ ozvalo se švédsky.

Harry se zastavil v půli kroku, ze stínu vystoupil žebrák. Měl na sobě dlouhý roztrhaný kabát. Záře světlometu způsobovala, že mu velké uši vrhaly do tváře stíny.

„Předpokládám, že mě žádáte o půjčku?“ podotkl Harry a vylovil peněženku.

„Příspěvek do sbírky,“ odtušil Cato a napřáhl ruku. „Nedostanete je nikdy zpátky. Nechal jsem si náprsní tašku v Leonu.“ Ve starcově dechu nebyl cítit tvrdý alkohol ani pivo, jen tabák a cosi, co Harrymu připomnělo něco z dětství u dědečka, když si hrávali na schovávanou a Harry se ukryl do šatní skříně v ložnici, kde nasál nasládlou zatuchlinu šatů, které tam visely celé roky a které musely být stejně staré jako dům sám.

Harry našel pouze pětistovku a podal ji Catovi.

„Tady máte.“

Cato pohlédl na bankovku. Uhladil ji rukou. „Donesly se mi různé zvěsti,“ pronesl. „Prý jste policajt.“

„Vážně?“

„A k tomu prý chlastáte. Čím přesně si ničíte zdraví?“

„Jimem Beamem.“

„Ach, Jim. Známy mého Johnnyho. A prý jste ještě znal toho kluka. Olega.“

„Vy ho taky znáte?“

„Vězení je horší než smrt, Harry. Smrt je jednoduchá, osvobozuje duši. Ale vězení duši užírá, až v člověku nezbude nic lidského. Až se z něj stane duch.“

„Kdo vám řekl o Olegovi?“

„Obec mých věřících je rozsáhlá a mých oveček je mnoho, Harry. Jen poslouchám. Povídá se, že pátráte po tamté osobě. Po Dubajci.“

Harry se podíval na hodinky. Touhle roční dobou bývá v letadlech většinou volno. Z Bangkoku by se mohl vydat taky do Šanghaje. Čan Jin mu poslala esemesku, že je tenhle týden sama. A že by si spolu mohli vyjet na venkov.

„Doufám, že to tak není, Harry.“

„Já jsem neřekl, že ho...“

„Ti, co se ho snažili najít, umřeli.“

„Cato, já dneska večer...“

„Slyšel jste o broukovi?“

„Ne, ale...“

„Šest hmyzích nohou, které vám provrtají obličej.“

„Cato, musím už jít.“

„Sám jsem to viděl.“ Cato sklonil bradu ke kolárku. „Pod Älvsborgským mostem v göteborgském přístavu. Policista, který sledoval heroinový gang. Pustili mu na obličej cihlu s hřebíky.“

Harrymu došlo, o čem stařec mluví. *Žuk*. Brouk.

Zmíněná metoda byla ruského původu a používala se na práskače. Člověk nejprve přibil práskačovi jedno ucho k podlaze přímo pod stropním trámem. Potom do běžné cihly natloukl do poloviny délky šest hřebíků s větší hlavičkou, cihlu uvázal na provaz a ten přehodil přes trám a nechal práskačovi skousnout druhý konec. Smyslem – a symbolikou – bylo to, že dokud práskač dokázal držet pusou zavřenou, zůstával naživu. Harry viděl výsledek aplikace metody *žuk* v provedení tchajpejské Triády na jednom z ubožáků nalezeném v jisté postranní uličce v Tan-šuej. Použili přitom hřebíky se širokými hlavičkami, které cestou dovnitř nezanechávají příliš velké díry. Když dorazila sanitka a zdravotníci cihlu z mrtvol vytažili, sundali společně s ní i celý obličej.

Cato zastrčil pětistovku do kapsy kalhot a druhou ruku přitom položil Harrymu na rameno.

„Chápu, že chcete chránit svého syna. Ale co jestli toho druhého kluka opravdu zabil? Ten chlapec měl také otce, Harry. Říká se tomu sebeobětování, když se rodič bije za své dítě, jenže ten rodič chce ochránit jenom sám sebe, svou kopii. A nevyžaduje to žádnou morální odvahu, je to čistý genový egoismus. Když jsem byl dítě a otec nám předčítal z bible, myslel jsem si, že Abrahám byl zbabělec, když uposlechl Boha, který po něm žádal, aby obětoval svého syna. Jako dospělý jsem pochopil, že jenom skutečně nesobecký otec může být ochotný obětovat své dítě, jestliže to poslouží vyššímu cíli, než jaký mají otec a syn. Protože takový cíl skutečně existuje.“

Harry odhodil cigaretu před sebe na chodník. „Mýlíte se. Oleg není můj syn.“

„Že ne? Tak proč jste tady?“

„Jsem policista.“

Cato se zasmál. „Šesté přikázání, Harry. Nelžete.“

„Není to náhodou osmé?“ Harry zašlápl čadící cigaretu. „A pokud si dobře vzpomínám, říká se v něm, že nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému, což znamená, že lhát o sobě je v pořádku. Možná jste ale jenom nestihl dokončit celá teologická studia?“

Cato pokrčil rameny. „Já ani Ježíš nemáme žádnou formální kvalifikaci. Jsme muži slova. Ale stejně jako všichni šamani, věštcí a šarlatáni dokážeme občas v někom vzbudit falešnou naději a ryzí útěchu.“

„Vy ani nejste křesťan?“

„Řekněme to tak, že víra mi nikdy nepřinesla nic dobrého, jen pochybnosti. Proto se ony staly mým krédem.“

„Ty pochybnosti.“
„Přesně tak.“ Ve tmě zasvítily Catovy žluté zuby. „Ptám se: Je zcela jisté, že neexistuje Bůh a že nemá nějaký záměr?“

Harry se tiše zasmál.

„My nejsme zase tak rozdílní, Harry. Já nosím falešný kolárek, vy falešnou šerifskou hvězdu. Mimochodem, nakolik neotřesitelné je vaše evangelium? Ochraňovat etablované a sledovat, jak jsou zoufalci trestáni podle svých hříchů? Nepatříte vy náhodou taky mezi pochybovače?“

Harry vyklepl z krabičky novou cigaretu. „V tomhle případě bohužel pochybnosti zmizely. Letím domů.“

„V tom případě šťastnou cestu. Musím stihnout bohoslužbu.“

Ozvalo se zatroubení auta a Harry se automaticky otočil. Oslepila ho dvojice čelních světlometů a pak vůz projel zatačkou. Brzdová světla vypadala ve tmě jako žhavá záře. Služební vůz při vjezdu do garáží policejního ředitelství zpomalil. A když se Harry obrátil zpátky ke Catovi, starý kněz tam už nestál. Jako by ho pohltila tma. Harry slyšel jen kroky mířící ke hřbitovu.

Sbalit si kufr a odhlásit se z Leonu mu opravdu trvalo pět minut.

„Hostům, kteří platí hotově, dáváme menší slevu,“ prohlásil mladík za přepážkou. Ne všechno bylo nové.

Harry prohlédl peněženku. Hongkongské dolary, jüany, americké dolary, eura. Zazvonil mu mobil. Přiložil si ho k uchu, přitom poskládal bankovky do vějíře a ten přidržel před mladíkem. „Prosím.“

„To jsem já. Co děláš?“

Krucinál. Měl v plánu vyčkat a zavolat jí až z letiště. Udělat to co možná nejjednodušeji a nejbrutálněji. Odervat se jediným trhnutím.

„Právě se odhlašuji z hotelu. Můžu ti zavolat zpátky za chvíli?“

„Jenom jsem ti chtěla říct, že Oleg kontaktoval svého advokáta. Ehm... Tedy Hanse Christiana.“

„Musí to být norské koruny,“ vysvětlil mladík.

„Oleg se prý s tebou chce setkat, Harry.“

„Do prdele!“

„Cože? Harry, jsi tam?“

„Berete karty VISA?“

„Když si skočíte do bankomatu a vyberete si hotovost, vyjde vás to levněji.“

„Setkat se se mnou?“

„Prý ano. Co nejdřív.“

„To nejde, Ráchel.“

„Proč ne?“

„Protože...“

„K bankomatu je to jenom pár set metrů Celní ulicí.“

„Protože co?“

„Prostě si vezměte tu kartu, oukej?“

„Harry?“

„Za prvé to nejde, Ráchel. Má zákaz návštěv a ten já už podruhé obejít nedokážu.“

„A za druhé?“

„Za druhé nevím, jaký by to mělo smysl, Ráchel. Pročetl jsem si ty materiály. Já...“

„Ty co?“

„Já si myslím, že Gusta Hanssena zastřelil.“

„VISA nebereme. Nemáte nějakou jinou kartu? MasterCard, American Express?“

„Ne! Ráchel?“

„Tak v tom případě dolary a eura. Směnný kurz není sice moc výhodný, ale je to lepší než karta.“

„Ráchel? Ráchel? Do prdele!“

„Něco se stalo, pane Hole?“

„Zavěsila. Bude tohle stačit?“

Kapitola 12

Stál jsem v Kapitánský ulici a sledoval, jak leje. Zimě se v podstatě nepodařilo se pořádně prosadit, jenže o to víc přšelo. Ovšem poptávku to nijak nesnižovalo. S Olegem a Irenou jsme za jedinej den prodali víc, než kolik jsem prodal pro Odina a Tutua za celej tejden. Denně jsem si vydělal kolem šesti táců. Spočítal jsem ostatní dresy Arsenalu v centru. Staroch musel mít tejdenní obrát přes dva miliony korun, a to byl ještě skromnej odhad.

Každej večer před vyúčtováním s Andrejem jsme s Olegem důkladně přepočítali prachy i zboží. Nikdy nám nechyběla ani kačka. Nevyplatilo by se nám to.

Na Olega jsem se mohl stoprocentně spolehnout, myslím, že ho žádný postranní myšlenky ani nenapadly nebo prostě nepochopil, jak to s krádežema funguje. Nebo možná měl prostě jenom hlavu a srdce plný Ireny. Bylo skoro komický sledovat, jak okolo ní tancuje. A jak je ona vůči jeho zbožňování slepá. Protože Irena měla před očima jediný.

Mě.

Nijak mě to netrápilo ani netěšilo, prostě to tak bylo už odpradávná.

Znal jsem ji moc dobře, přesně jsem věděl, jak mám přimět její zaslepený srdíčko, aby se rozbušilo, její sladkou pusinku, aby se smála, a – pokud jsem chtěl – její modré oči, aby se naplnily obříma slzama. Mohl jsem ji nechat jít, otevřít jí dveře a prohlásit „no prosím“. Jenže já jsem prostě zloděj a zloděj se nevzdává ničeho, o čem si myslí, že by to jednoho dne mohl prodat. Irena byla moje, ale ty dva miliony tejdne patřily starochovi.

Je zvláštní, jak se člověku denně klidně rozuteče šest tisíc, když miluje peří tak, jako jiný mají rádi kostky ledu v drinku, a když si potrpí na ohoz odjinud než z běžný konfekce. Proto jsem pořád bydlel ve zkušebně, společně s Irenou, která spala na matraci za soupravou bicích. Irena se ale držela, nedala se zlákat ani na cigo říznutý hašíšem, jedla jen ty svoje vegetariánský blivajzy a otevřela si svinecký bankovní konto. Oleg bydlel doma u mámy, takže měl peněz jako želez. Navíc se vzchopil, trochu studoval, a dokonce začal trénovat ve Valle Hovin.

Jak jsem tam stál v té Kapitánský ulici, přemýšlel si a přepočítával čísla, uviděl jsem, jak se ke mně lijákem blíží postava. Měla zamřzený brejle, řídký vlasy přilepený k lebce a na sobě ten typ bundy pro celoroční nošení, kterou vám oběma koupí vaše tlustá ošklivá přítelkyně k Vánocům. Teda buď byla přítelkyně tohohle chlápka ošklivá, nebo prostě neexistovala. To se dalo usuzovat podle jeho chůze. Kulhal. Určitě někdo vymyslel slovo, který maličko kamufluje, o co tady vlastně jde, ale já tomu říkám koňská noha, jenže stejně tak říkám, že je někdo maniodepresivní nebo negr.

Muž zastavil přede mnou.

V té době jsem se už dávno přestal divit, kdo všechno si kupuje heroin, ovšem tenhleten chlap rozhodně nepatřil do běžný kategorie kupců.

„Kolik...“

„Tři sta padesát za čtvrtku.“

„... platíte za gram heroinu?“

„Platíme? My prodáváme, tupče.“

„Já vím. Děláme jen takový průzkum.“

Zahleděl jsem se na něj. Novinář? Sociální pracovník? Nebo možná politik? Když jsem ještě makal pro Odina a Tutua, přišel ke mně jednou podobnej týpek a prohlásil, že pracuje pro radnici a nějaký výbor jménem RUNO, a zatraceně mile se mě zeptal, jestli bych se nemohl zúčastnit zasedání výboru o „drogách a mládeži“. Chtěl prej slyšet „hlasy z ulice“. Jen tak pro

legraci jsem tam došel a vyslechnul si jejich kecy o European Cities Against Drugs a velkým mezinárodním plánu o Evropě bez drog. Dostal jsem limonádu a koblihy a chechtal jsem se, až mi tekly slzy. Ženská, která to zasedání řídila, byla peroxidová MILFka s mužskejma rysama, mohutnejma dudama a velitelským hlasem. Na okamžik jsem zauvažoval, jestli si nenechala operovat i něco jinýho než kozy. Po zasedání za mnou přišla, představila se mi jako „tajemnice radní pro sociální problematiku a protidrogovou prevenci“ a řekla, že by si ráda o tomhle tématu promluvila víc, jestli bychom se nemohli někdy sejít u ní, až se mi to „bude hodit“. Jak se ukázalo, byla MILFka bez M. Bydlela sama na statku, a když mi otevřela, měla na sobě obepnutý rajtky a požadovala, aby se to odehrálo ve stáji. To, jestli si vážně nechala odoperovat pind'oura, mě netrápilo. Ve stáji bylo pěkně uklizeno a stálo v ní dojící zařízení, co hučelo jako tornádo. Je ale trochu zvláštní píchat ženskou, co ječí jako stíhačka, dva metry od mohutnejch koní přežvykujících seno, který zpola znudně přihlížejí. Po skončení jsem si vytáhnul z mezery mezi půlkama stéblo slámy a zeptal se jí, jestli by mi nemohla půjčit litr. Dokud jsem nezačal vydělávat šest tisíc denně, scházeli jsme se dál a mezi šukáním mi stihla vylíčit, že úkolem tajemnice není tak úplně psát dopisy pro svou radní, nýbrž provozovat praktickou politiku. A že i když je teď zrovna v podřízené pozici, jinak sama postrkuje věci vpřed. A jakmile to pochopí ti správní lidé, stane se radní ona sama. Z jejích historek z radnice jsem se naučil, že všichni politici – ať už významný, nebo nevýznamný – chtějí dvě stejné věci: moc a sex. V tomhle pořadí. Zašeptat jí do ucha „ministřyně“ a současně jí tam strčit dva prsty znamenalo, že vystříkla až ke kóji pro prasata. Nedělám si srandu. A ve tváři chlápka stojícího přede mnou jsem rozpoznal něco z tý samý chorobný intenzivní žádostivosti.

„Jdi do prdele,“ pokusil jsem se ho odpálkovat.

„Kdo je tvůj šéf? Chtěl bych s ním mluvit.“

Chce odvést za mým šéfem? Ten chlap je buď magor, nebo prostě hlupák.

„Táhni.“

Chlápek se nepohnul, jenom tam stál s podivně vytrčeným bokem a začal cosi vytahovat z kapsy tý svý celoroční bundy. Igelitovej sáček s bílým práškem, vypadalo to, že by to mohla bejt asi půlka gramu nebo tak nějak.

„Tohle je zkušební vzorek. Dej ho svému šéfovi. Cena je osm set korun za gram. Opatrně s dávkováním, rozděl to na deset dílů. Přijdu zase pozítří, ve stejnou dobu.“

Muž mi podal sáček, otočil se a odbelhal se ulicí.

Za normálních okolností bych sáček hodil do nejbližšího odpadkového koše. Nemohl jsem to svinstvo prodat ani na vlastní triko, nesměl jsem si pošpinit pověst. Jenže mě zaujal lesk v oku toho blázna. Jako by cosi věděl. Proto jsem na konci pracovního dne, po vyúčtování s Andrejem, vzal Olega s Irenou do Heroinovýho parku. Tam jsme se poptali, jestli by někdo z přítomnejch nechtěl bejt testovací pilot. U Tutua jsem se kdysi sám takovýho testování zúčastnil. Když se ve městě objevíovej matroš, vydáte se na místo, kde se poflakujou ty nejzoufalejší smažky, ty, co jsou ochotný otestovat cokoli, jenom když je to zadarmo, ty, co serou na to, jestli je to zabije nebo ne, protože vědí, že smrt stejně číhá za rohem.

Přihlásili se mi čtyři lidi, ale požadovali, aby k tomu dostali osminu géčka normálního matroše. Odpověděl jsem, že to ani náhodou, a tak mi zbyli tři. Rozdělil jsem jim dávky.

„To je moc málo!“ vykřikl jeden z feťáků dikcí připomínající pacienta po mrtvici. Řekl jsem mu, aby držel hubu, jestli chce dostat dezert.

S Irenou a Olegem jsme sledovali, jak si feťáci našli mezi krvavejma strupama žíly a jak si překvapivě efektivněma pohybama matroš vpíchli.

„Á, do prdele,“ zasténal jeden z nich.

„Kuur...,“ zařval druhý.

Pak zmlkli. Úplně. Jako by člověk vystřelil do vesmíru raketu a ztratil s ní veškerý spojení. Jenže já už jsem to věděl, poznal jsem to podle extáze v jejich očích, než nám zmizeli: Houstone, nemáme žádný problém. Když přistáli zpátky na Zemi, byla už tma. Let trval přes pět hodin, dvojnásob dlouho, než když se člověk normálně sjede heroinem. Testovací piloti byli zajedno. Nikdy nepřišli k ničemu, co by je takhle odvařilo. Chtěli víc, zbytek sáčku, teď hned, prosím, a vrávorali směrem k nám jako mrtvolky v Thrilleru. Nahlas jsme se rozesmáli a zdrhli jsme.

Když jsme pak o půl hodiny později seděli na mojí matraci ve zkušebně, měl jsem o čem přemýšlet. Zběhlej fetiš si normálně praská čtvrtku géčka heroinu v jedný ráň a já jsem teď viděl největší smačky ve městě, jak se sjely jako svinecký panny čtvrtinou tohoto množství! Ten chlápek mi dal čistej matroš. Jenomže co to bylo? Vypadalo to a vonělo to jako heroin, mělo to stejnou konzistenci, ale bejt pět hodin vypletenej z tak malý dávky? Nicméně došlo mi, že jsem narazil na zlatou žílu. Osm set kaček za géčko, který se dá třikrát říznout a prodat za čtrnáct stovek. Padesát gramů denně. Třicet táců rovnou do kapsy. Pro mě. A Olega s Irenou.

Předhodil jsem jim ten obchodní návrh. Vysvětlil jim čísla.

Mrkli na sebe. Netvářili se tak nadšeně, jak jsem očekával.

„Ale co Dubajec...,“ namítnul Oleg.

Zalhal jsem, že dokud starocha nebudeme podvádět, nic nám nehrozí. Nějakou dobu pro něj budeme ještě dál dělat, pak mu dojdou říct, že končíme, protože jsme se obrátili na víru nebo něco takovýho, chvíli počkáme a polehoučku začneme dělat sami na sebe.

Znova na sebe mrkli. A mně najednou došlo, že za tím něco je, něco, čeho jsem si doteď nevšimnul.

„Já jenom,“ spustil Oleg a přitom se snažil upírat pohled do zdi. „Chtěli jsme s Irenou...“

„Co jste chtěli?“

Kroutil se jako žížala na háčku a nakonec upřel pohled směrem k Ireně, aby mu pomohla.

„Máme s Olegem v úmyslu se sestěhovat,“ vysvětlila Irena. „Šetříme na družstevní byt na Bøleru. Plánovali jsme si, že budeme pracovat do léta a pak...“

„A pak co?“

„Pak jsme si říkali, že si doděláme maturu,“ dodal Oleg. „A možná začneme studovat.“

„Práva,“ doplnila Irena. „Oleg má moc dobré známky.“ Zasmála se tak, jak se smávala, když si myslela, že pronesla nějakou hloupost, jenže jindy bledý tváře jí žhnuly radostí.

Oni se mi za zádoma sčuchli a začali spolu chodit! Jak mi tohle mohlo uniknout?

„Práva,“ odfrknul jsem a otevřel sáček, ve kterým ještě pořád zbejvalo géčko. „Není to pro ty, co pak chtějí šéfovat poldům?“

Ani jeden neodpověděl.

Našel jsem lžici, kterou jsem jinak jídal lupínky, a otřel jsem ji o kalhoty.

„Co to děláš?“ zeptal se Oleg.

„Něco takovýho je přece třeba oslavit,“ odpověděl jsem a nasypal prášek na lžici. „Navíc musíme ten matroš sami otestovat, než ho starochovi nabídnu.“

„Tak tobě to nevadí?“ vykřikla Irena s ulehčením v hlase. „Prostě budeme pokračovat jako dřív?“

„Jasně že jo, lásko.“ Přidržel jsem pod lžici zapalovač. „Tohle bude pro tebe, Ireno.“

„Pro mě? Já myslím, že ne...“

„Kvůli mně, sestřičko.“ Vzhlídnul jsem k ní a usmál se. Usmál se tím úsměvem, kterému nedokázala odolat, a přitom věděla, že já to moc dobře vím. „Bejt nastřelenej sám je nuda, víš. Člověk je pak takovej osamělej.“

Roztavenej prášek na lžici bublal. Neměl jsem vatu, proto jsem zauvažoval, jestli bych ho

na pročištění neměl projet odtrženým filtrem z cigarety. Matroš ale vypadal tak čistě. Byl bílej a měl rovnoměrnou konzistenci. Tak jsem ho nechal jen pár vteřin chladnout a potom jsem ho natáhnul rovnou do stříkačky.

„Gusto...,“ spustil Oleg.

„Musíme bejt opatrný, abysme se nepředávkovali, protože tady je toho dost pro tři. Zvu tě taky, kamaráde. Ale možná se budeš chtít jenom koukat?“

Nemusel jsem zvedat zrak. Znal jsem ho až moc dobře. Čistý srdce, zaslepenej láskou a vyzbrojenej takovou odvahou, která by ho přiměla skočit z patnáctimetrovýho lodního stožáru do Osloskýho fjordu.

„Fajn,“ přikejvnul a začal si vyhrnovat rukáv košile. „Jdu do toho taky.“

Stejná výzbroj, kvůli který by klesnul na dno, kvůli který by se utopil jako krysa.

Probudilo mě bušení na dveře. Připadalo mi, jako by mi hlavu někdo vybagroval, a děsil jsem se, co nastane, než jsem to risknul a otevřel jedno oko. Skrz škvíry mezi prknama, kterejma byly zatlučený okna, prosvítalo dovnitř ranní světlo. Irena ležela na svojí matraci a mezi dvěma kytarovejma zesilovačema jsem zahlídnul jednu vyčnívající Olegovu nohu v bílejch teniskách Puma Speed Cat. Podle zvuku ode dveří jsem poznal, že dotyčnej přešel ke kopání.

Vstal jsem a potácel se ke dveřím, abych otevřel, přitom jsem se pokoušel vybavit si případný vzkazy, že tu bude kapela zkoušet nebo že někdo přijede vyzvednout výbavu. Otevřel jsem na škvíru a ze starýho zvyku jsem hned za dveře strčil nohu. Nepomohlo to. Náraz mě odhodil pozadu do místnosti a já jsem padnul mezi bici. Udělalo to pořádněj randál. Když se mi podařilo odstrčit stojany na činely a virbl, hleděl jsem přímo do ksichtu svýho drahýho nevlastního bratříčka Steina.

Škrtněte drahýho.

Vyrostl, ale krátkej paragánskej sestřih a temnej kamennej pohled plnej nenávisti měl pořád stejnej. Viděl jsem, jak otevírá pusku a cosi říká, ale rámus činěl jako by mi ucpal sluchovody. Jak se ke mně začal blížit, automaticky jsem zvednul ruce před obličej. Jenže on mě minul, překročil bici a došel k Ireně ležící na matraci. Probudila se s výkřikem, protože ji popadl za paži a postavil ji na nohy.

Pevně ji svíral a přitom druhou rukou naházel do jejího batohu pár věcí. Když ji začal postrkovat ke dveřím, přestala se bránit.

„Steine...,“ zkusil jsem to.

Zastavil se ve dveřích a podíval se na mě tázavě, jenže já jsem neměl co dodat.

„Naši rodinu jsi už zničil dost,“ prohlásil.

Jako nějakej svineckej Bruce Lee za sebou dveře přikopnul. Vzduch se chvěl. Oleg vystrčil hlavu zpoza zesilovače a cosi řekl, jenomže já jsem byl už zase hluchej.

Stál jsem zádama ke krbu a cítil, jak mě teplo svědí na kůži. Plameny a debilní starožitná stolní lampa představovaly v místnosti jediný světlo. Staroch seděl v koženým křesle a díval se na chlapa, kterýho jsme sem dovezli v limuzíně z Kapitánský ulice. Ještě pořád měl na sobě tu celoroční bundu. Andrej stál za ním a právě mu uvolňoval pásku z očí.

„Takže vy jste dodavatel toho produktu, o kterém jsem tolik slyšel,“ spustil staroch.

„Ano,“ odpověděl muž, nasadil si brejle a zamžoural po místnosti.

„Odkud to máte?“

„Přišel jsem vám to prodat, ne vám poskytovat informace.“

Staroch si dvěma prsty pohladil bradu. „V tom případě nemám zájem. Přebírat kradené zboží někoho jiného znamená v téhle branži vždycky spoustu mrtvých. A mrtví představují

problém a škodí obchodu. “

„Není to kradené zboží. “

„Dovolil bych si tvrdit, že mám poměrně dost dobrý přehled o zdrojích a tenhle produkt nikdy nikdo neviděl. Proto opakuju: nekoupím nic, dokud nebudu mít jistotu, že se nám to nevrátí jako bumerang. “

„Dovolil jsem vám, abyste mě sem dovezli s páskou přes oči, protože chápu, že je nutné být diskrétní. Doufám, že budete mít stejné pochopení vy pro mě. “

Teplem se mu zamžily brejle, nechal si je ale na nose. Andrej a Petr ho v autě prohledali, já jsem přitom zkoumal jeho pohled, řeč těla, hlas, ruce. Našel jsem jediný – osamělost. Neexistovala žádná tlustá ošklivá přítelkyně, jenom tenhleten chlap a jeho fantastickéj matroš.

„Co já vím – můžete být třeba policista, “ pokračoval staroch.

„Tady s tímhle? “ ukázal muž na svou nohu.

„Jestliže děláte do dovozu, jak to, že jsem o vás neslyšel dřív? “

„Protože jsem nový. Nemám záznam v trestním rejstříku a nikdo mě nezná, ani u policie, ani v téhle branži. Mám takzvaně solidní zaměstnání a doposud jsem žil normální život. “ Opatrně nasadil grimasu, která, jak jsem pochopil, měla bejt úsměvem. „Nenormálně normální život, jak by jistě někteří tvrdili. “

„Hm. “ Staroch si pořád hladil bradu. Pak mě popadnul za ruku a přitáhnul mě ke křeslu tak, abych stál vedle něj a viděl na toho chlapa.

„Víš, Gusto, co si myslím? Myslím si, že ten produkt sám vyrábí. Co bys řekl ty? “

Zamyslel jsem se. „Možná. “

„Ty víš, Gusto, že na to člověk nemusí být zrovna Mendělejev. Na internetu se dají najít podrobné návody, jak získat z opia morfin a z něj zase heroin. Řekněme, že jste někde sehnal deset kilo surového opia. Pak jste si opatřil nádobíčko na vaření, lednici, trochu metanolu a větrák a šup, máte tu osm a půl kila čistého heroinu. Když ho nařežete, získáte nejméně dvojnásobné množství pouličního heroinu. “

Muž v celoroční bundě si odkašlal: „Na to je potřeba trochu víc než jenom tohle. “

„Otázka zní, “ pokračoval staroch, „kde jste sebral to opium. “

Muž zavrtěl hlavou.

„Aha, “ protáhl staroch a pohladil mi vnitřní stranu paže. „Není to opiát, nýbrž plně syntetický opioid. “

Muž neodpověděl.

„Slyšels, Gusto, co povídal? “ Staroch namířil ukazovák na chlápkovu koňskou nohu. „Vyrábí plně syntetickou drogu. Nepotřebuje pomoc od přírody ani z Afghánistánu, využívá jednoduchou chemii a všechno vyrábí doma na kuchyňské lince. Absolutní kontrola a žádné riskantní pašování. A přitom je to přinejmenším stejně silné jako heroin. Máme tady chytrou hlavu, Gusto. Takový dodavatel si žádá respekt. “

„Respekt, “ zamumlal jsem.

„Kolik toho dokážete vyrobit? “

„Asi tak dvě kila týdně. To záleží na okolnostech. “

„Beru všechno, “ prohlásil staroch.

„Všechno? “ zeptal se muž, ploše, vlastně bez údivu v hlase.

„Ano, všechno, co vyrobíte. Směl bych vám předložit obchodní návrh, pane...? “

„Ibsen. “

„Ibsen? “

„Pokud proti tomu nic nemáte. “

„Pro mě za mě, vždyť to byl také velký umělec. Navrhoval bych tedy, abychom uzavřeli

spojenectví, pane Ibsene. Vertikální integraci. Budeme mít na trhu monopol a budeme určovat cenu. Vyšší marže pro nás oba. Co vy na to?“

Ibsen zavrtěl hlavou.

Staroch naklonil hlavu ke straně a na bezretých ústech se mu objevil náznak úsměvu.

„Proč ne, pane Ibsene?“

Viděl jsem, jak se mužiček napřímil, jako by v tý své moc velký bundě ve stylu „prožijte celý rok s nejnudnějším člověkem na světě“ vyrostl.

„Pokud bych vám dal monopol, pane...?“

Stařec spojil špičky prstů. „Říkejte mi, jak chcete, pane Ibsene.“

„Nechci být závislý na jednom jediném kupci, pane Dubajče. To je příliš riskantní.

A znamená to, že byste mohl tlačit cenu dolů. Na druhou stranu nechci mít kupců příliš mnoho, v tom případě hrozí vyšší riziko, že by mě policie mohla vystopovat. Přišel jsem za vámi, protože jste známý svou neviditelností, ale chci mít ještě jednoho kupce. Už jsem kontaktoval Los Lobos. Doufám, že to chápete.“

Staroch se zasmál svým jižansky skřipavým smíchem. „Vezmi si z něj příklad, Gusto. Nejenom že rozumí farmacii, je i obchodník. Dobrá, pane Ibsene, dohodnuto.“

„Cena...“

„Zaplatím to, oč jste žádal. Brzy zjistíte, že v téhle branži se nemarní čas smlouváním, pane Ibsene. Život je příliš krátký a smrt příliš blízko. Domluvíme se na první dodávce příští týden v úterý?“

Cestou ke dveřím se staroch zatvářil, jako by se o mě musel opřít. Jeho nehty mi škrábly kůži na paži.

„Zvažoval jste vývoz, pane Ibsene? Neexistuje žádná kontrola vývozu drog z Norska, víte?“

Ibsen neodpověděl. Jenže já jsem to v tu chvíli uviděl. To, čeho chtěl dosáhnout. Viděl jsem to, jak tam tak stál se svojí koňskou nohou a s vytrčeným bokem. Viděl jsem to v odlesku jeho zpoceného lesklého čela pod řídkým vlasem. Brejle se mu odmlžily a v pohledu měl stejnou záři jako tuhle v Kapitánské ulici. Náhrada škody, tati. Chce náhradu škody. Náhradu škody za všechno, čeho se mu nedostávalo: za respekt, lásku, obdiv, přijetí, všechny ty věci, o kterých se tvrdí, že se nedají koupit. Ale samozřejmě že dají. Jenomže za peníze, ne za nějakéj svineckej soucit. Že je to tak, tati? Život ti leccos dluží, a když ti to nenadělá, musíš si to vyžádat, musíš bejt sakra sám sobě vymahačem dluhů. A jestli se za tohle budem smažit v pekle, bude v nebi dost prázdná. Vid', tati?

Harry seděl na letišti u příslušného východu a hleděl ven. Sledoval letadla, jak rolují k dráze nebo z ní sjíždějí.

Za osmnáct hodin bude v Šanghaji.

Má Šanghaj rád. Má rád tamní jídlo, rád chodí po The Bund podél řeky Chuang-pchu-t'iang k hotelu Peace, rád chodí do baru Old Jazz a poslouchá, jak se prastarí jazzmani provrzávají obehranými písničkami, má rád pomyšlení, že tu takhle hrají bez slyšitelné přestávky od revoluce ve čtyřicátém devátém. Má rád ji. Má rád to, co měli a co neměli, ale nechali to být.

Nechat to být. Tohle je skvostná vlastnost, kterou jemu samotnému příroda nenadělila, ale kterou si během posledních třech let vypěstoval. Nesnažit se hlavou prorazit zed', pokud to není nutné.

Nakolik neotřesitelné je vaše evangelium? Nepatříte náhodou taky mezi pochybovače? vytanuly mu švédské věty.

Za osmnáct hodin bude v Šanghaji.
Za osmnáct hodin by mohl být v Šanghaji.
Do prdele.
Vzala telefon po druhém zazvonění.
„Co chceš?“
„Prosím tě, tentokrát nezavěšuj, ano?“
„Poslouchám.“
„Hele, jak velký vliv máš na toho svého Nilse Christiana?“
„Hanse Christiana.“
„Je do tebe zamilovaný natolik, že bys ho dokázala přesvědčit, aby se se mnou pustil do takového dost pochybného dobrodružného podniku?“

Kapitola 13

Celou noc pršelo. Z místa před osloskou věznicí, kde Harry stál, bylo vidět, že v parku jako žlutá mokrá plachta leží nová vrstva listí. Dojel z letiště rovnou k Ráchel a od té doby toho moc nenaspal. Hans Christian dorazil také, nijak zvlášť neprotestoval a opět odjel. Pak si Ráchel s Harrym vypili čaj a mluvili přitom o Olegovi. O tom, jaké to bylo dřív. O tom, jaké to bylo. Jen ne o tom, jaké to mohlo být. Nad ránem Ráchel Harrymu nabídla, že může přespat v Olegově pokoji. Než se Harry uložil, vyhledal si na Olegově počítači staré články o policistovi, jehož našli zavražděného pod Älvsborgským mostem v Göteborgu. Publikované informace potvrzovaly to, co říkal Cato, ale ve vždy senzacechtivém deníku *Göteborgstidningen* našel Harry navíc článek, v němž se spekulovalo, že mrtvý byl levák, a vysvětlovalo se, že levák je osoba pracující u policie, kterou kriminálníci využívají k tomu, aby ničila stopy a důkazy ukazující směrem k nim. Teprve před dvěma hodinami ho Ráchel šeptem a se šálkem kouřící kávy probudila. Dělávala to tak vždycky, začínala den šepotem, šeptala jak na něj, tak na Olega, jako by jim chtěla dopřát měkký přechod ze snů do reality.

Harry pohlédl do videokamery, zaslechl tiché zabzučení a strčil do dveří. Potom rychle vešel. Aktovku držel před sebou tak, aby byla dobře vidět, a služební průkaz položil na pult před zaměstnankyní vězeňské služby, přitom k ní obrátil zdravou tvář.

„Hans Christian Simonsen...?“ zamumlala žena, aniž vzhlédla, protože pohledem přejížděla po seznamu před sebou. „Ano, tady. Za Olegem Faukem.“

„Souhlasí,“ přikývl Harry.

Jiný zaměstnanec ho provedl chodbami na otevřenou galerii uprostřed věznice. Mluvil o tom, jak teplý asi bude podzim, a pokaždé, když otevíral další dveře, zachrastil velkým svazkem klíčů. Prošli společenskou místností a Harry tu zahlédl stůl na pingpong se dvěma pálkami, rozevřenou knížku na stole a kuchyňku s připraveným chlebem, nožem na pečivo a výběrem potravin k namazání a obložení. Nikde ale žádní vězni.

Zastavili se před bílými dveřmi. Dozorce odemkl.

„Myslel jsem, že dveře cel bývají v tuhle denní dobu otevřené,“ podotkl Harry.

„Dveře ostatních cel ano, ale tenhle vězeň tu je na paragraf 171,“ odpověděl dozorce. „Jen hodina větrání denně.“

„Kdepak jsou všichni ostatní?“

„Pánbůh ví. Možná se jim v místnosti s televizí zas podařilo naladit Hustler Channel.“

Poté, co ho dozorce vpustil dovnitř, zůstal Harry stát u dveří, dokud neuslyšel, že se kroky vzdálily. Cela byla obvyklého typu. Deset metrů čtverečních. Postel, skříň, psací stůl se židlí, police na knihy, televizor. Oleg seděl u psacího stolu a užasle na něj hleděl.

„Chtěl jsi se mnou mluvit.“

„Myslel jsem, že mám zákaz návštěv,“ odvětil.

„Tohle není návštěva, nýbrž konzultace s obhájcem.“

„S obhájcem?“

Harry přikývl. A spatřil, že Olegovi svítlo. Chytrý kluk. „Jak...?“

„Ten typ vraždy, z jakého jsi podezřelý, nevyžaduje umístění do věznice s ostrahou, takže to nebylo tak složité.“ Harry otevřel aktovku, vytáhl bílý gameboy a podal ho Olegovi. „Tohle je pro tebe.“

Oleg přejel prsty po displeji. „Kdes ho sehnal?“

Harrymu připadalo, že vidí v chlapcově vážné tváři náznak úsměvu. „Veterán na baterie.“

Objevil jsem ho v Hongkongu. Měl jsem v úmyslu tě porazit v tetrisu, až se zase potkáme.“

„Ani náhodou!“ zasmál se Oleg. „Ani v tetrisu, ani v plavání pod vodou.“

„Jako tehdy na Frognerském koupališti? Hm. Mám dojem, že jsem doplaval o metr dál než ty...“

„Byls o metr *pozadu*! Máma je svědek.“

Harry seděl tiše, jako by nechtěl porušit atmosféru, nasával radost z radosti v Olegově tváři.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit, Olegu?“

Po chlapcově tváři opět přelétl stín. Oleg si pohrával s gameboyem, převracel ho v rukou, jako by hledal tlačítko, kde se zapíná.

„Nepospíchej, Olegu, ale často bývá nejjednodušší vzít to prostě od začátku.“

Chlapec zdvihl hlavu a pohlédl na Harryho: „Můžu ti věřit? Bez výhrady?“

Harry chtěl něco říct, avšak zarazil se. Jenom pokývl.

„Musíš mi něco sehnat...“

Jako by Harrymu někdo vrazil nůž do srdce a otočil jím. Předem znal pokračování.

„Tady v baráku mají jenom háčko a speed, jenomže já potřebuju violín. Pomůžeš mi, Harry?“

„Proto jsi chtěl, abych přišel?“

„Jsi jediný, kdo dokázal obejít zákaz návštěv.“ Oleg zíral na Harryho temným vážným pohledem. Jen pocukávání v tenké kůži pod jedním okem prozrazovalo, jak je zoufalý.

„Víš, že tohle nemůžu, Olegu.“

„Jasně že můžeš!“ Olegův hlas se tvrdě a kovově rozlehl mezi stěnami cely.

„Co ti, pro které jsi prodával, oni ti sem nemůžou dodat nějakou zásobu?“

„Co jsem jako prodával?“

„Do prdele, nelži mi!“ Harry udeřil dlaní do víka aktovky. „Našel jsem v tvé šatní skřínce ve Valle Hovin dres Arsenalu.“

„Ty ses tam vloupal...“

„Našel jsem taky tohle.“ Harry před něj na stůl hodil snímek pětičlenné rodiny. „Ta holka na fotce, víš, kde je?“

„Kdo...“

„Irena Hanssenová. Chodili jste spolu.“

„Jak...“

„Viděli vás společně v Majáku. Máš v té skřínce svetr, co voní jako květinová louka, a nádobíčko pro dva. Sdílet noru je mnohem intimnější než sdílet manželskou postel, je to tak? Navíc mi tvoje máma prozradila, že když tě našla ve městě, vypadal jsi jako šťastný pitomec. Moje diagnóza: čerstvě zamilovaný.“

Olegovi jen poskakoval ohryzek.

„Tak co?“ zavrčel Harry.

„Nevím, kde je! Jasný? Prostě zmizela. Možná si pro ni zase došel její starší brácha. Možná je zavřená někde v odvykacím ústavu. Možná nasedla na letadlo a před vším tím svinstvem utekla.“

„Nebo to možná nedopadlo tak dobře,“ podotkl Harry. „Kdys ji viděl naposledy?“

„Nepamatuju se.“

„Víš to na minutu přesně.“

Oleg zavřel oči. „Před sto dvaceti dvěma dny. Dlouho předtím, než se stalo to s Gustem, tak co to s tím má společného?“

„Souvisí to, Olegu. Vražda je jako bílá velryba. Osoba, která jen tak zmizí, je jako bílá

velryba. Jestliže jsi viděl bílou velrybu dvakrát, je to stejná velryba. Co takhle Dubajec, co bys mi o něm řekl?“

„Dubajec je obyvatel Dubaje, což je největší, ale ne hlavní město Spojených arabských emí...“

„Proč je chráníš, Olegu? Co nesmíš prozradit?“

Oleg našel tlačítko pro zapnutí gameboye a cvakl jím tam a zpátky. Potom uvolnil kryt baterií na rubu, zvedl kovové víko odpadkového koše vedle psacího stolu a baterie do něj nechal spadnout, načež hračku vrátil Harrymu.

„Mrtvej.“

Harry se podíval na gameboy a zastrčil ho do kapsy.

„Jestli mi nesplašíš violin, budu si šlehat to řezaný svinstvo, co tu seženu. Slyšels o kombinaci fentanylu s heroinem?“

„Fentanyl je jízdenka do záhrobí, Olegu.“

„Přesně tak. Můžeš si potom mámě sám vysvětlovat, že za to můžeš ty.“

Harry neodpověděl. Olegův emotivní pokus o manipulaci ho nerozčilil, jen v něm probudil touhu chlapce obejmout a přivinout ho k sobě. Protože Harry nepotřeboval vidět slzy v Olegových očích, aby věděl, jaký boj se mu odehrává v těle i v hlavě, cítil jeho bažení, úplně fyzicky. A to pak neexistuje nic jiného, morálka, láska, ohledy, jen ta neustále se vnucující myšlenka na kick, rauš, mír. Harry jednou v životě málem přijal nabídku, aby si šlehl heroin, ale v náhlém okamžiku prozíření nakonec zvládl odmítnout. Možná kvůli vědomí, že heroin by dokázal to, co zatím nedokázal alkohol: zabít ho. Možná kvůli dívce, která mu vyličila, jak se stala závislou po prvním nastřelení, protože nic, nic z toho, co zažila nebo co si dokáže představit, se nevyrovná té extázi. Možná kvůli kamarádovi z Oppsalu, který nastoupil odvykací léčbu jenom proto, aby si vynuloval toleranci, protože doufal, že až si potom šlehne první ránu, bude se ten pocit blížit zážitku z úplně prvního sladkého bodnutí. Tenhle kamarád se mu svěřil, že když uviděl vpich ve stehně svého tříměsíčního syna po prvním očkování, rozbrečel se, protože to v něm spustilo takovou touhu, že byl ochotný vzdát se všeho, vyrazit z léčebny rovnou na Plata.

„Uzavřeme dohodu,“ prohlásil Harry a uvědomil si, jak má přiškrcený hlas. „Seženu ti, co požaduješ, a ty mi povíš všechno, co víš.“

„Fajn!“ zaradoval se Oleg a Harry zahlédl, jak se mu rozšířily zorničky. Kdesi se dočetl, že u lidí těžce závislých na heroinu se části mozku dokážou aktivovat ještě před aplikací drogy, že takoví závislíci už fyzicky litají, ačkoli se prášek teprve taví a oni ještě nemají napumpovanou žílu. Harry také věděl, že právě teď mluví tyhle části Olegova mozku, že neexistuje jiná odpověď než „fajn!“, ať už je to pravda, nebo lež.

„Nebudu to ale kupovat na ulici,“ pokračoval Harry. „Máš nějaký violin u sebe v noře?“

Oleg se zatvářil, jako by na okamžik váhal. „Vždyť jsi tam byl.“

Harry si opět připomněl, že není pravda, že by pro uživatele heroinu nebylo nic svatého. Nora je svatá.

„No tak, Olegu. Neschovááš si drogu na místě, kam má přístup jiný feťák. Kde máš druhou noru, kde máš rezervní zásobu?“

„Mám jenom tu jednu.“

„Já ti nic neukradnu.“

„Povídám, že nemám žádnou jinou noru!“

Harry mu na hlase poznal, že lže, ale to nebylo tak důležité, pravděpodobně to jenom znamenalo, že tam nemá violin.

„Vrátím se zítra,“ uzavřel rozhovor, vstal, zaklepal na dveře a čekal. Nikdo však nešel.

Nakonec vzal za kliku. Dveře se otevřely. Tohle rozhodně není věznice s ostrahou.

Vrátil se stejnou cestou, jakou přišel. Na chodbě bylo prázdno a stejně prázdná byla i společenská místnost, kde, jak automaticky zaregistroval, ještě pořád ležel chleba a ostatní potraviny, avšak nůž na pečivo byl pryč. Pokračoval ke dveřím vedoucím ven z oddělení a na galerii a ke svému úžasu zjistil, že i ty jsou otevřené.

Na zamčené dveře narazil až u recepce. Zmínil se o otevřených dveřích zaměstnankyni vězeňské služby za skleněnou přepážkou. Povytáhla obočí a rozhlédla se po monitorech nad sebou. „Stejně se nikdo nedostane dál než sem.“

„Kromě mě, doufám.“

„Cože?“

„Ale nic.“

Harry ušel téměř sto metrů parkem směrem k ulici Grønlandsleiret, než mu to docvaklo. Ty prázdné místnosti, otevřené dveře, nůž na chleba. Prudce se zastavil. Srdce se mu rozbušilo tak rázně, až se mu udělalo nevolno. Zaslechl cvrlikání ptáčka. Cítil, jak voní tráva. Nato se otočil a rozběhl se zpátky k věznici. Uvědomil si, že už mu v ústech vyschlo strachy a že mu srdce pumpuje do krve adrenalin.

Kapitola 14

Violin zasáhnul Oslo jako svineckej asteroid. Oleg mi vysvětlil rozdíl mezi meteoritem a meteoroidem a všema téma dalšíma pitominama, co nás můžou kdykoli trefit do hlavy, a tohle byl teda asteroid, taková ta těžká nestvůrnost, co dokáže srovnat Zemi s... Sakra, však víš, co myslím, tati, nesměj se. Prodávali jsme osminy géčka, čtvrtky, jedničky i pět géček v jednom kuse od rána až do večera. Centrum bylo vzhůru nohama. Pak jsme zvedli cenu. A fronty se ještě prodloužily. Znova jsme zvedli cenu. A fronty byly pořád stejně dlouhý. Ještě jednou jsme zvedli cenu. A v tu chvíli se rozpoutalo peklo.

Gang kosovskejch Albánců přepadnul náš tým za Burzou. Dva estonský bráchové tam operovali bez policajta a kosovský Albánci na ně použili baseballový pálky a boxerský rukavice. Sebrali jim prachy a drogy, zlomili jim kyčelní kosti. Dva večery nato udeřil v Princově ulici vietnamskej gang deset minut předtím, než si měli Andrej a Petr vyzvednout denní tržbu. Schránku sejmuli na zadním dvorku, aniž to šéf a policajt zaznamenali. A teď to bylo tak trochu ve stylu: „Co dál?“

Odpověď na tuhle otázku jsme dostali za dva dny.

Obyvatelé Osla, co se toho rána vydali brzo do práce, stihli před příjezdem poldů zahlídnout, jak se jeden žluťoch houpe zavěšený na Sannerským mostě. Byl oblečený jako blázen, na sobě svěrací kazajku a v hubě roubík. Lano, který měl přivázaný kolem kotníků, bylo přesně tak dlouhý, aby nedokázal udržet hlavu nad vodou. Rozhodně ne dlouhodobě, jenom do chvíle, než to jeho břišní svaly přestanou zvládat.

Ten samej večer jsme s Olegem dostali od Andreje bouchačku. Byla ruská, Andrej věřil jenom ruskejm výrobkům. Kouřil černý ruský cigára, volal ruským mobilem (nedělám si prču, tati, byl to Gresso, drahá luxusní věcíčka vyvedená v africkým ebenu, ale zřejmě vodotěsná, a nevysílala signály, když nebyla zapnutá, takže ji poliši nemohli vystopovat), a tím pádem taky přísahal na ruský pistole. Vysvětlil nám, že tahle bouchačka je Oděsa, což je levnější verze pistole Stečkin, jako by někdo z nás snad některou z nich znal. Nicméně zvláštní na tý Oděse bylo to, že dokázala pálit ve svineckejch dávkách. Do zásobníku se jí vešlo dvacet kulek typu Makarov ráže devět krát osmnáct milimetrů, stejnejch, jaký používali Andrej s Petrem i některý další dealeri ve svejch pistolích. Dostali jsme napůl krabičku nábojů a Andrej nám ukázal, jak se ta neforemná zvláštnost nabíjí a zajišťuje a jak se z ní střílí, a prohlásil, že ji musíme držet pevně a že musíme mířit níž než do místa, který chceme zasáhnout. A že se nemáme snažit střílet na palici, ale kamkoli do trupu. Pokud nastavíme přepínač režimu na boku na písmeno C, bude pistole pálit v dávkách, přičemž k vypálení tří čtyř ran stačí úplně nepatrnej tlak na spoušť. Ujistil nás ale, že v devíti případech z deseti docela postačí, když pistoli jenom ukážeme. Po jeho odchodu Oleg prohlásil, že se tahle pistole podobá bouchačce na obalu nějaký desky Foo Fighters a že on sakra nehodlá nikoho zabíjet a že bysme ten krám měli zahodit do popelnice. Tak jsem opáčil, že ji můžu nosit já.

Novináři se úplně urvali ze řetězu. Zběsile psali o válce gangů, o krvi v ulicích, že prej jsme tady jako ve svineckým L.A. Politici ze stran, který nebyly zastoupený v městský radě, hulákali cosi o špatný protikriminální politice, špatný protidrogový politice, špatným primátorovi, špatný radě města. Špatné město, domníval se nějaký magor ze Strany středu a prohlásil, že Oslo by se mělo škrtnout z mapy, že to je ostuda vlasti. Nejvíce se toho sneslo na hlavu policejní prezidentky, jenže sračky, jak známo, tečou směrem dolů, takže potom, co jeden Somálec zastřelil dva svý soukmenovce úplně veřejně na Plata za bílýho dopoledne, aniž byl

kdokoli dopaden, předložil šéf oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu svoji rezignaci. Radní pro sociální problematiku – byla to taky předsedkyně policejní rady – prohlásila, že kriminalita, drogy i policie jsou především záležitostí státu, ale že ona spatřuje svou úlohu v zajištění podmínek pro to, aby se obyvatelé Osla mohli bezpečně pohybovat po ulicích. V novinách byla její fotka. A za ní stála její tajemnice. Moje stará známá. MILFka bez M. Vypadala děsně seriózně a spolehlivě. Já jsem ale viděl akorát nadržanou ženskou s rajtkama staženejma ke kolenům.

Jednou večer dorazil Andrej dřív, prohlásil, že dneska končíme a že s ním mám jet do čtvrti Blindern.

Když jsme bez přibrždění minuli pozemek se starochovým domem, začaly mě napadat zatraceně nepříjemné myšlenky. Jenže pak Andrej naštěstí odbočil na sousední pozemek a zajel k tomu druhému domu, o kterém mi staroch říkal, že mu taky patří. Andrej mě doprovodil dovnitř. Dům nebyl tak prázdný, jak to zvenku vypadalo. Za zdma s odlupující se omítkou a s popraskaněma okenníma tabulkama se nacházely zařízené a vytopené místnosti. Staroch seděl v pokoji, kde byly regály s knihami od podlahy až ke stropu a z velkých stojacích repráků proudila taková ta jakoby vážná hudba. Posadil jsem se na jedinou židli v místnosti a Andrej odešel a zavřel za sebou dveře.

„Rozhodl jsem se, že tě požádám o laskavost, Gusto,“ spustil staroch a položil mi ruku na koleno.

Mrknul jsem směrem k zavřenéjm dveřím.

„Jsme ve válce,“ prohlásil staroch a vstal. Došel k jedné knihovnické skříni a vytáhnul z ní tlustou knihu s hnědou obálkou pokrytou skvrnami. „Tehle text je z roku šest set před Kristem. Neumím čínsky, takže mám jenom jeho přes dvě stě let starý francouzský překlad, který pořídil jistý jezuita jménem Jean Joseph Marie Amiot. Koupil jsem ho v aukci, přiklepli mi ho za sto devadesát tisíc korun. Píše se v něm o tom, jak má člověk přelstít nepřítele ve válce, a je to nejcitovanější dílo o tomhle tématu. Jak Stalin, tak Hitler i Bruce Lee ho považovali za biblí. A víš ty co?“ Vrátil knížku zpátky do knihovny a vytáhnul jinou. „Já mám radši tuhle.“ Hodil mi ji.

Byla útlá, s lesklou modrou obálkou, očividně dost nová. Na obálce jsem si přečetl: „Šachy pro začátečníky“.

„Šedesát korun v knižním výprodeji,“ pokračoval staroch. „Provedeme rošádu.“

„Rošádu?“

„Tah, kdy se král dostane vedle věže, která ho chrání. Uzavřeme alianci.“

„S věží?“

„Představ si radniční věž.“

Představil jsem si to.

„Městská rada,“ vysvětlil staroch. „Radní pro sociální problematiku má tajemnici jménem Isabelle Skøyenová, která v Oslu v podstatě řídí protidrogovou politiku. Ověřil jsem si to u jednoho svého zdroje a je dokonalá. Inteligentní, efektivní a extrémně ambiciózní. Podle mého informátora se zatím prý nedostala výš proto, že žije způsobem, který si úplně koleduje o skandální titulky v novinách. Flámuje, říká si, co chce, a má milence, kam se podíváš.“

„To zní přece dost hrozně,“ podotkl jsem.

Staroch se na mě varovně zahleděl a potom pokračoval: „Její otec byl starosta za Stranu středu, ale vykopli ho, když se chtěl pustit do celostátní politiky. A moji informátoři tvrdí, že Isabelle Skøyenová převzala otcův sen, a protože teď má nejlepší šance sociální demokracie, z otcovy malé sedlácké strany vystoupila. Zkrátka je to člověk veskrze flexibilní a všechno u ní lze přizpůsobit jejím ambicím. Navíc žije sama na rodinném statku zatíženém nikoli bezvýznamnými

dluhy. “

„Co teda podnikneme?“ zeptal jsem se, jako bych snad sám seděl ve violinový vládě.

Staroch se usmál, jako by mu to připadalo okouzující. „Pod pohružkou ji donutíme usednout k vyjednávacímu stolu, kde ji zlákáme, aby se k alianci připojila. Ty si vezmeš na starosti výhrůžky, Gusto. Právě proto jsi teď tady. “

„Já? Mám já vyhrožovat političce?“

„Přesně tak. Političce, se kterou jsi souložil, Gusto. Zaměstnankyni městské rady, která zneužila své funkce a postavení a sexuálně využívala silně sociálně znevýhodněného teenagera. “

Nejdřív jsem nevěřil vlastním uším. Dokud staroch nevytasil z kapsy bundy fotku a nepoložil ji přede mě na stůl. Zdálo se, že byla pořízená přes zatmavený skla auta. Byla z Celní ulice a nějaký mladej kluk na ní zrovna nastupoval do landroveru. Poznávací značka byla vidět. Ten kluk jsem byl já. Auto patřilo Isabelle Skøyenové.

Po zádech mi přejel mráz. „Jak víte...?“

„Milý Gusto, vždyť jsem ti vyprávěl, že jsem tě sledoval. Chci, abys zavolał Isabelle Skøyenové na její soukromé číslo, jsem si jistý, že ho máš, a sdělil jí, jakou verzi téhle historky jsme si připravili pro tisk. A pak ji požádal o nanejvýš osobní schůzku ve třech. “

Staroch došel k oknu a zadíval se, jaké panuje venku bezútěšné počasí.

„Uvidíš, že bude mít v diáři volno. “

Kapitola 15

Během posledních tří let v Hongkongu běhal Harry častěji než kdykoli ve svém dřívějším životě. Přesto mu v průběhu třinácti vteřin, jež potřeboval k tomu, aby urazil zpátky těch sto metrů ke vstupním dveřím věznice, přehrával mozek různé scénáře, které měly vesměs jedno společné: že jde pozdě.

Zazvonil a odolal pokušení rozrazit dveře, čekal na zvuk automatického bzučáku. Konečně zazněl a Harry vyběhl po schodech k recepci.

„Něco jste zapomněl?“ zeptala se ho zaměstnankyně dozorčí služby.

„Jo,“ odpověděl Harry a počkal, až ho pustí za zamčené dveře. Pak zakřičel: „Vyhlašte poplach!“ Načež odhodil aktovku a běžel dál. „Cela Olega Faukeho!“

Jeho kroky se rozléhaly prázdným atriem, prázdnými chodbami i příliš prázdnou společenskou místností. Necítil se udýchaný, přesto mu vlastní dech zněl v hlavě jako řev.

Olegův křik k němu dolehl ve chvíli, kdy se vrátil do poslední chodby.

Dveře Olegovy cely byly pootevřené a těch několik vteřin, než k nim doběhl, mu připadalo jako noční můra, lavina, nohy jako by se mu nechtěly pohybovat dost rychle.

Pak už byl uvnitř a vstřebával situaci.

Psací stůl byl převrácený a po podlaze ležely rozházené papíry a knihy. V rohu místnosti stál zády ke skříni Oleg. Černé tričko s nápisem Slayer měl nasáklé krví. Před sebou držel kovové víko odpadkového koše. Ústa měl otevřená a ječel jako o závod. Před ním zahlédl Harry záda namakané v tílku, nad nimi širokou zpocenou bříči šíjí, nad ní holou lebku a ještě nad ní zdviženou ruku svírající nůž na chleba. Zazněl zvuk kovu o kov, když čepel nože zasáhla kovové víko koše. Muž si musel uvědomit, že se v místnosti změnilo světlo, protože v následujícím okamžiku se bleskurychle otočil. Sklonil hlavu a nůž držel nízko před sebou tak, aby mířil na Harryho.

„Ven!“ sykl.

Harry se nenechal napálit tím, že by sledoval nůž, nýbrž se soustředil na nohy. Zaregistroval, že Oleg se za mužem sesunul k zemi. V porovnání s člověkem, který provozuje bojové sporty, disponoval Harry tragicky omezeným repertoárem útočných technik. Ovládal pouze dvě. A ctil také pouze dvě pravidla. První znělo: Neexistují žádná pravidla. Druhé: Zaútoč první. Když tedy začal jednat, provedl to automatickými pohyby člověka, který má naučené, natrénované a zafixované pouze dva způsoby útoku. Pokročil přímo proti noži tak, aby se muž musel rozmáchnout do strany, pokud by chtěl dodat čepeli rychlost. Jakmile namakanec začal tenhle pohyb provádět, zdvihl Harry pravou nohu a vytočil bok. V okamžiku, kdy se nůž opět začal blížit k němu, už jeho noha mířila dolů. Zasáhla muže těsně nad koleno. A protože člověk není po anatomické stránce nijak zvlášť dobře chráněný proti násilí právě z takového úhlu, přetrhl se namakanci čtyřhlavý sval, vzápětí ho následovaly vazy kolenního kloubu a ve chvíli, kdy bylo koleno vytlačeno před lýtkovou kost, i českový vaz.

Muž padl s výkřikem k zemi. Nůž cinkl o podlahu, protože mužovy ruce hledaly česku. A oči se mu rozšířily, když ji dlaně našly někde úplně jinde.

Harry nůž odkopl a zvedl nohu, aby dokončil útok tak, jak se tomu naučil: aby dupl protivníkovi na stehenní sval a přitlačením k podložce v něm způsobil masivní vnitřní krvácení, které zajistí, že dotyčný nebude schopen vstát. Uvědomil si však, že takhle to stačí, a nohu spustil.

Z chodby zaslechl zvuk pádících kroků a chrastícího svazku klíčů.

„Sem!“ zavolal a překročil křičícího muže, aby se dostal k Olegovi. Ode dveří uslyšel supění.

„Dostaňte tohoto chlapa pryč a sežeňte doktora.“ Musel to zařvat, aby přehlušil setrvalý jekot.

„Do prdele, co se...?“

„Na to se teď vybodněte, jenom sežeňte doktora.“ Harry roztrhl tričko s nápisem Slayer a prsty projížděl krví, dokud nenašel ránu. „A doktor je potřeba nejdřív tady, tamhleten má jenom vyhozené koleno.“

Harry svíral Olegův obličej mezi krvavýma rukama, přitom slyšel, jak ječícího muže odtahují.

„Olegu? Vnímáš mě? Olegu?“

Chlapec zamrkal a slovo, které mu přešlo přes rty, zaznělo tak slabě, že ho Harry sotva uslyšel. Ucítil, jak se mu sevřelo srdce.

„Olegu, to bude dobrý. Neprobodl ti nic, co bys nějak zvlášť potřeboval.“

„Harry...“

„A brzy budeš mít Vánoce, dají ti morfin.“

„Sklapni, Harry.“

Harry sklapl. Oleg otevřel oči dokořán. Horečnatě, zoufale se mu leskly. Hlas měl chraplavý, ale teď naprosto zřetelný:

„Měls ho to nechat dokončit, Harry.“

„Co to povídáš?“

„Musíš mě nechat, abych si tohle vyřídil sám.“

„Vyřídil co?“

Žádná odpověď.

„Vyřídil co, Olegu?“

Oleg objal Harryho kolem krku, přitáhl si ho a pošeptal mu: „Tohle nedokážeš zastavit, Harry. Už se to stalo, musí se tomu nechat volný průběh. Pokud se do toho budeš montovat, umřou další.“

„Kdo umře?“

„Je to moc rozsáhlé, Harry. Pohltí tě to, pohltí to nás všechny.“

„Kdo umře? Koho chráníš, Olegu? Irenu?“

Oleg zavřel oči. Rty se mu sotva pohybovaly. Pak přestaly. A Harry si pomyslel, že vypadá, jako by mu bylo jedenáct a právě po dlouhém dni usnul. Nakonec Oleg přesto promluvil:

„Ty umřeš, Harry. Zabijou tebe.“

Když Harry vycházel z věznice, byly už sanitky na místě. Myslel na to, jaké to bylo dřív. Na tohle město, jaké bylo dřív. Na život, jaký vedl dřív. Při včerejším hledání na Olegově počítači zadal do vyhledávače také výrazy „Sardines“ a „Russian Amcar Club“. Neobjevil nic, co by naznačovalo, že by snad tahle kapela vstala z mrtvých. Doufat ve zmrtvýchvstání je možná vlastně až příliš troufalé. Člověk se toho od života možná moc nenaučí, s výjimkou jediného: není cesty zpět.

Harry si zapálil cigaretu, a než poprvé potáhl, ve vteřině, kdy už se mozek těší na nikotin, který se k němu dostane krevním řečištěm, zaslechl znovu, jak mu hlava přehrává ten zvuk, zvuk, který mu v ní bude znít po zbytek večera i noci, to téměř neslyšné slovo, jež přešlo Olegovi přes rty v cele: „Tati.“

ČÁST II.

Kapitola 16

Potkaní samice olízla kov. Chutnal slaně. Cukla sebou, když se lednička probudila k akci a rozvrněla se. Kostelní zvon dál odbíjel. Do hnízda vedla ještě jedna cesta, kterou zatím nezkusila. Neodvážila se ji vyzkoušet, protože člověk blokující vchod nebyl zatím mrtvý. Vysokofrekvenční pištění mláďat v ní však vyvolávalo zoufalství. Proto se odhodlala. Vběhla člověku do rukávu. Byl slabě cítit kouřem. Ne kouřem z cigaret nebo ohně, nýbrž jiným. Jakýmsi plynem, jenž se usadil v látce, ale postupně z ní byl vyprán, takže mezi nejhlubšími vlákny materiálu ulpělo jenom pár pachových molekul. Dostala se k lokti, avšak tam se cesta náhle příliš zúžila. Zastavila se a naslouchala. V dáli se ozývaly policejní sirény.

To všechno jsou akorát drobný okamžiky a možnosti volby, tati. Takový, o kterých sis myslel, že jsou nedůležitý, prostě here today, gone tomorrow. Jenomže se nasčítají. A než si toho všimneš, slejou se v řeku, která tě strhne s sebou. Která tě dovede tam, kam míříš. A já tam mířil. Ve svineckým červenci. Ne, já tam přece nemířil! Mířil jsem úplně jinam, tati. Když jsme zatočili před hlavní budovu, stála Isabelle Skøyenová v rajtkách doširoka rozkročená na dvoře.

„Andreji, ty počkáš tady,“ nakázal staroch. „Petře, ty prohledáš okolí.“

Vystoupili jsme z limuzíny do smradu chlíva, bzučení much a vzdáleného cinkání kravské zvonců. Isabelle si se starochem strnule potřásla rukou, mě úplně přehlídla a pozvala nás dovnitř na rychlou kávu, přičemž zdůraznila slovo „rychlou“.

V chodbě visely fotky koní s nejlepšími pokrevními liniemi, spousty pohárů ze závodů a co já vím co ještě. Staroch krácel podél snímků a ptal se, jestli jsou to angličtí plnokrevníci, a vychvaloval štíhlý nohy a mohutný plece, až jsem začal uvažovat, jestli mluví o koních nebo o ní. Nicméně to zapůsobilo: Isabellin pohled maličko roztál a její odpovědi začaly bejt míň úsečný.

„Pojďme se posadit do obývacího pokoje a promluvit si,“ vyzval ji staroch.

„Myslím, že to probereme v kuchyni,“ namítla a do hlasu se jí vrátil led.

Usadili jsme se, Isabelle postavila doprostřed stolu kávovou konvici.

„Nalij nám, Gusto,“ přikázal mi staroch a vykounul z okna. „Máte pěkný statek, paní Skøyenová.“

„Tady žádná paní nebydlí.“

„Tam, kde jsem vyrostl, jsme všechny ženy, které dokázaly řídit statek, nazývali paní, ať už byly vdovy, rozvedené, nebo svobodné. Považovali jsme to za čestný titul.“

Obrátil se k ní se širokým úsměvem. Střetla se s jeho pohledem. A na několik vteřin se rozhostilo takový ticho, až byla slyšet jediné pitomá moucha, která pořád dokola nalitávala do okna ve snaze dostat se na svobodu.

„Děkuji,“ odtušila.

„Dobrá. Zapomeňme prozatím na ty fotografie, paní Skøyenová.“

Ztuhla. V rozhovoru, který jsme spolu vedli po telefonu, se nejdřív snažila se smíchem odbejt skutečnost, že máme fotky, na kterých je se mnou a který bysme mohli poslat do novin. Prohlásila, že je svobodná, ale sexuálně aktivní žena, která si prostě pozvala někoho trochu mladšího, no a co? Za prvé je obyčejná tajemnice a za druhé žijeme v Norsku, dvojí morálkou se zabývají leda tak v amerických prezidentských volbách. Proto jsem jí v krátkosti v zářivejch barvách nastínil hrozící scénář. To, že mi za to platila a že to můžu dokázat. Že byla prostě zákaznicí prostituta a že prostitute a drogy jsou záležitosti, ke kterým se v tisku vyjadřuje jménem radní pro sociální záležitosti, nebo snad ne?

Dvě minuty nato už jsme měli dohodnutý místo a čas schůzky.

„Tisk beztak píše o soukromém životě politiků až dost,“ prohlásil staroch. „Promluvme si proto raději o jistém obchodním návrhu, paní Skøyenová. Dobrý obchodní návrh musí na rozdíl od vydírání poskytovat výhody oběma stranám. Souhlasíte?“

Svraštila čelo. Staroch se zeširoka usmál. „Obchodním návrhem samozřejmě nemíním to, že v tom budou figurovat peníze. Ačkoli váš statek se jistě neprovozuje sám od sebe. To by ovšem byla korupce. Já vám nabízím čistě politický obchod. Sice uzavřený potají, avšak i tak se podobá tomu, co denně praktikujete na radnici. A co má přispívat k blahu obyvatel, nemám pravdu?“

Isabelle Skøyenová opět přikývla, ostražitě.

„Tenhle obchod musí zůstat mezi námi dvěma, paní Skøyenová. Jak bylo řečeno, bude v první řadě ku prospěchu města a jedinou případnou výhodou, která by z něj podle mého osobního názoru mohla vyplývat pro vás, je uspokojení vašich eventuálních politických ambicí. Pokud je to ovšem ten případ, samozřejmě by vám to zkrátilo cestu k vedoucí pozici na radnici. Nemluvte o místu v celostátní politice.“

Její šálek s kávou se zastavil na půli cesty k ústům.

„Nemám ani v úmyslu žádat po vás něco neetického, paní Skøyenová. Chci vám jen osvětlit, v čem jsou naše zájmy společné, a pak nechat na vás, abyste udělala to, co mně připadá správné.“

„Já mám udělat to, co vám připadá správné?“

„Rada města je pod tlakem. Ještě před tím nešťastným vývojem během posledních měsíců si zastupitelstvo stanovilo za cíl vymazat Oslo ze seznamu nejhorších heroinových měst Evropy. Chtěli jste snížit prodej, snížit počet mladých prvo uživatelů a také počet případů předávkování. Právě v této chvíli se ale nic nezdá být vzdálenější, je to tak, paní Skøyenová?“

Neodpověděla.

„V tomto případě by bylo zapotřebí najít hrdinu nebo hrdinku, která by provedla důkladný úklid odspodu.“

Pomalu přikývla.

„Musela by začít úklidem mezi gangy a kartely.“

Isabelle Skøyenová si odfrkla. „Díky, ale to už před námi vyzkoušeli v každém evropském velkoměstě. Nové gangy okamžitě vyraší jako plevel. Kde je poptávka, tam se vždycky objeví další nabídka.“

„Přesně tak,“ souhlasil staroch. „Jako plevel. Viděl jsem, že máte venku jahodové záhony, paní Skøyenová. Používáte krycí plodiny?“

„Ano. Jetel.“

„Můžu vám nabídnout takovou krycí plodinu,“ pokračoval staroch. „Jetel v dresu Arsenalu.“

Pohlídla na něj. Viděl jsem, jak jí chamtívej mozek šrotuje na plný obrátky. Staroch se tvářil spokojeně.

„Krycí plodina, můj milý Gusto,“ obrátil se ke mně a usrkl kávy ze šálku, „je plevel, který člověk záměrně vyseje a nechá ho nerušeně růst, aby mu nevyrašily jiné druhy plevelu. Prostě proto, že jetel je menší zlo než jiné možnosti. Chápeš?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl jsem. „Tam, kde beztak poroste plevel, je chytřejší napomocť k růstu takovému druhu, kterej nezadusí kořeny jahod.“

„Přesně tak. A v téhle drobné analogii představují vize městské rady, že bude Oslo čistší město, jahody – a všechny gangy, které prodávají životu nebezpečný heroin a vyvolávají v osloských ulicích anarchii, plevel. A my a violin jsme krycí plodina.“

„Tudíž?“ zeptala se Isabelle Skøyenová.

„Tudíž je třeba nejdřív odstranit veškerý plevel, který není jetel. A pak je nutné nechat jetel na pokoji.“

„A proč je vlastně jetel tak výrazně lepší?“ chtěla vědět.

„Nikoho nestřílíme. Operujeme diskrétně. Prodáváme látku, která téměř nezpůsobuje úmrtí z předávkování. Budeme-li mít na jahodové plantáži monopol, můžeme vyšroubovat ceny tak vysoko, že bude méně uživatelů a drogám bude propadat menší počet mladých. Přitom náš celkový zisk neklesne, to je třeba přiznat. Méně uživatelů a méně prodejců, narkomani už nebudou zabírat parky a ulice v centru. Zkrátka a dobře, Oslo bude město radost pohledět jak pro turisty, tak pro politiky i voliče.“

„Já nejsem radní pro sociální problematiku.“

„Zatím ne, paní Skøyenová. Jenže ono také pletí plevelu není nic pro radní. Ti mají na takovéhle věci tajemnice. Ty přijímají veškerá drobná každodenní rozhodnutí, která společně tvoří onu reálnou práci. Samozřejmě sledujete stanovenou linii rady, ale to vy jste v denním styku s policií, to vy s ní probíráte její činnost a opatření například v Kvadratuře. Samozřejmě budete muset svoji roli maličko vyprofilovat, ale v tomto ohledu máte, jak se zdá, jistý talent. Krátký rozhovor o péči o narkomany v Oslu sem, vyjádření o případech předávkování tam. Až se dostaví úspěch, aby jak tisk, tak vaši straničtí kolegové věděli, kdo je mozkiem i rukou stojící za...,“ zazubil se varaním úsměvem, „hrdým vítězem, který získal na jarmarku ocenění za letošní největší jahody.“

Všichni se odmlčeli. I moucha, co vzdala pokusy o únik, protože si všimla cukřenky.

„Tehle rozhovor se samozřejmě nikdy neodehrál,“ prohlásila Isabelle Skøyenová.

„Samozřejmě že ne.“

„Nikdy jsme se ani neviděli.“

„Škoda, ale je to tak, paní Skøyenová.“

„A jak byste si představoval, že proběhne to... pletí?“

„Samozřejmě vám s ním můžeme pomoci. V téhle branži máme dlouhou tradici práškačů, které využíváme, jestliže se chceme zbavit konkurence, a můžeme vám proto dodávat potřebné informace. Vy přirozeně budete zásobovat radní pro sociální problematiku návrhy pro policejní radu, ale patrně k tomu budete potřebovat i nějaký spolehlivý kontakt u policie. Možná někoho, kdo by také mohl těžit z takového úspěchu. Někoho... Jak bych to jenom nazval?“

„Někoho ambiciózního, kdo by dokázal jednat pragmaticky tak dlouho, dokud by to bylo ku prospěchu města?“ Isabelle Skøyenová pozvedla šálek s kávou jako k nepatrnému přípitku.
„Nepřesedneme si do obývacího pokoje?“

Sergej ležel na zádech na lavici, tatér si zatím mlčky prohlížel obrázky.

Když Sergej v dohodnutý čas dorazil do jeho malé provozovny, tatér právě dokončoval velkého draka na zádech kluka, který měl zatnuté zuby, zatímco nějaká žena, očividně jeho matka, ho utěšovala a neustále se tatěra přeptávala, jestli to tetování muselo být tak velké. Po dokončení práce mu zaplatila a na odchodu se kluka zeptala, jestli je teď spokojený, když má ještě drsnější tetování než Preben a Kristoffer.

„Tohle se na záda hodí líp,“ prohlásil tatér a ukázal na jeden z obrázků.

„Tupoj,“ podotkl Sergej tiše. Blbče.

„Cože?“

„Všechno musí být přesně podle toho obrázku. Musím to říkat pokaždé?“

„Jo jo. Ale to nedokážu všechno udělat dneska.“

„Ale jo, dokážeš. Zaplatím dvojnásobek.“

„Spěchá to?“

Sergej přikývl. Andrej mu volal denně, zásoboval ho aktuálními informacemi. Přesto když zavolal dneska, nebyl Sergej připravený. Nebyl připravený na to, co měl Andrej na srdci.

Že ona nezbytnost se stala nezbytností.

Poté, co zavěsili, Sergeje ze všeho nejdřív napadlo, že už není jiné cesty.

Okamžitě sám sebe opravil: *Není jiné cesty?* Kdo by ale chtěl jít jinou cestou?

Možná ho to napadlo, protože ho Andrej varoval. Sdělil mu, že onen policista dokázal odzbrojit vězně, kterému zaplatili za to, aby zabil Olega Faukeho. Vězeň byl sice jenom Nor a nikdy předtím nikoho nožem nezabil, ale přesto to znamenalo, že to sotva bude stejně jednoduché jako posledně; nebude to, jako když zastřelili toho svého prodejce drog, toho kluka, to byla přece čistá poprava. K tomuhle policistovi se bude muset připlížit, počkat si, až ho bude mít tam, kde bude potřeba, a vyřídít ho, až to bude nejméně čekat.

„Ne že bych chtěl být kverulant, ale to tetování, co už máš, není zrovna kvalitní práce. Obrisy jsou nezřetelné a je to mizerný inkoust. Neobnovíme ho radši místo toho?“

Sergej neodpověděl. Co ten chlap ví o kvalitní práci? Obrisy jsou nezřetelné, protože tatér ve vězení musel místo jehly používat do špičky seříznutou kytarovou strunu připevněnou k holicímu strojku a inkoust byl vyrobený z roztavených podrážek bot smíchaných s močí.

„Ten obrázek,“ ukázal Sergej. „Teď hned!“

„A jsi si jistý, že tam chceš mít pistoli? Ty jsi zákazník, ale podle mých zkušeností násilné symboly lidi odrazují. Jenom abys to jako věděl.“

Chlápek očividně neměl ponětí o tetování ruských kriminálníchků. Nevěděl, že kočka znamená, že dotyčný byl odsouzen za krádež, že chrám se dvěma kupolemi znamená, že si odseděl dva tresty. Nevěděl, že spálenina, kterou má Sergej na hrudi, je pozůstatek po vypáleném tetování, které si odstranil tím, že si na rozškrabanou kůži přiložil práškový hořčík. Tohle tetování zobrazovalo ženský pohlavní orgán a vytetovali mu ho během odpykávání druhého trestu členové gruzínského gangu Černé sémě, jimž podle jejich výkladu dlužil po hře v karty peníze.

Tatér neměl také tušení, že pistole, jejíž obrázek dostal, je Makarov, služební zbraň ruské policie, která symbolizuje, že majitel tohoto tetování, Sergej Ivanov, zabil policistu.

Nevěděl nic a bylo to jenom dobře, všem nejlíp prospěje, bude-li se tatér držet svých motýlů, čínských znaků a barevných draků na kůži norské dobře situované mládeže, která si myslí, že svými tucty tetování cosi stvrzuje.

„Tak se do toho pustíme?“ zeptal se tatér.

Sergej na okamžik zaváhal. Tatér měl pravdu, spěchá to. Sergej si kladl otázku, proč to tak spěchá, proč s tím nemůže počkat, až bude ten policista mrtvý. A sám si dal takovou odpověď, jakou chtěl slyšet: že kdyby ho hned po vraždě chytili a vsadili do norského vězení, kde nejsou mezi vězni tatěři jako v Rusku, tak už to tetování sakra musí mít, rozhodně ho musí mít.

Přitom však věděl, že na jeho otázku existuje i jiná odpověď.

Nenechává se tetovat před vraždou proto, že v hloubi duše cítí strach? Takový strach, že si není jistý, jestli ten čin dokáže realizovat? Že právě proto se chce nechat tetovat už teď, aby tím za sebou spálil všechny mosty, uzavřel si všechny únikové cesty, aby tu vraždu *musel* provést? Žádný sibiřský urka nemůže žít se lží vyrytou do kůže, to se rozumí samo sebou... Jenže on se na to přece těšil, *věděl*, že se těší, tak co je tohle za myšlenky, odkud se berou?

Věděl, odkud se berou.

Ten drogový dealer. Kluk v dresu Arsenalu.

Začal se mu vynořovat ve snech.

„Pust' se do toho,“ vyzval tatéra.

Kapitola 17

„Doktor je toho názoru, že za pár dní bude Oleg fit,“ pronesla Ráchel. Opírala se o lednici, v ruce hrnek čaje.

„Tak ho pak musí přestěhovat někam, kde se k němu vůbec nikdo nedostane,“ odvětil Harry.

Stál u kuchyňského okna a shlížel na město, kde se auta v podvečerní špičce vinula po hlavních silnicích jako světelní hadi.

„Policie má snad taková ta místa pro ochranu svědků, ne?“ opáčila Ráchel.

Nezačala hysterčit, nýbrž přijala novinku o pobodání Olega s jistou rezignovanou vyrovnaností. Jako by to zpola očekávala. Současně Harry viděl v její tváři hořkost. V její bojovné tváři.

„Musí být ve vězení, ale promluví si se státním zástupcem, aby ho přestěhovali,“ vložil se do hovoru Hans Christian Simonsen. Přijel okamžitě, jakmile mu Ráchel zavolala, a nyní seděl u kuchyňského stolu s koláči potu v podpaží.

„Zkuste, jestli by to nešlo mimo oficiální kanály,“ požádal ho Harry.

„Co tím myslíte?“ zeptal se advokát.

„Dveře nebyly zamčené, tudíž do toho musel být zapletený přinejmenším jeden zaměstnanec vězeňské služby. Dokud nebudeme tušit, kdo všechno v tom jede, musíme vycházet z toho, že to může být kdokoli.“

„Nejste teď maličko paranoidní?“

„Paranoia zachraňuje životy,“ namítl Harry. „Zařídil byste to, Hansi Christiane?“

„Uvidím, co zmůžu. Co tam, kde je teď?“

„Leží v Ullevålské nemocnici a já jsem zajistil, aby na něj dohlíželi dva policisté, kterým věřím. Ještě jedna věc: ten chlap, který Olega napadl, je momentálně taky v nemocnici, ale pak bude mít zvláštní omezení.“

„Zákaz korespondence a návštěv?“ zeptal se Simonsen.

„Přesně tak. Mohl byste si vzít na starost, abychom se dozvěděli, co vypoví na policii nebo co řekne svému advokátovi?“

„To bude horší.“ Simonsen se podrbl na hlavě.

„Pravděpodobně z něj nedostanou ani slovo, ale rozhodně to zkuste,“ zakončil hovor Harry a zapnul si kabát.

„Kam jdeš?“ chtěla vědět Ráchel a položila mu ruku na paži.

„Ke zdroji,“ odvětil Harry.

Bylo osm hodin večer a provoz v hlavním městě státu s nejkratším pracovním dnem na světě už dávno utichl. Mladík stojící na schodech na nároží ve spodní části Celní ulice měl dnes na sobě dres s číslem dvacet tři. Aršavin. Kapuci od mikiny měl nataženou na hlavě a na nohou pár obřích bílých tenisek Air Jordan. Džíny značky Girbaud měl čerstvě vyžehlené a tak tuhé, že by skoro dokázaly samy stát. Vypadal úplně přesně jako gangsta rapper, všechno jako by do nejmenšího detailu okopíroval z nejnovějšího videa Ricka Rosse. Harry předpokládal, že kdyby mu kalhoty sklouzly ke kotníkům, odhalily by naprosto stejný typ spodního prádla, žádné jizvy po bodnutí nožem nebo střelné ráně, ale přinejmenším jedno tetování opěvující násilí.

Harry vykročil přímo k mladíkovi, nerozhlížel se přitom napravo ani nalevo.

„Violin, čtvrtku.“

Mladík na Harryho mrkl, aniž vytáhl ruce z kapsy rozepínací mikiny, a přikývl.
 „No?“
 „Budeš muset počkat, *boraz*.“ Mladík mluvil s pákistánským přízvukem, o němž Harry předpokládal, že ho odkládá, když ve svém veskrze norském domově jí matčiny karbanátky.
 „Nemám čas čekat, až se ti sejde zájezd.“
 „*Chillax*, jde to rychle.“
 „Zaplatím kilo navíc.“
 Mladík si Harryho měřil pohledem. A Harry přibližně tušil, co si myslí: ošklivý byznysmen v podivném obleku, kontrolované užívání a hrůza z toho, že by náhodou mohli jít okolo jeho kolegové nebo někdo z rodiny. Chlap, který si říká o vydírání.
 „Šest stovek,“ prohlásil mladík.
 Harry vzdychl a přikývl.
 „*Idra*,“ pronesl mladík a vykročil.
 Harry z toho odvodil, že to slovo musí znamenat, že má dotyčného následovat.
 Zabočili za roh a vešli otevřenými vraty do jednoho zadního dvora. Schránka byl černoch, pravděpodobně Severoafričan; opíral se o štos dřevěných palet. Hlava se mu kývala do taktu s hudbou z iPodu. Jednu pecku od sluchátek měl vytaženou a houpala se mu podél těla.
 „Čtvrtku,“ pronesl Rick Ross v dresu Arsenalu.
 Schránka vytáhl cosi z hluboké kapsy bundy a podal to Harrymu, ruku přitom držel dlaní dolů, aby předmět nebyl vidět. Harry se podíval na sáček, který dostal. Prášek byl bílý, ale s několika drobnými tmavými úlomky.
 „Mám dotaz,“ spustil Harry a zastrčil sáček do kapsy saka.
 Oba muži ztuhli a Harry zahlédl, jak se černochova ruka pohybuje směrem k bedrům. Odhadl to na pistoli střední ráže za opaskem kalhot.
 „Neviděli jste tuhle holku?“ ukázal jim fotografii rodiny Hanssenových.
 Prohlédli si ji a zavrtěli hlavami.
 „Dám pět tisíc korun tomu, kdo mi poskytne nějaké vodítko, zvěst, cokoli.“
 Oba muži se na sebe podívali. Harry čekal. Pak muži rozhodili pažemi a obrátili se opět k Harrymu. Možná jeho vyptávání přešli, protože už to někdy zažili, otec, který hledá mezi osloskými feťáky dceru. Nicméně jim chyběl cynismus nebo fantazie, s jejichž pomocí by si mohli něco vymyslet a inkasovat odměnu.
 „Dobrá. Chtěl bych, abyste vyřídili pozdrav Dubajci a řekli mu, že mám pro něj informaci, která by ho mohla zajímat. Jde o Olega. Vyříd'te mu, že může zajít do Leonu a poptat se po Harrym.“
 V následujícím okamžiku už na ni hleděl. Ano, měl pravdu – vypadala jako Beretta ze série Cheetah. Ráže devět milimetrů. Krátká hlaveň, ošklivá věcička.
 „Seš *baosj*?“
 Opět výraz z přistěhovaleckého multietnolektu. Seš polda?
 „Ne,“ odpověděl Harry a pokusil se potlačit nevolnost, která ho vždycky přepadala při pohledu do ústí pistole.
 „Kecáš. Nešleháš si violin, seš tajnej.“
 „Nekecám.“
 Schránka pokývl Ricku Rossovi, který přistoupil k Harrymu a vytáhl mu rukáv saka. Harry se pokusil odvrátit pohled od ústí pistole. Ozvalo se tiché písknutí. „Vypadá to, že si přece jenom šlehá,“ podotkl Rick Ross.
 Harry použil obyčejnou jehlu na šití, kterou předem přidržel pod plamenem zapalovače. Zapíchl ji hluboko do čtyř pěti míst na předloktí a chvíli s ní otáčel, pak si do vpichů vetřel

salmiakový čisticí prostředek, aby měly červenou barvu a vypadaly zapáleně. Nakonec si z obou stran proděravěl žílu v loketní jamce tak, aby se krev rozlila pod kůži a vytvořila několik efektních modřin.

„Myslím, že stejně lže,“ nevěřil schránka, přešlápl a sevřel rukojeť pistole oběma rukama.

„Proč? Koukni, má v kapse i stříkačku a alobal.“

„Nebojí se.“

„Co tím sakra myslíš? Podívej se na něj!“

„Nebojí se dost. Hele, poldo, připrav si nástřel.“

„Chytla tě schíza, Rage?“

„Drž hubu!“

„Chillax a. Proč tak vyšiluješ?“

„Myslím, že se Ragemu nelíbilo, žes ho oslovil jménem,“ vysvětlil Harry.

„Ty drž taky hubu! A dělej! Šlehneš si ze svého pytlíku.“

Harry nikdy předtím drogu neroztavoval a neaplikoval si ji, rozhodně ne za střízliva, ale užíval opium a věděl, že je nutné drogu roztavit do tekuté podoby, aby se dala natáhnout do stříkačky. Jak těžké to může být? Posadil se na bobek, nasypal prášek na alobal, několik zrníček přitom skončilo na zemi, navlhčil si prst, zvedl je a vetřel si je do dásní, snažil se předstírat nadšení. Chutnalo to hořce, jako jiné práškové drogy, jejichž chuť jako policista otestoval. Cítil však ještě jinou chuť. Téměř nepatrnou pachut' amoniaku. Ne, amoniaku ne. Teď si vzpomněl – ta pachut' mu připomíná pach přezrálé papáji. Cvakl zapalovačem, sázel na to, že jeho neobratnost budou přičítat skutečnosti, že pracuje s pistolí u čela.

Za dvě minuty měl nabitou buchnu.

Rick Ross se už opět tvářil chladnokrevně jako gangsta rapper. Vyhrnul si rukávy až k loktům a pózoval tu doširoka rozkročený s rukama zkříženými a s hlavou v mírném záklonu.

„Střílej,“ nařídil. Trhl sebou a v zamítavém gestu zvedl ruku. „Ty ne, Rage!“

Harry na ně na oba pohlédl. Rick Ross neměl na holých předloktích žádné vpichy a Rage vypadal až moc ostražitě. Harry dvakrát zvedl levici se sevřenou pěstí k levému rameni, přiložil stříkačku k předloktí a zavedl ji v předepsaném úhlu třiceti stupňů. Doufal, že to bude na člověka, který si nikdy injekci nepíchal, vypadat dost profesionálně.

„Áááá,“ zasténal.

Dost profesionálně na to, aby muži nepřemýšleli o tom, jestli hrot jehly zajel do žíly nebo prostě jenom do masa.

Protočil oči a poklesl v kolenou.

Dost profesionálně na to, aby mu ten předstíraný orgasmus sežrali.

„Nezapomeňte vyřídit Dubajcovi ten vzkaz,“ zašeptal.

Pak se vypotácel na ulici a vrávoral směrem ke královskému zámku.

Teprve v Královnině ulici se napřímil.

V Princově ulici ho dostihl opožděný účinek. Ty části drogy, které se mu dostaly do krve, nyní doputovaly kapilárními oklikami do mozku. Připomínalo to vzdálenou ozvěnu rauše z injekce aplikované přímo do žíly. Přesto Harry cítil, jak se mu oči zalévají slzami. Bylo to jako shledat se s milenkou, o níž si člověk myslel, že už ji nikdy neuvidí. Uši se mu také zalily, avšak nikoli nebeskou hudbou, nýbrž nebeským světlem. Pochopil okamžitě, proč se té droze říká violin.

Bylo deset večer, v kancelářích oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu bylo zhasnuto a na chodbách prázdné. V kanceláři Trulse Berntsena však monitor vrhal namodralé světlo na strážmistra sedícího s nohama na stole. Berntsen vsadil patnáct set korun na City

a zdálo se, že je prohraje. Jenže teď se bude kopat přímý volný kop. Z osmnácti metrů. A k míči se staví Tévez.

Zaslechl, že se otevírají dveře, a pravý ukazovák automaticky natáhl po tlačítku Escape. Jenže už bylo pozdě.

„Doufám, že se to streamování neplatí z našeho rozpočtu.“

Mikael Bellman se usadil na druhou a jedinou volnou židli v místnosti. Truls si všiml, že s tím, jak Bellman stoupá po kariérním žebříčku, začal ze své mluvy vypouštět prvky typické pro východoosloskou čtvrť Manglerud. Jen když mluvil s Trulsem, stával se z něj občas zase Manglerud'an.

„Četls noviny?“

Truls přikývl. Protože neměl ke čtení nic jiného, pokračoval v tom i poté, co prolistoval kriminální a sportovní rubriku. Mimo jiné se celkem dlouze díval na fotografie tajemnice Isabelle Skøyenové. Začala se objevovat na snímcích z premiér a ze společenských akcí poté, co s ní bulvární noviny *Verdens Gang* otiskly v létě velký rozhovor doprovázený fotografiemi s titulkem „Zametačka ulic“, kde ji vychválili za to, že zajistila úklid mezi drogovými gangy a uživateli heroinu v osloských ulicích, a rovněž jí do budoucna předpověděli kariéru poslankyně. Vedení města díky ní každopádně dělalo pokroky. Truls měl dojem, že se její výstříhy prohlubují v souladu s tím, jak si získává podporu opozice, a úsměv na fotografiích že bude mít brzy stejně široký jako zadnici.

„Absolvoval jsem nanejvýš neoficiální rozhovor s policejní prezidentkou,“ prohlásil Bellman. „Navrhne mě ministru spravedlnosti na funkci vrchního policejního náčelníka.“

„Ty vole!“ vykřikl Truls. Tévez zavěsil do horního rohu.

Bellman vstal. „Říkal jsem si jenom, že bys to třeba chtěl vědět. Mimochodem, s Ullou k nám příští sobotu zveme pár lidí.“

Jakmile Truls zaslechl Ullino jméno, ucítil staré známé bodnutí.

„Nový dům, nová práce, však víš. A ty ses podílel na betonování terasy.“

Podílel jsem se? pomyslel si Truls. Vybetonoval jsem ten nesmysl sakra celej.

„Takže jestli nemáš nic jiného...,“ pokračoval Bellman a mrkl směrem k monitoru, „zveme tě.“

Truls pozvání přijal. Tak jako ho přijímal, když se scházeli coby kluci, kdy ochotně býval pátým kolem u vozu a přihlížel samozřejmému štěstí Mikaela a Ully. Přijal pozvání na další večer, během něhož bude muset skrývat, kdo je a co cítí.

„Ještě jedna věc,“ prohodil Bellman. „Vzpomínáš si, jak jsem tě žádal, abys vymazal jistý zápis z knihy návštěv v recepci?“

Truls přikývl, aniž hnul brvou. Bellman mu zavolaal a vysvětlil, že za ním právě byl jistý Tord Schultz, který mu poskytl informace o pašování drog a o levákovi v jejich vlastních řadách. Prohlásil, že se bojí o Schultzovu bezpečnost a že jeho jméno je třeba vymazat z návštěvní knihy pro případ, že by dotyčný levák pracoval u nich v budově a měl ke knize přístup.

„Snažil jsem se mu několikrát dovolat, ale nezvedá telefon. Dělá mi to trochu starosti. Jsi si úplně jistý, že zaměstnanec bezpečnostní agentury vymazal jeho jméno a že se to nikdo jiný nedozvěděl?“

„Naprosto jistý, pane vrchní policejní náčelníku,“ prohlásil Truls. Hráči City se semkli k obraně a odkopli balon. „Mimochodem, neozval se vám ještě ten otravný vrchní komisař z osloského letiště?“

„Ne,“ odpověděl Bellman. „Zdá se, že ho uklidnilo, že nalezená látka byl bramborový škrob. Pročpak?“

„Jen se ptám, pane vrchní policejní náčelníku. Pozdravujte doma saň.“

„Byl bych raději, kdybys používal jiné označení, díky.“

Truls pokrčil rameny. „To ty ji tak nazýváš.“

„Já myslím to s tím vrchním policejním náčelníkem. Oficiálně jím budu až za pár týdnů.“

Šéfpilot vzdychl. Provozní dispečer mu právě telefonicky oznámil, že let do Bergenu bude opožděn, protože kapitán letadla se nedostavil ani neozval a oni museli narychlo shánět jiného.

„Schultz teď prožívá dost těžké období,“ okomentoval to šéfpilot.

„Nebere ani telefon,“ dodal dispečer.

„Toho jsem se obával. Občas si ve volném čase tak trochu lítá.“

„To se mi doneslo. Jenže teď nemá volno. Jen tak tak že jsme ten let nemuseli zrušit.“

„Jak jsem povídal, klopýtá teď po cestě plné výmolů. Promluví si s ním.“

„Všichni máme na cestě nějaké výmoly, Georgu. Musím to ohlásit, je ti to jasné?“

Šéfpilot zaváhal. Ale vzdal to. „Samozřejmě.“

Ve chvíli, kdy zavěsili, se šéfpilotovi vynořil v paměti obrázek. Odpoledne, grilování, léto. Campari. Pivo a obří steaky přímo z Texasu, které jim dovezl jeden pilot-nováček. On sám s Elsou v ložnici, kam je nikdo neviděl se odplížit. Sténala tiše, dost tiše na to, aby ji nebylo slyšet přes křik hrajících si dětí, přistávajících letadel a bezstarostný smích ostatních, sedících přímo pod otevřeným oknem. Další a další přistávající letadla. Jeho, tedy Tordův, halasný smích po odvyprávění další vousaté letecké historky. A tiché sténání Elsy, Tordovy ženy.

Kapitola 18

„Ty sis koupil violin?“

Beáta Lønnová nedůvěřivě zírala na Harryho sedícího v rohu její kanceláře. Harry si odtáhl židli z ostrého ranního světla do stínu a rukama objal hrnek s kávou, který mu Beáta podala. Na obličeji jako by mu pot vytvářel igelitovou fólii. Sako měl pověšené přes opěradlo židle.

„Ale snad sis...?“

„Jsi blázen?“ Harry usrkl vroucí kávy. „Alkoholici se nemůžou do ničeho takového pouštět.“

„Fajn, protože jinak bych si myslela, že tohleto bylo klasické šlehnutí vedle,“ ukázala na jeho předloktí.

Harry k němu sklopil zrak. Kromě obleku měl v šatníku jen troje spodky, jedny rezervní ponožky a dvě košile s krátkým rukávem. Měl v úmyslu koupit si to, co bude potřebovat, v Oslu, ale zatím na to nebyl čas. A dnes ráno se probudil s něčím, co se natolik podobalo kocovině, že se téměř ze starého zvyku vyzvracel do záchodu. Výsledkem injekce do svalu byla modřina tvaru a barvy Spojených států v době, kdy byl do úřadu znovuzvolen Ronald Reagan.

„Chtěl bych, abys mi udělala analýzu,“ vysvětlil Harry.

„Proč?“

„Kvůli fotkám z místa činu, na kterých byl sáček nalezený u Olega.“

„Aha?“

„Máte zatraceně kvalitní foťáky. Na snímcích je vidět, že prášek byl úplně bílý. A koukni, v tomhle prášku jsou hnědé úlomky. Chci vědět, co to je.“

Beáta vytáhla ze zásuvky lupu a naklonila se nad prášek, který Harry vysypal na přední stranu *Forensic Magazine*.

„Máš pravdu,“ přikývla. „Vzorky, které jsme dostali, byly bílé, ale během posledních měsíců prakticky nedošlo k jedinému zabavení, takže tohle je zajímavé. Zvlášť když nedávno volal jistý vrchní komisař ze služebny na osloském letišti a mluvil o něčem dost podobném.“

„O čem?“

„Našli v příručním zavazadle jednoho pilota sáček s práškem. Ten vrchní komisař se pozastavil nad tím, jak jsme došli k závěru, že to byl čistý bramborový škrob, když on na vlastní oči viděl v tom prášku hnědá zrnka.“

„Domníval se, že pilot pašoval do země violin?“

„Do dnešní doby jsme neměli jediný případ, kdy by byl violin zabaven na hranicích, takže ten vrchní komisař violin nejspíš nikdy neviděl. Bílý heroin je vzácný, většina heroinu, která se sem dostane, je hnědá, proto ten vrchní komisař nejdřív odhadoval, že jde o směsku dvou látek. A mimochodem, dotyčný pilot nepřistál, naopak právě odlétal.“

„Odlétal?“

„Ano.“

„Kam?“

„Do Bangkoku.“

„Vezl do Bangkoku bramborový škrob?“

„Nejspíš pro nějaké Nory, kteří si tam chtěli k rybím karbanátkům uvařit bílou omáčku.“
Usmála se a současně zrudla nad svým pokusem o vtip.

„Hm. A teď z jiného soudku. Nedávno jsem četl o jistém tajném agentovi, kterého našli

zavražděného v göteborgském přístavu. Povídalo se, že to prý byl levák. Nekolovaly nějaké podobné řeči i o tom zabitém agentovi tady v Oslu?“

Beáta rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne. Naopak. Ten byl spíš známý svojí přílišnou horlivostí při chytání zločinců. Těsně předtím, než ho zavraždili, mluvil o tom, že zasekl velkou rybu a že ji chce vytáhnout úplně sólo.“

„Sólo, aha.“

„Nechtěl prozradit víc, povídal, že nedůvěřuje nikomu jinému než sám sobě. Tohleto ti asi bude znít povědomě, ne, Harry?“

Harry se pousmál, vstal a nasoukal ruce do rukávů saka.

„Kam jdeš?“

„Na návštěvu za starým přítelem.“

„Nevěděla jsem, že máš nějaké přátele.“

„Taková floskule. Volal jsem šéfovi Kriposu.“

„Heimenovi?“

„Jo. Požádal jsem ho, jestli by mi nemohl dát výpis Gustových telefonních hovorů z mobilu v době před vraždou. Odpověděl mi, že za prvé je ten případ tak jasný, že žádný takový seznam nepořizovali. Za druhé: i kdyby ano, nikdy v životě by ho neposkytl... počkej...,“ Harry zavřel oči a ukazoval na prstech, „... propuštěnému poldovi, alkoholikovi a zrádci, jako jste vy.“

„Jak jsem povídala, netušila jsem, že máš přátele.“

„Tak to teď musím zkusit jinde.“

„Dobrá. Já v každém případě dneska provedu analýzu toho prášku.“

Harry se ve dveřích zastavil. „Posledně jsi povídala, že se nedávno objevil violin v Göteborgu a v Kodani. Znamená to, že se tam vynořil až potom, co se dostal do Osla?“

„Ano.“

„Nebývá to obvykle naopak? Že se nová droga dostává nejdřív do Kodaně a pak se šíří dál na sever?“

„To máš asi pravdu. Proč?“

„Ještě přesně nevím. Jak jsi říkala, že se jmenoval ten pilot?“

„To jsem neříkala. Schultz. Tord. Ještě něco?“

„Jo. Nenapadlo tě, že by ten tajný agent mohl mít pravdu?“

„Pravdu?“

„S tím, jak povídal, že je třeba držet hubu a nikomu nevěřit. Možná pochopil, že tu někde operuje levák.“

Harry se rozhlížel po velké vzdušné recepci hlavního sídla společnosti Telenor ve čtvrti Fornebu. Vypadalo to tam spíš jako v katedrále. Deset metrů od něj stáli dva lidé a čekali, až přijdou na řadu. Zaznamenal, že dostali vstupní kartičky a u turniketů pro personál si je vyzvedly osoby, které šli dotyční navštívit. Telenor očividně přitvrdil v bezpečnostních opatřeních, Harrymu se tudíž plán, že víceméně vpadne do kanceláře Klause Torkildseny, už nejevil tak dobrý.

Vyhodnocoval situaci.

Torkildsen jeho návštěvu zaručeně neocení. Z toho prostého důvodu, že byl kdysi odsouzen za obnažování na veřejnosti, což se mu podařilo před zaměstnavatelem utajit. Harry však tuto skutečnost celá léta využíval a s její pomocí si na Torkildsenovi vynucoval přístup k informacím, někdy daleko nad rámec všeho, co si může telekomunikační společnost po právní

stránce dovolit. Nicméně bez plné moci předložené společně s policejním služebním průkazem Torkildsen Harryho pravděpodobně ani nepřijme.

Napravo od čtyř turniketů pro zaměstnance, které vedly k výtahu, se nacházela větší branka, již právě vpouštěli dovnitř početnější skupinku návštěvníků. Harry se okamžitě rozhodl. Rychlými kroky skupinku dohonil a vedral se doprostřed houfu, který se pomalu sunul k zaměstnanci Telenoru, jenž přidržoval branku otevřenou. Harry se obrátil k malému muži s čínskými rysy po svém boku:

„*Ni chao.*“

„*Excuse me?*“

Harry se podíval na jeho jmenovku. Juki Nakazawa.

„Ach tak, Japonce,“ zasmál se a poplácal mužíčka několikrát po rameni, jako by byli staří známí. Juki Nakazawa mu úsměv nejistě oplatil.

„*Nice day,*“ pokračoval Harry, ruku přitom nadále držel na Japoncově rameni.

„*Yes,*“ souhlasil Juki Nakazawa. „*Which company are you?*“

„*TeliaSonera,*“ odpověděl Harry.

„*Very, very good.*“

Minuli zaměstnance Telenoru, Harry koutkem oka zahlédl, jak k nim dotyčný vyrazil. Věděl, co asi řekne. A přesně tak:

„*Sorry, sir. I can't let you in without a tag.*“

Juki Nakazawa se na muže užasle zahleděl.

Torkildsen měl novou kancelář. Harry nejdřív urazil kilometr obřím otevřeným prostorem, ale nakonec jeho statnou a dobře známou postavu zahlédl ve skleněné kostce.

Vešel rovnou dovnitř.

Torkildsen seděl zády k němu s telefonem u ucha. Harry spatřil, jak se na okně rozprskla sprška slin, když objekt jeho zájmu zařval: „Koukejte do prdele ten server SW2 rozchodit!“

Harry si odkašlal.

Torkildsen se na židli otočil. Byl ještě tlustší než dřív. Překvapivě elegantní, na míru šitý oblek mu faldy částečně zakrýval, avšak nic nedokázalo zakrýt výraz čirého údesu, který se mu rozšířil po zvláštním obličejí. Ta zvláštnost spočívala v tom, že plocha obličeje byla veliká, avšak očím, nosu i ústům připadalo vhodné se v tom oceánu shluknout v maličký ostrůvek.

Torkildsenův pohled sklouzl ke klopě Harryho saka.

„Juki... Nakazawa?“

„Klausí,“ usmál se Harry ze široka a rozevřel náruč, jako by chtěl Torkildsena obejmout.

„Co tady ksakru děláte?“ šeptl Klaus Torkildsen.

Harry paže spustil. „Taky vás rád vidím.“

Posadil se na okraj psacího stolu. Na stejné místo, kam si sedával vždycky. Napochodovat sem a získat si převahu. Jednoduchá a efektivní manipulativní technika. Torkildsen polkl a Harry zaznamenal, jak mu na čele vytryskly velké lesklé kapky potu.

„Mobilní síť v Trondheimu,“ zavrčel Torkildsen a pokývl směrem k telefonu. „Měli tam ten server zprovoznit minulý týden. Na lidi se už kruci nedá spolíhat. Nemám moc času, co chcete?“

„Seznam všech hovorů z mobilního telefonu Gusta Hanssena – od května.“ Harry popadl pero a napsal Gustavo jméno na žlutý lepicí lísteček.

„Už to nemám pod palcem, jsem teď manažer provozu.“

„Ne, ale pořád mi dokážete ta čísla sehnat.“

„Máte k tomu soudní příkaz?“

„V tom případě bych šel rovnou za člověkem, který má tohle u policie na starosti, a ne za vámi.“

„Tak proč vám to státní zástupce neschválí?“

Starý Torkildsen by si nikdy nedovolil se na nic takového ptát. Přitvrdil. Stoupla mu sebedůvěra. Možná kvůli tomu, že ho povýšili? Nebo kvůli něčemu jinému? Harry na jeho psacím stole zahlédl rub rámečku na fotografii. Takový ten osobní snímek, jaký si člověk dává na stůl proto, aby nezapomněl, že někoho má. Takže pokud to není pes, je to ženská. Možná dokonce dítě. Kdo by si to pomyslel? Ten starej úchyl si našel ženskou.

„Už u policie nepracuju,“ přiznal Harry.

Torkildsen se pousmál. „Ale přesto chcete informace o hovorech?“

„Nepotřebuju toho moc, jen u tohohle telefonního čísla.“

„Proč bych to měl dělat? Jestli někdo zjistí, že jsem poskytl takové informace soukromé osobě, vykopnou mě. A to, že jsem se v tom šťoural já, se dá snadno vystopovat.“

Harry neodpověděl.

Torkildsen se hořce zasmál. „Chápu. Pořád ten starý známý zbabělý vydírací prostředek. Pokud vám neposkytnu informaci neoficiální cestou, postaráte se, aby se moji kolegové dozvěděli o tom odsouzení.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Harry. „Ne, nechci na vás nic práskat. Prosím vás jenom o službu, Klausí. V osobní záležitosti. Synovi mé bývalé přítelkyně hrozí, že ho neprávem odsoudí na doživotí.“

Harry zaznamenal, jak sebou Torkildsenova dvojité brada trhla a vytvořila v sádelnaté mase vlnu pokračující po krku dolů jako kruhy na hladině, než ji pohltila větší tělesná hmota a zmizela. Harry až do dnešního dne nikdy neoslovil Klause Torkildseny křestním jménem. Torkildsen se na Harryho zahleděl. Mrkl. Soustředěně. Kapky potu na čele se mu zaperlily a Harry viděl, jak kalkulačka v Torkildsenově mozku sčítá, odčítá a – nakonec – dochází k výsledku. Torkildsen rozhodl pažemi a opřel se; židle pod jeho tíhou vyjekla.

„Je mi líto, Harry. Rád bych vám pomohl. Ale zrovna teď si nemůžu takovýhle soucit dovolit. Doufám, že to chápete.“

„Samozřejmě,“ odtušil Harry a zamnul si bradu. „To plně chápu.“

„Děkuju,“ pronesl Torkildsen se zřejmým ulehčením a začal se s námahou hrabat ze židle, očividně proto, aby Harryho vyprovodil ze své skleněné kukaně i ze svého života.

„Ovšem,“ spustil Harry, „jestli mi neseženete ta čísla, dozví se o tom, že jste se odhaloval na veřejnosti, nejenom vaši kolegové, ale i vaše žena. Už máte děti? Ano? Jedno, dvě?“

Torkildsen padl zpátky do židle. Nedůvěřivě upřel na Harryho zrak. Starý známý třesoucí se Klaus Torkildsen. „Vždyť... vždyť jste povídal, že...“

Harry pokrčil rameny. „Je mi líto. Ale zrovna teď si nemůžu takovýhle soucit dovolit.“

Bylo deset minut po deváté večer a v restauraci u Schrøderů bylo poloprázdno.

„Nechtěla jsem, abys za mnou chodil do práce,“ pronesla Beáta. „Volal mi Heimen, řekl mi, že ses sháněl po výpisech telefonních hovorů a že prý se mu doneslo, že jsi za mnou byl. Varoval mě, abych se do toho Gustova případu nemontovala.“

„Hm. Fajn, žes přišla sem.“ Očima zachytil pohled servírky Niny, která právě roznášela püllitry v druhé části lokálu. Zvedl dva prsty. Nina přikývla. Tři roky tady nebyl, ale Nina znakové řeči někdejšího štamgasta stále rozuměla: jedno kafe pro alkoholika, jedno pivo pro jeho doprovod.

„Pomohl ti ten tvůj kamarád s tím seznamem lidí, se kterými si Gusto volal?“

„Velice mi pomohl.“

„A cos teda zjistil?“

„Že Gusto musel mít ke konci dost hluboko do kapsy, protože mu několikrát zablokovali volání. Netelefonoval moc, ale několikrát si krátce volal s Olegem. Celkem dost si telefonoval i se svojí nevlastní sestrou Irenou, ale hovory s ní najednou ustaly několik týdnů před jeho smrtí. Jinak volal nejvíc na PizzaXpressen. Zajedu pak za Ráchel a vygoogluju si ostatní jména. Co mi můžeš říct k té analýze?“

„Ta droga, cos koupil, je téměř shodná s předchozími vzorky violinu, které jsme analyzovali. Je tu ale drobný rozdíl v chemickém složení. A pak taky ty hnědé úlomky.“

„Ano?“

„Není to žádné aktivní farmakum. Je to prostě glazura, která se používá na potahování tablet. Víš, aby se snáz polykaly nebo líp chutnaly.“

„Dá se vystopovat, kdo takovou glazuru vyrobil?“

„Teoreticky ano. Ale prověřila jsem to a ukázalo se, že glazuru si výrobci léčiv většinou vyrábějí sami, což znamená, že celosvětově existuje několik tisíc producentů.“

„Takže to nám v ničem nepomůže?“

„Glazura samotná ne. Ale na rubu některých úlomků byl ještě zbytek tablety. Metadon.“

Nina donesla kávu a pivo. Harry jí poděkoval a Nina zmizela.

„Myslel jsem si, že metadon je tekutý a dodává se v lahvích.“

„Metadon, který se používá u narkomanů při takzvané substituční léčbě, se dodává v lahvích. Zavolala jsem do nemocnice sv. Olava. Zkoumají tam opioidy i opiáty a řekli mi, že metadonové tablety se používají k tišení bolesti.“

„A do violinu?“

„Povídali, že je klidně možné, že by se modifikovaný metadon mohl využívat při jeho výrobě.“

„To znamená jenom to, že se violín nevyrábí výhradně z primárních surovin, jenže pomůže nám to k něčemu?“

„Pomůže,“ odvětila Beáta a sevřela püllitr. „Protože metadonové tablety vyrábí jenom velice málo producentů. A jeden z nich sídlí tady v Oslu.“

„AB? Nycomed?“

„Onkologický ústav. Mají tam vlastní výzkumné oddělení, kde vytvořili metadonovou tabletu proti extrémním bolestem.“

„Při rakovině.“

Beáta přikývla. Jednou rukou zvedla püllitr k ústům, druhou přitom vytáhla z kapsy cosi, co položila na stůl před Harryho.

„Z Onkologického ústavu?“

Beáta opět přikývla.

Harry tabletu zvedl. Byla kulatá, malá a v hnědé glazuře měla vyražená písmena OÚ.

„Víš, co si myslím, Beáto?“

„Ne.“

„Myslím, že Norsko má nové exportní zboží.“

„Ty si myslíš, že někdo v Norsku vyrábí a exportuje violín?“ užasla Ráchel. Se založenýma rukama se opírala o zárubeň dveří Olegova pokoje.

„V každém případě na to pár věcí poukazuje,“ odpověděl Harry a zadal do vyhledávače další jméno ze seznamu, který mu poskytl Torkildsen. „Za prvé se kruhy šíří z Osla dál. Nikdo z Interpolu nikdy neviděl violín ani o něm neslyšel, dokud se neobjevil v Oslu, a teprve teď se dá sehnat na ulicích ve Švédsku a v Dánsku. Za druhé obsahuje nadrcené metadonové tablety, které,

a na to bych dal krk, se vyrábějí v Norsku.“ Harry klikl na ikonku pro vyhledávání. „Za třetí nedávno chytili na osloském letišti jistého pilota s něčím, co mohl být violin, ale pak to kdosi vyměnil.“

„Vyměnil?“

„Zdá se, že máme v systému leváka. Jde ale o to, že ten pilot měl namířeno ze země ven, do Bangkoku.“

Harry ucítil závan jejího parfému a podle toho poznal, že se přesunula ode dveří k němu a sklání se mu přes rameno. Záře monitoru představovala v tmavém chlapeckém pokoji jediné světlo.

„Sexy fotka. Kdo je to?“ Její hlas mu zněl těsně u ucha.

„Isabelle Skøyenová. Tajemnice jedné osloské radní. Jedna z těch, kterým Gusto volal. Nebo lépe řečeno ona volala jemu.“

„To tričko s logem dárce krve má tak o číslo menší, ne?“

„Inzerovat, že daruješ krev, už k práci politika nejspíš patří.“

„Může se někdo, kdo je vlastně jen tajemnicí, považovat za politika?“

„To je fuk, ta ženská má krevní skupinu AB minus a v takovém případě je prostě tvojí povinností darovat krev.“

„Vzácná skupina, ano. Právě proto si ten obrázek tak dlouho prohlížíš?“

Harry se usmál. „Vyhodilo mi to spoustu odkazů. Chovatelka koní. „Zametačka ulic“?“

„Právě jí se připisuje zásluha, že se podařilo dostat všechny drogové gangy pod zámek.“

„Všechny očividně ne. Zajímalo by mě, o čem si mohla s Gustem povídat.“

„No... Měla přece v rámci odboru pro sociální problematiku na starosti boj s drogami, tak ho možná využívala jako všeobecného informátora.“

„V půl druhé ráno?“

„No ne!“

„Budu si s ní muset popovídat.“

„No, to ti asi nebude zrovna proti srsti.“

Obrátil k ní hlavu. Obličej měla tak blízko, že na ni nedokázal zaostřit.

„Slyším to, co si myslím, že slyším, lásko?“

Tiše se zasmála. „Vůbec ne. Vždyť vypadá lacině.“

Harry se pomalu nadechl. Ráchel se neodtáhla. „A proč si myslíš, že je mi lacinost proti srsti?“ zeptal se.

„Proč šeptáš?“ Její rty se pohybovaly tak těsně u jeho úst, že cítil proud vzduchu doprovázející její slova.

Na dvě dlouhé vteřiny byl slyšet jenom větrák počítače. Pak se Ráchel prudce napřímila. Pohlédla na Harryho nepřítomným odtážitým pohledem a skryla tváře v dlaních, jako by si je chtěla zchladit. Vzápětí se otočila a odešla.

Harry zaklonil hlavu, zavřel oči a tiše zaklel. Slyšel, jak Ráchel šramotí v kuchyni. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Rozhodl se, že to, co se právě stalo, se nestalo. Pokusil se uspořádat si myšlenky. Pak pokračoval.

Vygoogloval si zbývající jména. U některých z nich na něj vypadly deset let staré výsledkové listiny ze závodů v běhu na lyžích nebo referát ze setkání širší rodiny, u některých ani to ne. Někteří lidé už neexistovali, stáhli se z téměř všeobjímajícího světla moderní společnosti a našli si stinné kouty, kde čekali na další dávku a jinak nic.

Harry chvíli hleděl na zeď, na plakát chlápka s kohoutem na hlavě. „Jónsi“ stálo pod fotografií. Harry matně tušil, že to nějak souvisí s islandskou kapelou Sigur Rós. Éterický zvuk a setrvale falzetový zpěv. Na hony vzdálené Megadeath a Slayer. Samozřejmě že mohl Oleg

změnit hudební vkus. Nebo ho mohl někdo ovlivnit. Harry si složil ruce za hlavu.

Irena Hanssenová.

Došlo mu, že ho v těch výpisech telefonních hovorů něco zarazilo. To, že si Gusto a Irena do onoho poslední telefonátu volali téměř denně. Jenže potom se Gusto ani jednou nepokusil jí zavolat. Jako by se pohádali. Nebo jako by Gusto věděl, že Irena už od té chvíle není na telefonu k zastížení. Ale pak, ten den, kdy ho zastřelili, jí volal na pevnou linku domů. A hovor někdo přijal. Telefonát trval minutu a dvanáct vteřin. Proč to Harrymu připadá zvláštní? Pokusil se tu myšlenku sledovat pozpátku tam, odkud se vynořila. Musel to však vzdát. Vytočil onu pevnou linku. Nikdo to nebral. Zkusil Irenin mobilní telefon. Nezúčastněný hlas mu sdělil, že číslo je dočasně odpojeno. Kvůli nezaplaceným účtům.

Peníze.

Všechno začíná a končí penězi. U drog to tak bývá vždycky. Harry se zamyslel. Snažil se vybavit si jméno, které mu prozradila Beáta. Jméno toho pilota, jehož přistihli s práškem v příručním zavazadle. Harrymu policejní paměť nadále fungovala. Vyťukal na stránkách s informacemi o telefonních číslech TORD SCHULTZ.

Objevilo se mobilní telefonní číslo.

Harry otevřel zásuvku v Olegově psacím stole, aby našel pero. Zvedl *Masterful Magazine* a pohled mu padl na novinový výstřižek v plastové složce. Okamžitě poznal svůj mladší obličej. Vytáhl složku, zalistoval ostatními výstřižky. Všechny byly z případů, které vyšetřoval, a zmiňovaly se o Harrym nebo v nich byla jeho fotka. Byl tu i starý rozhovor v jednom psychologickém časopise, kde Harry odpovídal – nikoli bez jistého podráždění, jak si vybavoval – na otázky týkající se sériových vražd. Zavřel zásuvku. Rozhlédl se. Přepadla ho chuť něco rozbít. Pak vypnul počítač, sbalil si kufřík, vyšel rovnou do chodby a oblékl si lněné sako. Ráchel přišla za ním. Ometla mu z klopky neviditelné smítko.

„Je to hrozně zvláštní,“ prohlásila. „Neviděla jsem tě takovou dobu, právě už se mi skoro podařilo na tebe zapomenout, a najednou jsi tu zase.“

„Jo. A je to dobře?“ zeptal se.

Rychle se usmála. „Nevím. Je to fajn, a zároveň není. Chápeš?“

Harry přikývl a přitáhl si ji.

„Jsi to nejhorší, co mě kdy potkalo,“ řekla. „I to nejlepší. Jenom tím, že tady jsi, mě přiměješ zapomenout na všechno ostatní. Ne, nejsem si jistá, jestli je to dobře.“

„Já vím.“

„Co to je?“ ukázala na kufřík.

„Ubytuju se znovu v Leonu.“

„Ale...“

„Uvidíme se zítra. Dobrou noc, Ráchel.“

Harry ji políbil na čelo, otevřel dveře a vyšel do teplého podzimního dne.

Mladík v recepci Leonu mu sdělil, že nemusí vyplňovat nový přihlašovací formulář, a nabídl mu stejný pokoj jako posledně, číslo 301. Harry odpověděl, že klidně, pokud mu tam opraví zlomenou záclonovou tyč.

„Už je zase zničená?“ podivil se mladík. „To musel udělat předchozí nájemník. Občas míval záchvaty vzteku, chudák.“ Mladík podal Harrymu klíč od pokoje. „Byl taky policajt.“

„Ten nájemník?“

„Jo, patřil ke stálícím. Tajný agent. Pracoval *under cover*, jak tomu říkáte.“

„Hm. Tak se mi zdá, že to bylo spíš *over cover*, když jste věděl, že je tajný agent.“

Mladík se usmál. „Dojdu se podívat, jestli bych neměl vzadu novou tyč.“ Zmizel.

„Bekovka vám byl hodně podobný,“ pronesl švédsky hluboký hlas za Harryho zády. Harry se otočil.

Cato seděl v křesle v prostoru, který by se při troše dobré vůle dal nazvat hotelovou halou. Vypadal unaveně a pomalu vrtěl hlavou. „Hodně podobný, Harry. Velice zapálený. Velice trpělivý. Velice houževnatý. Bohužel. Ne tak vysoký jako vy, to se rozumí, a měl šedé oči. Ale měl stejný policejní pohled a byl stejně osamělý. A zemřel v tom pokoji, kde teď bydlíte. Měl jste odjet, Harry. Měl jste nasednout na to letadlo.“ Dlouhými prsty naznačil cosi, čemu Harry neporozuměl. Pohled měl stařec tak smutný, až Harry na okamžik zauvažoval, jestli se snad nerozpláče. Začal se s námahou zvedat na nohy a Harry se opět obrátil k mladíkovi.

„Je pravda, co povídá?“

„Kdo?“ zeptal se mladík.

„On,“ obrátil se Harry, aby ukázal na Cata. Jenže ten už byl pryč. Musel rychle zmizet ve tmě na schodišti.

„Umřel ten tajný agent tady, v mém pokoji?“

Mladík na Harryho dlouze hleděl, než odpověděl. „Ne, zmizel. Moře ho vyneslo na břeh u Opery. Heleďte, nemám tu jinou záclonovou tyč, ale co tahle nylonová šňůra? Můžete na ni závěsy navlíknout a přivázat ji ke konzolám garnýže.“

Harry pomalu přikývl.

Minula druhá ranní a Harry byl ještě stále vzhůru, právě kouřil poslední cigaretu. Na podlaze ležely závěsy a tenká nylonová šňůra. Viděl ženu na druhé straně dvora, tančila valčík bez hudby, bez partnera. Naslouchal městu a pozoroval kouř stoupající ke stropu. Zkoumal, jakými klikatými cestičkami se ubírá, jaké zdánlivě náhodné figury vytváří, a snažil se najít v tom nějaký vzorec.

Kapitola 19

Za dva měsíce od setkání mezi starochem a Isabellou Skøyenovou začal úklid.

První šťára cílila na Vietnamce. V novinách stálo, že poldové udeřili na devíti místech najednou, našli pět skladů s heroinem a zatkli šestatřicet Vietnamčků. Tejdén nato přišli na řadu kosovský Albánci. Poliši vzali za pomoci Dely útokem byt ve čtvrti Helsfyr, šéf těch cigošů si přitom myslel, že o něm nikdo neví. Po Albáncích došlo na Severoafričany a Litevce. Chlápek, kterej převzal funkci šéfa oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu, takovej hezoun s dlouhejma řasama, v novinách prohlásil, že dostali anonymní tip. Během následujících tejdnu poldové zabásli a zavřeli pouliční dealery, všechny, od Somálců černejch jako uhel až po Noráky bílý jako mlíko. Ale nikoho z nás v dresech Arsenalu se to nedotklo. Hned jsme zaznamenali, že máme lepší manévrovací prostor a že se nám prodloužily fronty. Staroch najal některý z nezaměstnaných pouličních prodejců, ale dodržel svůj díl dohody: obchod s heroinem byl v centru Osla miň vidět. Snížili jsme taky dovoz heroinu, protože jsme vydělávali mnohem víc na violinu. Violin byl drahej, takže část feťáků se snažila přejít na morfin, ale po chvíli se vrátili.

Prodávali jsme rychlejc, než Ibsen dokázal vyrábět.

Jednou v úterý jsme měli vyprodáno už v půl jedný, a protože jsme měli přísněj zákaz používat mobily – staroch si snad myslel, že Oslo je něco jako svineckej Baltimore –, zaběhnul jsem na hlavní nádraží a zavolal z jednoho telefonního automatu na ruskej telefon Gresso. Andrej mi řekl, že má práci, ale že uvidí, co se s tím dá dělat. Posadili jsme se s Olegem a Irenou na schody v Kapitánský ulici, odháněli jsme zájemce o koupi a odpočívali. Za hodinu jsme uviděli, jak se proti nám belhá postava. Byl to Ibsen sám. Byl zkárovaněj, nadával a prskal. Dokud nezahlídnul Irenu. Jako mávnutím kouzelného proutku nasadil najednou smířlivějši tón. Došel s náma na zadní dvorek, kde nám předal igelitovej pytel se stovkou sáčků.

„Dvacet tisíc,“ syknul a natáhnul pracku, v drogách se jede všechno cash. Odtáhnul jsem ho stranou a řekl mu, že až nám příště dojde zboží, mohli bysme přece klidně dojít rovnou za ním.

„Nestojím o návštěvy,“ odpověděl.

„Možná bych zaplatil drobet víc než dvě stovky za balíček,“ prohodil jsem.

Zadíval se na mě nedůvěřivě. „Máš v plánu začít dělat sám na sebe? Co na to tvůj šéf?“

„Tohle zůstane mezi náma,“ odpověděl jsem. „Byla by to jenom prkotina. Deset dvacet balíčků pro kámoše a známý.“

Hlasitě se zasmál.

„Přivedu s sebou tuhle holku,“ navrhnul jsem. „Mimochodem, jmenuje se Irena.“

Přestal se smát. Podíval se na mě, ten tupec s koňskou nohou. Znovu se pokusil o smích, ale nepodařilo se mu to. Teď už to měl v pohledu napsaný velkejma písmenama: Osamělost. Chamtivost. Nenávist. A chťič. Ten svineckej chťič.

„V pátek,“ odvětil. „V osm večer. Pije gin?“

Příkejvnul jsem. Odted' Irena gin pije.

Dal mi adresu.

Za dva dny mě staroch pozval na večeri. Na okamžik mě napadlo, že mě Ibsen napráskal, než jsem si vybavil ten jeho pohled. Obsluhoval nás Petr, seděli jsme u dlouhýho stolu ve studený jídelně a staroch mi přitom vykládal, že zrušil pozemní dovoz heroinu z Amsterdamu a že teď dováží jenom z Bangkoku prostřednictvím pár pilotů. Přiblížil mi čísla, ověřil si, že se chytám, a zopakoval tradiční otázku, jestli se držím od violinu dál. V pološeru na mě hleděl, ale když se připozdilo, zavolal Petra a požádal ho, aby mě odvezl domů. V autě jsem uvažoval, jestli se mám

Petra zeptat, jestli podle jeho názoru není staroch impotent.

Ibsen bydlel v typicky staromládeneckým bytě v jednom paneláku na Ekebergu. Velká plazmová obrazovka, malá lednice a holý zdi. Naservíroval nám bryskně gintonic s vyšumělým tonikem a bez citronu, zato ale se třema kostkami ledu. Irena dodržovala pokyny. Usmívala se, byla roztomilá a přenechávala hovor mně. Ibsen na ni s pitomým úsměvem zíral, ale našťástí dokázal vždycky zavřít klapáčku, když už hrozilo, že mu sliny stečou koutkem úst. Pustil nám svineckou vážnou hudbu. Dostal jsem svoje balíčky a dohodli jsme se, že se tam zastavím zase za čtrnáct dní. S Irenou.

Pak přišlo první hlášení o tom, že se počet případů předávkování snížil. Nepsalo se tam ale, že prvouživatelé violinu už po pár tejdnech stojí ve frontě se zmačkanejma stovkami v rukou, s viditelnejma záchvatama třasu a očima vytrěštěnejma vlivem abstáku. A brečí, když zjistí, že cena zase stoupla.

Po třetí návštěvě u Ibsena si mě vaříč vzal stranou a řekl mi, že chce, aby příště přišla Irena sama. Odpověděl jsem, že klidně, ale v tom případě že požaduju padesát balíčků a cena bude stovku za kus. Přikeyvnul.

Irenu jsem musel trochu přemlouvat a pro jednu jsem nevystačil se starejma trikama, musel jsem jí rádně domluvit. Vysvětlit jí, že tohle je moje šance. Naše šance. Zeptat se jí, jestli chce, abych pořád bydlel na matraci ve zkušebně. Nakonec s pláčem zamumlala, že to přece nechce. Ale že taky nechce... Odpověděl jsem jí, že to ani nemusí, že má na toho chudáka osamělýho bejt jenom trochu milá, nejspíš si toho s tou svojí nohou moc neužil. Souhlasila a chtěla, abych jí slíbil, že Olegovi nic neřeknu. Po jejím odchodu jsem se cítil tak mizerně, že jsem nařezal violin z jednoho sáčku a to, co zbylo, jsem vykouril jako cígo. Probudilo mě, že se mnou někdo trásl. Irena stála nad mojí matrací a brečela, až jí slzy kapaly mně do ksichtu a pálily mě v očích. Ibsen to na ni zkusil, jenže ona mu utekla.

„Přinesla jsi balíčky?“ zeptal jsem se.

To byla očividně nesprávná otázka. Úplně se sesypala. Tak jsem jí řekl, že mám něco, co zase všechno spraví. Připravil jsem nástřel. Zírala na mě temnejma vlhkejma očima, zatímco jsem na její jemný bílý kůži hledal modrou žílu a pak do ní vpíchnul jehlu. Když jsem stlačoval píst, cejtíl jsem, jak její křeče přeskakujou z jejího těla do mýho. Pusa se jí otevřela jako při bezhlesým orgasmu. Pak jí rauš zastřel pohled průsvitným závojem.

Ibsen je možná starěj prasák, ale chemii rozumí.

Jenomže já jsem věděl taky to, že jsem Irenu ztratil. Zahlídnul jsem to v jejím pohledu, když jsem se jí zeptal na ty balíčky. Už nikdy to nebude takový. Toho večera jsem uviděl, jak Irena odplouvá v rauši společně s mejma šancema stát se milionářem.

Zato staroch pořád vydělával miliony. Přesto žádal víc a rychlejc. Jako by potřeboval něco stihnout, uhradit dluh, u kterýho se blíží datum splatnosti. Neviděl jsem totiž, že by ty prachy utrácel: pořád měl stejnej starěj barák, limuzínu nechával mejt, ale neměnil ji, a zaměstnance měl pořád dva, Andreje a Petra. Jedinou naší konkurencí byli Los Lobos. Ovšem i oni rozšířili aparát pro pouliční prodej. Najali si ty Vietnamce a Marokánce, co ještě neseseděli v lochu. A prodávali violin nejenom v centru Osla, ale taky v Kongsvingeru, v Tromsø, Trondheimu a – přinejmenším se to povídalo – v Helsinkách. Je možný, že Odin a Los Lobos vydělávali víc než staroch, ale o trh se dělili jenom oni dva, nepanoval tu boj o teritorium, oba měli výborně nakročeno k tomu, aby se z nich stali zazobanci. Rozumnej obchodník by byl s takovým stavem věcí zatraceně spokojenej.

Na jasně modrým nebi visely akorát dva mráčky.

Jedním z nich byl tajnej agent s tou trapnou čepicí. Věděli jsme, že poldové dostali echo, že se prozatím nemají zaměřovat na ty, co nosí dresy Arsenalu, jenže tenhleten chlápek

s bekovkou kolem nás stejně pořád čenichal. Tím druhým bylo to, že Los Lobos začali prodávat violín v Lillestrømu a v Drammen levněji než v Oslu a kvůli tomu někteří naši zákazníci začali jezdit vlakem tam.

Jednoho dne si mě zavolał staroch a přikázal mi, abych vyřídil zprávu jistému policajťovi. Dotyčnej se jmenoval Truls Berntsen a předávka vzkazu se měla odehrát ve vší diskrétnosti. Zeptal jsem se, proč to nemůžou provést Andrej nebo Petr, ale staroch mi vysvětlil, že si s Berntsenem stanovili takovou zásadu, že nesmějí mít žádný průkazný kontakt, kterej by mohl policii dovést ke starochovi. A že i když ponesu informaci, která by ho mohla odhalit, jsem kromě Petra a Andreje jedinej, komu věří. Ano, protože mi v mnoha ohledech věří víc. Drogovej král věří Zlodějovi, pomyslel jsem ji.

Ta zpráva zněla, že si staroch domluvil schůzku s Odinem, aby s ním projednal záležitost Drammen a Lillestrøm. Mají se sejít v McDonaldu v Kostelní ulici ve čtvrti Majorstua ve čtvrtek v sedm večer. Rezervovali si celý první patro pro uzavřenou dětskou oslavu, takže se tam nikdo jiný nedostane. Viděl jsem to živě před očima, balonky, konfety, papírový koruny a svineckej klaun, kterému ztuhne maska, až uvidí ty narozeninový hosty: namakaný motorkáře se zabijáckým pohledem a s boxerama na kloubech, kozáka vysokýho přes dva metry a Odina a starocha, který se budou vzájemně vraždit pohledem přes hranolky.

Truls Berntsen bydlel sám v panelákovým bytě na Manglerudu, ale když jsem na něj v neděli brzy po ránu zazvonil, nebyl doma. Soused, kterej zjevně slyšel Berntsenův zvonek, se vyklonil z balkonu a zavolał, že Truls je nahoře u Mikaela, staví mu terasu. Vydal jsem se na adresu, kterou mi dal, a cestou jsem si říkal, že Manglerud je fakt úplná vesnice. Všichni se tady očividně znají.

Na Høyenhallu jsem už byl. Je to takový manglerudský Beverly Hills. Obrovský vily s výhledem na údolí Kværnedalen, centrum a Holmenkollen. Stál jsem nahoře na silnici a shlížel na zpola hotovou hrubou stavbu domu. Před ní stál housť chlapiků do půl těla, každej držel v ruce plechovku piva a společně diskutovali, smáli se a ukazovali na bednění k tomu, co měla očividně bejt terasa. Okamžitě jsem jednoho z nich poznal. Hezoun s dlouhejma řasama. Novej šéf oddělení pro vyšetřování organizovanýho zločinu. Když mě ti chlapi zahlídli, najednou zmlkli. A mně došlo proč. Všichni do jednoho byli policajti, policajti, který ucejtili lumpa. Situace to byla ošidná. Starocha jsem se sice nezeptal, ale samotnýho mě napadlo, že Truls Berntsen bude pravděpodobně tím spojencem u policie, kterýho si měla Isabelle Skøyenová podle starochovy rady obstarat.

„Ano?“ otázal se muž s dlouhejma řasama. Byl taky pěkně namakanej. Na břicho měl úplnej pekáč buchet. Ještě pořád jsem mohl vycouvat a vyhledat Berntseny později. Proto nevím, proč jsem udělal to, co jsem udělal.

„Nesu vzkaz pro Trulse Berntseny,“ pronesl jsem nahlas a zřetelně.

Ostatní se otočili k jednomu chlápťovi, kterej odložil plechovku s pivem a kolíbavě došel na nohou do O ke mně. Zastavil se, až když byl tak těsně u mě, že nás ostatní nemohli slyšet. Měl světlý vlasy a mohutnej předkus – spodní čelist mu trčela jako zkříženej šuplík. Z prasečích očí mu svítila nenávisťná podezíravost. Kdyby byl domácí zvíře, nechali by ho majitelé z čistě esteticejch důvodů určitě uspat.

„Nevím, kdo jsi,“ zašeptal, „ale dokážu to odhadnout a nechci, kurva, abyste za mnou takhle chodili. Jasný?“

„Jasný.“

„Tak to rychle vyklop.“

Sdělel jsem mu místo a čas setkání. A to, že Odin upozorňoval, že se dostaví s celým gangem.

„Nic jinýho si asi ani netroufne,“ podotkl Berntsen a zachrochtal.

„Dostali jsme echo, že jim právě dorazila hromada háčka,“ pokračoval jsem. Chlapi na terase se dál věnovali pití piva, ale já jsem si všimnul, že šéf oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu k nám vrhá pohledy. Mluvil jsem tiše a soustředil jsem se na to, abych na nic nezapomněl. „Je uložený v klubu v Alnabru, ale za pár dní má jít pryč.“

„To vypadá na několik zatčení a následnou drobnou razii,“ zachrochtal Berntsen znovu a teprve teď jsem pochopil, že to měl bejt smích.

„To je všechno,“ ukončil jsem to a obrátil se k odchodu.

Ušel jsem jen několik metrů, když vtom jsem za sebou zaslechnul volání. Nepotřeboval jsem se otáčet, abych věděl, kdo to je. Poznal jsem mu to okamžitě v pohledu. Přece jenom je to moje specialita. Došel ke mně a já se zastavil.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Gusto.“ Odhrnul jsem si vlasy z čela, aby mi bylo líp vidět do očí. „A vy?“

Na vteřinu se na mě užasle zadíval, jako by to byla složitá otázka. Pak s pousmáním odpověděl: „Mikael.“

„Nazdárek, Mikaeli. Kam chodíte cvičit?“

Odkašlal si. „Co tady děláš?“

„Jak jsem povídal. Přinesl jsem vzkaz panu Berntsenovi. Nemohl bych se napít vašeho piva?“

Jako by se ty zvláštní bílé fleky v jeho tváři najednou rozzářily. Když znova promluvil, měl hlas sevřenej vztekem. „Jestli jsi vyřídil, cos měl, koukej vypadnout.“

Střetl jsem se s jeho pohledem. Vzteklej pohled v zelených očích. Mikael Bellman byl tak krásnej, až jsem měl chuť položit mu ruku na prsa. Vnímat pod špičkama prstů sluncem prohrátou zpocenou kůži. Vnímat svaly, který by se automaticky napnuly v šoku z toho, co jsem si to sakra dovolil. Bradavku, která by ztuhla, když bych ji sevřel mezi palcem a ukazovákem. Tu báječnou bolest, když by mě uhodil ve snaze zachránit svůj dobrý jméno i pověst. Mikael Bellman. Pociťil jsem chtíč. Vlastní svineckej chtíč.

„Na viděnou,“ rozloučil jsem se.

Ještě ten den navečer mi to došlo. Jak mám dokázat provést to, cos podle mýho odhadu ty nikdy nedokázal. Protože kdybys to dokázal, tak bys mě asi neposlal k vodě, nebo jo? Jak bych mohl bejt celej. Jak bych se měl stát člověkem. Jak bych se měl stát milionářem.

Kapitola 20

Slunce se ve fjordu třpytilo tak intenzivně, až Harry musel přes své dámské sluneční brýle mžourat.

V osloské zátocce Bjørvika nejenže probíhal facelift obličejů, město také dostalo silikonové ňadro v podobě nové obytné čtvrti trčící do fjordu v místech, která bývala dříve plochá a nudná. Ten silikonový zázrak získal název Tjuvholmen, Zlodějský ostrov, a vypadal draze. Drahé byty s drahým výhledem na fjord, drahé kotviště pro lodě, malé drahé módní butiky, kde měli od každého oděvu jenom jeden kousek, galerie, ve kterých parketová podlaha vyrobená ze dřeva pocházejícího z džungle, o níž jste nikdy neslyšeli, poutala ještě větší pozornost než umění na stěnách. Bradavka na nejzazší výspě se nazývala Sjømagasinet a nejednalo se o žádný námořní magazín, nýbrž o exkluzivní restauraci s cenami takového kalibru, že Oslo díky nim předběhlo Tokio v soutěži o nejdražší město na světě.

Harry vešel dovnitř, kde ho přátelsky uvítal vrchní.

„Hledám Isabelle Skøyenovou,“ sdělil mu Harry a nahlížel do lokálu. Bylo tu narváno a živo.

„Víte, na jaké jméno je objednaný stůl?“ zeptal se vrchní s pousmáním, které Harrymu napovědělo, že všechny stoly tu jsou předem rezervované.

Žena, jež zvedla sluchátko, když Harry zavolal na radnici na odbor pro sociální problematiku, mu byla v prvním kole ochotná sdělit jenom to, že Isabelle Skøyenová právě odešla na oběd. Jenže když Harry opáčil, že právě kvůli tomu volá, protože na ni čeká v Continentalu, ze sekretářky s lehkým úžasem vypadlo, že oběd je přece v Sjømagasinet!

„Ne,“ odpověděl Harry vrchnímu. „Můžu se po ní jít podívat?“

Vrchní zaváhal. Prohlížel si Harryho oblek.

„V pořádku,“ prohlásil Harry. „Už ji vidím.“

Proklusl kolem vrchního, ještě než padl konečný rozsudek.

Jak její tvář, tak držení těla poznal podle fotografií z internetu. Stála u baru čelem do jídelního sálu a opírala se lokty o pult. Pravděpodobně jenom čekala na hosty, s nimiž měla poobědvat, ale spíš to vypadalo, jako by se předváděla na jevišti. A když se Harry rozhlédl po mužích u stolů, došlo mu, že platí patrně obojí. Její hrubý, téměř maskulinní obličej byl uprostřed rozpolcen ostrým zobanem. Přesto se Isabelle Skøyenová vyznačovala jistou konvenční krásou toho typu, jaký ostatní ženy s oblibou označují za elegantní. Oči měla nalíčené tak, až působily dojmem, že má kolem studených modrých duhovek, jež jí dodávaly lovecký pohled vlka, věnec hvězdiček. Proto její vlasy představovaly téměř komický kontrast: blondátá hříva natočená do roztomilých vln po obou stranách jejího mužského obličej. Měla však tělo, které přitahovalo pohledy.

Byla velice vysoká, atletické postavy, se širokými rameny i boky. Přiléhavé černé kalhoty zdůrazňovaly její mohutná a svalnatá stehna. Harry konstatoval, že prsa si buď koupila, zvedá jí je mimořádně rafinovaná podprsenka, anebo jsou prostě a zkrátka impozantní. Google mu prozradil, že chová koně na statku v Rygge, je dvakrát rozvedená, jejím druhým manželem byl finančník, který čtyřikrát zbohatl a třikrát zbankrotoval, že se účastnila střeleckého mistrovství Norska, že daruje krev, že se dostala do potíží, protože údajně vykopla jednoho stranického spolupracovníka za to, že „byl slaboch“, a že více než ochotně pózuje fotografům na filmových a divadelních premiérách. Krátce řečeno: pořádný kus ženské.

Harry vešel do jejího zorného pole, a přestože už byl v polovině cesty, stále ho

nespouštěla z očí. Jako člověk, který považuje za své přirozené právo se dívat. Harry došel až k ní, přitom mu bylo naprosto jasné, že má v zádech nejméně deset pohledů.

„Vy jste Isabelle Skøyenová,“ uvedl se.

Žena se zatvářila, jako by ho chtěla jednoslabičně odbýt, ale rozmyslela si to a naklonila hlavu ke straně. „To je pro tyhlety předražené osloské restaurace typické, vidíte? Každý je tady někdo. Takže...“ Protáhla písmeno „e“ a přitom si Harryho pomalu prohlížela od hlavy až k patě. „Kdo jste vy?“

„Harry Hole.“

„Jste mi nějak povědomý. Nebyl jste v televizi?“

„Před mnoha lety. Před tímhle,“ ukázal na jizvu na tváři.

„Ach ano, vy jste ten policista, co dostal toho sériového vraha, že?“

Harry se teď mohl vydat dvěma cestami. Vybral si tu klikatější.

„Byl jsem.“

„A co děláte teď?“ zeptala se bez zájmu a přes jeho rameno upřela pohled směrem ke dveřím. Semkla červeně namalované rty a několikrát doširoka rozevřela oči. Zahřívání. To musí být důležitý oběd.

„Teď dělám do konfekce a bot,“ odpověděl Harry.

„Vidím. Pěkný oblek.“

„Pěkné boty. Rick Owens?“

Zadívala se na něj, jako by ho teprve teď pořádně zaznamenala. Chystala se něco říct, avšak pohledem zachytila pohyb za ním. „Právě mi dorazila společnost k obědu. Možná se ještě někdy uvidíme, Harry.“

„Hm. Doufal jsem, že bychom si spolu mohli trochu popovídat právě teď.“

Zasmála se a předklonila se. „Oceňuju iniciativu, Harry. Ale je právě poledne, já jsem úplně střízlivá a mám domluvený oběd s někým jiným. Pěkný den.“

Na klapajících podpatcích se vzdálila.

„Byl Gusto Hanssen váš milenec?“

Harry to pronesl tiše a Isabelle Skøyenová už od něj byla na tři metry. Přesto strnula, jako by zvolil frekvenci, která se jí přes klapot podpatků, šum hlasů a broukání Diany Krallové v pozadí provrtala přímo do bubínku.

Otočila se.

„Volala jste mu čtyřikrát během jednoho večera, poslední telefonát se uskutečnil čtyři minuty po půl druhé.“ Harry se usadil na barovou stoličku. Isabelle Skøyenová se k němu ty tři metry vrátila. Tyčila se nad ním. Harry si vybavil Červenou karkulku a vlka. A za Červenou karkulku tady nebyla Isabelle.

„Co chcete, hošánku?“ zeptala se.

„Chci vědět všechno, co je vám známo o Gustu Hanssenovi.“

Nosní dírky jejího ostrého zobanu se pohybovaly a majestátní prsy se jí dmuly. Harry viděl, že má v pleti velké černé póry, takové jako rastr v komiksu.

„Protože se v tomhle městě řadím k těm několika málo lidem, kteří se snaží udržet narkomany naživu, patřím taky k těm několika málo, kteří si Gustu Hanssena pamatují. Ztratili jsme ho, což je smutné. Ty telefonáty se uskutečnily proto, že jsem si jeho číslo uložila do mobilu, když jsme ho jednou přizvali na zasedání výboru RUNO. Měl podobné jméno jako jeden můj dobrý přítel a já se občas přetuknu. To se stává.“

„Kdy jste se s ním viděla naposledy?“

„Poslyšte, Harry Hole,“ zasyčela tiše s důrazem na Hole a sklonila obličej ještě blíže k jeho tváři. „Pokud jsem vás správně pochopila, nejste policista, ale chlápek, který dělá do konfekce

a bot. Nevidím jediný důvod, proč bych se s vámi měla bavit.“

„Třeba proto,“ spustil Harry a opřel se zády o pult, „že já mám děsnou chuť si s někým povídat. A když si nebudu povídat s vámi, popovídám si s nějakým novinářem. A ti vždycky moc rádi mluví o skandálech známých osobností a tak.“

„Známých osobností?“ odtušila a nasadila oslnivý úsměv, který nebyl určen Harrymu, nýbrž muži v obleku, jenž stál vedle vrchního a prsty na ni mával. „Já jsem obyčejná tajemnice, Harry, kvůli jedné nebo dvěma fotkám v novinách ještě člověk není známá osobnost. Jen se podívejte, jak rychle se zapomnělo na vás.“

„Myslím, že tisk vás považuje za vycházející hvězdu.“

„Vážně? Možná, ale i ten nejhorší bulvár potřebuje něco konkrétního, a vy nemáte nic. Číslo vytočené omylem...“

„... to se stává. Ovšem naproti tomu se nestává...“ Harry se nadechl. Isabelle Skøyenová uhodila hřebík na hlavičku, nemá nic. A co tím pádem pohledává na té klikatější cestě? „... že by se krev skupiny AB minus zcela náhodou objevila v jednom případě vraždy na dvou místech. Tuhle krevní skupinu mají dva lidi ze sta. Jestliže tedy analýza ze soudního ukáže, že krev pod Gustovým nehtem patří k téhle skupině, a v novinách bude stát, že vy takovou krevní skupinu máte, nemůže si starý vyšetřovatel nedat dvě a dvě dohromady. Potřebuju k tomu jediné – požádat o provedení analýzy DNA, abychom se stoprocentní jistotou věděli, do koho Gusto těsně před smrtí zaťal drápy. Zní to jako víc než průměrně zajímavý novinový titulek, paní Skøyenová?“

Tajemnice zběsile mrkala, jako by jí oční víčka měla rozpohybovat pusu.

„Povězte mi, není támhleto korunní princ sociální demokracie?“ zeptal se jí Harry a zamžoural. „Jak on se to jenom jmenuje?“

„Můžeme si promluvit,“ pronesla Isabelle Skøyenová. „Později. Ale v tom případě mi slíbíte, že si to necháte pro sebe.“

„Kdy a kde?“

„Dejte mi svoje telefonní číslo, po práci vám zavolám.“

Venku se fjord leskl stále stejně zuřivě. Harry si nasadil sluneční brýle a zapálil si cigaretu, aby tím oslavil úspěšně provedený bluf. Posadil se na okraj nábřeží, vychutnával si každý šluk, odmítal si připustit touhu, která tu přece jen byla přítomná, a soustředil se na nesmyslně drahé hračky, jež tu měla zakotvené nejbohatší dělnická třída na světě. Pak cigaretu típl, odplívl si do fjordu a byl připravený na další návštěvu ze seznamu.

Harry potvrdil recepční v Onkologickém ústavu, že má domluvenou schůzku, a žena mu podala formulář. Harry do něj vyplnil jméno a telefonní číslo, políčko „firma“ však nechal prázdné.

„Soukromá návštěva?“

Harry zavrtěl hlavou. Věděl, že tohle je u dobrých recepčních profesionální deformace: získávají si přehled, sbírají informace o příchozích i odchozích i o lidech, kteří tu pracují. Kdyby jako kriminalista pátral po soukromé informaci z nějakého pracoviště, promluvil by si ze všeho nejdřív s recepční.

Žena ho poslala do kanceláře na konci chodby a ukázala mu, kde to je. Cestou míjel zavřené dveře se skleněnými okénky. Za nimi se ukrývaly velké místnosti, v nichž se nacházeli lidé v bílých pláštích, stoly se skleněnými baňkami a s držáky na zkumavky a ocelové skříně s velkými visacími zámky, nad jejichž obsahem, jak Harry odhadoval, by každý feták zajásal.

Na konci chodby se Harry zastavil před zavřenými dveřmi a pro jistotu si nejdříve přečetl

jmenovku *Stig Nybakk* a teprve poté zaklepal. Stihl zaklepat jenom jednou a zevnitř se už ozvalo znělé: „Dále!“

Stig Nybakk stál za psacím stolem s telefonním sluchátkem u ucha, avšak gestem Harrymu naznačil, že má jít dál, a ukázal na židli. Po třech „ano“, dvou „ne“, jednom „krucifix“ a srdečném zasmání zavěsil a upřel na Harryho, který se ze starého zvyku rozvalil na židli s nohama vytrčenýma vpřed, živé oči.

„Harry Hole. Vy si mě nejspíš nepamatujete, ale já si pamatuju vás.“

„Zatknul jsem tolik lidí,“ podotkl Harry.

Opět srdečný smích.

„Chodili jsme spolu na Oppsalu do školy, byl jsem o pár ročníků níž.“

„Mladší si vždycky pamatují ty starší.“

„Na tom něco bude. Ale abych byl upřímný, nepamatuju si vás ze školy. Byl jste v televizi a mně pak někdo vyprávěl, že jste chodil na Oppsal, že jste kamarádil s Dřevákem.“

„Hm.“ Harry se zahleděl na špičky bot, jako by tím chtěl naznačit, že nemá zájem rýpat se v soukromých záležitostech.

„A nakonec jste skončil jako kriminalista, který vyšetřuje vraždy? Na jaké vraždě děláte teď?“

„Teď,“ začal Harry větu tak, aby se co možná nejvíce držel pravdy, „vyšetřuju vraždu v drogovém prostředí. Podařilo se vám prozkoumat tu látku, kterou jsem vám sem poslal?“

„Ano.“ Nybakk opět zvedl telefonní sluchátko, vyťukal číslo a během čekání se zuřivě drbal na zátylku. „Martine, mohl bys ke mně přijít? Ano, jde o ten vzorek.“

Nybakk zavěsil, načež se na tři vteřiny rozhostilo ticho. Usmíval se, avšak Harry věděl, že mu mozek šrotuje ve snaze nalézt téma na vyplnění odmlky. Harry neřikal nic. Nybakk si odkašlal. „Bydlel jste v tom žlutém domě u štěrkového hřiště. Já jsem vyrůstal v červeném domě nahoře na kopci. Rodina Nybakkových, vzpomínáte?“

„Jistě,“ zalhal Harry a opět konstatoval, jak málo si toho z dětství pamatuje.

„Vlastníte ten dům ještě?“

Harry si přehodil nohy. Věděl, že se mu nepodaří tenhle zápas odpískat, dokud nepřijde onen Martin. „Můj otec zemřel před třemi roky. Prodej se trochu vlekl, ale...“

„Duchové.“

„Pardon?“

„Jde o to, že se musí vyběsnit, než člověk dům prodá, že ano. Moje matka zemřela loni, ale dům dodneška zeje prázdnotou. Jste ženatý, máte děti?“

Harry zavrtěl hlavou a odkopl míč na druhou polovinu hřiště. „Ale vy jste ženatý, jak vidím.“

„Cože?“

„Máte prsten.“ Harry pokývl k Nybakkově ruce. „Měl jsem úplně stejný.“

Nybakk zvedl ruku s prstenem a usmál se. „Měl? Jste rozvedený?“

Harry v duchu zaklel. Proč spolu musí lidi za každou cenu mluvit? Rozvedený? Jasně že je rozvedený. Odloučený od té, kterou miloval. Od těch, které miloval. Odkašlal si.

„Á, tady jsi,“ prohlásil Nybakk.

Harry se otočil. Ve dveřích stála zkrivená postava v laboratorním plášti a nasupeně na něj hleděla. Do bledého, téměř bílého vysokého čela spadala muži dlouhá černá ofina. Oči měl v lebce posazené hluboko. Harry ho vůbec neslyšel vejít.

„Tohle je Martin Pran, jeden z našich nejlepších vědců,“ představil muže Nybakk.

Tohle je, pomyslel si Harry, zvoník od Matky Boží.

„Tak co, Martine?“ oslovil kolegu Nybakk.

„To, čemu říkáte violin, není heroin, nýbrž látka, která se podobá levorfanolu.“
Harry si poznamenal ten název. „A to je co?“
„Taková opioidová atomovka,“ vložil se do toho Nybakk. „Extrémně silné analgetikum. Šestkrát až osmkrát silnější než morfin. Třikrát silnější než heroin.“
„Vážně?“
„Vážně,“ přikývl Nybakk. „A jeho účinek trvá dvojnásobně dlouhou dobu než u morfinu. Osm až čtrnáct hodin. Jestliže spolknete pouhé tři miligramy levorfanolu, mluvíme o plné narkóze. Při injekční aplikaci stačí polovina.“
„Hm. To zní dost nebezpečně.“
„Ne tak strašně nebezpečně, jak by se člověk asi mohl domnívat. Přiměřené dávky čistých polosyntetických opioidů, jako je heroin, vám nezničí tělo přímo. Životní standard vám poškodí především závislost.“
„Aha? Narkomani závislí na heroinu přece padají v tomhle městě jako mouchy...“
„To ano, ale hlavně ze dvou důvodů. Za prvé se heroin řeže jinými látkami, a kvůli tomu se mění v čirý jed. Jestliže například smícháte heroin s kokainem...“
„Speedball,“ podotkl Harry. „John Belushi.“
„Pokoj jeho duši. Druhou obvyklou příčinou úmrtí je to, že heroin ochromuje dýchání. Jestliže si aplikujete příliš velkou dávku, prostě přestanete dýchat. A s tím, jak se vám zvyšuje úroveň tolerance téhle látky, si jí aplikujete stále víc a víc. Na levorfanolu je ale zajímavé to, že dýchání neochromuje zdaleka v takové míře. Je to tak, Martine?“
Zvoník přikývl, aniž pozvedl zrak.
„Hm,“ pokýval Harry a zahleděl se na Prana. „Silnější než heroin, delší účinnost, a navíc nižší riziko předávkování. To zní jako feťácký matroš snů.“
„Závislost,“ zamumlal zvoník. „A cena.“
„Pardon?“
„Vidíme to na pacientech,“ vzdychl Nybakk. „Závislost se vyvine takhle.“ Luskl prsty.
„Jenže u pacientů trpících rakovinou je nějaká závislost zcela vedlejší. Dáváme jim určité typy analgetik a zvyšujeme jim dávky podle plánu. Cílem je bolesti předcházet, ne jí být v patách. A levorfanol je drahý na výrobu i na dovoz. Možná právě z toho důvodu ho nevidáme na ulicích.“
„Tohle není levorfanol.“
Harry s Nybakkem se otočili k Martinu Pranovi.
„Je to modifikovaná látka.“ Pran pozvedl hlavu. A Harry si pomyslel, že mu pohled září, jako by mu kdosi právě uvnitř rozsvítil světlo.
„Jak modifikovaná?“ zeptal se Nybakk.
„Bude chvíli trvat, než to zjistím, ale v každém případě to vypadá, že je jedna molekula chlóru vyměněna za molekulu fluóru. Nebyl bych si tak jistý tím, že je výroba drahá.“
„No ne?“ podivil se Nybakk nedůvěřivě. „Takže by to byl Dreser?“
„Možná,“ odvětil Pran s téměř neznatelným pousmáním.
„Kristepane!“ vykřikl Nybakk a nadšeně se oběma rukama drbal na zátylku. „V tom případě tu máme dílo génia. Nebo mimořádného šťastlivce.“
„Obávám se, že jsem trochu mimo, pánové,“ vložil se do hovoru Harry.
„Ach, omlouvám se,“ prohlásil Nybakk. „Heinrich Dreser. Vynalezl v roce 1897 aspirin. Pak ho pár dnů porůznu modifikoval. K tomu není zapotřebí mnoho, jedna molekula sem, jedna molekula tam a šup! Najednou se látka v lidském těle váže na jiné receptory. Za jedenáct dní objevil Dreser novou látku. Až do roku 1913 se prodávala jako lék na kašel.“
„A ta látka bylo co?“

„Její název měl patrně odkazovat na hrdinku...“

„Heroin,“ dodal Harry.

„Správně.“

„Co ta glazura?“ obrátil se Harry s dotazem k Pranovi.

„Říká se tomu potahová vrstva,“ podotkl zvoník kysele. „Co je s ní?“ Tvář měl otočenou k Harrymu, avšak pohled odvrácený ke stěně. Jako zvíře, které hledá únikovou cestu, pomyslel si Harry. Nebo jako zvíře, které nehodlá bojovat o svou pozici ve stádě, a tak se vyhýbá pohledu na konkurenta, jenž mu hledí přímo do očí. Nebo zkrátka jako nadprůměrně ostýchavý člověk. Harryho pozornost však upoutalo ještě něco jiného, něco na způsobu, jakým muž stál, jako by byl celý křivý.

„No,“ spustil Harry, „na kriminalisticko-technickém oddělení byli toho názoru, že ty hnědé úlomky ve violinu je nadrcená glazura z tablet. A že tahle glazura odpovídá... ehm, potahové vrstvě, kterou používáte na metadonové tablety vyráběné tady v Onkologickém ústavu.“

„No a?“ opáčil Pran rychle.

„Je možné, že by violin vyráběl v Norsku někdo, kdo má přístup k vašim metadonovým tabletám?“

Stig Nybakk a Martin Pran se na sebe zahleděli.

„Dodáváme metadonové tablety i do jiných nemocnic, takže k nim má přístup víc lidí,“ odpověděl Nybakk. „Ale violin, to je chemie na vysoké úrovni.“ Vyfoukl ústy vzduch, až mu rty zavibrovaly. „Co ty na to, Martine? Máme mezi norskými vědci takovou kapacitu, která by dokázala vynalézt podobnou látku?“

Pran zavrtěl hlavou.

„Co jestli měl dotýčný štěstí?“ zkusil to Harry.

Pran pokrčil rameny. „Samozřejmě je možné, že Brahms měl štěstí, když psal *Německé rekviem*.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Ani Nybakk se netvářil, že by k tomu měl co dodat.

„Hm,“ pronesl Harry a vstal.

„Doufám, že vám to pomohlo.“ Nybakk mu přes psací stůl podal ruku. „A pozdravujte Dřeváka. Asi pořád pracuje jako noční hlídač u Hafslund Energi a má pod palcem elektrické spínače pro celé město?“

„Tak nějak.“

„Copak nemá rád denní světlo?“

„Nemá rád firmol.“

Nybakk se nejistě usmál.

Cestou ven se Harry dvakrát zastavil. Jednou proto, aby nahlédl do prázdné laboratoře, kde už bylo pro dnešek zhasnuto. Podruhé před dveřmi se jmenovkou Martin Pran. Vycházelo zpod nich světlo. Harry opatrně stiskl kliku. Bylo zamčeno.

Když Harry nasedl do auta z půjčovny, ze všeho nejdřív si zkontroloval mobil. Měl dvě zmeškaná volání od Beáty Lønnové, ale Isabelle Skøyenová se mu zatím neozvala. Už u Ullevålského stadionu mu došlo, jak mizerně si naplánoval cestu z města. Lidé s nejkratší pracovní dobou na světě právě mířili domů. Dojet na Karihaugen mu trvalo padesát minut.

Sergej seděl v autě a bubnoval do volantu. Teoreticky se jeho pracoviště nacházelo na správném místě, kde by se ho neměla dotknout dopravní špička, ale když měl večerní směnu, vždycky se cestou z města přece jen zasekl v zácpě. Auta se jako vlažná láva sunula směrem ke Karihaugenu. Vygoogloval si toho policajta. Vyhledal si o něm staré novinové články. Případy

vražd. Dotyčný dopadl sériového vraha v Austrálii. Sergej si tuto informaci zapamatoval, protože předtím dopoledne sledoval na Animal Planet pořad o Austrálii, který pojednával o inteligenci krokodýlů v Northern Territory, o tom, jak se naučili přebírat zvyky své kořisti. Jestliže někdo kempoval v buši, obvykle chodíval ráno po probuzení po cestičce vedoucí podél billabongu pro vodu. Na cestičce byl před krokodýlem v bezpečí – ten totiž ležel ve vodě a hleděl na něj. Jestliže dotyčný přenocoval na stejném místě i další noc, následujícího rána se vše zopakovalo. Pokud tam přenocoval třetí noc, ráno z cestičky krokodýla nezahlédl. Do chvíle, než zapraskalo v křoví na druhé straně cestičky a krokodýl ho stáhl do vody.

Na snímcích kolujících po internetu se policista tvářil spíš nevraživě. Jako by se nerad fotografoval. Nebo jako by neměl rád, když se na něj někdo dívá.

Zazvonil telefon. Volal Andrej. Šel rovnou k věci.

„Bydlí v hotelu Leon.“

Andrejův jihosibiřský dialekt byl vlastně chrčivý, staccatovitý, avšak Andrej dokázal mluvit tak, že jeho hlas zněl měkce a plynule. Zopakoval Sergejovi adresu dvakrát, pomalu a zřetelně, a Sergej si ji vtiskl do paměti.

„Fajn,“ pronesl Sergej a snažil se projevovat nadšení. „Zeptám se, v jakém pokoji bydlí. A pokud to nebude na konci chodby, počkám právě tam. Aby až vyjde z pokoje a půjde ke schodům nebo k výtahu, musel kráčet zády ke mně.“

„Ne, Sergeji.“

„Že ne?“

„V hotelu ne. Bude připravený na to, že do Leonu přijdeme.“

Sergej sebou trhl. „Připravený?“

Přejel do vedlejšího pruhu a zařadil se za vůz z půjčovny. Andrej mu zatím vysvětloval, že policista kontaktoval dva jejich dealery a pozval *atamana* do Leonu. Takže to na hony zavání pastí. A *ataman* vydal jasný rozkaz, že Sergej musí tu práci provést jinde.

„Kde?“ chtěl vědět Sergej.

„Počkej si na něj na ulici před hotelem,“ navrhl Andrej.

„Jenže kde to mám provést?“

„To si vyber sám,“ odpověděl Andrej. „Ale moje oblíbené místo se jmenuje v ústraní.“

„V ústraní?“

„Vždycky v ústraní, Sergeji. A ještě něco...“

„Ano?“

„Začíná se blížit k věcem, ke kterým nechceme, aby se přiblížil. To znamená, že to dost spěchá.“

„Co... tím... chceš naznačit?“

„*Ataman* povídal, že si máš nechat dost času, ale nemáš si dávat načas. Do čtyřiaadvaceti hodin je lepší než do osmačtyřiceti hodin. A to je zase lepší než do dvaasedmdesáti hodin. Jasně?“

„Jasně,“ odpověděl Sergej a doufal, že Andrej nezaznamenal, jak přitom polkl.

Když zavěsili, stál Sergej ještě pořád v zácpě. Nikdy v životě se necítil tak osamělý.

Odpolední dopravní špička právě vrcholila a fronta se rozjížděla až před Bergerem těsně u skedsmoské křižovatky. To už Harry seděl v autě hodinu a měl projeté všechny rozhlasové stanice, než v čirém protestu skončil u stanice NRK vysílající klasiku. Za dvacet minut spatřil ceduli označující sjezd na osloské letiště. Během posledních čtyřiaadvaceti hodin tucetkrát vytočil číslo Torda Schultze, avšak telefon nikdo nebral. Schultzův kolega, jehož se Harrymu nakonec podařilo zastihnout u letecké společnosti, prohlásil, že netuší, kde by Tord mohl být, ale že když

zrovna nelétá, zdržuje se obvykle doma. A potvrdil Harrymu, že adresa, kterou našel na netu, souhlasí.

Když se Harry na ukazateli dočetl, že je tu správně, začínalo se už šerit. Projížděl pomalu mezi identickými domky podobajícími se krabicím od bot, rozesetými po obou stranách nově vyasfaltované silnice. K tomu, jaký domek bude Schultzův, se dobral podle sousedních domů, které byly dost osvětlené na to, aby dokázal přečíst domovní čísla na zdech. Dům Torda Schultze se totiž topil v absolutní tmě.

Harry zaparkoval. Vzhlédl. Ze tmy se vynořila stříbrná čárka, letadlo, neslyšné jako dravec. Jeho světla přejela po střechách domů a stroj zmizel za Harrym, hukot za sebou táhl jako nevěsta závoj.

Harry došel ke vstupním dveřím, přiložil tvář ke skleněné výplni a zazvonil. Čekal. Zazvonil znovu. Počkal minutu.

Potom výplň vyrazil.

Strčil dovnitř ruku, našel dveřní zámek a otevřel si.

V chodbě překročil střepy a pokračoval do obývacího pokoje.

Jako první ho zarazila ta tma, to, že tu bylo temněji, než by mělo být i v neosvětlené místnosti. Došlo mu, že jsou zatažené závěsy. Silné zatemňovací závěsy toho typu, jaký se používal ve vojenských ubikacích ve Finnmarce, aby dovnitř nesvítilo půlnoční slunce.

Za druhé ho zarazil pocit, že tu není sám. A protože mu zkušenosti napovídaly, že takové pocity jsou téměř vždy výsledkem zcela konkrétních smyslových vjemů, soustředil se na to, o jaké smyslové vjemy může jít, a snažil se potlačit nanejvýš přirozenou reakci: zvýšení pulzu a nutkání vycouvat stejnou cestou, kterou přišel. Naslouchal, avšak slyšel jen hodiny, které kdesi tikaly, pravděpodobně v nějakém sousedním pokoji. Začichal. Byl tu cítit jakýsi nasládlý pach a zatuchlina, avšak ještě něco jiného, cosi vzdáleného, a přesto známého. Harry zavřel oči. Zpravidla je dokázal zaznamenat před jejich příchodem. Během let si osvojit myšlenkové strategie, díky nimž je uměl vytěsnit. Jenže teď ho přízraky přepadly, než stihl zatlouct dveře. Bylo to tu cítit jako na místě činu.

Otevřel oči a oslepilo ho světlo, jež sem dopadlo střešními okny otevřeného patra na spaní, které měl před sebou. Mihlo se po podlaze obýváku. Pak se ozval řev letounu a v následující vteřině se místnost opět ponořila do tmy. Harry už to však zahlédl. Už nedokázal snížit svou tepovou frekvenci a ovládnout nutkání vycouvat.

Brouk. *Žuk*. Houpal se mu ve vzduchu přímo před obličejem.

Kapitola 21

Obličej mrtvolý byl znetvořený.

Harry rozsvítil světlo v obývacím pokoji a shlížel na mrtvého muže.

Mrtvý měl pravé ucho přibité hřebíkem k parketové podlaze a v obličejí mu zelo šest černých krvavých kráterů. Harry nepotřeboval hledat vražednou zbraň, visela ve výši jeho hlavy přímo před ním. Cihla připevněná na konci provazu přehozeného přes stropní trám. Trčelo z ní šest zakrvácených hřebíků.

Harry se posadil na bobek a zvedl paži mrtvého. Mužovo tělo bylo studené a navzdory tomu, že v místnosti panovalo teplo, u něj už nastoupil *rigor mortis*. Totéž platilo pro *livor mortis* – kombinace zemské přitažlivosti a absence krevního tlaku způsobila, že se krev shromáždila v nejnižších bodech těla a dodala spodní části paže lehounce načervenalou barvu. Muž bude mrtvý nejméně dvanáct hodin, odhadl Harry. Bílou vyžehlenou košili měl dotýčný vykasanou, proto mu byl vidět kousek kůže na břiše. Ta zatím nevykazovala onu zelenou barvu naznačující, že tělo už začaly rozežírat bakterie, ty se do hodování pouštěly zpravidla teprve po osmačtyřiceti hodinách a pak se šířily ze žaludku dále do těla.

Kromě košile měl muž na sobě povolenou kravatu, černé kalhoty od obleku a čerstvě vyčištěné boty. Jako by přišel rovnou z pohřbu nebo ze zaměstnání, kde platí dress code, pomyslel si Harry.

Vytáhl telefon a zauvažoval, jestli má zavolat na operační středisko, anebo rovnou na oddělení vražd. Vytočil číslo operačního střediska, mezitím se rozhlížel. Nikde neviděl žádné známky vloupání a v místnosti také nebyly patrné stopy zápasu. S výjimkou oné cihly a mrtvolý tu nebyly patrné stopy ničeho. Harry věděl, že až dorazí výjezdová skupina techniků, také nic nenajde. Žádné otisky prstů, žádné otisky bot, žádný materiál pro testy DNA. Vyšetřovatelé tak uvážnou na mrtvém bodě – nikdo ze sousedů nic neviděl, žádná bezpečnostní kamera na benzinových stanicích v okolí nezachytila neznámé tváře, ve výpisech hovorů ze Schultzova čísla se nenajdou žádné podezřelé telefonáty, ať už příchozí, nebo odchozí. Prostě nic. Harry čekal, až telefon někdo zvedne, a mezitím se vypravil do kuchyně. Ze starého zvyku kráčel opatrně a dbal na to, aby se ničeho nedotkl. Pohled mu padl na kuchyňský stůl a talířek, na němž ležel nakousaný krajíc chleba se šunkovým salámem. Přes opěradlo židle viselo sako patřící ke kalhotám, které měl mrtvý na sobě. Harry prohledal kapsy saka a našel v nich čtyři sta korun, visačku, jízdenku na vlak a služební průkaz letecké společnosti. Tord Schultz. Profesionálně se usmívající obličej na snímku se podobal zbytkům obličejí, které Harry viděl v obývacím pokoji.

„Operační středisko.“

„Mám tady mrtvolu. Adresa je...“

Harrymu padl pohled na visačku.

„Ano?“

Bylo mu na ní něco povědomého.

„Haló?“

Harry visačku zvedl. Nahoře velkými písmeny stálo POLICEJNÍ OBVOD OSLO. Pod tím TORD SCHULTZ a datum. Schultz před třemi dny navštívil nějakou služebnu v osloském policejním obvodu. A teď je tedy mrtvý.

„Haló?“

Harry zavěsil.

Posadil se.

Přemýšlel.

Hodinu a půl věnoval prohlídce domu. Potom otřel všechna místa, na nichž mohl zanechat otisky prstů, a odstranil igelitový sáček, který si gumou na zavařovací sklenice připevnil kolem hlavy, aby po sobě nikde nezanechal vlasy. Platilo stále pravidlo, že všichni vyšetřovatelé vražd a ostatní policisté, kteří by se mohli někdy vyskytnout na nějakém místě činu, mají v databázi uložené otisky prstů a DNA. Kdyby tu něco zanechal, zjistila by policie do pěti minut, že tu byl. Výsledkem domovní prohlídky byly tři pytlíčky kokainu a čtyři lahve s něčím, co odhadoval na pašovaný alkohol. Jinak tu bylo přesně to, co předpokládal: nic.

Vyšel ven, nasedl do auta a odjel.

Osloský policejní obvod.

Kurva, kurva.

Dojel do centra, zaparkoval auto, ale zůstal sedět a zíral čelním sklem ven. Potom vytočil Beátino číslo.

„Ahoj Harry.“

„Mám dvě věci. Rád bych tě požádal o službičku. A dal ti anonymní tip, že v tom případě je další mrtvý.“

„Právě jsem se to dozvěděla.“

„Takže vy už to víte?“ užasl Harry. „Té metodě se říká *žuk*. To je rusky ‚brouk‘.“

„O čem to mluvíš?“

„O té cihle.“

„O jaké cihle?“

Harry se nadechl. „O čem mluvíš ty?“

„O Gojkovi Tošićovi.“

„Kdo je to?“

„Ten chlápek, co napadl Olega.“

„No a?“

„Našli ho v cele mrtvého.“

Harry zíral přímo do dvojice světlometů protijedoucího vozu. „Jak...?“

„Vyšetřuje se to. Podle všeho se oběsil.“

„Sám asi ne, zabili i pilota.“

„Cože?“

„Tord Schultz leží mrtvý v obývacím pokoji svého domu v Gardermoen.“

Uplynuly dvě vteřiny, než Beáta odpověděla. „Informuju operační středisko.“

„O. K.“

„Co byla ta druhá věc?“

„Cože?“

„Nepovídal jsi, že mě chceš požádat o službičku?“

„Jo, vlastně.“ Harry vylovil z kapsy visačku. „Potřeboval bych, jestli bys nemohla zkontrolovat knihu návštěv na recepci policejního ředitelství a podívat se, koho Tord Schultz před třemi dny navštívil.“

Opět se rozhostilo ticho.

„Beáto?“

„Ano. Jsi si jistý, že chceš být do tohoto zapletená, Harry?“

„Jsem si jistý, že do tohoto nechceš být zapletená.“

„K čertu s tebou.“

Harry zavěsil.

Auto z půjčovny nechal Harry stát v parkovacím domě v nejspodnější části Kvadratury a vykročil směrem k Leonu. Minul bar, hudba z otevřených dveří v něm vyvolala vzpomínky na ten večer, kdy přiletěl, na zvoucí *Come as You Are* kapely Nirvana. Neuvědomil si, že do otevřených dveří vešel, dokud nezjistil, že v tom dlouhém protáhlém lokálu stojí u barového pultu.

Na barových židličkách se choulili tři hosté, vypadali, jako by se tu už měsíc účastnili pohřební hostiny, kterou nikdo neukončil. Páchlo to tady mrtvolami a křupaly tu kosti. Barman sjel Harryho pohledem typu „koukej si objednat, nebo jdi do hajzlu“, přitom pomalu vytáčil korek z vývrtky. Přes široký krk měl vytetovaná tři velká gotická písmena: EAT.

„Co si dáte?“ zavolal a jen tak tak že dokázal přehlušit Kurta Cobaina, který Harryho vyzýval, aby přišel *jako přítel, jako přítel. Jako starý nepřítel.*

Harry si olízl rty, které mu najednou oschly. Sledoval, jak barmanovy ruce otáčejí vývrtkou. Byla naprosto obyčejná a měla jen několik málo závitů, byla to taková ta vývrtka, která vyžaduje pevnou a cvičenou ruku, ale s níž stačí jenom párkrát otočit, aby pronikla hluboko do korku a lahev se dala otevřít rychle. Tenhle korek byl provrtaný skrz naskrz. Takže to není vinný bar. Co tu tedy podávají? Harry zahlédl vlastní pokřivený odraz v zrcadle za barmanem. Znetvořený obličej. Jenže se tam nezrcadlila jen jeho tvář, nýbrž také obličejové jich všech, všech přízraků. A právě se k nim připojil i Tord Schultz. Harry přejížděl pohledem po lahvích na skleněné polici a jako raketa s infračerveným naváděním našel cíl. Svého starého nepřítele. Jima Beama.

Kurt Cobain hulákal, že nemá zbraň.

Harry si odkašlal. Jenom jednoho panáka.

Přijď tak, jak jsi, a ne, nemám zbraň.

Vyslovil objednávku.

„Cože?“ zakřičel barman a naklonil se vpřed.

„Jednou Jim Beam.“

Nemám zbraň.

„Jednou gin s čím?“

Harry polkl. Cobain zopakoval slovo „*memoria*“. Harry už tuhle písničku slyšel nejmíň stokrát, ale teď mu došlo, že si vždycky myslel, že Cobain zpívá „*the more cosi*“.

Memoria. In memoriam. Kde tohle jenom viděl? Na nějakém náhrobku?

Zahlédl v zrcadle pohyb. V téže chvíli se mu v kapse rozvibroval telefon.

„Gin s čím?“ zakřičel znovu barman a odložil vývrtku na stůl.

Harry vytáhl telefon. Podíval se na displej. R. Hovor přijal.

„Ahoj Ráchel.“

„Harry?“

Další pohyb za jeho zády.

„Slyším jenom randál, Harry. Kde jsi?“

Harry vstal a vydal se rychlým krokem k východu. Nasál zplodinami znečištěný, a přesto svěžejší vzduch venku.

„Co děláš?“ ptala se Ráchel.

„Zrovna přemýšlím, jestli mám jít doprava, nebo doleva. Co ty?“

„Já si jdu lehnout. Jsi střízlivý?“

„Cože?“

„Slyšels mě dobře. A já tě taky slyším. Poznám na tobě, když jsi ve stresu. A znělo to,

jako bys byl někde v baru.“

Harry vytáhl krabičku camelek. Vyklepl jednu cigaretu. Všiml si, že se mu chvějí prsty.
„Jsem rád, že voláš, Ráchel.“

„Harry?“

Zapálil si. „Ano?“

„Hansi Christianovi se podařilo zařídit, aby Olega umístili do vazby na nějakém tajném místě. Je to kdesi v Østlandet, ale nikdo nesmí vědět kde.“

„To není špatné.“

„Je to dobrý člověk, Harry.“

„O tom nepochybuj.“

„Harry?“

„Jsem tu.“

„Co kdybychom zfalšovali důkazy? Co kdybych vzala vinu za tu vraždu na sebe? Pomohl bys mi?“

Harry vtáhl kouř do plic. „Ne.“

„Proč ne?“

Za Harrym se otevřely dveře. Neslyšel však žádné vzdalující se kroky.

„Zavolám ti z hotelu, ano?“

„Tak jo.“

Harry ukončil spojení a bez otočení vkročil do silnice.

Sergej hleděl na muže klusajícího přes silnici.

Vzápětí mu zmizel v Leonu.

Byl tak blízko. Tak blízko. Nejdřív tam v baru a potom tady na ulici.

V dlani ukryté v kapse bundy dál svíral střenku z jeleního paroží. Otevřená čepel mu prořezávala podšívku kapsy. Dvakrát se chystal popojít vpřed, popadnout muže levou rukou za vlasy, přiložit mu ke krku nůž a vykroužit jím půlkruh. Policista byl sice vyšší, než si Sergej představoval, ale to by neměl být problém.

Nic by neměl být problém. S tím, jak mu postupně klesal pulz, cítil, jak se mu vrací klid. Klid, který ztratil, klid, o který ho připravil strach. Opět pocítil, že se těší, těší se na realizaci, na to, že splyne s už odvypráveným příběhem.

Protože tohle bylo to správné místo, ústraní, o němž mluvil Andrej. Sergej totiž zahlédl policistův pohled, když zíral na lahve. Byl to stejný pohled, jaký měl jeho otec po návratu z vězení. Sergej byl krokodýl v billabongu, krokodýl, který ví, že muž půjde tou samou cestičkou, aby si opatřil pití, krokodýl, který ví, že si stačí jen počkat.

Harry ležel v pokoji 301 na posteli, vyfukoval kouř do stropu a naslouchal jejímu hlasu v telefonu.

„Vím, žeš už provedl horší věci, než je manipulace s důkazy,“ říkala právě. „Tak proč ne? Proč ne kvůli člověku, kterého máš rád?“

„Piješ bílé víno,“ podotkl.

„Jak víš, že nepiju červené?“

„Slyším to.“

„No tak mi vysvětli, proč bys mi nepomohl.“

„Musím?“

„Ano, Harry.“

Típl cigaretu do prázdného hrnku od kávy na nočním stolku. „Já, člověk, který porušuje

zákony, a bývalý policista, jsem toho názoru, že zákon něco znamená. Zní to praštěně?“

„Pokračuj.“

„Zákon je plot, který jsme si postavili na okraji propasti. Pokaždé, když někdo zákon poruší, se ten plot trochu poničí. Proto ho musíme opravit. Viník musí pykat.“

„Ne, *někdo* musí pykat. Někdo musí dostat trest, který společnosti ukáže, že vražda je nepřijatelná. Ten plot může opravit jakýkoli obětní beránek.“

„Ty si ten zákon ohýbáš tak, jak se ti to hodí. A to bys neměla, jsi přece právnička.“

„Jsem matka, jako právnička jenom pracuju. Co ty, Harry? Jsi policajt? Tím ses stal? Robotem, otrokem mraveniště a myšlenek, které formuloval někdo jiný? Jsi tam?“

„Hm.“

„Řekneš mi na to něco?“

„No... Proč si myslíš, že jsem přiletěl do Osla?“

Odmlka.

„Harry?“

„Ano?“

„Promiň.“

„Nebreč.“

„Já vím. Promiň.“

„Neomlouvej se.“

„Dobrou noc, Harry. Já...“

„Dobrou noc.“

Harry se probudil. Così zaslechl. Così, co přehlušilo zvuk jeho vlastních kroků běžících po chodbě a zvuk laviny. Pohlédl na hodinky – 01:34. Zlomená záclonová tyč stála opřená o okenní parapet a vrhala stín, který připomínal tulipán. Harry vstal, došel k oknu a shlédl do dvora. Po asfaltu se dál s rachotem kutálel odpadkový koš. Harry přiložil čelo k chladnému sklu.

Kapitola 22

Truls Berntsen kráčet ke vstupu budovy policejního ředitelství. Bylo časně a po ulici Grønlandsleiret se v ranní dopravní špičce šepotavě sunula auta. Červeného plakátu na lípě si všiml těsně předtím, než došel ke dveřím s těmi legračními kulatými okénky. Otočil se proto a začal se poklidně vracet. Míjel přitom frontu aut táhnoucí se Osloskou ulicí směrem k hřbitovu.

Vstoupil na hřbitov, kde bylo jako obvykle v tuto dobu liduprázdno. V každém případě co se živých týkalo. Zastavil se před náhrobkem A. C. Ruda. Nebyly na něm napsané žádné vzkazy, tudíž musí být výplatní den.

Posadil se na bobek a prohrabával se hlínou, až narazil na kámen. Nahmatal hnědou obálku a vytáhl ji. Odolal pokušení ji na místě otevřít a přepočítat její obsah a jenom ji zastrčil do kapsy bundy. Právě se chystal vstát, když vtom ho náhlý pocit, že ho někdo pozoruje, přiměl, aby ještě několik vteřin zůstal sedět na bobku, jako by tu snad rozjímal nad A. C. Rudem a pomíjivostí života nebo nějakou podobnou pitomostí.

„Jen dřepte dál, Berntsene.“

Dopadl na něj stín. A se stínem také chlad, jako by se slunce schovalo za mrakem. Truls Berntsen měl náhle dojem, že se řítí k zemi volným pádem, a zvedl se mu žaludek. Odhalení. Tak takhle k němu tedy dojde.

„Máme pro vás tentokrát jinou práci.“

Truls opět ucítil pevnou půdu pod nohama. Ten hlas. Ten nepatrný přízvuk. Je to on. Truls zašilhal do strany. O dva náhrobky dál spatřil postavu stojící se skloněnou hlavou jako při modlitbě.

„Musíte zjistit, kam ukryli Olega Faukeho. Dívejte se vpřed!“

Truls upřel zrak na náhrobek před sebou.

„Zkoušel jsem to, jenže jeho přesun není nikde zaznamenaný. Rozhodně není na žádném místě, kam bych měl přístup já. A lidi, se kterými jsem mluvil, o něm nic neslyšeli, takže bych odhadoval, že mu dali jiné jméno.“

„Musíte si promluvit s těmi, co něco vědí. S jeho obhájcem. Se Simonsenem.“

„Proč ne s matkou? Ta přece musí...“

„Žádné ženy!“ Ta slova až šlehla, a kdyby byli na hřbitově jiní lidé, nemohli by je přeslechnout. Vzápětí se klidněji ozvalo: „Zkuste jeho obhájce. Jestliže to nepůjde...“

V odmlce, která nastala, zaslechl Truls šumění korun stromů na hřbitově. To náhlé ochlazení musel způsobit právě vítr.

„... pak tady máme chlápka jménem Chris Reddy,“ pokračoval hlas. „Na ulici se mu přezdívá Adidas. Dealuje...“

„Speed. Adidas znamená amfet...“

„Sklapněte, Berntsene. Jenom mě poslouvejte.“

Truls Berntsen sklapl. A poslouchal. Stejně jako sklapl pokaždé, když ho někdo z těch, kteří disponovali podobným hlasem, vyzval, aby byl zticha. Poslouchal, kdykoli mu nařizovali, že má vykydat hnůj. Nařizovali...

Hlas uvedl adresu.

„Doneslo se vám, že se prý Adidas chlubí, že to on zastřelil Gusta Hanssena. Tak si ho předvedete k výslechu. A tam Adidas vyrukuje se skálopevným přiznáním. Nechám na vás, jak si dohodnete detaily, aby bylo jeho prohlášení stoprocentně věrohodné. Ale nejdřív se pokusíte přimět Simonsena, aby promluvil. Jasně?“

„Ano, jenže proč má Adidas...“
„Proč, to vás nemusí nijak zajímat, Berntsene. Vaše jediná otázka má znít ‚Kolik?‘“
Truls polkl. Znovu, a ještě jednou. Kydeh hnůj. Polykej sračky. „Kolik?“
„Tak je to správně. Šedesát tisíc.“
„Sto tisíc.“
Žádná odpověď.
„Haló?“
Bylo však slyšet už jen šepotání aut v ranní špičce.
Truls dál tiše seděl. Zašilhal do strany. Nikdo tam nebyl. Cítil, jak ho slunce opět začalo hřát. A šedesát tisíc je slušná sumička, to jo.

Když Harry v deset dopoledne zabočil před hlavní budovu statku Skøyenových, válela se po kopcích stále mlha. Isabelle Skøyenová stála na schodech a s úsměvem si pošlehávala bičíkem o stehna oblečená v černých jezdeckých kalhotách. Harry se soukal z půjčeného auta a přitom slyšel, jak jí pod podrážkami jezdeckých bot křupe štěrk.

„Dobré ráno, Harry. Co víte o koních?“
Harry přibouchl dveře auta. „Dost jsem na nich prohrál. Napoví vám to něco?“
„Tak vy jste i gambler?“
„I gambler?“
„Trochu jsem si vás proklepla. Vaše hrdinské činy jsou vykoupены různými hříchy. Nebo se zdá, že to si přinejmenším myslí vaši kolegové. Prohrál jste ty peníze v Hongkongu?“
„Na dostihové dráze Happy Valley. Byla to jednorázová záležitost.“
Isabelle Skøyenová vykročila k nízké dřevěné budově natřené načerveno. Harry musel pořádně rázovat, aby jí stačil. „Už jste někdy jel na koni, Harry?“
„Můj dědeček z Åndalsnesu měl dølského klusáka.“
„Takže jste zkušený jezdec.“
„Další jednorázová záležitost. Dědeček tvrdil, že koně nejsou hračky. Povídal, že když někdo jezdí na tažném koni pro zábavu, značí to, že dotyčný postrádá vůči zvířeti respekt.“

Isabelle Skøyenová se zastavila před dřevěným stojanem se dvěma úzkými koženými sedly. „Žádný z mých koní nikdy neviděl a ani neuvidí potah nebo pluh. Než je osedlám, skočte si támhle do chodby...“ ukázala na obytnou budovu, „najdete tam ve skříni vhodné oblečení po mém manželovi. Toho vašeho pěkného obleku by byla škoda, ne?“

Ve skříni v chodbě našel Harry svetr a džíny, které byly dostatečně dlouhé. Exmanžel však musel mít o to menší nohy, protože Harry se nedokázal obout do žádných jeho bot. Nakonec však našel úplně vzadu pár dost použitých armádních tenisek modré barvy.

Když vyšel opět na dvůr, měla už Isabelle Skøyenová osedlané dva koně. Harry dokráčel ke svému autu, otevřel dveře na straně spolujezdce, posadil se, nohy přitom nechal venku, přezul se, přičemž z tenisek předem vytáhl stélky a položil je na podlahu auta, potom z přihrádky v palubní desce vylovil sluneční brýle. „Hotovo.“

„Tohle je Medúza,“ pronesla Isabelle a pohladila tmavého ryzáka po nose. „Je to oldenburská klisna z Dánska, výtečná rasa pro cval. Je jí deset a je vůdkyní stáda. Tohle je Balder, tomu je pět. Je to valach, takže bude Medúzu následovat.“

Podala Harrymu otěže od menšího koně a vyhoupla se na Medúzu.

Harry ji napodobil, vstrčil levou nohu do levého třmenu a vyšvihl se do sedla. Kůň vykročil za Medúzou, aniž počkal na pokyn.

Harry nemluvil tak úplně pravdu, když tvrdil, že na koni seděl jenom jednou, ovšem tohle bylo něco úplně jiného než jezdit na dědečkově pevném korábu. Teď musel vysedávat, a kdykoli

přitiskl kolena k sobě, cítil žebra štíhlého koně i to, jak mu pohrávají svaly. Jakmile Medúza na stezce maličko zrychlila a Balder ji následoval, Harry i na základě té drobné akcelerace pochopil, že má mezi nohama koňskou formuli 1. Na konci pozemku se pustili cestičkou mizící lesem a vzhůru do svahu. V místě, kde se cestička rozdělovala kolem stromu, se Harry pokusil navést Baldera doleva, ten ho však ignoroval, kráčel dál v Medúziných stopách a strom minul zprava.

„Myslel jsem, že stádo vede hřebec,“ podotkl Harry.

„Většinou to tak bývá,“ prohodila Isabelle Skøyenová přes rameno. „Jenže hlavní roli hraje charakter. Silná, ambiciózní a chytrá klisna dá na frak všem, pokud se jí zachce.“

„A vám se zachtělo?“

Isabelle Skøyenová se zasmála: „Samozřejmě. Jestliže chcete něčeho dosáhnout, musíte o to usilovat. V politice jde o získávání moci a jako politik přirozeně musíte být ochotný soutěžit.“

„A vy soutěžíte ráda?“

Zahlédl, že pokrčila rameny. „Soutěžení je zdravé. Znamená, že právo rozhodovat získá nejsilnější a nejlepší, což je pro celé stádo výhra.“

„A dotyčná se také smí pářit, s kým se jí zachce?“

Isabelle Skøyenová neodpověděla. Harry na ni pohlédl. Záda měla prohnutá a její napjaté pŕlky vypadaly, jako by koně masírovaly, jako by ho postrkávaly vpřed měkkými pohyby boků ze strany na stranu. Vyjeli na otevřenou mýtinu. Slunce svítilo a pod nimi se nad krajinou převalovaly izolované chuchvalce mlhy.

„Necháme je odpočinout,“ prohlásila Isabelle Skøyenová a sesedla.

Když koně uvázali ke stromu, lehla si do trávy a pokynula Harrymu, aby ji následoval. Usedl vedle ní a nasadil si sluneční brýle.

„Jsou tohle vůbec pánské sluneční brýle?“ zeptala se laškovně.

„Chrání před sluncem,“ odušil Harry a vytáhl krabičku cigaret.

„Líbí se mi to.“

„Co se vám líbí?“

„Líbí se mi, když jsou si muži jistí svou maskulinitou.“

Harry na ni pohlédl. Opírala se o předloktí a na blůzce měla rozepnutý jeden knoflíček. Doufal, že skla jeho brýlí jsou dostatečně tmavá. Isabelle se usmála.

„Tak co mi můžete povědět o Gustovi?“ zeptal se Harry.

„Na mužích se mi líbí, když jsou opravdoví,“ dodala. Usmála se ještě šířeji.

Kolem prosvištěla hnědá vázka v posledním podzimním letu. Harrymu se nelíbilo, co v očích Isabelle Skøyenové viděl. To, co v nich spatřil už při svém příchodu. Radostné očekávání. A vůbec ne trýznivý neklid, který by se jí v nich měl objevit jakožto člověku riskujícímu skandál, jenž by mohl ohrozit jeho kariéru.

„Nemám ráda nic, co není opravdové,“ pokračovala. „Jako třeba blufování.“

Modré, řasenkou orámované oči jí triumfálně zářily.

„Zavolala jsem jednomu známému od policie, víte? A ten mi nejenže pověděl něco o legendárním vyšetřovateli vražd Harrym Holeovi, nýbrž mi dokonce prozradil, že v případě Gusta Hanssena se žádná analýza krve neprováděla. Vzorek byl znehodnocen. Neexistuje žádný nehet, pod nímž by se vyskytovala krev mojí krevní skupiny. Blufoval jste, Harry.“

Harry si zapálil. Tváře ani uši mu nezrudly. Uvažoval o tom, že už je možná na červenání moc starý.

„Hm. Pokud veškerý váš styk s Gustem představovalo několik nevinných rozhovorů, proč jste tedy měla takový strach z toho, že bych mohl poslat vaši krev na analýzu DNA?“

Tiše se zasmála. „Kdo tvrdí, že jsem měla strach? Třeba jsem jenom chtěla, abyste se sem

vypravil. Podívat se na přírodu a tak.“

Harry konstatoval, že na červenání moc starý není, lehl si úplně rovně a vyfoukl kouř ke směšně modrému nebi. Zavřel oči a snažil se přijít na nějaký dobrý důvod, proč by se s Isabelle Skøyenovou neměl vyspat. Bylo jich víc.

„Řekla jsem něco nevhodného?“ zeptala se. „Míním tím jenom, že jsem dospělá svobodná žena s přirozenými potřebami. Neznamená to, že bych nebyla seriózní. Nikdy bych se nezapletla s někým, koho bych nepovažovala za rovnocenného, jako třeba s Gustem.“ Uvědomil si, že její hlas se ozývá blíž. „Naproti tomu s dospělým vysokým mužem...“ Položila mu ruku na břicho.

„Spala jste s Gustem tady, kde teď ležíme?“ zeptal se Harry tiše.

„Cože?“

Zvedl se na lokty a pokývl k modrým teniskám. „Máte plnou skříň exkluzivních pánských bot velikosti čtyřicet dva. Tyhle křusky byly jediné pětačtyřicítky.“

„No a co? Nemůžu zaručit, že jsem tu neměla pánskou návštěvu v botách velikosti pětačtyřicet.“ Pohybovala rukou sem a tam.

„Tyhle ty tenisky se jednu dobu vyráběly pro armádu, a když změnili typ bot, přebytky převzaly humanitární organizace, které je rozdělují potřebným. U policie jim říkáme fetišácké boty, protože je rozdává Armáda spásy v Majáku. Nabízí se samozřejmě otázka, proč tu náhodný návštěvník, který má velikost pětačtyřicet, nechá boty. Přirozené vysvětlení by asi znělo, že najednou dostal nový pár.“

Ruka Isabelle Skøyenové se přestala pohybovat. Harry pokračoval: „Moje kolegyně mi ukázala fotky z místa činu. Gusto měl na sobě v době smrti levné kalhoty, ale až příliš drahé boty. Alberto Fasciani, pokud se nepletu. Velkorysý dárek. Kolik jste za ně zaplatila? Pět tisíc?“

„Nemám tušení, o čem mluvíte.“ Stáhla ruku k sobě.

Harry se pohrdavě zahleděl na vlastní ztopořený penis, který se mu už boulil pod půjčenými kalhotami. Zahýbal chodidly.

„Nechal jsem stélky v autě. Víte, že pot z nohou je vynikající materiál pro určení DNA? Jistě najdeme i nějaké mikroskopické částičky kůže. A v Oslu nebude moc obchodů, kde by prodávali boty značky Alberto Fasciani. Tak jeden, možná dva? Prostě prověřit tam transakce a porovnat je s transakcemi na vaší platební kartě bude hračka.“

Isabelle Skøyenová se posadila. Pohled upírala před sebe.

„Vidíte ty statky?“ zeptala se. „Nejsou krásné? Miluju kulturní krajinu. A nesnáším les. Kromě vysazeného lesa. Nenávidím chaos.“

Harry si ji prohlížel z profilu. Její orlí zoban vypadal až životu nebezpečně.

„Povězte mi o Gustovi Hanssenovi.“

Pokřčila rameny. „Proč? Očividně jste si většinu domyslel.“

„Můžete si vybrat, kdo vám ty otázky položí. Já, nebo VG.“

Zasmála se. „Gusto byl mladý a krásný. Takový ten hřebeček, na kterého je pěkný pohled, ale který má pochybné geny. Biologický otec kriminálník a matka fetišáčka, přinejmenším podle pěstouna. Takového koně do chovu nedáte, nicméně jízda na něm je zábavná, jestliže...“

Nadechla se. „Jezdil sem, spali jsme spolu tady. Občas dostával peníze. Chodil i za jinými, nebylo to nic zvláštního.“

„Žárlila jste na něj?“

„Žárlila?“ Isabelle Skøyenová zavrtěla hlavou. „Kvůli sexu nikdy nežárlím. I já jsem se stýkala s jinými muži. Postupně převážil jeden. Tak jsem Gusta pustila k vodě. Nebo možná pustil k vodě on mě. Zdálo se, že už nepotřebuje to kapesné, které ode mě dostával. Ale ke konci mě zase kontaktoval. Choval se neodbytně. Řekla bych, že měl finanční potíže. A taky potíže s drogami.“

„Jaký byl?“
 „Jak to myslíte, jaký? Byl sobecký, nespolehlivý, okouzlující. Sebejistý hajzl.“
 „A co chtěl?“
 „Vypadám snad jako psycholožka, Harry?“
 „Ne.“
 „Tak vidíte. Protože lidi mě zajímají jen průměrně.“
 „Vážně?“
 Isabelle Skøyenová přikývla. Zahleděla se vpřed. V očích se jí zaleskly slzy.
 „Gusto byl osamělý,“ podotkla.
 „Jak to víte?“
 „Dobře vím, co je to samota. A navíc on sám sebou strašně opovrhoval.“
 „Sebejistota a sebeopovržení?“
 „To není protiklad. Člověk ví, že něco umí a dokáže, ale to neznamená, že pohlíží sám na sebe jako na objekt, který si zaslouží lásku někoho jiného.“
 „A co za to může?“
 „Poslyšte, povídala jsem, že nejsem žádný psycholog.“
 „Jistě.“
 Harry čekal.
 Isabelle Skøyenová si odkašlala.
 „Jeho rodiče se ho vzdali. Co si myslíte, že to s takovým klukem udělá? Za všemi jeho pózami a drsným výrazem se skrýval člověk, který si myslel, že za moc nestojí. Stejně jako lidi, kteří se ho vzdali. Není to jednoduchá logika, pane skoropolicajte?“
 Harry se na ni požíval. Přikývl. Všiml si, že jeho pohled je jí nepříjemný. Otázku, kterou mu očividně četla na rtech, však nevyslovil: Jaký je její vlastní příběh? Jak osamělá je za tou fasádou ona sama, nakolik sama sebou opovrhoje?
 „Co Oleg, viděla jste ho někdy?“
 „To je ten, co ho z té vraždy obvinili? Nikdy. Ale Gusto se o něm párkrát zmínil, povídal, že to je jeho nejlepší kamarád. Myslím, že byl jediný.“
 „Co Irena?“
 „I o té se zmiňoval. Byla pro něj jako sestra.“
 „Byla jeho sestra.“
 „Ne pokrevní, Harry. To není totéž.“
 „Ne?“
 „Lidi jsou naivní a myslí si, že máme schopnost nesobecky milovat. Jenže přitom jde jenom o pouhé předávání genů, které se co možná nejlépe shodují s těmi našimi. Vidím to při chovu denně, věřte mi. A lidi jsou jako koně, jsme stádní zvířata. Otec chrání svého biologického syna, bratr svou biologickou sestru. V případě konfliktu se instinktivně přikláníme na stranu lidí, kteří se nám nejvíce podobají. Představte si, že jste v džungli, vynoříte se ze zatáčky a najednou uvidíte jiného bělocha, oblečeného stejně jako vy, jak bojuje s polonahým černochem pomalovaným válečnými barvami. Oba mají nůž a rvou se na život a na smrt. Vy máte pistoli. Jaká myšlenka vás instinktivně napadne jako první? Zastřelíte bělocha, abyste zachránil černocho? Skutečně?“
 „Hm. A co to dokazuje?“
 „Dokazuje to, že naše loajalita je podmíněná biologicky, že je jako vlny, které se šíří z epicentra – a to představujeme my sami a naše geny.“
 „Takže vy byste jednoho z nich zastřelila, abyste ochránila svoje geny?“
 „Bez váhání.“

„Co takhle zabít oba, abyste měla úplnou jistotu?“
Pohlédla na něj. „Jak to myslíte?“
„Co jste dělala ten večer, kdy byl Gusto zavražděn?“
„Cože?“ Opět přimhouřila před sluncem jedno oko a pohlédla na něj s širokým úsměvem.
„Podezíráte mě, že jsem zabila Gusta, Harry? A že jdu po tom... Olegovi?“
„Prostě odpovězte.“
„Pamatuju si to, protože když jsem se v novinách dočetla o té vraždě, uvažovala jsem o tom. Byla jsem na schůzi se zástupci kriminalistů z policejního protidrogového oddělení. To by měli být věrohodní svědkové. Chcete jejich jména?“
Harry zavrtěl hlavou.
„Ještě něco?“
„No... Ten Dubajec. Co o něm víte?“
„Dubajec, hm. Stejně málo jako všichni ostatní. Mluví se o něm, ale policie se nikam nedostala. To je typické, profesionálové v pozadí vždycky uniknou.“ Harry hledal v jejích očích známky zvětšení zornic, ve tvářích změnu barvy. Pokud Isabelle Skøyenová lže, pak lže dobře.
„Ptám se, protože jste z ulic vymetla všechny drogové dealery kromě Dubajce a pár drobných gangů.“
„Já ne, Harry. Já jsem jenom tajemnice, která poslouchá pokyny rady pro sociální problematiku a dodržuje politický program vedení města. To, čemu vy říkáte pouliční úklid, provedla přísně vzato policie sama.“
„Hm. Norsko je taková pohádková země. Jenže já jsem poslední roky strávil ve skutečném světě, paní Skøyenová. A tenhle skutečný svět řídí dva typy lidí. Ti, kteří touží po moci, a ti, kteří touží po penězích. První typ chce mít sochu, druhý typ požitky. A valutě, kterou mezi sebou používají při vyjednávání nutném pro to, aby dosáhli svých cílů, se říká korupce.“
„Mám dneska ještě nějakou práci, Harry. Kam tím míříte?“
„Tam, kam se ostatní očividně z nedostatku odvahy nebo fantazie nevydávají. Jestliže člověk bydlí v nějakém městě dlouho, vidí často situaci jako mozaiku dobře známých detailů. Jenže navrátilce, který tyhle podrobnosti nezná, vidí jenom celkový obrázek. A ten obrázek říká, že situace v Oslu je výhodná pro dvě strany. Pro dealery, kteří získali trh pro sebe, a pro politiky, které voliči chválí za vyčištění města.“
„Tvrdíte, že jsem zkorumpovaná?“
„A jste?“
Harry viděl, jak jí do očí stoupá vztek. Nepochybně opravdový. Jen uvažoval, zda je to vztek spravedlivého člověka, anebo vztek potrefené husy. Najednou se Isabelle Skøyenová zasmála. Perlivým, překvapivě holčičím tónem.
„Líbíte se mi, Harry.“ Vstala. „Znám muže. Jsou to slaboši, když dojde na věc. Ale vy budete možná výjimka.“
„No tak v tom případě aspoň víte, jak si se mnou stojíte.“
„Realita volá, drahoušku.“
Harry se otočil a zahlédl, jak se Isabellina objemná zadnice houpavě nese ke koním.
Následoval ji. Nasedl na Baldera. Zasunul nohy do třmenů. Vzhlédl a střetl se s jejím pohledem. V tvrdém, zajímavě vytesaném obličejí měla drobný vyzývavý úsměv. Rty zformovala jako k polibku. Obscénně mlaskla a pobídla Medúzu patami. Měkce se zhoupla v zádech, když velké zvíře poskočilo vpřed.
Balder zareagoval bez varování, Harry se však na poslední chvíli stihl přidržet.
Dohonili Medúzu, které od podkov odletovaly hroudy mokré hlíny. Pak dospělá klisna nasadila rychlejší tempo a Harry zahlédl, jak jí ocas trčí kolmo, načež zmizela za zatáčkou.

Posunul ruce na otěžích vpřed, jak ho to naučil dědeček, ale nenapnul je. Cestička byla tak úzká, až ho šlehaly větve, avšak on se v sedle schoulil a kolena pevně stiskl koňské boky. Věděl, že by zvíře nedokázal zastavit, proto se soustředil na to, aby udržel nohy ve třmenech a hlavu nízko. Koutkem oka viděl, jak se ve žlutočervených pruzích míhají kolem stromy. Automaticky se v sedle přizvedl a přenesl váhu do kolena a třmenů. Pod ním pracovaly a vlnily se svaly. Měl dojem, jako by seděl na hadu škrtičovi. Nyní s koněm našel jistý společný rytmus doprovázený dusotem kopyt. Strach se v něm sváril s posedlostí. Cestička se začala narovnávat a padesát metrů před sebou zahlédl Medúzu s Isabellou. Na okamžik jako by ten obrázek zamrzl, jako by přestaly běžet, jako by se ona dvojice vznášela těsně nad zemí. Nato Medúza přešla opět do cvalu. Harrymu ještě vteřinu trvalo, než to pochopil.

Byla to drahocenná vteřina.

Na policejní akademii se ve vědeckých zprávách kdysi dočetl, že lidský mozek se v katastrofických situacích snaží v krátké době zpracovat obrovské množství informací. U některých policistů to může vést k ochromení, jiní mají pocit, že se čas zpomalil, že se jim promítá před očima život a že stihnou učinit překvapivé množství pozorování a analýz dané situace. Třeba toho, že v rychlosti téměř sedmdesáti kilometrů v hodině urazili dvacet metrů a nacházejí se jen třicet metrů a půldruhé vteřiny od průrvy, přes níž Medúza právě přeskočila.

Třeba toho, že ani není vidět, jak je ta průrva široká.

Toho, že Medúza je trénovaný, plně vzrostlý závodní kůň a na zádech nese zkušenou jezdkyňu, zatímco Balder je mladší a menší a má na zádech nováčka, který váží skoro devadesát kilo.

Toho, že Balder je stádní zvíře a že to Isabelle Skøyenová samozřejmě ví.

Toho, že zastavit beztak nestihne.

Popustil otěže a patami Baldera pobídl. Ucítil, jak kůň ještě o trochu zrychlil. Pak se náhle rozhostilo ticho. Dusot ustal. Vznášeli se. Hluboko pod sebou zahlédl vršek koruny nějakého stromu a potok. Vzápětí ho to vyhodilo vpřed a zabořil hlavu koni do krku. Padali.

Kapitola 23

Byls taky zloděj, tati? Protože já jsem celou dobu věděl, jak se stát milionářem. Mým heslem bylo krást akorát tehdy, když se to vyplatí, proto jsem trpělivě vyčkával. Dlouho. Tak dlouho, že když se mi konečně naskytla šance, připadalo mi, že si ji sakra zasloužím.

Můj plán byl jednoduchej a zároveň geniální. Zatímco Odiniův motorkářskej gang bude schůzovat se starochem u McDonalda, vybilíme s Olegem část jejich heroinovýho skladu v Alnabru. Za prvý v jejich klubu tou dobou nikdo nebude, protože Odin si s sebou vezme všechno, co má ruce a nohy. Za druhý se Odin nikdy nedozví, že ho někdo přepadnul, protože ho u McDonalda zabásnou. A až bude sedět na lavici obžalovanejch, bude nám s Olegem vděčnej za to, že jsme snížili počet kilo, který policajti našli při razii. Jedinej problém představovali poldové a staroch. Kdyby policajti zjistili, že je někdo předběhnul a posloužil si z tý hromady, a kdyby se to doneslo starochovi, byli bysme vyřízený. Tenhle problém jsem vyřešil tak, jak mě to naučil staroch: rošádou, uzavřením strategický aliance. Prostě jsem znova dojel na manglerudský sídliště – a tentokrát byl Truls Berntsen doma.

Skepticky na mě zíral, když jsem mu to líčil, ale to mi starosti nedělalo. Protože jsem předtím zahlídnul v jeho pohledu tu chamtivost. Zas jeden z těch, co chtějí peníze navíc, co si myslí, že si za prachy koupí lék proti zoufalství, osamělosti a zahořklosti, a podle kterejch nejenže existuje něco, co se jmenuje spravedlnost, ale je to navíc k máni jako housky na krámě. Vysvětlil jsem mu, že potřebujeme jeho znalosti, že potřebujeme, aby zamaskoval stopy, po kterejch budou policajti pátrat, a případně aby zničil ty, co najdou. Možná dokonce aby nasměroval podezření k někomu jinýmu, pokud by to bylo nutný. Viděl jsem, jak se mu zablejsklo v očích, když jsem mu vyličil, že hodláme sebrat pět z dvaceti kilo, který dodávka čítá. Dvě kila pro něj a pro mě, kilo pro Olega. Všimnul jsem si, že si to dokázal spočítat sám, jedna celá dva milionu krát dva, takže dvě celý čtyři pro něj.

„A tenhleten Oleg je jediný další člověk, který o tom ví?“ zeptal se mě.

„Na mou duši.“

„Máte zbraň?“

„Jednu Oděsu napůl.“

„Cože?“

„Levnější verze pistole Stečkin.“

„Dobrá. Vyšetřovatelé nejspíš nebudou přemýšlet o počtu kilogramů, pokud nenajdou stopy po vloupání, ale ty se teda bojiš, že Odin bude vědět, kolik to bylo, a mohl by po tobě jít?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Na Odina seru. Bojím se svýho šéfa. Netuším, jak to zjistil, ale prostě vím, že on ví přesně na gram, kolik heroinu je v tý dodávce.“

„Chci polovinu,“ stanovil si. „Ty a Boris si můžete rozdělit zbytek.“

„Oleg.“

„Můžeš bejt jenom rád, že mám tak mizernou paměť. A to platí i obráceně. Našel bych si vás jedna dvě a odkrágloval bych vás.“ Výraz „odkrágoval“ výhrůžně zavrčel.

Olega napadlo, jak bysme mohli přepadení zakamuflovat. Bylo to tak jednoduchý a očividný, že vůbec nechápu, proč jsem na to nepřišel sám.

„Místo toho, co seberem, tam prostě necháme bramborovej škrob. Policie uvede do hlášení jenom zabavenej počet kilo, ne obsah čistýho matroše, že jo?“

Jeho plán byl, jak už bylo řečeno, prostě geniální a jednoduchej.

Ten večer, kdy měli Odin a stařec domluveno, že budou v rámci narozeninový oslavy

diskutovat o cenový politice prodeje violinu v Drammen a Lillestrømu, jsme já, Berntsen a Oleg stáli ve tmě za plotem lemujícím motorkářské klub v Alnabru. Berntsen převzal taktovku a my jsme na sobě měli nylonový punčochy, černý bundy a rukavice. V batohách bouchačky, vrtačku, šroubováky, páčidla a pět kilo navážených igelitových sáčků s bramborovým škrobem. Vysvětlili jsme s Olegem Berntsenovi, kde mají Los Lobos kamery, ale že když přelezeme přes plot a doběhneme k levý delší zdi, budeme celou dobu v mrtvém úhlu. Věděli jsme, že můžeme klidně dělat randál, protože hustej provoz na E6 přímo pod náma přehluší všechno. Berntsen proto přiložil vrták k dřevěný zdi a pustil se do práce, Oleg zatím hlídal a já si broukal Been Caught Stealing, což je písnička ze soundtracku ke Steinově hře GTA, tvrdil, že je od kapely Jane's Addiction – zapamatoval jsem si to proto, že to je suprový jméno, vlastně mnohem lepší než ten song. Byli jsme tu s Olegem jako doma a věděli jsme, že zorientovat se v klubu není těžký – tvořila ho jenom jedna velká místnost. Ale protože na všech oknech byly chytré okenice s petlicema, měli jsme v plánu vyvrtat si ve zdi otvor k nakouknutí, abysme se ujistili, že je tam prázdná, než napochodujeme dovnitř. Na tomhle trval Berntsen, odmítal věřit, že by tu Odin nechal bez dozoru dvacet kilo heroinu v prodejní hodnotě pětadvacet melounů. Znali jsme Odina líp, ale nehádali jsme se. Bezpečnost v první řadě.

„Tak,“ pronesl Berntsen a přitáhnul k sobě vrtačku, která se zavrčením dorotovala.

Přiložil jsem k otvoru oko. Viděl jsem úplný houby. Bud' někdo zhasnul, anebo jsme se nedostali skrz zeď. Obrátil jsem se k Berntsenovi, kterej právě otíral vrták. „Co je ksakru tohle za izolaci?“ zeptal se a zvedl jeden prst. Vypadalo to jako vaječnej žloutek a vlasy.

Popošli jsme o pár metrů a zkusili jsme vyvrtat novou díru. Kouknul jsem se do ní. A uviděl jsem starej dobrej motorkářské klub. Se stejným starým koženým nábytkem, stejným barovým pultem a stejným plakátem s fotkou Karen McDougalový, Playmate of the Year, jak sedí na nějaký motorce vyrobený na zakázku. Nikdy jsem nepřišel na to, co je víc rajcovalo: jestli ta kočka, nebo motorka.

„Vzduch je čistej,“ syknul jsem.

Zadní vchod zdobily petlice a zámky.

„Mám dojem, žes tvrdil, že mají zámek jenom jeden!“ obořil se na mě Berntsen.

„Dřív to tak bejvalo,“ odpověděl jsem. „Odin si očividně vypěstoval menší paranoiou.“

Měli jsme v plánu celej zámek odšroubovat a otevřít ho tak, abysme ho pak před odchodem mohli našroubovat zase zpátky, a tudíž tu nezůstaly stopy po vloupání. To se sice ještě pořád dalo, jenže ne za dobu, kterou jsme si na to vyhradili. Pustili jsme se do práce.

Po dvaceti minutách mrknul Oleg na hodinky a oznámil nám, že bysme měli zrychlit. Nevěděli jsme přesně, kdy k razii dojde, jenom že se odehraje někdy po zatčení a že se zatčení musí nutně odehrát těsně po sedmý, protože Odin tam nebude vysedávat, jakmile pochopí, že se staroch neobjeví.

Otevřít ten krám nám trvalo půl hodiny, třikrát delší dobu, než jsme plánovali. Vytáhli jsme bouchačky, stáhli si nylonový punčochy přes obličej a vešli dovnitř, Berntsen první. Jen jsme vlezli do dveří, padnul Berntsen na kolena a bouchačku, kterou svíral obouruč jako nějaký pitomej polda ze SWATu, namířil před sebe.

Na židli u západní zdi seděl chlápek. Odin tu jako hlídacího psa nechal Tutua. Tutu držel na klíně brokovnici s upilovanou hlavní, jenže oči měl zavřený, hubu dokořán a hlavu opřenou o stěnu. Povídalo se o něm, že koktá, i když chrápe, ale teď spal sladce jako mimino.

Berntsen se postavil a opatrně se k němu připlížil, pistoli přitom držel před sebou. Já s Olegem jsme ho opatrně následovali.

„Je tu jenom jedna díra,“ pošeptal mi Oleg.

„Cože?“ zašeptal jsem v odpověď.

Jenomže vzápětí mi to došlo.

Zmerčil jsem díru po druhým vrtání. A přibližně jsem si spočítal, kudy musel vrták projít poprvý.

„Kurva,“ šeptnul jsem, ačkoli mi samozřejmě docvaklo, že šeptat už je zbytečný.

Berntsen došel k Tutuovi. Strčil do něj. Tutu sklouznul bokem ze židle a padnul na zem.

Tam zůstal ležet obličejem na betonu, takže jsme uviděli okrouhlou díru v jeho zátylku.

„Je provrtanej, oukej,“ pronesl Berntsen. Strčil prst do díry ve zdi.

„Do prdele,“ pošeptal jsem Olegovi. „Jaká je pravděpodobnost, že se stane něco takovýho?“

Oleg však neodpověděl, jen zíral na mrtvolu s takovým výrazem ve tváři, jako by nevěděl, jestli má zvracet nebo brečet.

„Gusto,“ šeptl. „Co jsme to provedli?“

Nevím, co mě to popadlo, ale rozesmál jsem se. Prostě jsem se nedokázal udržet. Ten tak nějak přehnaně postoj toho policajta, co měl předkus jako lžíci bagru a co tu stál rozkročený s rukama v bok, Olegovo zoufalství a jeho spláclej ksicht pod nylonovou punčochou a otevřená pusa Tutua, kterej, jak se ukázalo, přece jenom měl mozek. Smál jsem se, až jsem ječel. Dokud najednou něco neprásklo a mně se nezajiskřilo před očima.

„Koukej se probrat, jinak dostaneš ještě jednu,“ upozornil mě Berntsen a mnul si přitom dlaň.

„Díky,“ odpověděl jsem a myslel jsem to vážně. „Jdem najít ty drogy.“

„Nejdřív se musíme poradit, co provedem tady s tou Děravou hlavou,“ prohlásil Berntsen.

„Na to už je pozdě,“ namítnul jsem. „Teď stejně vyjde najevo, že se sem někdo vloupal.“

„Když dostaneme Tutua do auta a našroubujeme zpátky zámky, tak ne,“ ozval se Oleg slaboučkým hláskem, ve kterým se chvěl potlačovanéj pláč. „A pokud zjistí, že zmizela část matroše, budou si myslet, že s ní utekl on.“

Berntsen se podíval na Olega a přikejvnul. „Máš bystrýho parťáka, Dusto. Pustíme se do toho.“

„Nejdřív drogy,“ nedal jsem se.

„Nejdřív Děravá hlava,“ trval na svém Berntsen.

„Drogy,“ zopakoval jsem.

„Hlava.“

„Ty debile, já se chci dneska večer stát milionářem.“

Berntsen zvedl ruku. „Hlava.“

„Sklapněte!“ zařval Oleg. Upřeli jsme na něj pohled.

„Je to jednoduchá logika. Jestli přijede policie a Tutu nebude v kufru auta, můžeme se rozloučit jak s drogama, tak se svobodou. Když bude v autě Tutu a drogy ne, přijdeme akorát o prachy.“

Berntsen se ke mně otočil. „Zdá se, že Boris se mnou souhlasí, Dusto. Dva proti jednomu.“

„Oukej,“ kejvnul jsem. „Ondesete mrtvolu a já půjdu hledat drogy.“

„Omyl,“ nesouhlasil Berntsen. „My odneseme mrtvolu a ty za náma setřeš podlahu,“ ukázal na výlevku ve zdi vedle barpultu.

Natočil jsem do kbelíku vodu, Oleg s Berntsenem zatím popadli Tutua každě za jednu nohu, a jak ho táhli ke dveřím, zůstávala za nima tenká krvavá stopa. Za povzbudivého přihlížení Karen McDougalový jsem ze zdi a pak z podlahy smyl mozek a krev. Právě jsem práci dodělal a chystal se pustit do hledání drog, když jsem z ještě pořád otevřenejch dveří obrácenejch

směrem k E6 uslyšel zvuk. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že míří jinam. A že skutečnost, že postupně zesiluje, si jenom namlouvám. Byly to policejní sirény.

Prohlídnul jsem barovou skříňku, kancelář a záchod. Místnost byla jednoduchá, nebyla tu žádná půda, žádné sklepy, nebylo tu moc míst, kam by se dalo ukrejt dvacet kilo heráku. Pak mi padnul pohled na skříňku s náradím. Na visací zámek. Kterej tu dřív nebejval.

Oleg cosi zavolal ode dveří.

„Podej mi páčidlo,“ zakřičel jsem na něj.

„Musíme zdrhnout. Jsou už dole v ulici!“

„To páčidlo!“

„Teď hned, Gusto!“

Věděl jsem, že je to tam uvnitř. Čtyřadvacet melounů, přímo přede mnou, v pitomý dřevěný bedně. Zkusil jsem zámek odkopnout.

„Střelím, Gusto!“

Obrátil jsem se k Olegovi. Mířil na mě tou zatracenou ruskou pistolí. Ne že bych si myslel, že by se na tu vzdálenost trefil, bylo to dobře přes deset metrů, ale už jenom to, že proti mně zvednul zbraň...!

„Jestli chytnou tebe, chytnou i nás!“ zařval s pláčem v hlase. „Pojď!“

Zkusil jsem zámek ještě jednou. Sirény stále stoupaly. Jenže to je tak se sirénama vždycky, vždycky se zdají být blíž, než jsou.

Jako by někdo o zed' nade mnou šlehnul bičem. Mrknul jsem znova ke dveřím a po zádech mi přeběhnul mráz. Stál tam Berntsen s kouřící policejní bouchačkou v ruce.

„Příště už neminu,“ pronesl klidně.

Kopnul jsem do bedny naposledy. Pak jsem se rozběhnul.

Právě jsme přeskočili plot, vyběhli na ulici a stáhli si z hlav nylonový punčochy, když jsme zahlídli čelní světla policejních aut. Kráčeli jsme klidně směrem k nim.

Vozy prosvíštěly kolem nás a zabočily před klubovnu.

Stoupali jsme dál do kopce, kde Berntsen zaparkoval svoje auto. Nasedli jsme a v klidu odjeli. Ve chvíli, kdy jsme míjeli klubovnu, jsem se otočil a podíval se na Olega na zadním sedadle. Po tváři rudý od slz a napnutý nylonový punčochy mu přebíhalo modré světlo. Vypadal úplně mimo, jenom zíral do tmy, jako by se chystal umřít.

Nikdo z nás nic neřekl, dokud nás Berntsen nezavezl na zastávku autobusu v Sinsenu.

„Pěkně jsi to zvorál, Dusto,“ prohlásil Berntsen.

„To s těma zámkami jsem nemohl vědět,“ namítnul jsem.

„Tomu se říká příprava,“ odpověděl Berntsen. „Rekognoskace a tak. Už jsi to někdy slyšel? Najdeme tam otevřené dveře s odšroubovaným zámekem.“

Došlo mi, že tím „my“ má na mysli poldy. Zvláštní chlap.

„Vzal jsem s sebou zámek i petlice,“ popotahoval Oleg. „Bude to vypadat, že Tutu prostě zdrhnul, když zaslechl policejní sirény, ani nestačil zamknout. A známky po šroubováku můžou být přece z vloupání kdykoli během posledního roku, ne?“

Berntsen se na Olega v zrcátku zadíval. „Uč se od svého kámoše, Dusto. Nebo vlastně ne. Oslo nepotřebuje víc chytrých zlodějů.“

„Jasně,“ odušil jsem. „Ale možná není až tak chytrý zastavovat proti předpisům na zastávce autobusu s mrtvolou v kufru, co?“

„Souhlas,“ odpověděl Berntsen. „Pakujte se.“

„Co mrtvola...“

„Děravou hlavu vyřídím.“

„Jak...?“

„Do toho je vám hovno. Ven!“
 Vystoupili jsme a už jen zahlídli, jak Berntsenův saab odsvištěl.
 „Odted'ka se musíme od tohohle chlapa držet dál,“ prohlásil jsem.
 „Proč?“
 „Zabil člověka, Olegu. Musí odstranit veškerý fyzický důkazy. Nejdřív najde místo, kam by mohl ukrejt mrtvolu. Jenomže potom...“
 „Musí odstranit svědky.“
 Přišel jsem. Měl jsem náladu pěkně pod psa. Pokusil jsem se o optimistickou myšlenku: „Znělo to, že má pro Tutua vymyšlenou zatraceně dobrou skrejš, co?“
 „Chtěl jsem ty peníze použít na to, abych se s Irenou odstěhoval do Bergenu,“ pronesl Oleg.
 Podíval jsem se na něj.
 „Dostal jsem se tam na práva. Irena je v Trondheimu u Steina. Říkal jsem si, že za ní zajedu a přemluví ji.“
 Dojeli jsme autobusem do města. Už jsem nedokázal snýst ten Olegův prázdný pohled, bylo třeba ho něčím vyplnit.
 „Pojď,“ vyzval jsem ho.
 Když jsem mu ve zkušebně připravoval nášleh, viděl jsem, že po mně netrpělivě pomrkává, jako by měl chuť se do toho vložit, jako by se mu zdálo, že mi to nejde. Jakmile si vyhrnul rukáv košile, abych mu mohl šlehnout, pochopil jsem proč. Měl rozpíchaný celý předloktí.
 „Jenom než se vrátí Irena,“ prohlásil.
 „Máš i svoje nádobíčko?“ zeptal jsem se.
 Zavrtěl hlavou. „Ukradli mi ho.“
 Ten večer jsem ho naučil, kde a jak si člověk vytvoří pořádnou noru.

Truls Berntsen čekal v parkovacím domě přes hodinu, když konečně jisté auto zajelo na poslední volné stání, které, jak hlásala cedule, bylo vyhrazeno pro advokátní firmu Bach & Simonsen. Rozhodl se, že tohle je to správné místo: za tu hodinu, kterou tady strávil, projela touhle částí budovy jenom dvě auta a nebyly tu žádné bezpečnostní kamery. Zkontroloval, že poznávací značka vozu se shoduje s tou, kterou našel v registru vozidel. Hans Christian Simonsen ráno dlouho vyspával. Nebo možná nevyspával, možná měl u sebe nějakou ženskou. Muž, který z auta vystoupil, měl světlé vlasy a chlapecký účes, takový, jaký za Trulsova mládí nosívali ti kreténi ze západní části Osla.

Truls si nasadil sluneční brýle, zastrčil ruku do kapsy kabátu a sevřel rukojeť rakouské poloautomatické pistole Steyr. Svůj policejní služební revolver nechal doma, aby advokátovi zbytečně neposkytl nějaká vodítka. Rychle vykročil, chtěl Simonsenovi odříznout cestu, dokud bude stát mezi auty. Výhrůžka účinkuje nejlépe, pokud se pronese rychle a agresivně. Jestliže oběť nemá čas zmobilizovat jiné myšlenky než obavy o vlastní život, okamžitě vám dá, co chcete.

Jako by měl v krvi šumák, v uších, v tříslech i v krku mu hučelo a bušilo. Představil si, co se odehraje. Namíří pistoli Simonsenovi do tváře, tak zblízka, až si Simonsen bude později vybavovat jenom tu zbraň. „Kde je Oleg Fauke? Odpovězte rychle a přesně, jinak vás okamžitě zabiju.“ Odpověď. Potom: „Pokud někoho upozorníte nebo někomu řeknete o našem rozhovoru, vrátím se a zabiju vás. Jasně?“ Ano. Nebo možná jenom ochromené kývání. Možná mimovolný únik moči. Berntsen se při tom pomyšlení usmál. Zrychlil. Bušení se mu rozšířilo do žaludku.

„Simonsene!“

Advokát vzhlédl. A obličej se mu rozzářil: „No ne! Berntsen. Truls Berntsen, že ano?“

Berntsenovi ztuhla pravá ruka v kapse. Patrně se musel tvářit, jako by spadl z višně, protože Simonsen se srdečně zasmál: „Mám dobrou paměť na tváře, pane Berntsene. Vy a váš šéf Mikael Bellman jste vyšetřovali ten případ defraudace v Heiderově muzeu. Obhajoval jsem obžalovaného. Bohužel jste vyhráli.“

Simonsen se opět zasmál. Žoviálním důvěřivým smíchem člověka ze západní části Osla. Smíchem člověka, který vyrostl tam, kde všichni usilovali o vzájemné blaho, na místě s takovým nadbytkem, že ho lze přát i ostatním. Berntsen nenáviděl všechny Simonseny světa.

„Můžu vám s něčím pomoci, pane Bertnsene?“

„Já...“ Truls Berntsen uvažoval, co by řekl. Jenže tohle nebyla jeho silná stránka, vymýšlet, co by měl udělat tváří v tvář... No ale čemu? Lidem, kteří, jak dobře věděl, přemýšlejí rychleji než on sám? Tehdy v Alnabru to bylo v pohodě, to tam byli jenom ti dva mladíci, tehdy si to tam mohl vzít na povel. Jenže Simonsen má oblek, vzdělání, mluví jinak, nadřazeně, je... Do prdele!

„Jenom jsem vás chtěl pozdravit.“

„Pozdravit?“ podivil se Simonsen s úžasem v hlase i ve tváři.

„Pozdravit,“ přikývl Berntsen a donutil se k úsměvu. „Škoda, že ten případ tak dopadl. Dostanete nás jindy.“

Pak zamířil rychlými kroky k východu. Cítil v zádech Simonsenův pohled. Kydeť hnůj, žer hnůj. Do prdele s nimi se všemi.

Zkuste jeho obhájece. Jestliže to nepůjde, pak tady máme chlápka jménem Chris Reddy. Na ulici se mu přezdívá Adidas.

Dealer speedu. Berntsen doufal, že se mu podaří najít si nějakou výmluvu pro použití násilí během zatýkání.

Harry plul ke světlu, k hladině. Světlo stále sílilo. Pak hladinu prot'al. Otevřel oči a zíral přímo do nebe. Ležel na zádech. V zorném poli se mu cosi objevilo. Koňská hlava. A ještě jedna.

Zastínil si oči. Na jednom koni kdosi seděl, Harryho však oslňovalo světlo.

Jakoby z velké dálky se ozval hlas: „Harry, z vašich slov jsem měla dojem, že už jste na koni někdy seděl.“

Harry zasténal, zvedl se a přitom si přebral, co se právě stalo. Balder přeplachtil průrvu a na protější stranu dopadl předníma nohama, Harryho to vyhodilo vpřed, narazil Balderovi na týl, vyklouzl ze třmenů a svezl se po koňském boku, přitom svíral otěže. Matně si vybavoval, že stáhl Baldera s sebou, ale odkopl se od něj, aby ho pultunový kůň nezavalil.

Záda ho bolela, jako by je měl zpřelámaná, ale jinak se zdálo, že je jakžtakž celý.

„Dølanský tahoun mého dědečka neskákal přes propasti,“ odušil.

„Přes propasti?“ zasmála se Isabelle a podala mu Balderovy otěže. „Tohle je malá pětmetrová trhlina. Přeskočila bych větší vzdálenost, a klidně bez koně. Nevěděla jsem, že se snadno splašíte, Harry. Dlouho jste nebyl na venkově?“

„Baldere?“ pronesl Harry a pohladil koně po nose, zatímco hleděl za Isabelle Skøyenovou a Medúzou, které spolu mizely směrem dolů k volné krajině.

„Jsi obeznámený se způsobem chůze, který se jmenuje volný krok?“

Harry zastavil u benzinové stanice na E6 a koupil si kávu. Vrátil se do auta a zadíval se do zrcátka. Isabelle Skøyenová mu přelepila odřeninu na čele náplastí, pozvala ho, aby ji doprovodil na premiéru *Dona Giovanniho* v Opeře („... najít doprovod, který by mi sahal aspoň k bradě, když si vezmu vysoké podpatky, je nemožné, a přitom to v novinách tak špatně vypadá...“),

a pevně mu na rozloučenou stiskla ruku. Harry vytáhl telefon, aby vyřídil zmeškaný hovor.

„Kdes byl?“ zeptala se ho Beáta.

„V terénu,“ odpověděl jí.

„Na místě činu na Gardermoen se toho moc nenašlo. Moji lidi to tam prohledali s lupou.

Nula nula nic. Zjistili jsme akorát to, že hřebíky jsou úplně běžné ocelové hřebíky, jen mají extra velkou hliníkovou hlavičku o průměru šestnáct milimetrů, a že cihla pravděpodobně pochází z nějakého osloského činžáku z konce devatenáctého století.“

„Aha?“

„Našli jsme v maltě prasečí krev a koňské žíně. Jistý známý osloský stavitel přidával obojí do maltové směsi, v centru města je takových domů spousta. Ta cihla může být odkudkoli.“

„Hm.“

„Zkrátka ani tohle není žádná stopa.“

„Ani tohle?“

„Ano. Ta návštěva, o které jsi mluvil. Muselo k ní dojít jinde než na policejním ředitelství, protože tam žádného Torda Schultze zapsaného nemají. Na tom lístečku taky stojí jenom „policejní obvod Oslo“. Podobné visačky mají přece na různých policejních služebnách.“

„O. K. Díky.“

Harry se prošacoval a našel to, co hledal. Visačku Torda Schultze. A svou vlastní, tu, kterou dostal, když šel během svého prvního dne v Oslu navštívit Hagena na oddělení vražd. Položil je vedle sebe na palubní desku. Prohlížel si je. Došel k určitému závěru a visačky zastrčil zpátky do kapsy. Otočil klíčkem v zapalování, nasál vzduch, konstatoval, že ještě pořád páchne po koních, a rozhodl se, že vyhledá svého starého rivala na Høyenhallu.

Kapitola 24

Kolem páté začalo pršet, a když Harry v šest hodin zvonil u dveří velké vily, byla už na Høyenhallu tma jako v pytli. Dům byl novostavba, očividně právě dokončená, vedle garáže ještě stály vyrovnané zbytky stavebního materiálu a pod schody zahlédl Harry kbelíky od nátěrové barvy a obaly od izolace.

Za leptaným sklem uviděl pohyb a ucítil, jak se mu zježily chloupky na zátylku.

Nato se dveře otevřely, rychle, rázně, tak, jak je otevírá člověk, který se nemá čeho obávat. Přesto dotyčný ztuhl, jakmile Harryho spatřil.

„Dobrý večer, Bellmane,“ pozdravil Harry.

„Harry Hole. No to je tedy...“

„Co je tedy?“

Bellman se zasmál. „To je tedy překvapení, vidět vás u svých dveří. Jak jste zjistil, kde bydlím?“

„Všeobecně známá věc. Ve většině jiných zemí by šéfovi oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu přidělili bodyguardy, víte? Neruším?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Bellman a podrbal se na bradě. „Jenom uvažuji, jestli vás mám pozvat dál, nebo ne.“

„No, tady venku je mokro. A přicházím v míru.“

„Tohle slovo vy neznáte,“ odtušil Bellman a otevřel dveře. „Otřete si boty na rohožce.“

Bellman provedl Harryho chodbou kolem hromady vyskládaných kartonů a kolem kuchyně, v níž chyběly spotřebiče, až do obývacího pokoje. Harry konstatoval, že dům je kvalitní. Ne luxusní jako některé vily v západní části Osla, nýbrž solidní a pro rodinu dostatečně prostorný. Výhled směrem na část Kværnerdumpa, osloské hlavní nádraží a centrum byl úžasný. Okomentoval to.

„Pozemek taky stál skoro víc než samotný dům,“ vysvětlil mu Bellman. „Omlouvám se za nepořádek, ale právě se sem stěhujeme. Příští týden pořádáme kolaudační večírek.“

„A vy jste mě zapomněl pozvat?“ prohodil Harry a svlékl si mokré sako.

Bellman se usmál. „Můžu vás pozvat na drink teď. Co...?“

„Nepiju,“ usmál se Harry taktéž.

„A sakra,“ odtušil Bellman bez viditelné známky lítosti. „Člověk rychle zapomíná. Mrkněte se, jestli byste někde nenašel židli, já se půjdu podívat, jestli bych nenašel konvici na kafe a dva hrnky.“

Za deset minut seděli u oken a přes terasu pozorovali výhled. Harry přešel rovnou k věci. Mikael Bellman ho vyslechl, nepřerušil ho ani ve chvíli, kdy Harry v jeho pohledu zahlédl nedůvěru. Jakmile Harry domluvil, Bellman to shrnul:

„Takže vy si myslíte, že ten pilot, Tord Schultz, se snažil propašovat ze země violin. Chytili ho, ale pak ho z cely předběžného zadržení pustili, protože nějaký levák s policejním služebním průkazem vyměnil violin za bramborový škrob. A že ho po propuštění doma popravili, pravděpodobně proto, že jeho chlebedárce zjistil, že Schultz došel na policii, a obával se, že by tam mohl prozradit, co ví.“

„Hm.“

„A teorii, že byl na policejním ředitelství, stavíte na tom, že u sebe měl visačku, na níž stálo ‚policejní obvod Oslo‘?“

„Porovnal jsem ji s visačkou, kterou jsem dostal já při své návštěvě Hagena. Na obou mají

písmena H v našich jménech slaběji vytištěnou vodorovnou čárku. Zaručeně jsou ze stejné tiskárny.“

„Nebudu se vás ptát, kde jste přišel k Schultzově visačce, ale jak si můžete být jistý, že to nebyla běžná návštěva? Třeba chtěl podat vysvětlení k tomu bramborovému škrobu, zajistit si, abychom mu věřili.“

„Protože jeho jméno bylo vymazáno z návštěvní knihy. Bylo důležité, aby jeho návštěva zůstala v tajnosti.“

Mikael Bellman vzdychl. „Já jsem to vždycky říkal, Harry. My bychom měli pracovat spolu, ne proti sobě. U Kriposu by se vám líbilo.“

„O čem to mluvíte?“

„Než to vysvětlím, budu vás muset o něco požádat. Abyste se nikomu nezmiňoval o tom, co vám tady dnes večer povím.“

„Dobrá.“

„Tenhle případ mě už tak postavil do obtížné situace. Schultz totiž přišel za mnou. Zcela správně chtěl mluvit o tom, co věděl. Mimo jiné mi potvrdil podezření, které ve mně hlodá už dlouho: že máme ve svých řadách leváka. Někoho, kdo pracuje na ředitelství a pohybuje se v blízkosti případů, které řešíme na OVOZu. Požádal jsem ho, aby vyčkal doma, než si promluví s vedením. Musel jsem postupovat opatrně, abych toho leváka nevyplašil. Jenže postupovat opatrně často znamená, že to trvá. Mluvil jsem s odstupujícím vrchním policejním náčelníkem, jenže on přenechal vyřešení té situace mně.“

„Proč?“

„Odstupuje, jak jsem povídal. A nepotřebuje jako dárek na rozloučenou případ zkorumpovaného policisty.“

„Takže to chtěl udržet na nižší úrovni systému, dokud ve funkci neskončí?“

Bellman upřeně hleděl do hrnku s kávou. „Je dost možné, že příštím vrchním policejním náčelníkem budu já, Harry.“

„Vy?“

„Odstupující vrchní policejní náčelník byl patrně toho názoru, že v tom případě si můžu vyvézt první kolečko hnoje rovnou. Problém je jenom v tom, že jsem mačkal spoušť příliš opatrně. Rozvažoval jsem a rozvažoval. Mohli bychom Schultze přimět, aby toho leváka odhalil co nejrychleji. Jenže pak by všichni ostatní utekli a ukryli se. Napadlo mě, že bychom mohli Schultzovi namontovat skrytý mikrofon a přimět ho, aby nás dovedl ke všem ostatním, které bychom chtěli chytit nejdřív. Kdo ví, třeba až k nejvýznamnější osobě v pozadí, kterou právě teď v Oslu máme.“

„K Dubajcovi.“

Bellman přikývl. „Potíž byla v tom, že jsem nevěděl, komu na ředitelství můžu důvěřovat a komu ne. Už jsem měl vybranou a prověřenou skupinku lidí, když vtom přišla zpráva o anonymním ohlášení...“

„Že Tord Schultz byl nalezen mrtev,“ dodal Harry.

Bellman se na něj ostře zahleděl.

„A teď je váš problém to, že kdyby vyšlo najevo, že jste postupoval zdoluhavě, mohlo by vám to zmařit jmenování vrchním policejním náčelníkem.“

„To taky,“ přikývl Bellman. „Jenže to mě neznepokojuje nejvíc. Potíž je v tom, že nic z toho, co mi Schultz stihl povědět, se nedá vůbec nijak použít. Nemáme v rukou nic. Ten údajný policista, který vyhledal Schultze v cele a který měl vyměnit drogu...“

„Ano?“

„Představil se jako policista. Vrchní komisař z osloského letiště si prý vzpomíná, že se

jmenoval Thomas cosi. Na policejním ředitelství pracuje pět Thomasů. Mimochodem ani jeden na OVOZU. Poslal jsem Schultzovi fotografie našich Thomasů, ale nepoznal žádného z nich. Takže co my víme – ten údajný levák třeba ani nemusí být od policie.“

„Hm. Může to být jenom osoba s falešným policejním průkazem. Nebo – a to je pravděpodobnější – někdo jako já, bývalý policista.“

„Proč?“

Harry pokrčil rameny. „Policajta dokáže přelstít jenom policajt.“

Ozval se zvuk otevíraných vchodových dveří.

„Miláčku!“ zavolal Bellman. „Jsme tady.“

Rozlétly se dveře obývacího pokoje a dovnitř vešla půvabná opálená žena kolem třicítky. Světlé vlasy měla na zátylku sepnuté do ohonu a Harry si vybavil bývalou manželku Tigera Woodse.

„Nechala jsem děti u mámy. Půjdeš, kocourku?“

Bellman si odkašlal. „Máme návštěvu.“

Žena naklonila hlavu ke straně. „Já vidím, kocourku.“

Bellman pohlédl na Harryho s odevzdaným výrazem vyjadřujícím „co se dá dělat“.

„Vy tam,“ pohlédla žena laškovně na Harryho. „Dovezli jsme s tátou na přívěsu další várku. Nechcete nám...?“

„Mám špatná záda a najednou se mi zastesklo po domově,“ zamumlal Harry, dopil kávu a vstal.

„Ještě něco,“ spustil, když už stáli s Bellmanem venku v předsíni. „Ta návštěva, o které jsem vám povídal, v Onkologickém ústavu...“

„Ano?“

„Byl tam jeden vědec, takový hrbatý podivín. Martin Pran. Je to jenom můj pocit, ale nemohl byste mi ho prověřit?“

„Vám?“

„Omlouvám se, starý zvyk. Nemohl byste ho prověřit pro policii? Pro tuhle zemi? Pro lidstvo?“

„Váš pocit?“

„Téměř s ničím jiným v tomhle případě neoperuju. A jestli byste mě mohl informovat o tom, co zjistíte...“

„Uvážím to.“

„Díky, Mikaeli.“ Harry si uvědomil, jak zvláštní je vyslovit Bellmanovo křestní jméno. Zamyslel se, jestli ho už někdy vyslovil. Bellman mu otevřel dveře do deště a proti oběma studeně zaválo.

„Je mi toho chlapce líto,“ prohodil Bellman.

„Kterého?“

„Obou.“

„Hm.“

„Víte co? Jednou jsem se s Gustem Hanssenem setkal. Přišel sem.“

„Sem?“

„Ano. Byl to nápadně pěkný mladík. Takový...“ Bellman hledal vhodné slovo. Vzdal to. „Byl jste taky jako kluk zamilovaný do Elvise? *Man crush*, jak tomu říkají Američani.“

„No...“ odtušil Harry a vytáhl krabičku cigaret. „Ne.“

Přisahal by, že v Bellmanových bílých pigmentových skvrnách zahlédl záblesk červeně.

„Ten mladík měl podobný typ obličeje. I charisma.“

„Co tady chtěl?“

„Promluvit si s jedním policistou. Měl jsem tu na brigádě partu kolegů. Když žijete jenom z policejního platu, musíte si co nejvíc věcí udělat svépomocí, víte?“

„S kým mluvil?“

„S kým?“ Bellman pohlédl na Harryho. Přesněji – pohled obrátil směrem k Harrymu, avšak upřel ho kamsi do daleka, jako by si tam právě něčeho povšiml. „To si nevzpomínám. Feťáci jsou vždycky ochotní něco napráskat, jen když jim to může vynést tisícovku na dávku. Hezký večer, Harry.“

Když Harry procházel Kvadraturou, byla dávno tma. O kus výš v ulici zastavilo před jednou z tmavých prostitutek obytné auto. Otevřely se dveře a z vozu vyskočili tři mladíci, nemohlo jim být moc přes dvacet. Jeden filmoval, druhý se obrátil k ženě. Zavrtěla hlavou. Nejspíš neměla zájem natočit gang bang, který se pak dostane na YouPorn. Tam, odkud pochází, mají taky internet. Má rodinu, příbuzné. A ti se možná domnívají, že peníze, které posílá domů, vydělává jako servírka. Nebo si to třeba nemyslí, ale raději se neptají. Když se Harry přiblížil, jeden z mladíků si právě před ženou odplivl na asfalt a skřípavým podnapilým hlasem pronesl: „*Cheap nigger ass.*“

Harry se střetl s černoščiným unaveným pohledem. Pokývli si, jako by u sebe navzájem zahlédli něco povědomého. Dva z oněch tří mladíků si Harryho všimli a narovnali se. Vysocí, dobře živení kluci. Tváře jako jablíčka, bicepsy z posilovny, možná roční trénink kickboxu nebo karate.

„Hezký večer, pánové,“ prohodil Harry s úsměvem, aniž zpomalil.

Už byl o kus dál, když zaslechl, jak se dveře obytného auta zabouchly a motor zatúroval. Ze dveří se ozývala jako vždycky tatáž melodie. *Come as You Are*. Pozvánka.

Harry zpomalil. Na okamžik.

Vzápětí znovu zrychlil, prošel okolo a nerozhlížel se přitom napravo ani nalevo.

Následujícího rána ho probudilo zvonění mobilu. Posadil se na posteli, zamžoural do světla dopadajícího sem oknem bez závěsů, natáhl ruku po saku visícím přes židli a šmátral po kapsách tak dlouho, dokud nenašel telefon.

„Prosím.“

„To jsem já, Ráchel.“ Vzrušením byla celá udýchaná. „Pustili Olega. Je na svobodě, Harry!“

Kapitola 25

Harry stál v ranním světle uprostřed hotelového pokoje bez závěsů. S výjimkou telefonu, který mu zakrýval pravé ucho, byl nahý. V místnosti šikmo naproti přes dvůr seděla žena a ospalýma očima ho pozorovala, hlavu měla nakloněnou ke straně a přitom pomalu žvýkala krajíc chleba.

„Hans Christian se to dozvěděl teprve před čtvrthodinou, když dorazil do práce,“ povídala Ráchel dál. „Pustili Olega včera pozdě odpoledne. K vraždě Gusta se přiznal někdo jiný. Není to fantazie, Harry?“

Jo, pomyslel si Harry. Je to fantazie. Ale spíš taková jako ve fantasy.

„Kdo se přiznal?“

„Nějaký Chris Reddy alias Adidas. Je to někdo z feťáckého prostředí. Prý Gusta zastřelil, protože ten mu dlužil peníze za amfetamin.“

„Kde je Oleg teď?“

„To nevíme. Dozvěděli jsme se zatím jenom tohle.“

„Přemýšlej, Ráchel! Kde by mohl být?“ Harry to pronesl přísněji, než měl v úmyslu.

„Nějaký... nějaký problém?“

„Přiznání. To přiznání je problém, Ráchel.“

„Co je s ním?“

„Copak to nechápeš? To přiznání je vykonstruované.“

„Ne, není. Hans Christian povídal, že je podrobné a maximálně věrohodné. Právě proto už taky Olega pustili.“

„Tenhleten Adidas prohlásil, že Gusta zastřelil, protože mu Gusto dlužil peníze. Takže to je chladný, cynický vrah. A takového zničehonic přepadne černé svědomí a prostě se přizná?“

„Když viděl, že se za to chystají odsoudit nevinného člověka...“

„Na to zapomeň! Zoufalý feťák má v hlavě jenom jediné: drogu. Pro špatné svědomí tam prostě nemá místo, věř mi. Ten Adidas je narkoman bez peněz, který je za přiměřenou odměnu víc než ochotný se přiznat k vraždě a později přiznání stáhnout, jakmile hlavního podezřelého propustí. Copak nevidíš, o co tady jde? Když kočka pochopí, že se nedostane za ptáčkem do klece...“

„Přestaň!“ vykřikla Ráchel, v hlase jí náhle zazněl potlačovaný pláč.

Harry však nepřestal: „... musí ptáček z klece ven.“

Zaslechl, jak Ráchel pláče. Věděl, že pravděpodobně jen formuloval to, co si napůl sama myslela, ale neodvažovala se to domyslet do konce.

„Nemohl bys mě uklidnit, Harry?“

Neodpověděl.

„Já už se nechci bát,“ zašeptala.

Harry se nadechl. „Zvládli jsme to předtím, zvládneme to i teď, Ráchel.“

Zavěsil. A znovu si uvědomil, jaký se z něj stal skvostný lhář.

Žena v okně na protější straně mu líně zamávala třemi prsty.

Harry si přešel rukou po obličeji.

Nyní je jen otázka, kdo najde Olega jako první, jestli on, nebo oni.

Uvažuj.

Olega propustili včera odpoledne, kdesi v Østlandet. Narkoman toužící po violinu. Určitě okamžitě odjel do Osla, na Plata, pokud nemá někde noru s rezervní zásobou. Do Hausmannovy

ulice se nedostane, místo činu je stále uzavřené. Tak kde by asi mohl přespát, když nemá peníze ani přátele? V Bylinkové ulici, kde se nachází Maják Armády spásy? Ne, jistě mu došlo, že by ho tam uviděli a rychle by se to rozkřiklo.

Může být jenom na jediném místě.

Harry pohlédl na hodinky. Je třeba se tam dostat, než ptáček uletí.

Na stadionu Valle Hovin bylo stejně liduprázdno jako posledně. Když Harry zabočil za roh směrem k budově se šatnami, ze všeho nejdřív si všiml, že jedno z okének na úrovni ulice je rozbité. Prohlédl si ho. Střepy ležely uvnitř. Popošel proto rychle ke vchodovým dveřím a odemkl je klíčem, který měl ještě stále u sebe. Došel ke dveřím od šaten a vstoupil dovnitř.

Jako by ho srazil nákladní vlak.

Náhle ležel na zemi, lapal po dechu a bojoval s něčím nad sebou. S něčím páchnoucím, mokrým a zoufalým. Vykroutil se, snažil se vymanit ze sevření. Odolal reflexu udeřit, místo toho popadl čísi paži, ruku, a podařilo se mu zkroutit ji dotyčnému za záda. Zvedl se na kolena a současně úchop využil k tomu, že útočníkův obličej přitiskl k podlaze.

„Au! Kurva! Pust’!“

„Olegu, to jsem já! To jsem já, Harry.“

Pustil Olega a pomohl mu vstát, posadil ho na lavičku.

Chlapec vypadal mizerně. Byl bledý. Vyzábělý. Oči vypoulené. A byl cítit neurčitou kombinací pachů – výkaly a oděrem jako od zubaře. Nebyl ale sjetý.

„Myslel jsem si...“, spustil Oleg.

„Mysles sis, že to jsou oni.“

Oleg si zakryl tvář rukama.

„Pojď“, vyzval ho Harry. „Půjďme ven.“

Posadili se nahoře na tribunu. Bledé dopolední paprsky ozařovaly popraskanou betonovou podlahu. Harry myslel na to, kolikrát tu takhle seděl a sledoval, jak Oleg trénuje, poslouchal, jak nože bruslí vždycky zazpívají, než se opět zaboří do ledu, na matné odrazy světlometů na původně mořsky zeleném povrchu měnícím postupně barvu na mléčně bílou.

Seděli těsně vedle sebe, jako by bylo na tribuně nabito.

Harry chvíli poslouchal, jak Oleg dýchá, a potom spustil:

„Kdo to je, Olegu? Musíš mi věřit. Když jsem tě dokázal najít já, najdou tě i oni.“

„A jak jsi mě našel ty?“

„Říká se tomu dedukce.“

„Vím, co to je. Vyloučit nemožné a soustředit se na to, co zbude.“

„Kdys přijel?“

Oleg pokrčil rameny. „Někdy včera večer. V devět.“

„Proč jsi nezavolal mámě, když tě pustili? Víš přece, že ti venku hrozí nebezpečí.“

„Máma by mě někam odvezla, ukryla by mě. Ona nebo ten Nils Christian.“

„Hans Christian. Najdou tě, víš?“

Oleg pohlédl na své ruce.

„Myslel jsem si, žeš přijel do Osla proto, aby sis šlehnul,“ pokračoval Harry. „Jenže ty jsi čistý.“

„Jsem čistý už týden.“

„Proč?“

Oleg neodpověděl.

„Kvůli ní? Kvůli Ireně?“

Oleg sklopil zrak k betonu, jako by se v něm snad mohl vidět. Zaslechnout vysoký tón

způsobený odrazem nožů. Pomalu přikývl. „Já jediný se ji snažím najít. Má jenom mě.“

Harry na to nic neřekl.

„Ta šperkownice, kterou jsem ukradl mámě...“

„Ano?“

„Prodal jsem ji, abych měl na fet. Kromě toho prstenu, cos jí koupil.“

„Proč jsi neprodal i ten?“

Oleg se usmál. „Za prvé nemá moc velkou hodnotu.“

„Cože?“ Harry nasadil zděšený výraz. „Napálili mě?“

Oleg se zasmál. „Zlatý prsten s černým vrypem? Tomu se říká pozlacená mosaz.

S přídatkem olova, aby byl dost těžký.“

„Proč jsi tam tedy tu imitaci nenechal prostě ležet?“

„Máma už ho nenosila. Tak jsem ho chtěl dát Ireně.“

„Mosaz, olovo a pozlátko.“

Oleg pokrčil rameny. „Připadalo mi to správné. Vzpomínám si, jakou měla máma radost, když jsi jí ho navlékl.“

„Co si ještě pamatuješ?“

„Tu neděli. Náměstí Vestkanttorget. Slunce svítilo tak nějak zešikma a my jsme se brodili šustícím podzimním listím. Ty s mámou jste se něčemu smáli. Já jsem měl chuť vzít tě za ruku. Jenže už jsem nebyl malý kluk. Koupil jsi ten prsten ve stánku, kde rozprodávali čísi pozůstalost.“

„Tohle všechno si pamatuješ?“

„Jo. A říkal jsem si, že kdyby měla Irena ve srovnání s mámou jenom poloviční radost...“

„A měla?“

Oleg na Harryho pohlédl. Mrkl. „Nevzpomínám si. Nejspíš jsme byli sjetí, když jsem jí ho dal.“

Harry polkl.

„Má ji.“ pronesl Oleg.

„Kdo?“

„Dubajec. Má Irenu. Drží ji jako rukojmí, abych mlčel.“

Harry upřel na Olega pohled, ten sklopil hlavu.

„Proto jsem nic neřekl.“

„Víš to jistě? A oni ti vyhrožovali, co Ireně provedou, jestliže promluvíš?“

„Nebylo třeba. Vědí, že nejsem hloupý. Navíc musí zavřít pusy i jí. Mají ji, Harry.“

Harry si na betonovém stupni poposedl. Napadlo ho, že před důležitými závody tu sedávali právě takhle. Se skloněnými hlavami, mlčky, v jakémsi společném soustředění. Oleg nestál o rady. A Harry ani žádné neměl. Navzdory tomu tu s ním Oleg rád takhle sedával.

Harry si odkašlal. Oleg dneska nebude závodit.

„Pokud máme získat šanci k záchraně Ireny, musíš mi pomoci najít Dubajce,“ pronesl Harry.

Oleg na něj pohlédl. Zastrčil si ruce pod stehna a poťukával nohama. Tak, jak to dělával dřív. Potom přikývl.

„Vezmi to od té vraždy,“ vyzval ho Harry. „Nepospíchej.“

Oleg na několik vteřin zavřel oči. Pak je otevřel.

„Byl jsem sjetej, zrovna jsem si dole u řeky šlehl violin, přímo za naším domem v Hausmannově ulici. Bylo to tak bezpečnější, občas se mi totiž stalo, že když jsem si chtěl střelit v bytě, někdo z ostatních, kdo byl strašně zoufalej, se na mě vrhl, aby mi drogu ukradl, chápeš?“

Harry přikývl.

„Když jsem vyšel po schodech nahoru, ze všeho nejdřív jsem si všiml, že dveře kanceláře naproti jsou vylomené. Zase. Víc jsem o tom ale nepřemýšlel. Vešel jsem do našeho pokoje a tam byl Gusto. Před ním stál muž s kuklou na hlavě. Mířil na Gustu pistolí. Nevím, jestli to způsobila droga nebo co mě osvítilo, ale věděl jsem, že to není přepadení, že Gusto má být zavražděn. Proto jsem zareagoval instinktivně. Skočil jsem tomu chlapovi po ruce s pistolí. Jenže jsem byl pomalý, už stihl vypálit. Padl jsem na podlahu, a když jsem vzhlédl, ležel jsem vedle Gusta a měl jsem ústí hlavně u čela. Muž neproněs ani slovo a já jsem si byl jistý, že umřu.“ Oleg se odmlčel, zhluboka se nadechl. „Jenže ten chlap jako by se neuměl rozhodnout. Potom naznačil rukou klapající zobák a přejel si prsty po krku.“

Harry přikývl. Drž klapáčku, nebo chcípneš.

„Zopakoval ten pohyb a já jsem přikývl, že jsem rozuměl. Nato odešel. Gusto strašně krvácel a mně došlo, že dost rychle potřebuje lékařskou pomoc. Jenže jsem se neodvažoval odejít, byl jsem si jistý, že ten chlap s pistolí stojí pořád venku, protože jsem neslyšel na schodech jeho kroky. A že kdyby mě uviděl, třeba by si to rozmyslel a přece jenom by mě zastřelil.“

Olegovy nohy ťukaly o sto šest.

„Snažil jsem se Gustovi nahmatat pulz, snažil jsem se na něj mluvit, povídal jsem mu, že dojdou pro pomoc. Ale neodpovídal. Za chvíli už jsem jeho pulz necítil. A nedokázal jsem tam pak vydržet. Vyběhl jsem ven.“ Oleg se napřímil, jako by ho začalo bolet v zádech, spojil ruce a položil si je na hlavu. Když znovu promluvil, měl hlas zastřenější: „Byl jsem sjetej, nedokázal jsem jasně myslet. Sešel jsem k řece. Říkal jsem si, že si zaplavu. Že třeba budu mít štěstí a utopím se. Pak jsem uslyšel sirény. A vzápětí tam byli... Já jsem dokázal myslet jenom na ten klapající zobák a ruku na krku. Na to, že musím držet klapáčku. Protože já vím, co je to za lidi, slyšel jsem je, když si povídali, jak to dělají.“

„A jak?“

„Zasáhnou tě na nejcitlivějším místě. Nejvíc jsem se bál o mámu.“

„Jenže jednodušší bylo dostat Irenu,“ dodal Harry. „Nikdo si nevšimne, když holka z ulice na chvíli zmizí.“

Oleg pohlédl na Harryho. Polkl. „Takže ty mi věříš?“

Harry pokrčil rameny. „Jakmile jde o tebe, Olegu, nechám si snadno navěsit bulíky na nos. Tak to holt asi bývá, když je člověk... když je... však víš.“

Olegovi vstoupily do očí slzy. „Vždyť je to ale... ale úplně nepravděpodobné. Veškeré důkazy...“

„Všechno do sebe zapadá,“ namítl Harry. „Stopy střelného prachu se ti dostaly na paži, jak ses vrhl vpřed. Gustova krev, když jsi mu nahmatával pulz. A tehdy jsi na něm taky zanechal otisky prstů. Po výstřelu viděli z domu vyjít jenom tebe, protože vrah vešel do té kanceláře, vylezl oknem a slezl po požárním schodišti, které je obrácené směrem k řece. Proto jsi neslyšel kroky na schodech.“

Oleg upřel zamyšlený pohled kamsi na Harryho hrud'. „Jenže proč Gusta zabili? A kdo?“

„To nevím. Ale myslím si, že ho zabil někdo, koho znáš.“

„Já že ho znám?“

„Ano. Proto dotýčný jen gestikuloval a nepromluvil. Abys nepoznal jeho hlas. A ta kukla naznačuje, že se bál, aby ho případně nepoznali ostatní z feťácké komunity. Mohl to být někdo, koho většina z vás, kteří jste tam bydleli, už někdy viděla.“

„Ale proč mě ušetřil?“

„To taky nevím.“

„Nechápu to. Vždyť se mě pokusili později ve vězení zabít. Přestože jsem neřekl ani

slovo.“

„Možná vrah nedostal podrobné instrukce, jak by se měl vypořádat s eventuálními svědky. Zaváhal. Na jedné straně bys ho mohl poznat podle postavy, řeči těla, chůze – pokud jsi ho už několikrát předtím viděl. Na druhou stranu jsi byl tak sjetý, že sis toho moc nezapamatoval.“

„Že by drogy zachraňovaly život?“ usmál se Oleg opatrně.

„Jo. Ale když to pak ohlásil šéfovi, ten patrně nebyl s jeho vyhodnocením situace spokojený. Jenže už bylo pozdě. Aby si tedy mohli být jistí, že nebudeš mluvit, unesli Irenu.“

„Věděli, že dokud ji budou mít, budu držet zobák, tak proč by mě měli zabíjet?“

„Protože jsem se objevil já,“ vysvětlil Harry.

„Ty?“

„Jo. Věděli, že jsem v Oslu, od chvíle, kdy jsem přiletěl. Věděli, že tě dokážu přimět k tomu, abys promluvil, a že Irena jim nebude stačit. Proto Dubajec nařídil, že tě mají ve věznici umlčet.“

Oleg pomalu přikývl.

„Pověz mi něco o Dubajci,“ vyzval ho Harry.

„Nikdy jsem se s ním nesetkal. Ale myslím, že jednou jsem byl u něj doma.“

„Kde to je?“

„To nevím. Jeden z jeho poskoků nás jednou s Gustem naložil a odvezl nás do nějakého domu, měl jsem ale zavázané oči šátkem.“

„A jak víš, že to byl Dubajcův dům?“

„Podle Gustova vysvětlení jsem to tak pochopil. A podle vůní se to tam zdálo být obydlené. Znělo to, jako by to byl dům s nábytkem, koberci a závěsy, který...“

„Chápu. Pokračuj.“

„Zavedli nás do sklepa a teprve tam mi šátek sundali. Na podlaze ležel mrtvý muž. Vysvětlili nám, že tohle dělají s lidmi, kteří se je snaží napálit. A že si máme toho mrtvého důkladně prohlédnout. A potom jim říct, co se stalo v Alnabru. Proč nebyly při příchodu policie zamčené dveře. A proč Tutu zmizel.“

„V Alnabru?“

„K tomu se dostanu.“

„Dobrá. A tenhle muž – jak ho zabili?“

„Co tím myslíš?“

„Měl v obličeji bodné rány? Nebo byl zastřelený?“

„Nezmínil jsem se o tom? Nebylo mi jasné, na co umřel, dokud ho jeden z těch poskoků, Petr, neotočil na břicho. Pak mu z koutků úst vytekla voda.“

Harry si olízl rty. „Víš, kdo ten mrtvý byl?“

„Jo, jeden tajný agent, který se pohyboval v našem rajónu. Říkali jsme mu Bekovka, podle čepice, co nosil.“

„Hm.“

„Harry?“

„Ano?“

Olegovy nohy zběsile bubnovaly do betonu. „Moc toho o Dubajcovi nevím. Ani Gusto o něm nechtěl mluvit. Ale vím, že pokud se ho budeš snažit dopadnout, umřeš.“

ČÁST III.

Kapitola 26

Potkaní samice netrpělivě šmejdila po podlaze. Lidské srdce bilo, avšak stále slaběji. Opět se zastavila u boty. Kousla do kůže. Měkká, ale silná a solidní kůže. Lidským tělem projel další záškub. Oblečení páchlo víc než boty – potem, jídlem a krví. Muž – protože cítila, že je to muž – ležel v úplně stejné pozici, nepohnul se, nadále blokoval vchod. Zaškrabala mu na břicho. Věděla, že to je nejkratší cesta. Slabý tlukot srdce. Zanedlouho už bude moct vyrazit.

Tati, problém není v tom, že má člověk přestat žít, ale v tom, že má umřít proto, aby ukončil ten zkurvenej život. Měla by existovat lepší metoda, nemyslíš? Bezbolestnej exodus do světla místo týhle zatracený studený tmy, která se sem prostě jenom tak vkrádá. Někdo měl každopádně do těch kulek Makarov přidat maličko opiátu, udělat to, co jsem já udělal pro Rufuse, toho prašivýho čokla, dopřát mi cestu do Euforie bez zpáteční jízdenky, šťastnou cestu, krucinál! Jenomže všechno, co na tomhle zkurveným světě za něco stojí, je buď na předpis, vyprodaný, anebo to stojí tolik, že musíš zaprodat duši, abys to směl ochutnat. Život je příliš drahá restaurace. Smrt je účet za jídlo, který jsi ani nestihnul sníst. Tak si objednáš z jídelního lístku to nejdražší, stejně to budeš muset zabalit, že jo, a možná si stihneš aspoň ukousnout.

Jasný, přestanu si už stěžovat, tati, neodcházej, ještě sis neposlechnul zbytek. Zbytek je dobřej. Kde jsme to byli? Jo. Od toho vloupání v Alnabru uplynulo jenom pár dní, než si pro mě a Olega došli Petr s Andrejem. Olegovi uvázali přes oči šátek a dovezli nás do starochova domu, kde nás dovedli do sklepa. Nikdy předtím jsem tam nebyl. Vedli nás dlouhou úzkou a nízkou chodbou, kde jsme museli mít hlavy skloněný. Ramenama jsme drhli o stěny. Nakonec jsem pochopil, že to není sklep, ale podzemní tunel. Možná nějaká úniková cesta. Bekovkovi ovšem nepomohla. Vypadal jako utopená krysa. No, vlastně byl utopená krysa.

Potom Olegovi zase zavázali oči šátkem a dovedli ho do auta, mě si zavolal staroch. Seděl na židli přímo naproti mně, nestál mezi náma žádněj stůl.

„Byli jste tam?“ zeptal se.

Podíval jsem se mu přímo do očí. „Pokud se ptáte, jestli jsme byli v Alnabru, zní odpověď ne.“

Mlčky si mě zkoumavě prohlížel.

„Jsi jako já,“ pronesl nakonec. „Nedá se poznat, kdy lžeš.“

Přísahat bych na to nemohl, ale připadalo mi, že jsem na jeho tváři zahlídnul úsměv.

„Tak co, Gusto, pochopil jsi, kdo byl ten chlap dole?“

„Tajnej agent. Bekovka.“

„Správně. A proč?“

„To nevím.“

„Tipni si.“

Odhaduju, že staroch musel bejt v dřívějším životě mizernej učitel. Ale co, odpověděl jsem: „Něco ukrad.“

Staroch zavrtěl hlavou. „Zjistil, že tady bydlím. Věděl, že nemá podložený důvod požádat o povolení k domovní prohlídce. Po nedávném zatčení Los Lobos a zabavení drog v Alnabru mu nejspíš došlo, že nikdy takové povolení k domovní prohlídce ani nedostane, bez ohledu na to, jak dobře by argumentoval...“ Staroch se zazubil. „Varovali jsme ho a mysleli jsme si, že ho to varování zarazí.“

„No a?“

„Tajní agenti jako on věří ve falešnou identitu. Myslí si, že se nedá zjistit, kdo jsou. Kdo jsou jejich nejbližší. Jenomže v policejní databázi se dá najít všechno, stačí mít správná přístupová hesla. Což člověk většinou mívá, pokud například zastává důvěryhodnou pozici na oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu. A jak jsme ho varovali?“

Bez rozmyšlení jsem odpověděl: „Odkrouhli jste mu děti?“

Ve starochově tváři cosi potemnělo: „Nejsme bestie, Gusto.“

„Sorry.“

„Navíc byl bezdětný.“ Skřípavý smích. „Ale měl sestru. Nebo to možná byla jenom nevlastní sestra.“

Přikeyvnul jsem. Nedalo se poznat, jestli lže.

„Řekli jsme mu, že bude znásilněna a potom zabita. Jenže jsem ho špatně odhadl. Místo aby zapřemýšlel o tom, že má i jiné příbuzné, na které by měl brát ohledy, zaútočil. Byl to velice osamělý, ale zoufalý útok. Dokázal se sem v noci dostat. Nebyli jsme na to připraveni. Pravděpodobně měl svoji sestru hodně rád. Byl ozbrojený. Sešel jsem do sklepa a on mě následoval. A potom umřel.“ Staroch naklonil hlavu ke straně. „Na co?“

„Z pusy mu tekla voda. Utopil se?“

„Správně. Utopil se kde?“

„Donesli jste ho sem od nějakýho jezera nebo něco podobnýho.“

„Ne. Dostal se dovnitř a utopil se tady. Takže?“

„V tom případě ne...“

„Přemýšlej!“ To slovo prásklo jako bič. „Jestliže máš přežít, musíš umět uvažovat, vyvozovat závěry z toho, co vidíš. Takový je skutečný život.“

„Jasný, jasný.“ Snažil jsem se přemejšlet. „Ten sklep není sklep, ale tunel.“

Staroch si založil paže na prsou. „A dál?“

„Je delší než pozemek. Může samozřejmě ústít někde do volné přírody.“

„Ale?“

„Ale vy jste mi prozradil, že vám patří i sousední dům, takže ten tunel vede nejspíš tam.“

Staroch se spokojeně usmál. „Hádej, jak starý ten tunel je.“

„Dost starý. Zdi byly pokryty mechem.“

„Řasami. Gestapo ten tunel vystavělo poté, co odbojáři provedli čtyři neúspěšné pokusy o atentát na tento dům. Dokázali ho udržet v tajnosti. Když Reinhard přišel odpoledne domů, vešel hlavním vchodem do tohoto domu, tak aby ho všichni viděli. Rozsvítil, potom prošel tunelem do svého skutečného domova v sousedním domě a německého poručíka, o kterém si všichni mysleli, že tam bydlí, poslal zase sem. A tenhle ten poručík se tu promenoval, s oblibou v blízkosti oken, ve stejné uniformě, jakou nosil šéf gestapa.“

„Byl takovej bílej kůň.“

„Přesně tak.“

„Proč mi tohle vykládáte?“

„Protože chci, abys věděl, jaký je skutečný život, Gusto. Většina lidí v téhle zemi o něm nic neví, neví, kolik je třeba zaplatit za to, abys ve skutečném životě přežil. Ale já ti tohle všechno vyprávím také proto, že chci, aby sis pamatoval, že jsem ti věřil.“

Kouknul se na mě, jako by to, co právě pronesl, bylo hrozně důležité. Tvářil jsem se, že jsem to pochopil, chtěl jsem jít domů. Možná to na mě poznal.

„To je pro dnešek všechno, Gusto. Andrej vás odveze.“

Když auto míjelo univerzitu, všimli jsme si, že se v kampusu očividně koná nějaká studentská akce. Slyšeli jsme nezkrotný kytary kapely hrající na venkovní scéně. Proti nám kráčeli Blindernskou ulicí mladý lidi. Veselý tváře plný očekávání, jako by jim někdo něco slíbil,

budoucnost nebo co sakra.

„Co se to tu děje?“ zeptal se Oleg, kterej měl ještě pořád zavázaný oči.

„Tohle je neskutečnej život,“ odpověděl jsem.

„A ty netušíš, jak se utopil?“ zeptal se Harry.

„Ne,“ odvětil Oleg. Klepání nohou zesílilo, vibrovalo mu už celé tělo.

„Dobrá, měl jsi pásku na očích, ale pověz mi všechno, co si pamatuješ z cesty na to místo a zpátky. Popiš mi všechny zvuky. Když jste vystoupili z auta, neslyšel jsi například vlak nebo tramvaj?“

„Ne. Ale když jsme přijeli, pršelo, takže jsem slyšel hlavně déšť.“

„Liják nebo drobný déšť?“

„Drobný déšť. Když jsme vystoupili z auta, sotva jsem ho cítil, jenom jsem ho slyšel.“

„O. K., a když drobný déšť vydává tolik hluku, možná je to proto, že prší do listí?“

„Možná.“

„Cos měl pod nohama cestou ke dveřím? Asfalt? Kamennou dlažbu? Trávu?“

„Asi štěrk. Jo, křupal. Podle toho jsem poznal, kam míří Petr, byl největší, takže pod ním to křupal nejvíc.“

„Fajn. Byly u dveří schody?“

„Ano.“

„Kolik měly stupňů?“

Oleg zasténal.

„Dobrá,“ přikývl Harry. „Když jsi došel ke dveřím, ještě pořád pršelo?“

„Jo, jasně.“

„Myslím tím, jestli ti déšť pořád skrápěl vlasy?“

„Jo.“

„Takže tam nebyl žádný zastřešený vstup.“

„Hodláš snad hledat domy v celém Oslu, které nemají zastřešený vstup?“

„No... Různé části Osla byly vystavěny v různých obdobích a pro tahleto období jsou některé prvky typické.“

„A v jakém období se stavěly dřevěné vily se zahradou, štěrkovou cestičkou a schody vedoucími k nezastřešenému vstupu, bez tramvajových kolejí poblíž?“

„Mluvíš jako šéf kriminálky.“ Harrymu se nepodařilo se usmát ani zasmát tak, jak doufal.
„Nevšiml sis při odjezdu odtamtud nějakých jiných zvuků v okolí?“

„Jako třeba čeho?“

„Třeba pípání semaforu, u kterého byste zastavili.“

„Ne, nic takového. Ale zněla tam muzika.“

„Deska nebo živá hudba?“

„Živá, řekl bych. Dobře byly slyšet činely. Po větru se tak trochu nesly kytary.“

„To zní jako živá muzika. To sis zapamatoval dobře.“

„Pamatuju si to jenom proto, že hráli jednu z tvých písniček.“

„Jednu z *mých* písniček?“

„Z jedné z tvých desek. Pamatuju si to proto, že Gusto prohlásil, že tohle je neskutečnej život, a já jsem si pomyslel, že to byla podvědomá asociace, protože zaslechl verš, který tam právě zpívali.“

„Jaký verš?“

„Něco se snem, nevzpomínám si. Ale ty sis desku s touhle písničkou přehrával pořád

dokola.“

„No tak, Olegu, tohle je důležité.“

Oleg pohlédl na Harryho. Nohy se mu přestaly třepat. Zavřel oči a opatrně zabroukal: *It's just a dreamy Gonzales...*“ Otevřel oči, ve tváři celý rudý. „Tak nějak.“

Harry si to zanotoval sám pro sebe. Zavrtěl hlavou.

„Bohužel si nejsem jistý, trvalo to jenom několik vteřin,“ vysvětlil Oleg.

„To je v pořádku,“ uklidnil ho Harry a položil mu ruku na rameno. „Radši mi pověz, co se stalo v Alnabru.“

Olegovi se znovu roztřásla noha. Dvakrát se nadechl, zhluboka do břicha, jak se to naučil dělávat před začátkem závodu, než se schoulil do startovní pozice. Potom spustil.

Když domluvil, Harry si dlouho jenom mnul zátylek. „Takže vy jste toho chlápka zabili vrtačkou?“

„My ne. Ten policajt.“

„O kterém nevíš, jak se jmenoval? Ani kde pracoval?“

„Ne, Gusto i on si dávali pozor, abych se to nedozvěděl. Gusto povídal, že bude nejlepší, když to nebudu vědět.“

„A ty nemáš tušení, kam se poděla mrtvola?“

„Ne. Udáš mě?“

„Ne.“ Harry vytáhl krabičku a vyklepl z ní jednu cigaretu.

„Nedal bys mi taky?“ zeptal se Oleg.

„Promiň, chlapče. To je životu nebezpečné.“

„Ale...“

„S jednou podmínkou. Že dovolíš Hansi Christianovi, aby tě ukryl, a hledání Ireny přenecháš mně.“

Oleg zíral směrem k panelákům na vršku za stadionem. Na okrajích balkonů tam stále ještě visely květinové truhlíky. Harry zkoumal Olegův profil. Ohryzek poskakující mu na tenkém krku.

„Platí.“

„Dobrá.“ Harry mu podal cigaretu a oběma jim zapálil.

„Už chápu, proč máš ten kovový prst,“ pronesl Oleg. „Kvůli kouření.“

„Přesně tak,“ odušil Harry svírající cigaretu mezi titanovou protézou a prostředníčkem. Přitom vytukával Ráchelino číslo. Protože Hans Christian byl u ní, nemusel ji ani žádat o jeho telefon. Advokát prohlásil, že přijede okamžitě.

Oleg se skrčil, jako by se náhle ochladilo. „Kam mě ukryje?“

„To nevím a ani to vědět nechci.“

„Proč ne?“

„Mám moc citlivé koule. Jakmile někdo jen špitne slovo autobaterie, chrlím věty jako vodopád.“

Oleg se zasmál. Krátce, ale byl to smích. „To ti nevěřím. V pohodě bys je nechal, aby tě zabili, a neřekl bys ani slovo.“

Harry se na chlapce zadíval. Klidně by po zbytek dne produkoval takové polovtíčky, jen aby mohl znovu zahlédnout ten drobný úsměv.

„Vždycky sis mě idealizoval, Olegu. Až moc. A já jsem vždycky chtěl, abys mě viděl v lepším světle.“

Oleg pohlédl na své ruce. „Copak všichni kluci nepovažují své táty za hrdiny?“

„Možná. A já jsem nechtěl, abys ve mně odhalil zrádce, člověka, který utíká. Jenže to tak stejně dopadlo. Chtěl jsem ti jenom říct, že i když jsem ti nebyl vždycky nablízku, neznamená to,

žes pro mě nebyl důležitý. Nedokážeme žít životy, jaké bychom žít chtěli. Jsme zajatci... všeho možného. Toho, kým jsme.“

Oleg pozvedl bradu a dodal: „Zajatci drog a svinstva.“

„To taky.“

Synchronizovaně potáhli z cigaret. Sledovali kouř vinoucí se v neurčitých závanec vzhůru k nekonečnému modrému nebi. Harry věděl, že nikotin nedokáže potlačit chlapcovo bažení, ale v každém případě mu zajistí několikaminutové rozptýlení. A následující minuty jsou nejdůležitější.

„Hele?“

„Ano?“

„Proč ses nevrátil?“

Harry znovu potáhl, než odpověděl. „Protože tvoje máma si myslela, že pro vás nejsem dost dobrý. A měla pravdu.“

Harry dál kouřil, přitom hleděl rovně před sebe. Věděl, že Oleg nechce, aby se na něj teď díval. Osmnáctiletí kluci nestojí o to, aby někdo viděl, jak pláčou. Ani mu nemůže položit ruku kolem ramen nebo cokoli říct. Prostě tu má jenom být. Nikam neodcházet. Jenom spolu s ním myslet na nadcházející závod.

Zaslechli příjezdě auto, sestoupili z tribuny a vyšli na parkoviště. Harry zahlédl, jak Hans Christian opatrně položil Ráchel ruku na paži, když se chtěla vyřídit z vozu.

Oleg se otočil k Harrymu, nafoukl se, rozhodil paže do stran, zahákl svůj palec o jeho a pravým ramenem šťouchl do Harryho ramene. Harry ho však nepustil tak snadno a přivinul ho k sobě. Pošeptal mu do ucha: „Ať vyhraješ.“

Irena Hanssenová měla shodnou adresu s rodiči. Jejich dům, polovina dvojdomku, se nacházel ve čtvrti Grefsen. Zarostlá zahrádka s jabloněmi bez plodů, zato s houpačkou.

Dveře otevřel mladík, kterého Harry odhadl na něco málo přes dvacet. Jeho tvář mu byla povědomá a Harryho mozek několik desetinsek vteřiny hledal, než v databázi našel dvě shody.

„Jmenuju se Harry Hole. Vy asi budete Stein Hanssen?“

„Ano?“

V mladíkově tváři se zračila směs nevinnosti a ostražitosti, jíž se vyznačují mladí muži, kteří stihli zažít jak dobré, tak špatné, ale kteří se při setkání se světem ještě potácejí mezi holou otevřeností a přehnanou opatrností.

„Poznal jsem vás podle fotografie. Jsem kamarád Olega Faukeho.“

Harry pátral ve Steinových šedivých očích po nějaké reakci, žádná se však nedostavila.

„Možná se vám doneslo, že ho propustili, protože se k vraždě vašeho nevlastního bratra přiznal někdo jiný?“

Stein Hanssen zavrtěl hlavou. Stále takřka absence mimiky.

„Jsem bývalý policista. Snažím se najít vaši sestru Irenu.“

„Proč?“

„Abych se ujistil, že se jí daří dobře. Slíbil jsem to Olegovi.“

„Skvělé. Aby ji mohl dál zásobovat drogami?“

Harry přeshlápl. „Oleg je teď čistý. Jak možná víte, dá to dost práci. Ale je čistý proto, že se ji chce pokusit najít na vlastní pěst. Má ji rád, Steine. Já ji chci ovšem najít kvůli nám všem, nejen kvůli němu. A říká se o mně, že hledat lidi umím dost dobře.“

Stein Hanssen se na Harryho zahleděl. Maličko zaváhal. Pak otevřel dveře.

Harry ho následoval do obývacího pokoje. Místnost byla uklizená, pěkně zařízená a působila zcela nezabydleným dojmem.

„Vaši rodiče...“

„Už tady nebydlí. A já se tu zdržuju, jenom když nejsem v Trondheimu.“

Měl výrazné ostré „r“, takové, jaké se kdysi považovalo na symbol statusu u rodin, které si mohly dovolit au-pairky z jižní části Norska, ze Sørlandet. Takové ostré „r“, díky němuž je váš hlas snadno zapamatovatelný, pomyslel si Harry, aniž věděl, proč ho to napadlo.

Na klavíru, který vypadal zcela nepoužívaně, stála fotografie. Musela být tak šest sedm let stará. Irena a Gusto na ní byli mladší, představovali menší kopie sebe samých, a měli oblečení a účesy, které, jak Harry předpokládal, by jim teď připadaly naprosto trapné. Za nimi stál Stein s vážným výrazem ve tváři. Matka měla ruce založené na prsou a shovívavě, téměř výsměšně se usmívala. Otec se usmíval takovým způsobem, až si Harry pomyslel, že pořídit tenhle rodinný snímek byl jeho nápad. Přinejmenším jako jediný projevoval nadšení.

„Tak tohle je vaše rodina.“

„Byla. Máma s tátou se rozvedli. Táta se odstěhoval do Dánska. Přesněji asi je, že tam zdrhl. Máma je hospitalizovaná. Zbytek... no, zbytek nejspíš znáte.“

Harry přikývl. Jedna osoba mrtvá. Jedna zmizelá. Na jednu rodinu velké početní ztráty.

Harry se bez vyzvání posadil do hlubokého křesla. „Nemáte nějakou informaci, která by mi pátrání po Ireně usnadnila?“

„To sotva.“

Harry se usmál. „Zkuste to.“

„Irena se ke mně do Trondheimu přestěhovala po jisté události, o které mi nechtěla prozradit nic bližšího. Jsem si ale jistý, že to bylo něco, k čemu ji Gusto donutil. Zbožňovala ho, udělala by pro něj cokoli, namlouvala si, že se o ni zajímá, jenom proto, že ji občas pohlídal po tváři. Po několika měsících ale zazvonil telefon a Irena mi oznámila, že se musí vrátit do Osla, odmítala vysvětlit proč. Už je to přes čtyři měsíce a od té doby jsem ji ani neviděl, ani o ní neslyšel. Když se mi ji déle než dva týdny nepodařilo zastihnout, došel jsem na policii a ohlásil ji jako pohřešovanou. Zaregistrovali si moje oznámení a trochu ho prověřili, ale nic víc se nestalo. O feťáčku bez známé adresy se nikdo nezajímá.“

„Máte nějakou teorii?“ zeptal se Harry.

„Ne. Ale nezmizela dobrovolně. Není ten typ, který by prostě zdrhnul tak jako... jako někteří jiní.“

Harry pochopil, koho tím Stein myslí, přesto se ho to dotklo.

Stein Hanssen si podrbal strup na předloktí. „Co v ní vidíte? Svoji dceru? Myslíte si, že můžete dostat svoje dcery?“

Harry se na něj užasle zahleděl. „O kom to mluvíte? Co tím míníte?“

„O vás starcích, co nad ní slintáte. Jenom proto, že vypadá jako lolitka.“

Harry si připomněl fotografii na dvířkách šatní skříňky. Stein Hanssen má pravdu.

A Harryho napadlo, že se mohl zmýlit, že se Irena mohla stát obětí něčeho, co s tímhle případem nesouvisí.

„Vy studujete v Trondheimu? Na technické univerzitě?“

„Ano.“

„Jaký obor?“

„IT.“

„Hm. Oleg chtěl taky studovat. Znáte ho?“

Stein zavrtěl hlavou.

„Nikdy jste s ním nemluvil?“

„Jenom jsme se párkrát potkali. Byla to dost krátká setkání, abych tak řekl.“

Harry pohlédl na Steinovo předloktí. Nemoc z povolání. Kromě strupu neměl na pažích

žádné stopy. Samozřejmě že ne, Stein Hanssen je ten, kdo přežije, jeden z těch, kteří to zvládnou. Harry vstal a pronesl: „Nicméně je mi líto, co se stalo vašemu bratrovi.“

„Nevlastnímu bratrovi.“

„Hm. Nedal byste mi svoje telefonní číslo? Pro případ, že by se něco objevilo.“

„Jako třeba co?“

Pohlédli na sebe. Odpověď zůstala viset ve vzduchu, nebylo nutné zacházet do podrobností, vyslovovat nevyslovitelné. Steinovi strup praskl a po paži mu začal stékat pramínek krve.

„Vím o něčem, co by vám snad pomoci mohlo,“ pronesl Stein ve chvíli, kdy už stál Harry venku na schodech. „Na místa, kde jste ji chtěl hledat, klidně zapomeňte. Maják v Bylinkové ulici. Kavárna osloské diakonie. Parky. Ubytovny. Veřejné šlehárny. Ulice, kde se nabízejí šlapky. Zapomeňte na ně, prošel jsem je.“

Harry přikývl. Nasadil si své dámské sluneční brýle. „Nechávejte si telefon zapnutý, ano?“

Harry dojel do Café Lorry, aby si dal něco k jídlu, avšak už na schodech dostal chuť na pivo a ve dveřích se otočil. Místo toho došel do nového lokálu naproti Literárnímu domu. Po rychlém zhodnocení tamní klientely se obrátil a posléze skončil v Pla, kde si objednal thajskou variantu tapas.

„Co si dáte k pití? Singha?“

„Ne.“

„Tiger?“

„Máte snad jenom pivo?“

Servírka pochopila narážku a donesla mu vodu.

Harry si dal královské krevety a kuře, s díky však odmítl párek po thajsku. Pak zavolal Ráchel na pevnou linku a poprosil ji, aby prošla jeho cédéčka, která si v průběhu let odvezl na Holmenkollen, kde už zůstala. Některá tam odvezl proto, že je chtěl sám poslouchat, jiná proto, že je jimi chtěl spasit. Elvis Costello, Miles Davis, Led Zeppelin, Count Basie, Jayhawks, Muddy Waters. Nikoho jimi ovšem nezachránil.

To, čemu bez zřejmé ironie říkala „Harryho muzika“, uchovávala Ráchel v oddělené části police s hudebninami.

„Přečti mi názvy všech písniček,“ požádal ji.

„Děláš si legraci?“

„Vysvětlím ti to později.“

„O. K. První jsou písničky od skupiny Aztec Camera.“

„Tys je...?“

„Ano, seřadila jsem kapely podle abecedy.“ Hlas měla ustaraný.

„To je pánská záležitost.“

„To je harryovská záležitost. A jsou to tvoje desky. Tak můžu číst?“

Po dvaceti minutách došli k W a ke kapele Wilco, aniž Harrymu názvy cokoli připomněly. Ráchel ztěžka vzdychla, ale pokračovala v předčítání písní:

„*When You Wake Up Feeling Old*.“

„Hm. Taky ne.“

„*Summerteeth*.“

„Hm. Další.“

„*In a Future Age*.“

„Počkej!“
 Ráchel se odmlčela.
 Harry se rozesmál.
 „Co je na tom vtipného?“ chtěla vědět.
 „Refrén *Summerteeth*. Zní takhle...“ Harry jí ho přezpíval: „*It's just a dream he keeps having*.“
 „To nezní moc hezky, Harry.“
 „Ale zní! Myslím tím, že originál zní hezky. Tak hezky, že jsem ho Olegovi několikrát přehrál. Jenže on si myslel, že se tam zpívá *it's just a dreamy Gonzales*.“ Harry se znovu zasmál. A zazpíval: „*It's just a dreamy Gon...*“
 „Harry, prosím tě.“
 „No jo. Nemohla bys doběhnout k Olegovu počítači a najít mi něco na netu?“
 „Co?“
 „Vygoogluj kapelu Wilco a najdi jejich domovskou stránku. Koukni se, jestli neměli letos v Oslu nějaký koncert. A pokud ano, tak kde.“
 Ráchel se vrátila za šest minut.
 „Jenom jeden.“ Řekla mu kde.
 „Díky.“
 „Už máš zase ten hlas.“
 „Jaký hlas?“
 „Ten horlivý klučičí hlas.“

Ve čtyři hodiny připlachtily nad Osloský fjord jako nepřátelská armáda hrozivé ocelové mraky. Harry odbočil ze Skøyenu směrem k Frognerskému parku a zaparkoval v ulici Thorvalda Erichsena. Poté, co třikrát vytočil číslo Bellmanova mobilního telefonu, ale nikdo to nezvedl, zavolal na policejní ředitelství a tam se dozvěděl, že Bellman odešel z práce dřív a šel trénovat do Osloského tenisového klubu.

Harry se zadíval na mračna. Pak vešel dovnitř a rozhlédl se po areálu.

Pěkná klubovna, antukové kurty, jeden dvorec s tvrdým povrchem, dokonce i centrální kurt s tribunami. Přesto byly obsazené jen dva kurty z dvanácti. V Norsku se hraje fotbal a běhá na lyžích. Prezentovat se otevřeně jako tenista vyvolává podezřívavé pohledy a tlumený šepot.

Harry našel Bellmana na jednom z antukových kurtů. Vytahoval míčky z železného koše na stojanu a opatrně je odpaloval směrem k chlapci, který zřejmě trénoval křížový bekhend, byť to bylo těžko soudit, protože míčky mu odlétaly úplně nazdařbůh.

Harry došel k brance v plotu za Bellmanem, vešel na kurt a postavil se vedle Bellmana. „Zdá se, že se dost trápí,“ podotkl a vytáhl krabičku cigaret.

„Dobrý den,“ prohodil Mikael Bellman, aniž přestal odpalovat míčky. Pohled od chlapce také neodvrátil. „On se to naučí.“

„Vidím tu jistou podobu, je to...?“

„Můj syn. Filip. Je mu deset.“

„Ten čas letí. Má talent?“

„Něco zdědil po otci, ale já mu věřím. Je třeba ho jen trochu nakopnout.“

„Myslel jsem si, že to se už nesmí.“

„Prokazujeme svým dětem medvědí službu, Harry. Hni se, Filipe!“

„Zjistil jste něco o Martinu Pranovi?“

„O Pranovi?“

„O tom shrbeném podivínovi z Onkologického ústavu.“

„Ach ano, ten váš pocit. Jak se to vezme. Míním tím ano, proklepl jsem ho. A ne, nic na něj nemáme. Opravdu vůbec nic.“

„Hm. Chtěl jsem se vás vlastně zeptat na něco jiného.“

„Jdi do kolen! Na co?“

„Na povolení k exhumaci Gusta Hanssena, abych se podíval, jestli mu nezbyla za nehty krev, která by se dala poslat na novou expertizu.“

Bellman odvrátil pohled od syna, očividně proto, aby se podíval, jestli to Harry myslí vážně.

„Máme poměrně věrohodné přiznání, Harry. Dovolil bych si celkem s jistotou tvrdit, že takovou žádost by nám zamítli.“

„Gusto měl za nehty krev. Vzorek zmizel, než se dostal na analýzu.“

„To se stává.“

„Naprosto výjimečně.“

„A komu si myslíte, že ta krev mohla patřit?“

„To nevím.“

„Vy ani nemáte představu?“

„Ne. Jenže pokud někdo zničil první vzorek, znamená to, že byl pro někoho nebezpečný.“

„Co například ten dealer speedu, který se přiznal? Ten Adidas.“

„Jeho celé jméno zní Chris Reddy.“

„Neměl byste snad ten případ nechat plavat, když Olega Faukeho propustili?“

„Neměl by snad kluk držet raketu oběma rukama, když hraje bekhend?“

„Vy rozumíte tenisu?“

„Dost jsem se na něj nakoukal v televizi.“

„Bekhend jednoruč rozvíjí charakter.“

„Nevím ani, jestli ta krev nějak souvisí s vraždou, možná se jenom někdo bál, že by mohl být spojován s Gustem.“

„Jako kdo?“

„Jako třeba Dubajec. Navíc si nemyslím, že by Adidas Gusta zabil.“

„Ne? A proč?“

„Drsný dealer, který se jen tak zničehonic přizná?“

„Chápu, kam tím míříte,“ přikývl Bellman. „Jenže z něj to přiznání vypadlo. A dobré.“

„A tohle je jenom vražda mezi feťáky,“ pokračoval Harry a sklonil se před míčkem, který k němu nečekaně zalétl. „Jistě máte dost jiných případů k řešení.“

Bellman vzdychl. „Je to pořád stejné, Harry. Máme příliš přiškrcené fondy na to, abychom mohli upřednostňovat případy, které se už nějak vysvětlily.“

„Které se nějak vysvětlily? Co kdyby se vysvětlily pořádně?“

„Jako šéf je člověk nucen naučit se vágním formulacím.“

„Dobrá, tak mi dovolu, abych vám naservíroval řešení dvou případů. Výměnou za pomoc při hledání jistého domu.“

Bellman přestal odehrávat míče. „Vysvětlení čeho?“

„Jedné vraždy v Alnabru. Zabili tam člena motorkářského gangu, říkali mu Tutu. Můj informátor mi prozradil, že mu provrtali hlavu.“

„A ten váš informátor je ochotný svědčit?“

„Možná.“

„A to druhé vysvětlení?“

„Tajný agent, kterého moře vyneslo na břeh u Opery. Stejný informátor ho viděl mrtvého v Dubajcově sklepe.“

Bellman přimhouřil jedno oko. Pigmentové skvrny zažhnuly, což Harrymu připomnělo tygra.

„Tati!“

„Dojdi si do šatny a dolij si do láhve vodu, Filipe.“

„Šatna je zamčená, tati!“

„A kód je?“

„Rok, kdy se narodil král, jenže já si nemůžu vzpomenout...“

„Tak vzpomínej, jinak se nenapíšeš, Filipe.“

Chlapec se svěšenými rameny prošel brankou.

„Co chcete, Harry?“

„Chci tým, který by pročesal oblast od Frederičina náměstí v univerzitním areálu v okruhu jednoho kilometru. Chci seznam vil, které odpovídají tomuhle popisu.“ Podal Bellmanovi list papíru.

„Co se stalo na Frederičině náměstí?“

„Konal se tam koncert.“

Když Bellman pochopil, že víc se nedozví, sklopil pohled k papíru a nahlas přečetl: „Starší dřevěné vily s dlouhou štěrkovou cestičkou, listnatými stromy a schodištěm před vchodovými dveřmi, nezastřešené zápraží. To zní jako popis poloviny budov ve čtvrti Blindern. Co hledáte?“

„No...“ Harry si zapálil cigaretu. „Potkaní hnízdo. Jestřábí hnízdo.“

„A co když ho najdeme?“

„Vy a vaši lidé potřebujete povolení k domovní prohlídce, abyste mohli něco podniknout, zatímco běžný občan jako já by mohl jednoho podzimního večera zabloudit a najít útočiště v nejbližší vile.“

„Dobrá, uvidím, co zmůžu. Ale nejdřív mi vysvětlíte, proč jste tak posedlý dopadením toho Dubajce.“

Harry pokrčil rameny. „Asi nemoc z povolání. Sežeňte mi ten seznam a pošlete ho na mailovou adresu, která stojí úplně dole. Pak se uvidí, co dokážu sehnat já vám.“

Když Harry odcházel, Filip se právě vracel bez vody. Cestou k autu Harry zaslechl zvuk míčku odehraného rámem rakety a tiché zaklení.

V armádě mraků to rachotilo jako při vzdálené kanonádě a ve chvíli, kdy Harry nasedl do auta, padla náhle tma. Nastartoval a zavolal Hansi Christianu Simonsenovi.

„Tady je Harry. Jaká je teď trestní sazba za hanobení lidských ostatků?“

„No, řekl bych tak čtyři až šest let.“

„Jste ochotný to risknout?“

Krátká odmlka. Potom otázka: „Kvůli čemu?“

„Třeba kvůli tomu, abychom chytili Gustova vraha. A možná člověka, který jde po Olegovi.“

Dlouhá odmlka. Potom odpověď: „Pokud jste si jistý, že víte, co děláte, pak jdu do toho.“

„A pokud si jistý nejsem?“

Velmi krátká odmlka. „Pak do toho jdu taky.“

„Fajn, zjistěte, kde Gusto leží, a sežeňte rýče, kapesní svítilny, nůžky na nehty a dva šroubováky. Provedeme to zítra v noci.“

Harry právě přejížděl přes náměstí Solli, když vtom se spustil déšť. Bičoval střechy domů, bičoval ulice, bičoval mladíka stojícího v Kvadratuře v otevřených dveřích baru, kam mohou všichni přijít tak, jak jsou.

Mladík na recepci upřel na Harryho, který právě vstoupil, smutný pohled.

„Nechcete si půjčit deštník?“

„Jen pokud vám do hotelu teče,“ odtušil Harry a přešel si rukou po kartáči vlasů, až z nich odstříkla sprška vody. „Nějaké vzkazy?“

Mladík se zasmál, jako by to byl vtip.

Cestou po schodech do třetího patra Harrymu připadlo, že zaslechl o kus níž kroky, a zastavil se. Naslouchal. Ticho. Buď to byla jenom ozvěna jeho vlastních kroků, nebo dotyčný také zůstal stát.

Harry pomalu krácel dál. V chodbě zrychlil, vsunul klíč do zámku a otevřel. Přes místnost ponořenou do tmy pohlédl k osvětlenému pokoji ženy naproti. Nikdo tam nebyl. Nikdo tam, nikdo tady.

Rozsvítil.

Ve chvíli, kdy bliklo světlo, zahlédl v okně svůj odraz. A také to, že za ním stojí člověk. V témže okamžiku ucítil, jak mu rameno sevřela těžká ruka.

Jenom duch může být tak rychlý a neslyšný, pomyslel si Harry a bleskurychle se otočil, ačkoli věděl, že už je pozdě.

Kapitola 27

„Viděl jsem je. Kdysi. Byli jako pohřební průvod.“

Catova velká špinavá ruka nadále spočívala Harrymu na rameni.

Harry naslouchal vlastnímu syčivému dechu a cítil, jak se mu plíce tlačí na žebra.

„Kdo?“

„Mluvil jsem s jedním, co prodával to svinstvo. Říkalo se mu Hafík a nosil na krku kožený obojek. Vyhledal mě, protože se bál. Policie ho zatkla kvůli držení heroinu a on Bekovkovi vyrazil, kde bydlí Dubajec. Bekovka mu slíbil ochranu a beztrestnost, pokud bude ochotný svědčit u soudu. Jenže následujícího večera vyplavilo moře Bekovku na břeh u Opery a nikdo jiný od policie o podobné dohodě nevěděl. Zatímco jsem tam stál, přijeli v černém autě. Černé obleky, černé rukavice. On byl starý. Se širokým obličejem. Vypadal jako bílý Austrálec.“

„Kdo?“

„Byl neviditelný. Viděl jsem ho, ale... jako by tam nebyl. Jako by byl duch. Jakmile ho Hafík zahlédl, úplně strnul, nepokusil se o útěk ani o odpor a nechal se od nich naložit. Když zmizeli, měl jsem dojem, že se mi to muselo jenom zdát.“

„Proč jste mi tohle neřekl dřív?“

„Protože jsem zbabělec. Nemáte cígo?“

Harry mu podal krabičku a Cato ztěžka dosedl na židli. „Honíte ducha a já se do toho nechci míchat.“

„Ale co teď?“

Cato pokrčil rameny a napřáhl ruku. Harry mu podal zapalovač.

„Jsem starý umírající muž. Nemám co ztratit.“

„Vy umíráte?“

Cato si zapálil cigaretu. „Asi ne úplně akutně, ale my všichni umíráme, Harry. Já vám chci akorát pomoci.“

„S čím?“

„To nevím. Co máte v plánu?“

„Myslíte si, že vám můžu věřit?“

„Ne, zatraceně, věřit mi nemůžete. Ale jsem šaman. I já umím být neviditelný. Dokážu přicházet a odcházet bez povšimnutí.“

Harry si zamnul bradu. „A ten důvod?“

„Už jsem vám ho řekl.“

„Já jsem to slyšel, ale ptám se znovu.“

Cato se na Harryho zadíval, nejprve vyčítavě. Protože to nepomohlo, ztěžka a podrážděně si povzdechl. „Možná jsem měl kdysi taky syna. Syna, pro kterého jsem neudělal to, co jsem udělat měl. Možná je tohle pro mě nová šance. Nevěříte v nové šance, Harry?“

Harry na starce pohlédl. Hluboké vrásky v obličejí vypadaly ve tmě ještě hlubší, jako terénní prohlubně, jako řezné rány. Harry napřáhl ruku a Cato neochotně vytáhl z kapsy krabičku cigaret a Harrymu ji vrátil.

„Oceňuju to, Cato. Dám vám vědět, pokud bych vás potřeboval. Teď ale potřebuju spojit Dubajce s vraždou Gusta. Odtamtud pak budou stopy ukazovat dál přímo k levákovi u policie a k vraždě tajného agenta, kterého utopili v Dubajcově domě.“

Cato pomalu zavrtěl hlavou. „Máte dobré a statečné srdce, Harry. Možná se dostanete do nebe.“

Harry si mezi rty vsunul cigaretu. „V tom případě to svým způsobem přece jenom dobře dopadne.“

„A to je třeba oslavit. Smím vás pozvat na drink, Harry?“

„Kdo platí?“

„Samozřejmě já. Pokud mě založíte. Můžete se pozdravit se svým Jimem, já se svým Johnnym.“

„Odstup, satane.“

„No tak. Jim je v hloubi duše dobrák.“

„Dobrou noc a klidný spánek.“

„Dobrou noc. Ale nespěte až příliš klidně, pro případ...“

„Dobrou noc.“

Bylo to tu celou dobu, jenomže Harry to dokázal potlačovat. Až do téhle chvíle, až do Catova pozvání na drink. To stačilo, touha už se nyní nedala ignorovat. Začalo to tou dávkou violinu, ta to spustila, odvázála psy z řetězu. A ti tam teď chňapají, škrabají drápy, štěkají do ochraptění a koušou mu vnitřnosti. Harry si lehl na postel s očima zavřenýma, naslouchal dešti a doufal, že se dostaví spánek a odnese ho pryč.

Nedostavil se.

V telefonních kontaktech měl číslo, jemuž věnoval dvě písmena. AA. Anonymní alkoholici. Trygve, člen a sponzor AA, jehož pomoci už několikrát využil, když se situace stala kritickou. Tři roky. Proč s tím teď zase začínat, když je v sázce všechno a on víc než kdy jindy potřebuje být střízlivý? Je to šílenství. Zaslých zvenčí výkřik. Následovaný smíchem.

Deset minut po jedenácté vstal z postele a vydal se ven. Téměř nevnímal déšť, který mu pleskal o hlavu, když přecházel ulici a mířil k otevřeným dveřím. Tentokrát za sebou neslyšel ničí kroky, protože ušní bubínky mu plnil hlas Kurta Cobaina, hudba mu připadala jako náruč, vešel dovnitř, posadil se na židli u barového pultu, zakřičel na barmana a současně ukázal prstem:

„Whis-ky. Ji-ma-Bea-ma.“

Barman přestal otírat pult, odložil hadřík vedle vývrtky a ze skleněné police sundal lahev. Nalil do sklenky a postavil ji na pult. Harry položil vedle sklenky obě předloktí a zíral na zlatavě hnědou tekutinu. Právě teď pro něj nic jiného neexistovalo.

Ani Nirvana, ani Oleg, ani Ráchel, ani Gusto, ani Dubajec. Ani tvář Torda Schultze. A ani postava, která ve chvíli, kdy vstoupila, na okamžik ztlumila zvuky z ulice. Ani to, že se dotýčný za jeho zády přibližoval. Ani zpěvavý tón pružiny, když vyskočila čepel nože. Ani těžký dech Sergeje Ivanova stojícího metr od něj s nohama rozkročenýma a oběma rukama svěřenýma.

Sergej hleděl na mužova záda. Muž měl obě paže položené na barovém pultu. Dokonalejší to být nemůže. Ta chvíle nastala. Srdce mu bušilo. Bušilo divoce a svěže, jako když začínal s vyzvedáváním balíčků s heroinem z kokpitu. Veškerý strach byl pryč. Protože teď to cítí, teď je naživu. Teď žije a má zabít muže před sebou. Vzít mu život, proměnit ho v součást svého života. Jenom to pomyšlení mu dalo vyrůst, jako by už pojídal nepřítelovo srdce. Teď. Pohyby. Sergej se nadechl, postoupil vpřed a položil Harrymu na hlavu levou ruku. Jako by mu žehnal. Jako by ho chtěl pokřtít.

Kapitola 28

Sergej Ivanov ho nedokázal popadnout. Prostě ho vůbec nedokázal popadnout. Ten zatracený děšť promáčel muži celou hlavu i kštici a jeho krátké vlasy Sergejovi prokluzovaly mezi prsty, takže se mu nepodařilo zvrátit muži hlavu vzad. Sergej proto opět vystřelil levou ruku vpřed, obtočil jí mužovo čelo a hlavu mu konečně zaklonil, přitom mu máchl nožem před krkem. Mužovo tělo sebou trhlo. Sergej přitáhl nůž k sobě, cítil, že se něčeho dotkl, že projíždí kůží. Ted! Teplý proud krve stříkající Sergejovi na palec. Ne tak silný, jak Sergej očekával, ale už jen tři údery srdce a bude po všem. Sergej pozvedl pohled k zrcadlu, aby si vychutnal ten gejzír. Spatřil odhalenou řadu zubů a pod nimi rozšklebenou ránu, z níž proudila krev a stékala na hrud'. A mužův pohled. Právě na základě toho pohledu – studeného vzteklého pohledu šelmy – Sergej pochopil, že svůj úkol ještě nedokončil.

Jakmile Harry ucítil na hlavě ruku, instinktivně mu to došlo. Došlo mu, že to není žádný opilý host ani starý známý, nýbrž že to jsou oni. Ruka sklouzla, což Harrymu dodalo na desetinku vteřiny možnost pohlédnout do zrcadla a zahlédnout záblesk oceli. Věděl, kam ruka míří. Vtom už ji měl na čele a zvrátila mu hlavu. Na to, aby se pokusil strčit svou ruku mezi krk a čepel nože, bylo pozdě, proto se nohama zapřel o barovou trnož, s trhnutím nadzdvihl trup a současně přitiskl bradu na prsa. Když mu ostří nože protřelo kůži, nebolelo ho to, bolest ucítil, teprve když nůž projel až na čelist a prořízl citlivou okostici.

Vzápětí se střetl s útočnickovým pohledem v zrcadle. Dotyčný si přitáhl Harryho hlavu tak těsně ke své, až vypadali jako dva kamarádi pózující fotografovi. Harry ucítil, jak se mu čepel nože přitiskla k bradě a prsům, jak se snaží najít cestičku k jedné ze dvou krčních tepen, a věděl, že za několik vteřin ji najde.

Sergej přitiskl předloktí k mužovu čelu a táhl ze všech sil k sobě. Mužova hlava se maličko posunula vzad a v zrcadle Sergej uviděl, že čepel konečně nalezla škvírku mezi bradou a hrudí a vklouzla do ní. Ocel pokračovala po hrdle doprava směrem ke karotidě – krční tepně. *Blin!* Muž stihl zvednout pravou ruku a zastrčit mezi čepel nože a tepnu prst. Sergej však věděl, že ostří nože je tak nabroušené, že prst přerízne. Stačí jen dostatečně přitlačit. Sunul čepel dál. A dál.

Harry ucítil tlak čepele, věděl však, že prstem neprojde. Nejtvrdší materiál v poměru k hmotnosti. Titanem neprojde nic, ať už je vyrobený v Hongkongu, nebo ne. Chlapík měl ale sílu, bylo jen otázkou času, než pochopí, že tímhle se ostří jeho nože neprokouše.

Harry zašmátral volnou rukou po pultu, převrhl drink, cosi našel.

Vývrtku ve tvaru písmene T. Naprosto jednoduchou a s málo závitů. Uchopil její rukojeť tak, aby mu hrot vývrtky vykukoval mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Ucítil, jak ho zachvacuje panika, když zaslechl, jak čepel klouže po protéze směrem vzhůru. Sklopil oči, aby se podíval do zrcadla. Aby viděl, kam se má trefit. Pozvedl ruku od těla a rozmáchl se vzad, do míst přímo za svou hlavou.

Zaznamenal, že útočnickovo tělo ztuhlo, když hrot vývrtky probodl muži kůži po straně krku. Byla to však povrchová rána, nebyla nijak nebezpečná a útočníka nezastavila. Ten začal nůž posouvat doleva. Harry se soustředil. Tahle vývrtka vyžaduje pevnou a cvičenou ruku. Na oplátku však stačí pouhých pár otočení na to, aby pronikla hluboko do korku. Harry jí otočil

dvakrát. Ucítil, jak vklouzává do masa. Jak se do něj zavrtává. Ucítil, že narazila na odpor. Na trávici trubici. Nato škubl.

Jako by vytáhl zátku z plného sudu s červeným vínem.

Sergej Ivanov byl plně při vědomí a všechno sledoval v zrcadle, když první úder srdce vyslal proud krve doprava. Jeho mozek provedl záznam i analýzu situace a došel k tomuto závěru: Muž, jemuž se právě pokoušel proříznout hrdlo, našel jeho krční tepnu, zabodl do ní vývrtku, vytrhl mu tepnu z krku a nyní ze Sergeje tryská život. Stihly ho napadnout ještě tři další myšlenky, pak se mu srdce stáhlo podruhé a opustilo ho vědomí.

První: Že zradil strýce.

Druhá: Že už nikdy neuvidí milovanou Sibiř.

Třetí: Že ho pohřbí se lživým tetováním.

Při třetím stahu srdečního svalu se skácel k zemi. A když Kurt Cobain vykřikl „*memoria*, *memoria*“ a písnička skončila, byl Sergej Ivanov mrtev.

Harry vstal ze židle. V zrcadle uviděl ránu procházející mu přes bradu. Ta ovšem nebyla nebezpečná, horší byly hluboké řezné rány na krku, z nichž odkapávala krev, která mu už stihla zbarvit celý límec košile.

Ostatní tři hosté z lokálu dávno zmizeli. Harry pohlédl na muže ležícího na podlaze. Z díry v krku mu nadále vytékala krev, už však nestříkala. Což znamenalo, že mužovo srdce přestalo bít a že se Harry nemusí obtěžovat s oživovacími pokusy. A i kdyby v dotyčném nějaký život ještě zbyl, bylo Harrymu jasné, že tenhle člověk by nikdy neprozradil, kdo ho poslal. Zhlédl totiž tetování vykukující mu v rozhalence košile. Neznal význam symbolů, věděl ale, že jsou ruské. Možná Černé sémě. Bylo to něco jiného než typické západní heslovité tetování barmana, který se tiskl pod zrcadlovou polici a zíral na Harryho se zornicemi potměnlými šokem, jež mu zakrývaly snad celé bělmo. Nirvana dozněla a nyní tu panovalo absolutní ticho. Harry pohlédl na převrženou sklenku bourbonu před sebou.

„Omlouvám se za ten nepořádek,“ pronesl.

Nato zvedl z barového pultu hadr, otřel nejprve pult v místech, kde měl předtím položené ruce, po něm sklenku a následně rukojeť vývrtky, kterou pak vrátil zpět. Zkontroloval, zda jeho vlastní krev neskápla na pult nebo na podlahu. Sklonil se nad mrtvým a otřel mu zakrvácenou ruku, dlouhou střenku nože z jeleního paroží i úzkou čepel. Tahle zbraň – protože to byla zbraň a věc použitelná pouze k jedinému účelu – byla těžší než jakýkoli jiný nůž, který kdy držel v ruce. Čepel měla tak ostrou jako japonský nůž na suši. Harry zaváhal. Potom zasunul čepel do střenky, zaslechl měkké cvaknutí, jak čepel zapadla do zámku, vytáhl pojistku a nůž si strčil do kapsy saka.

„Berete dolary?“ zeptal se a za pomoci hadru vylovil z peněženky dvacetidolarovou bankovku. „Spojené státy prý mají tvrdou měnu.“

Barman několikrát zakvílel, jako by chtěl něco říct, ale zapomněl mluvit.

Harry se už chystal k odchodu, avšak zastavil se. Obrátil se a zadíval se na lahev na zrcadlové polici. Opět si olízl rty. Na vteřinu tam nehybně postál. Vzápětí mu tělem projel záskub a Harry bar opustil.

V lijáku přešel ulici. Vědí, kde bydlí. Samozřejmě ho mohli sledovat, ale klidně v tom může jet i ten mladík z recepce. Nebo levák, který se k jeho jménu dostal prostřednictvím rutinní registrace zahraničních hotelových hostů, jež se odesílá Interpolu. Pokud to vezme přes zadní dvorek, dokáže se do pokoje dostat nepozorovaně.

Vrata do ulice byla zamčená. Harry zaklel.

Když vešel dovnitř, byla recepce prázdná.

Na schodech a chodbě zanechával stopu v podobě morseovky psané červenými puntíky na světle modré linoleum.

Jakmile došel do pokoje, přenesl si z nočního stolku do koupelny šitíčko, svlékl se a naklonil se nad umyvadlo, které se okamžitě zbarvilo rudě. Namočil ručník a omyl si krk a bradu, avšak rány na krku se mu okamžitě znovu zalily krví. Ve studeném bílém světle dokázal provléknout nit ouškem jehly a jehlu zabodl do bílých cárů kůže na krku, nejprve ze spodní a potom z horní strany rány. Nit utáhl, práci přerušil, aby si otřel krev, a pak pokračoval. Už byl skoro hotový, když mu nit praskla. Zaklel, vytáhl její zbytky a pustil se do práce nanovo s dvojitou nití. Potom si sešil ránu na bradě, což bylo jednodušší. Smyl si krev z trupu a došel si do kufru pro čistou košili. Posadil se na postel. Dělal se mu mdlo. Jenže to spěchá, nebudou nejspíš daleko, musí jednat teď, než se dozvědí, že je naživu. Vytočil číslo Hanse Christiana Simonsena a po čtvrtém zazvonění zaslechl ospalé: „Hans Christian.“

„Tady Harry. Kde je pohřbený Gusto?“

„Na Vestre gravlund.“

„Máte připravené nádobíčko?“

„Ano.“

„Provedeme to dneska v noci. Sejdeme se za hodinu na cestičce ve východní části hřbitova.“

„Ted?“

„Ano. A vezměte s sebou náplast.“

„Náplast?“

„Jenom nehoda při holení. Odteď za šedesát minut, jasné?“

Krátká odmlka. Povzdech. A pak: „Jasně.“

Těsně než Harry zavěsil, přepadl ho dojem, že zaslechl jiný ospalý hlas. Během oblékání však sám sebe stihl přesvědčit, že se mýlil.

Kapitola 29

Harry stál pod osamělou pouliční lampou. Čekal už dvacet minut, když po cestičce přispěchal Hans Christian, oblečený v černém cvičebním úboru.

„Zaparkoval jsem v ulici U Monolitu,“ vysvětlil udýchaně. „Je lněný oblek běžně používaný oděv při hanobení lidských ostatků?“

Harry pozvedl hlavu a Hans Christian vytřeštil oči. „Sakra, vy teda vypadáte. Toho holiče...“

„... bych vám nedoporučoval,“ dodal Harry. „Pojďme, musíme zmizet ze světla.“

Jakmile došli do tmy, Harry se zastavil. „Máte tu náplast?“

„Tady.“

Hans Christian se rozhlížel po potemnělých vilách na návrší za nimi. Harry si mezitím opatrně připevňoval náplast přes švy na krku i na bradě.

„Uklidněte se, tady nás nikdo neuvidí,“ prohodil, popadl jeden z rýčů a vykročil. Hans Christian ho spěšně následoval, vytáhl kapesní svítilnu a zapnul ji.

„Takhle nás uvidí,“ podotkl Harry.

Hans Christian svítilnu zhasl.

Kráčeli částí vyhrazenou obětím druhé světové války, prošli kolem náhrobků britských mariňáků a po šterkových cestičkách pokračovali dál do nitra hřbitova. Harry konstatoval, že není pravda, že smrt smývá všechny rozdíly: náhrobky na zdejší západoslovenském hřbitově byly větší a nablýskanější než na hřbitově ve východní části města. Šterk při každém došlápnutí zakřupal, kráčeli stále rychleji, až to nakonec znělo jako pravidelné šumění.

Zastavili u známého hrobu proslulého romského krále Karoliho a jeho manželky.

„Je to druhá cestička nalevo,“ pošeptal Harrymu Hans Christian a pokusil se nastavit vytištěnou mapu tak, aby na ni dopadlo trochu sporého měsíčního světla.

Harry zíral do tmy ve směru, odkud přišli.

„Něco se děje?“ špitl Hans Christian.

„Jen mi připadalo, že slyším kroky. Zastavily se, když jsme zastavili my.“ Harry zvedl hlavu, jako by cosi věřil.

„Ozvěna,“ prohlásil. „Pojďte.“

Za dvě minuty už stáli před skromným černým náhrobním kamenem. Harry položil svítilnu až těsně ke kameni a teprve potom ji zapnul. Zlatým písmem tu byl vytesán nápis:

Gusto Hanssen

14. 3. 1992 – 12. 7. 2011

Odpočívaj v pokoji

„Bingo,“ šeptl Harry suše.

„Jak se...“ spustil Hans Christian, avšak přerušilo ho zaskřípění, jak Harry zaryl špičku rýče do holé země. Popadl druhý rýč a rozmáchl se.

Bylo půl čtvrté a měsíc už dávno zmizel za mraky, když špička Harryho rýče narazila na cosi tvrdého.

Za patnáct minut odkryli bílou rakev.

Popadli každý jeden šroubovák, klekli si na rakev a začali uvolňovat šest šroubů z víka.

„Když na tom víku budeme sedět oba, neodsuneme ho,“ spustil Harry. „Jeden z nás bude

muset vylézt nahoru a druhý otevře. Hlásí se někdo dobrovolně?“

Hans Christian už byl napůl nahoře.

Harry vmáčkl jednu nohu vedle rakve, druhou se zapřel o stěnu hrobu a protlačil prsty pod víko. Pak ho nadzvedl a ze starého zvyku začal dýchat ústy. Ještě než sklopil pohled, ucítil teplo stoupající z rakve. Věděl, že ho mají na svědomí hnilobné procesy produkující energii, avšak chloupky na zátylku se mu zjezily spíš proto, že zaslechl jistý zvuk. Hemžení mušich larev v mase. Kolenem přitlačil víko rakve ke stěně hrobu.

„Posviťte mi sem,“ nařídil Hansi Christianovi.

Zableskly se bílé svíjející se larvy v ústech a nose mrtvého i okolo nich. Oční víčka měl mrtvý zapadlá, protože oční bulvy sežerou červi nejdříve. Zápach vyvolával dojem, že je kapalného nebo přímo pevného skupenství.

Harry vytěsnil zvuky, které vydával zvracející Hans Christian, a přepnul do analytického módu: obličej už zčernalý, nedalo se určit, jestli je dotyčný Gusto Hanssen, avšak barva vlasů a tvar obličeje naznačovaly, že ano.

Harryho pozornost ovšem upoutalo něco jiného, až kvůli tomu zadržel dech.

Gusto krvácel.

Na bílém rubáši se mu šířily červené růže, krvavé růže, které se stále rozlévaly.

Trvalo mu dvě vteřiny, než pochopil, že to je jeho vlastní krev. Chytil se za krk. Prsty se mu hned ulepily krví. Nit praskla.

„Hoďte mi svoje tričko.“

„Cože?“

„Musím se trochu ovázat.“

Harry zaslechl zabzučení zipu a za několik vteřin připlachtilo do světla tričko. Popadl ho, prohlédl si logo. Studentská právní poradna. Proboha, idealistický pitomec. Harry si ovázal tričko kolem krku, aniž tušil, zda to pomůže, nic víc však momentálně udělat nemohl. Vzápětí se sklonil nad Gustem, oběma rukama popadl rubáš a roztrhl ho. Tělo bylo černé, mírně nafouklé a ze vstřelů v hrudníku vylézaly larvy.

Harry konstatoval, že střelné rány odpovídají hlášení.

„Podejte mi sem nůžky.“

„Nůžky?“

„Nůžky na nehty.“

„A sakra,“ zakašlal Hans Christian. „Ty jsem zapomněl. Možná budou nějaké v autě, mám...?“

„Není třeba,“ odpověděl Harry a vytáhl z kapsy saka dlouhý vystřelovací nůž. Uvolnil pojistku a stiskl tlačítko. Čepel vyskočila s brutální silou, tak tvrdě, až se střenka otrásla. Harry ocenil dokonalou vyváženost zbraně.

„Něco slyším,“ sykl Hans Christian.

„To je písnička od Slipknot,“ vysvětlil Harry. „*Pulse of the Maggots*.“ Tiše si notoval.

„Ne, krucinál. Někdo jde!“

„Položte baterku tak, aby mi sem svítila, a zmizte,“ nařídil mu Harry a zvedl Gustovy paže, aby prozkoumal nehty na jeho pravé ruce.

„Ale co vy...“

„Zmizte,“ zopakoval Harry. „Teď hned.“

Harry slyšel, jak Hans Christian odbíhá. Gusto měl nehet na prostředníčku kratší. Harry si prohlížel ukazovák a prsteníček. Pak klidně pronesl:

„Jsem od pohřební služby, něco tady doděláváme.“

Nato obrátil obličej k mladičkému hlídači v uniformě, který stál na okraji hrobu a shlížel

na Harryho.

„Rodina nebyla úplně spokojená s manikúrou.“

„Vylezte odtamtud!“ nařídil hlídač Harrymu jen s lehkým chvěním v hlase.

„Proč?“ zeptal se Harry, vytáhl z kapsy saka malý igelitový sáček, přidržel ho pod prsteníčkem mrtvého a přitom opatrně provedl řez. Čepel projela nehtem, jako by to bylo máslo. Vážně skvělý nástroj. „K vaší smůle říkají vaše předpisy, že nesmíte proti narušitelům zasáhnout přímo.“

Harry špičkou nože oddloubal ze spodní strany odříznutého nehtu zbytky krve.

„Pokud zasáhnete, vyhodí vás, nedostanete se na policejní akademii a nebudete smět nosit pistoli, a tudíž ani nikoho zastřelit v sebeobraně.“

Harry se nyní zaměřil na ukazováček.

„Udělejte to, co vám velí předpisy, mladíku, zavolejte nějakého dospělého od policie. Když budete mít štěstí, dorazí sem do třiceti minut. Ale vezmeme-li to realisticky, nejspíš budeme muset počkat do zítřka na úřední hodiny. Tak!“

Harry uzavřel sáčky, vložil si je do kapsy saka, vrátil víko na místo a vylezl z hrobu. Oklepal si z obleku hlinu a sklonil se, aby zvedl rýč a kapesní svítilnu.

Vtom zahlédl světla automobilu zabočujícího před kapli.

„Vlastně povídali, že přijedou okamžitě,“ prohodil mladý hlídač a ucouvl do bezpečnější vzdálenosti. „Řekl jsem jim totiž, že jde o hrob toho zastřeleného. Kdo jste?“

Harry zhasl svítilnu, načež se rozhostila absolutní tma.

„Někdo, koho můžete povzbuzovat k lepšímu výkonu.“

A rozběhl se.

Běžel směrem na východ, pryč od kaple, stejným směrem, odkud s Hansem Christianem přišli.

Lokalizoval svoji polohu podle světelného bodu, o němž předpokládal, že to je lampa pouličního osvětlení ve Frognerském parku. Věděl, že pokud se tam dostane, dokáže s tou kondicí, kterou teď má, utéct většině lidí. Jenom doufal, že nemají psy. Nenávidí psy. Nejlepší bude držet se na šterkových cestičkách, aby nezakopl o náhrobní kameny nebo květiny, ačkoli tak kvůli křupání těžko uslyší své případné pronásledovatele. V části vyhrazené obětím druhé světové války přeběhl na trávu. Neslyšel za sebou nikoho. Jenomže pak ho uviděl. Chvějící se světelný kužel mířící do korun stromů nad ním. Kdosi za ním utíká se svítilnou.

Harry doběhl na cestu a pokračoval dál k parku. Snažil se nemyslet na bolestivou ránu na krku a běžet uvolněně a efektivně, soustředit se na techniku a dýchání. Namlouval si, že zvyšuje svůj náskok. Směřoval k Monolitu, věděl, že ho pronásledovatelé uvidí pod světly na cestičce vedoucí přes návrší, že to bude vypadat, jako by běžel k hlavní bráně parku na východní straně.

Ve chvíli, kdy dorazil na vrchol a zmizel z dohledu, se obrátil k jihozápadu, k Madserudské třídě. Prozatím v něm adrenalin potlačoval náznaky únavy, nyní však už cítil, jak mu tuhnou svaly. Na vteřinu se mu náhle zatmělo a Harry si užuž myslel, že ztratil vědomí. Pak se ale probрал a přepadla ho prudká žaludeční nevolnost, kterou vzápětí vystřídala všezaplavující závrať. Sklopil zrak. Z rukávu saka mu vazce vytékala krev. Připomněla mu čerstvě uvařenou jahodovou marmeládu, která mu protékala mezi prsty, když brával u dědečka do ruky namazaný krajíc.

Náskok neudrží. Otočil se. Zahlédl, jak pod světlem lampy na nejvyšším bodě návrší probíhá postava. Vysoký muž, avšak s lehkým běžeckým krokem. Černé přiléhavé oblečení. Žádná policejní uniforma. Mohl by to být člen Delty? Uprostřed noci takhle narychlo? Kvůli tomu, že někdo kopal na hřbitově?

Harry udělal úkrok stranou, aby neupadl. V tomhle stavu nemá šanci čemukoli utéct.

Musí si najít místo, kde by se mohl schovat.

Zaměřil se na jeden z domů na Madserudské třídě. Odbočil z cesty, seběhl po travnatém svahu, musel prodloužit krok, aby nepřepadl, pokračoval po asfaltce, přeskočil nízký plaňkový plot, vběhl mezi jabloně a oběhl dům zezadu. Tam sebou praštil do mokré trávy. Dýchal, cítil, jak se mu žaludek stahuje a nutí ho ke zvracení. Soustředil se na dýchání a přitom naslouchal.

Nic.

Jenže to je jen otázka času, než sem doběhnou. A on potřebuje něco, čím by si mohl pořádně ovázat krk. Zvedl se a došel na terasu. Nahlédl do domu prosklenými dveřmi. Obývací pokoj ponořený do tmy.

Prokopl sklo a strčil dovnitř ruku. Staré dobré naivní Norsko. Klíč trčel v zámku. Harry vklouzl do tmy.

Zadržel dech. Ložnice se pravděpodobně nacházejí v poschodí.

Rozsvítil stolní lampičku.

Polstrované židle. Starý televizor. Konverzační příručka. Stůl plný rodinných fotografií. Pletení. Tedy starší obyvatelé. A staří lidé spí dobře. Nebo to je naopak?

Harry našel kuchyni, rozsvítil. Začal prohledávat zásuvky. Příbory, ubrusy. Snažil se vybavit si, kde uchovávali takové věci, když byl malý. Otevřel nejspodnější zásuvku. A tam to bylo. Obvyčejná izolepa, lepicí páska na kartony, stříbrná lepicí páska. Popadl kotouč stříbrné pásky a zkusil dvoje dveře, než našel koupelnu. Svlékl si sako a košili, naklonil hlavu nad vanu a přidržel si u krku sprchu. Sledoval, jak bílý email v okamžiku získal červený nádech. Pak se osušil tričkem a prsty se pokusil smáčkout okraje rány, přitom si několikrát omotal lepicí pásku kolem krku. Pohmatem se přesvědčil, jestli je napnutá přiměřeně, přece jen potřebuje, aby mu do mozku proudilo trochu krve. Oblékl si košili. Další záchvat závratě. Posadil se na okraj vany.

Zaznamenal pohyb. Zvedl hlavu.

Ode dveří na něj vytřeštěnýma ustrašenýma očima zíral bledý obličej postarší ženy. Přes noční košili měla žena červený vatovaný župan, jenž zvláště zářil a elektricky jiskřil, kdykoli se pohnula. Harry odhadoval, že je ušitý z nějakého umělohmotného materiálu, který se už dnes nevyrábí, který je zakázaný, rakovinotvorný – z azbestu nebo něčeho podobného.

„Jsem policista,“ pronesl. Odkáslal si. „Bývalý policista. A zrovna teď mám takový menší problém.“

Žena jen mlčky stála.

„To rozbité sklo vám samozřejmě zaplatím.“ Harry zvedl z podlahy sako a vytáhl peněženku.

Položil na umyvadlo několik bankovek. „Hongkongské dolary. Mají větší... hodnotu, než to zní.“

Pokusil se na ženu usmát a zjistil, že jí po obou vrásčitých tvářích stéká slza.

„No tak,“ zvolal a ucítil, jak ho zachvacuje panika, pocit, že padá, že se přestává ovládat. „Nebojte se. Já vám opravdu nic neudělám. Okamžitě vypadnu, ano?“

Podářilo se mu nasoukat paži do rukávu saka a vykročil k ženě. Ta drobnými šouravými krůčky ucouvla, pohled od něj však neodtrhla. Harry zvedl dlaně do vzduchu a rychle vyrazil ke dveřím na terasu.

„Děkuju. A omlouvám se.“

Nato dveře otevřel a vyšel ven.

Podle síly, s jakou kulka zasáhla zeď, usoudil, že půjde o zbraň velké ráže. Vzápětí se ozval zvuk vlastního výstřelu, exploze střelného prachu, což jeho domněnku potvrdilo. Harry padl na kolena a v následujícím okamžiku se roztránilo opěradlo zahradní židle vedle něj.

Velice velká ráže.

Dolezl pozpátku do obývacího pokoje.

„Lehněte si na podlahu!“ zakřičel v okamžiku, kdy se rozlétlo okno obývacího pokoje. Střepy s cinkotem dopadly na parkety, starý televizor i stolek s rodinnými fotografiemi.

Harry v předklonu vyběhl z pokoje, proběhl chodbou a ke vchodovým dveřím na ulici. Otevřel. Zahlédl zášleh z ústí zbraně trčící z otevřených dveří černé limuzíny, jež parkovala pod jednou z pouličních svítlen. Ucítil pálení ve tváři a cosi začalo zvonit, vysoce, drásavě, kovově. Harry se automaticky otočil a zahlédl, že domovní zvonek je rozstřílený napadř. Ze zdi trčely velké bílé třísky.

Opět zacouval zpátky. Lehl si na zem.

Větší ráže, než jakou policie používá do jakékoli ze svých zbraní. Harry si vzpomněl na vysokou postavu, kterou viděl běžet po návrší. To nebyl policista.

„Máte na tváři něco...“

To se ozvala žena, musela křičet, aby přehlušila jekot zaseknutého zvonku. Stála za ním, v nejzazší části chodby. Harry si tvář ohmatal. Měl v ní třísku. Vytáhl ji. Stihl si pomyslet, že se mu naštěstí zabodla do stejného místa, kde už má jizvu, tudíž by to jeho tržní hodnotu nemělo nijak dramaticky zmenšit. Pak se ozvalo další prasknutí. Tentokrát se rozlétlo kuchyňské okno. Takhle mu hongkongské dolary brzy dojdou.

Přes zvonění zaslechl v dáli sirény. Zvedl hlavu. Přes chodbu a obývací pokoj zahlédl, že se v sousedních domech začala rozsvěcet světla. Ulice, do níž směřovalo průčelí domu, byla osvětlená jako vánoční stromček. Ať se rozběhne kteroukoli cestou, bude v tom světle představovat báječný terč. Má dvě možnosti – nechat se zastřelit, nebo zatknout. Ne, ani to ne. I oni uslyšeli sirény a vědí, že jejich čas vypršel. A on jim střelbu neopětoval, museli tudíž dojít k závěru, že pravděpodobně není ozbrojený. Půjdou po něm. Musí pryč. Vytáhl telefon. Krucinál, proč si jenom jeho číslo neuložil pod D? Vždyť seznam kontaktů nemá zrovna přeplněný.

„Jaké je číslo na informace?“ zakřičel do řinčení zvonku.

„Číslo... na... informace?“

„Jo.“

„No...“ Žena si zamyšleně vstrčila prst do úst, rozprostřela pod sebou azbestový župan a posadila se na židli. „Dá se zavolat na 1880. Ale podle mého názoru jsou na 1881 mnohem milejší. Nejsou tak rychlí a nestresují vás tolik, klidně si s vámi promluví, jestliže si chcete...“

„Informační linka,“ pronesl nosový hlas Harrymu do ucha.

„Asbjørn Drewniak,“ řekl Harry. „Psáno s dvojítm vě.“

„Máme tu jednoho Asbjørna Bertholda Drewniaka z Oppsalu v Oslu a jednoho Asbjø...“

„To je on! Můžete mě přepojit na jeho mobil?“

Za tři předlouhé vteřiny se ozval dobře známý rozmrzelý hlas.

„Nic nechci.“

„Dřeváku?“

Dlouhá odmlka bez odpovědi. Harry si představil užaslou tvář svého tlustého kamaráda z dětství.

„Harry? Dlouho jsme se neviděli.“

„Šest sedm let maximálně. Jsi v práci?“

„Jó.“ Tón protaženého „ó“ naznačil, že je Dřevák podezřivý. Nikdo mu nevolá jen tak pro nic za nic.

„Potřeboval bych rychle pomoci.“

„Aha. Hele, co to kilo, co jsem ti půjčil? Povídals...“

„Potřebuju, abys vypnul proud v okolí Frognerského parku a Madserudské třídy.“

„Cože?“

„Máme tady policejní akci a jeden chlápek nás ohrožuje zbraní. Potřebujeme zajistit, aby neměl světlo. Pořád pracuješ v provozní centrále v Montebellu?“

Další odmlka.

„Ale jo. A ty seš pořád policajt?“

„Jasně. Hele, ono to dost spěchá.“

„Na to ti celkem seru. Nemám povolení k takové akci. Musíš si promluvit s Henmoem, ten...“

„Ten spí a my nemáme čas!“ vykřikl Harry. V téže chvíli se ozval další výstřel, který roztrhl kuchyňskou skříňku. Zarachotilo nádobí, vypadlo ven a rozbilo se o podlahu.

„Co to krucinál bylo?“ zeptal se Dřevák.

„Co myslíš? Můžeš si vybrat mezi odpovědností za čtyřicetivteřinový výpadek proudu nebo hromadu lidských životů.“

Na druhém konci se na několik vteřin rozhostilo ticho. Potom se pomalu ozvalo:

„Představ si to, Harry. Ted' tady rozhoduju já. Toho by ses nikdy nenadál, co?“

Harry se nadechl. Zhlédl, jak po terase venku klouže stín. „Ne, Dřeváku, toho bych se nikdy nenadál. Mohl bys...“

„Ty s Øysteinem jste nevěřili, že ze mě něco bude, nebo jo?“

„Ne, ale to jsme se zatraceně spletli.“

„Pokud pěkně popro...“

„Vypni ten zkurvenej proud!“ zařval Harry. A zjistil, že se spojení přerušilo. Vstal, popadl starou paní pod paži a napolo ji dovlekl do koupelny. „Zůstaňte tady!“ pošeptal jí, přibouchl za sebou a rozběhl se k otevřeným vchodovým dveřím. Vyřít se do světla, připravil se na smršť kulek.

A pak se rozhostila tma.

Taková, že když padl na dlážděnou cestičku a kutálel se vpřed, v prvním popletení si pomyslel, že je mrtvý. Než mu došlo, že Asbjørn „Dřevák“ Drewiak zmáčkl vypínač, stiskl tlačítko na klávesnici nebo co to tam ksakru na té provozní centrále dělají. A že má k dobru čtyřicet vteřin.

Utíkal naslepo černočernou tmou. Přerazil se o plaňkový plůtek, opět vstal, pak už měl pod nohama asfalt a běžel dál. Slyšel volající hlasy a blížící se sirény. Ale také vrčení velkého motoru auta, které právě nastartovalo. Držel se vpravo, ale tak, aby přitom neuhýbal z cesty. Nachází se v jižní části Frognerského parku, je možné, že by to mohl zvládnout. Míjel temné vily, stromy, les. Okolí nadále tonulo ve tmě. Vrčení motoru se blížilo. S námahou odbočil doleva na parkoviště před kurty. Šlápl do díry po kaluži na šterkovém prostranství a málem upadl, běžel však dál. Jediné, co v té tmě odráželo dost světla, aby to bylo vidět, byly bílé čáry nakreslené vápnem na tenisových kurtech za oplocením. Harry zahlédl klubovnu Osloského tenisového klubu. Dosprintoval ke zdi před dveřmi do šaten a přeskočil ji ve chvíli, kdy po ní přeběhla záře světlometů auta. Po dopadu se po betonu bokem odkutálel. Dopadl měkce, a přesto se mu zatmělo před očima.

Ležel tiše jako pěna a čekal.

Neslyšel nic.

Zíral do tmy.

Pak, bez varování, ho náhle oslepilo světlo.

Venkovní svítlna na spodní straně verandy přímo nad ním. Proud už zase běží.

Harry dvě minuty ležel a naslouchal sirénám. Autům přijíždějícím a odjíždějícím po silnici nad budovou klubu. Pátrací týmy. Oblast už je zcela jistě uzavřena. Brzy dorazí se psy. Pryč se nedostane, musí se tedy dostat do budovy.

Vstal, zamžoural přes okraj zdi.

Podíval se na krabičku s červeným světýlkem a číselníkem vedle dveří.

Rok narození krále. Bůh ví.

Vybavil si fotografii z jednoho bulvárního plátku a tipnul 1941. Ozvalo se pípnutí, zkusil kliku. Zamčeno. Počkat, když se rodina v roce 1940 vydávala na cestu do Londýna, nebyl král relativně malé mimino? 1939. Možná byl trochu starší. Harry se obával, že zařízení je toho typu, kdy máte tři pokusy, a pak konec. 1938. Znovu stiskl kliku. Do prdele. 1937? Rozsvítlo se zelené světýlko. Dveře se otevřely.

Harry vklouzl dovnitř a ucítil, jak za ním dveře zacvakly.

Zvuky zmizely. Bezpečí.

Rozsvítit.

Šatna. Úzké dřevěné lavičky. Železné skříňky.

Teprve nyní si uvědomil, jak moc je vyčerpaný. Může tu zůstat do rozednění, dokud nebude hon odvolán. Prozkoumal šatnu. Umyvadlo se zrcadlem uprostřed stěny. Čtyři sprchy. Jeden záchod. Otevřel těžké dřevěné dveře na konci šatny.

Sauna.

Vešel dovnitř a dveře pustil, aby se za ním samy přibouchly. Vonělo to tu dřevem. Natáhl se na jednu z širokých dřevěných lavic před studenými kamínky. Zavřel oči.

Kapitola 30

Byli tři. Běželi chodbou a vzájemně se drželi za ruce; Harry křičel, že až se lavina přivalí, musejí se držet pevně, aby je neroztrhla. Nato za sebou lavinu uslyšel, nejdřív jako dunění, pak jako burácení. Vzápětí tu byla, bílá tma, černý chaos. Držel se pevně ze všech sil, přesto cítil, jak mu jejich ruce vyklouzávají z dlaní.

Probudil se s trhnutím. Pohledem na hodinky zjistil, že spal tři hodiny. S dlouhým zasyčením vydechl, jako kdyby předtím zadržoval dech. Měl po těle pocit, jako by ho někdo zmlátil. Zátylek ho bolel. V hlavě mu bušilo. A potil se. Byl tak propocený, až se mu na saku vytvořily tmavé skvrny. Nemusel se otáčet, aby zjistil příčinu. Kamínka. Někdo je zapnul.

Zvedl se a vypotácel se do šatny. Na lavičce leželo oblečení a zvenčí Harry zaslechl zvuk výpletu rakety odrážejícího tenisový míček.

Došel k umyvadlu. Prohlédl se v zrcadle. Rudé oči, rudý odulý obličej. Směšný obojek ze stříbrné lepicí pásky, jejíž okraj se mu už zaryl do měkké kůže na krku. Cákl si do obličeje vodu a vyšel na ranní slunce.

Tři muži, všichni důchodcovsky opálení a s důchodcovsky hubenýma nohama, přestali hrát a podívali se na něj. Jeden z nich si posunul brýle a pronesl: „Chybí nám jeden člověk na debla, mladíku, neměl byste chuť...“

Harry upřel zrak přímo před sebe a soustředil se na to, aby dokázal odpovědět klidně: „Je mi líto, chlapi. Mám tenisový loket.“

Vykročil dolů ke Skøyenu, v zádech cítil jejich pohledy. Někde by tu měl jezdit autobus.

Truls Berntsen zaklepal na dveře šéfovy kanceláře.

„Dále!“

Bellman stál uvnitř s telefonem u ucha. Vypadal klidně, avšak Truls ho znal až příliš dobře. Ruka neustále se zvedající k pečlivě upraveným vlasům, poněkud rychlejší způsob mluvy, soustředěná vráska na čele.

Bellman zavěsil.

„Ráno pod psa?“ zeptal se Truls a podal Bellmanovi kouřící hrnek s kávou.

Šéf se na hrnek užasle zahleděl, avšak vzal si ho.

„Vrchní policejní náčelník,“ vysvětlil Bellman a pokývl směrem k telefonu. „Novináři ho nahánějí kvůli té stařence na Madserudské třídě. Někdo jí rozstřílel půlku domu na kusy a náčelník chce, abych vysvětlil, co se stalo.“

„Cos mu odpověděl?“

„Že tam operační středisko vyslalo hlídkový vůz poté, co hlídač na hřbitově Vestre gravlund nahlásil, že se někdo hrabe v hrobu Gusta Hanssena. A že pachatelé před příjezdem hlídkového vozu utekli. Jenomže pak to začalo práskat na Madserudské třídě. Někdo vystřelil na někoho, kdo se pokusil vniknout do domu. Ta žena je v šoku, povídala jenom, že člověk, který vešel dovnitř, byl zdvořilý mladý muž vysoký přes dva metry a s jizvou na tváři.“

„Myslíte si, že ta střelba souvisí s tím zhanobením lidských ostatků?“

Bellman přikývl. „Na podlaze v ženině obývacím pokoji ležely kousky hlíny, které dost jistě pocházejí z toho hrobu. Takže teď chce vrchní policejní náčelník vědět, jestli to nějak nesouvisí s drogovou scénou, jestli nemáme na krku nějaké nové zúčtování mezi gangy. Jestli to mám prostě pod kontrolou.“ Bellman došel k oknu a přejel si prstem po úzkém hřbetu nosu.

„Proto sis mě zavolať?“ zeptal se Truls a opatrně usrkl kávy.

„Ne,“ odpověděl Bellman zády k němu. „Zajímá mě ten večer, kdy jsme dostali anonymní tip, že celý gang Los Lobos bude v McDonaldu. Ty ses toho zatýkání neúčastnil, že?“

„Ne,“ odvětil Truls a odkašlal si. „Nemohl jsem. Byl jsem ten večer nemocný.“

„Stejná nemoc jako teď?“ zeptal se Bellman, aniž se otočil.

„Cože?“

„Někoho z policistů zarazilo, že dveře toho motorkářského klubu nebyly zamčené, když tam policie došla. A přemýšleli, jak se Tutu, který tam podle Odina měl hlídat, dokázal vytrazit. Nikdo přece nemohl vědět, že tam dorazíme. Nebo ano?“

„Pokud je mi známo, věděli jsme to jenom my.“

Bellman hleděl z okna a pohupoval se na podpatcích. Ruce za zády. Houpy houpy.

Truls si olízl horní ret. Doufal, že na něm není vidět, jak se potí. „Ještě něco?“

Pohupování. Tam a zpátky. Jako kluk, který se pokouší nahlédnout přes okraj čehosi, ale není na to dost vysoký.

„To je všechno, Truls. A... děkuju za kafe.“

Po návratu do své kanceláře si Truls Berntsen stoupl k oknu. Uviděl to, na co se Bellman musel tam venku dívat. Červený plakát pověšený na stromě.

Bylo dvanáct hodin a na chodníku před restaurací U Schrøderů stálo jako obvykle pár žíznivých duší čekajících, až Nina pro dnešek otevře.

„Uf... teda,“ prohodila, když zahlédla Harryho.

„Klid, nechci pivo, jenom snídani,“ odpověděl Harry. „A pomoc.“

„Měla jsem na mysli ten krk,“ vysvětlila Nina a přidržela mu dveře. „Máte ho úplně modrý. A co je...“

„Lepicí páska,“ odvětil Harry.

Nina přikývla a šla vyřizovat objednávky. U Schrøderů platilo pravidlo, že kromě běžného zájmu si každý hledí svého.

Harry se usadil u svého stálého stolu v rohu u okna a zavolal Beátě Lønnové.

Ozval se záznamník. Harry si počkal na pípnutí.

„Tady je Harry. Nedávno jsem potkal starší dámu, na kterou jsem patrně udělal dost dojem, takže bych se zřejmě neměl chvíli přibližovat k policejním stanicím a tak podobně. Proto nechám tady u Schrøderů dva sáčky s krví. Vyzvedni si je osobně a ptej se po Nině. Kromě toho tě chci požádat ještě o něco. Bellman začal shromažďovat nějaké adresy na Blindern. Chci, aby ses co možná nejdiskrétněji pokusila od každého týmu získat kopie těch seznamů, než je pošlou dál na OVOZ.“

Zavěsil. Potom zavolal Ráchel. Opět záznamník.

„Ahoj, tady je Harry. Potřeboval bych nějaké čisté oblečení, které by mi bylo, a u tebe mi něco zůstalo z... z dřívější. Hodlám si trochu polepšit a stěhuju se do hotelu Plaza, tak kdybys mi tam mohla něco poslat taxíkem, až dorazíš z práce, bylo by to...“ Uvědomil si, že automaticky hledá slova, která by ji mohla rozesmát. Jako třeba „bomba“, „přímovní“ nebo „žůžo“. Jenže se k tomu nepřiměl a ukončil to obyčejným „fajn“.

Nina mu donesla kávu a volské oko, Harry zatím vytočil číslo Hanse Christiana. Nina se na Harryho káravě zahleděla. U Schrøderů platil více či méně nepsaný zákaz používání počítačů, deskových her a mobilních telefonů. Tohle bylo místo, kam se chodí pít, nejlépe pivo, jíst, mluvit s lidmi nebo být zticha a maximálně si číst noviny. Četba knih se zřejmě mlčky tolerovala.

Harry naznačil, že to potrvá jen pár vteřin, a Nina shovívavě přikývla.

V hlase Hanse Christiana bylo patrné jak ulehčení, tak úděs: „Harry? To teda sakra bylo něco. Dopadlo to dobře?“

„Na stupnici od jedné do deseti...“
 „Ano?“
 „Slyšel jste o té střelbě na Madserudské třídě?“
 „Zatraceně! To jste byl vy?“
 „Máte zbraň, Hansi Christiane?“
 Harry měl dojem, že přímo slyší, jak Hans Christian polyká.
 „Potřebuju ji, Harry?“
 „Vy ne. Já.“
 „Harry...“
 „Jenom k sebeobraně. Pro všechny případy.“
 Odmlka. „Mám akorát starou loveckou pušku po otci. Na lov losů.“
 „To zní dobře. Mohl byste ji vzít, do něčeho ji zabalit a nechat ji do tři čtvrtě hodiny v restauraci U Schrøderů?“
 „Pokusím se. Co... co hodláte podnikat?“
 Harry se střetl s Nininým varovným pohledem od pultu. „Hodlám si dát snídani.“

Když Truls Berntsen přicházel ke staroměstskému hřbitovu, uviděl před bránou, kterou obvykle vstupoval, zaparkovanou černou limuzínu. Ve chvíli, kdy už byl nedaleko, se otevřely dveře na straně spolujezdce a vystoupil muž. Měl na sobě černý oblek a musel být dobře přes dva metry vysoký. Vyznačoval se mohutnými čelistmi, hladkým účesem a neurčitě asijskými rysy, které si Truls Berntsen vždycky spojoval se Sámy, Finy a Rusy. Sako musel mít rozhodně šité na míru, přesto se zdálo, že je mu v ramenou těsné.

Ustoupil ke straně a gestem ruky Trulsovi naznačil, že má zaujmout jeho místo na sedadle spolujezdce.

Truls zpomalil. Pokud jsou tohle Dubajcovi muži, je to nečekané porušení pravidla nenavazovat přímý kontakt. Rozhlédl se. Nikde nikdo.

Zaváhal.

Pokud se rozhodli se leváka zbavit, dalo by se to provést právě takhle.

Zadíval se na vysokého muže. Z výrazu jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic, a Truls proto nedokázal určit, jestli je dobré znamení, že se muž ani neobtěžoval nasadit si sluneční brýle.

Samozřejmě by se mohl otočit a zdrhnout. Jenomže co pak?

Q5, zamumlal si Truls pro sebe a nastoupil do vozu.

Dveře se za ním okamžitě přibouchly. Uvnitř panovalo zvláštní příšeří, to určitě ta zatmavená skla. A klimatizace musela být nadmíru efektivní, protože Trulsovi připadalo, že tu panuje mráz. Na sedadle řidiče seděl muž s tváří rosomáka. I on měl černý oblek. Hladký účes. Jistě Rus.

„Jsme rádi, že jste přišel,“ ozval se hlas za Trulsem. Truls se nemusel ani otáčet. Ten přízvuk. To je on. Dubajec. Muž, jehož identitu nikdo nezná. Muž, jehož identitu nikdo *jíný* nezná. Ale k čemu to Trulsovi je, že zná jeho jméno, jeho tvář? Do ruky, která vás krmí, se přece nekouše.

„Chtěl bych, abyste nám sehnal jistou osobu.“

„Sehnal?“

„Přivedl. A předal nám ji. O zbytek se starat nemusíte.“

„Už jsem povídal, že nevím, kde Oleg Fauke je.“

„Nejde o Olega Faukeho, Berntsene. Jde o Harryho Holea.“

Truls Berntsen nevěřil vlastním ušima. „O Harryho Holea?“

„Vy nevíte, kdo to je?“
„Ale jo, sakra. Dělal na vraždách. Úplnej magor. Ožrál. Vyřešil pár případů. Je snad ve městě?“
„Bydlí v Leonu. Pokoj tři sta jedna. Dojděte si tam pro něj dneska přesně o půlnoci.“
„A jak si pro něj mám ,dojít“?“
„Zatkněte ho. Srazte ho k zemi. Řekněte mu, že mu chcete ukázat svoji jachtu. Vymyslete si, co chcete, hlavně ho přivezte do maríny v Kongenu. Zbytek vyřídíme my. Padesát tisíc.“
Zbytek. Dubajec mluví o zabití Harryho. Mluví o vraždě. O vraždě *policisty*.
Truls Berntsen otevřel ústa, aby odmítl, avšak hlas ze zadního sedadla ho předběhl a dodal:
„Euro.“
Berntsenovi zůstala viset čelist a pokus o odmítnutí mu uvázl kdesi na půli cesty mezi mozkiem a hlasivkami. Místo toho zopakoval slova, která zaslechl, ale jimž se zdráhal uvěřit.
„Padesát tisíc *euro*?“
„Tak co?“
Truls Berntsen pohlédl na hodinky. Má na to něco málo přes jedenáct hodin. Odkášlal si.
„Jak víte, že bude o půlnoci ve svém pokoji?“
„Protože ví, že přijdeme.“
„Cože?“ podivil se Berntsen. „Asi jste chtěl říct, že *neví*, že přijdeme?“
Hlas za ním se zasmál. Znělo to jako motor dřevěného člunu. Krch, krch.

Kapitola 31

Byly čtyři hodiny a Harry stál ve sprše v devatenáctém patře hotelu Radisson Plaza. Doufal, že lepicí páska na krku snese teplou vodu, která mu alespoň na chvíli utlumí bolesti. Přidělili mu pokoj 1937, a když přebíral klíč, prolétlo mu hlavou několik myšlenek. Rok králova narození, Koestler, synchronicita a tak podobně. Harry tomu nevěřil. Věřil ve schopnost lidského mozku nacházet vzorce. I tam, kde se žádné vzorce vlastně nevyskytují. Proto jako vyšetřovatel vždycky pochyboval. Pochyboval a hledal, hledal a pochyboval. Viděl vzorce, ale pochyboval o vině. Nebo obráceně.

Zaslechl pípání telefonu. Dobře slyšitelné, avšak diskrétní a příjemné. Zvuk drahého hotelu. Vypnul vodu a došel k posteli. Zvedl sluchátko.

„Je tady jistá dáma,“ ozvala se recepční. „Rachel Fauskeová. Promiňte, prý Faukeová. Něco pro vás má a ráda by vám to donesla.“

„Dejte jí klíč od výtahu a pošlete ji nahoru,“ odpověděl Harry. Prohlédl si oblek, který si předtím pověsil do skříně – vypadal, jako by přežil obě světové války. Harry otevřel dveře a omotal si kolem beder obří těžkou osušku. Posadil se na postel a naslouchal. Zaslechl cinknutí výtahu a potom její kroky. Ještě pořád je dokáže poznat. Maličko tvrdé krátké kroky v rychlé frekvenci, jako by neustále nosila úzkou sukni. Na okamžik zavřel oči, a když je otevřel, stála před ním.

„Ahoj, nahatče,“ usmála se, igelitky pleskly o podlahu a její tělo na postel vedle něj. „Co to je?“ Přejela mu prstem po lepicí pásce.

„Jen taková improvizovaná náplast,“ vysvětlil. „Nemusela jsi sem chodit osobně.“

„To jsem pochopila. Jenže jsem nenašla žádné tvoje oblečení. Asi se ztratilo při stěhování do Amsterdamu.“

Vyhodila ho, pomyslel si Harry. No co.

„Ale mluvila jsem s Hansem Christianem a ten má skříň plnou oblečení, které nenosí. Není to úplně tvůj styl, ale velikost budete mít podobnou.“

Otevřela igelitky a Harry s hrůzou sledoval, jak vytahuje košili Lacoste, čtyři čerstvě vyžehlené spodky, džíny Armani s puký, svetr do V, bundu značky Timberland, dvě košile s hráčem póla, a dokonce pár bot z měkké hnědé kůže.

Začala věci všet do skříně a Harry vstal a dodělal to sám. Pozorovala ho z boku, usmívala se, přitom si odhrnula pramen vlasů za ucho.

„Ty sis asi nechtěl kupovat nové oblečení, než z tebe ten oblek doslova a do písmene spadne, je to tak?“

„No,“ protáhl Harry a posunul ramínka. Oblečení bylo cizí, avšak vydávalo slabou, dobře známou vůni. „Musím přiznat, že jsem zvažoval, že si koupím novou košili a možná nějaké spodky.“

„Ty nemáš čisté spodky?“

Harry na ni pohlédl. „Definuj, co znamená čisté.“

„Harry!“ plácla ho se smíchem po rameni.

Usmál se. Její ruka mu zůstala na rameni ležet.

„Hřeješ, jako bys měl horečku,“ prohodila. „Jsi si jistý, že se ti do toho, co máš pod tou takzvanou náplastí, nedostala infekce?“

S úsměvem zavrtěl hlavou. Věděl, že se mu rána zapálila, cítil to podle tupé pulzující bolesti. Díky svým mnohaletým zkušenostem z oddělení vražd však věděl i něco jiného. Policisté

už nepochybně vyslechli barmana a hosty v tom nirvanovém lokále a zjistili, že člověk, který zabil útočníka s nožem, opustil místo s hlubokými ranami na krku a na zátylku. Proto už dávno zalarmovali všechny lékařské pohotovosti ve městě a sledují úrazová oddělení. A Harry si teď z časových důvodů nemůže dovolit nechat se zavřít do cely předběžného zadržení.

Ráchel ho pohladila od ramene ke krku a zpátky. Po hrudi. A Harry si pomyslel, že přitom musí cítit, jak mu tlučí srdce, a že je Ráchel jako televize značky Pioneer, kterou přestali vyrábět, protože byla příliš dobrá, a že byla dobrá, se dalo poznat podle toho, že černá v obraze byla tak černá.

Podařilo se mu předtím pootevřít jedno z oken, v hotelu nestojí o sebevrahy. Až sem do devatenáctého patra bylo nyní slyšet odpolední dopravní špičku, občas zatroubení klaksonu, a odkudsi, možná z jiného pokoje, se táhla nepatřičná, opožděná letní písnička.

„Jsi si jistá, že to chceš?“ zeptal se, ani se přitom nesnažil si odkašlat a zbavit se tak ochraptělosti v hlase. Jen stáli, Ráchel držela ruku na jeho rameni, pohledem ho však sledovala jako soustředěný partner při tangu.

Přikývla.

Tak kosmická a intenzivní čern v černi, až tě pohltí.

Ani si nevšiml, že zvedla nohu a kopla do dveří. Zaslechl jen jejich zabouchnutí, neuvěřitelně měkké, zvuk drahého hotelu, jako polibek.

Během milování myslel pouze na čern a vůni. Čern vlasů, obočí i očí. A vůni parfému, na jehož jméno se jí nikdy nezeptal, byla to však jenom její vůně, měla ji v šatech, ve skříni, a jeho oblečení ji v době, kdy v téže skříni visívalo těsně vedle jejího, také nasálo. A nyní byla ta vůně rovněž v šatní skříni v tomhle pokoji. Protože i oblečení toho druhého viselo v její skříni. Právě odtamtud ho Harrymu přivezla, nebyla u toho druhého doma, možná to ani nebyl jeho nápad, možná prostě ty věci jen vytáhla ze skříně a přijela sem. Harry však nic neříkal. Věděl totiž, že ji má jen vypůjčenou. Má ji jenom teď a buď se s tím spokojí, anebo nic. Proto mlčel. Miloval se s ní tak, jak se s ní miloval vždycky, intenzivně a pomalu. Nenechal se strhnout její lačností a netrpělivostí, miloval se s ní tak pomalu a hluboce, až ho střídavě proklínala a sténala. Ne proto, že by to bylo tak, jak to podle něj ona chtěla, nýbrž proto, že to bylo tak, jak chtěl on. Protože ji má jenom vypůjčenou. Protože je mu dopřáno jenom těch několik málo hodin.

A když dospěla k vyvrcholení, ztuhla a zírala na něj s paradoxně dotčeným výrazem, vybavily se mu všechny noci, které s ní strávil, a ze všeho nejvíc měl chuť se rozbrečet.

Pak se podělili o cigaretu.

„Proč jsi mi nechtěla říct, že s ním žiješ?“ zeptal se Harry, nasál a cigaretu jí předal.

„Protože s ním nežiju. Je to jenom... dočasný nouzový přístav.“ Potrásla hlavou. „Já nevím. Už nevím nic. Měla bych se vyhýbat všemu a všem.“

„Je to dobrý chlap.“

„To je právě to. Já potřebuju dobrého chlapa, tak proč takového nechci? Proč jsme tak zatraceně iracionální, i když dobře víme, co je pro nás nejlepší?“

„Člověk je zkažený a nemocný druh,“ odpověděl Harry. „A nedá se to vyléčit, jenom zmírnit.“

Ráchel se k němu přivinula. „To se mi na tobě líbí, ten tvůj nezdolný optimismus.“

„Šířit radost považuju za svoje poslání, láska.“

„Harry?“

„Hm.“

„Existuje nějaká cesta zpátky? Pro nás dva?“

Harry zavřel oči. Naslouchal úderům srdce. Svého vlastního i jejího.

„Zpátky ne.“ Obrátil se k ní. „Ale jestli tím myslíš, že v sobě máš ještě pořád trochu

budoucnosti...“

„Myslíš to vážně?“

„Vždyť jen tak tlacháme, ne?“

„Pitomče.“ Políbila ho na tvář, podala mu cigaretu a vstala. Oblékla se.

„Mohl bys klidně bydlet i u mě,“ nabídla mu.

Zavrtěl hlavou. „Takhle je to momentálně nejlepší.“

„Nezapomeň, že tě miluju. Nikdy na to nezapomeň. Bez ohledu na cokoli. Slibuješ?“

Přikývl. Zavřel oči. I podruhé se dveře zabouchly stejně měkce. Pak oči znovu otevřel.

Pohlédl na hodinky.

Takhle je to momentálně nejlepší.

Co měl udělat jiného? Vrátit se s ní na Holmenkollen, zajistit tím, že ho tam Dubajec bude sledovat, a zatáhnout ji do toho zúčtování, stejně jako tomu bylo v případě Sněhuláka? Protože teď mu to už bylo jasné, bylo mu jasné, že sledovali jeho kroky od prvního dne, že bylo zbytečné posílat Dubajcovi prostřednictvím jeho dealerů pozvánku. Našli ho dřív, než on našel je. A nakonec najdou i Olega.

Takže jeho jedinou výhodou je, že si může zvolit místo. Místo činu. A on si ho zvolil. Ne tady v hotelu Plaza, tady je jenom proto, aby si dopřál pauzu, na několik hodin se prospal a trochu se sebral. Tím místem bude Leon.

Harry uvažoval, jestli by se neměl spojit s Hagenem. Nebo s Bellmanem. Vysvětlit jim situaci. Jenže to by jim neposkytlo jinou volbu než ho zatknout. Beztak je jenom otázkou času, než si policie spojí ty tři popisy, které jim poskytli barman v Kvadratuře, hlídač ze hřbitova a stará žena z Madserudské třídy. Muž, metr devadesát pět, lněný oblek, jizva na jedné tváři a náplast na krku a bradě. Brzy po Harrym Holeovi vyhlásí pátrání. Proto to spěchá.

Se zasténáním vstal, otevřel šatní skříň.

Oblékl si jedny čerstvě vyžehlené spodky a tričko s hráčem póla. Uvažoval o kalhotách Armani. S tichým zaklením zavrtěl hlavou a místo toho si navlékl lněný oblek.

Potom vytáhl tenisovou tašku ležící ve skříni na polici. Hans Christian mu vysvětlil, že do ničeho jiného se mu puška nevešla.

Harry si tašku přehodil přes rameno a vyšel ven. Dveře se za ním měkce zaklaply.

Kapitola 32

Nevím, jestli se dá vysvětlit, kdy přesně došlo k výměně na trůnu. Kdy přesně nad náma převzal violin moc a začal rozhodovat on o nás místo my o něm. Všechno šlo do hajzlu – obchod, kterej jsem se pokusil uzavřít s Ibsenem, loupež v Alnabru. A Oleg se tu poflakoval s tím svým depresivním ruským ksichtem a pořád tvrdil, že život bez Ireny nemá smysl. Po třech tejdnech jsme prošlehali víc, než jsme vydělali, chodili jsme do práce sjetý a věděli jsme, že se vezeme do pekla, jenže to pro nás už tehdy znamenalo míň než další dávka. Zní to jako svinecký klišé a je to klišé, ale přesně tak to bylo. Tak jednoduchý, a přitom úplně nemožný. Myslím, že můžu klidně říct, že jsem nikdy nikoho nemiloval, myslím jako doopravdy. Zato jsem byl beznadějně zamilovanej do violinu. Protože zatímco Oleg používal violin jako lék na srdce, aby utlumil svoji bolest, já jsem ho využíval tak, jak se využívat má. K tomu, abych byl šťastnej. A tím myslím přesně to, co říkám: svinecky šťastnej. Bylo to lepší než jídlo, sex, spánek, jo, lepší než dejchání.

Proto mě taky nijak nepřekvapilo, když si mě Andrej jednoho večera po vyúčtování odtáhnul stranou a řekl mi, že si o mě staroch dělá starosti.

„Jsem v pohodě,“ prohlásil jsem.

Vysvětlil mi, že se staroch nechal slyšet, že jestli se nevzchopím a nezačnu od týhle chvíle chodit do práce každě den strážlivě, pošle mě i proti mojí vůli na odvykačku.

Zasmál jsem se. Odpověděl jsem, že jsem netušil, že k týhle práci patří benefity v podobě lékařský péče a tak. Hodlají nám s Olegem snad platit i zubaře a důchod?

„Olegovi ne.“

Poznal jsem mu na očích, co to asi tak má znamenat.

Neměl jsem v úmyslu přestat teď úplně fetovat. Oleg taky ne. Tak jsme se na to vybodli a následujícího večera jsme se sjeli jako kráva, prodali jsme půlku zásob, sbalili zbytek, pronajali si auťák a dojeli do Kristiansandu. Na plný koule jsme si pouštěli svineckýho Sinatru, I Got Plenty of Nothing, což byla pravda, neměli jsme kurva ani vindru. Nakonec začal zpívat i Oleg, ale jenom proto, aby přehlušil mě a Sinatru, jak tvrdil. Smáli jsme se a chlástali vlažný pivo, bylo to jako za starejch časů. Ubytovali jsme se v hotelu Ernst, kterej nebyl tak staromódní, jak to vypadalo podle názvu, ale když jsme se v recepci zeptali, kde se zdržujou místní drogoví dealeri, byl nám odpověď jenom tupej výraz. Oleg mi vyprávěl o nějakým festivalu, co se ve městě konal a co zkrachoval kvůli idiotovi, kterej ve svém nadšení, jakej je guru, objednal tak úžasný kapely, že si je nemohl dovolit zaplatit. Nicméně křesťani ve městě tvrdili, že půlka obyvatel mezi osmnácti a pětadvaceti začala kvůli tomuhle festivalu fetovat. My jsme ale teda žádný zájemce o drogy nenašli, jen jsme se ploužili podvečerem po pěší zóně, kde byl jedinej – vážně jedinej – opilec a čtrnáct členů sboru TenSing, který chtěli vědět, jestli se nechceme seznámit s Ježíšem.

„Kdyby chtěl violin, tak jo,“ odpověděl jsem.

Jenomže to Ježíš očividně nechtěl, a tak jsme se vrátili zpátky do hotelovýho pokoje a šlehli si na dobrou noc. Netuším proč, ale v tom zapadákově jsme zůstali. Nedělali jsme nic, jenom jsme se sjížděli a zpívali Sinatru. Jednou v noci jsem se probudil a Oleg stál nade mnou. Držel v náruči nějaký svinecký psisko. Povídal, že ho probudilo skřípění brzd pod oknem a že když se kouknul ven, ležel na ulici tenhleten čokl. Mrknul jsem na něj. Nevypadal dobře. Shodli jsme se s Olegem, že má zlomenou páteř. Taky svrab a spoustu starejch ran. Asi si chudák užil dost bití, bůh ví, jestli od majitele nebo od jinejch psů. Ale byl to hezkej čoklík, to jo. Hnědý klidný oči, který se na mě dívaly, jako by si myslely, že dokážu napravit to, co je špatně. Tak jsem to zkusil. Dal jsem mu jídlo a vodu, pohládl jsem ho po hlavě a mluvil jsem na něj. Oleg tvrdil,

že ho musíme vzít k veterináři, ale já jsem věděl, co by tam s ním provedli, tak jsme si ho nechali v hotelovém pokoji. Pověsili jsme na dveře cedulku NERUŠIT a dovolili jsme mu ležet v posteli. Střídavě jsme u něj bděli a kontrolovali, jestli dechává. Pes tam jenom ležel, byl pořád teplejší a pulz měl slabší. Třetí den jsem ho pojmenoval. Rufus. Proč vlastně ne? Když máš chcípnout, je dobrý mít jméno.

„Trpí,“ pronesl Oleg. „Veterinář by ho uspal. To vůbec nebolí.“

„Do Rufuse nebude nikdo cpát žádný levný zvířecí drogy,“ namítnul jsem a cvrnknul jsem do stříkačky.

„Seš magor?“ zeptal se Oleg. „Vždyť tohle je violin za dva litry.“

Možná byl. Rufus v každém případě opustil tenhle svět svineckou první třídou.

Připadá mi, že cestou domů bylo zataženo. V každém případě žádnéj Sinatra, žádnéj zpěv.

Po návratu do Osla se Oleg děsil, co bude. Já sám jsem překvapivě zachovával chladnou hlavu. Jako bych věděl, že nás staroch nechá na pokoji. Byli jsme dva nevinný feťáci na cestě do pekla. Švorc, bez práce a postupně nám docházel violin. Oleg zjistil, že anglickej výraz junkie je starej přes sto let, že pochází z doby, kdy první závisláci na heroinu začali krást kov ve filadelfském přístavu a prodávali ho, aby měli na drogu. A právě to jsme začali dělat s Olegem. Plížili jsme se na staveniště dole u přístavu v Bjørvice a kradli jsme tam, na co jsme přišli. Měď a nářadí byly výhra. Měď jsme prodávali jednomu chlápku, co provozoval sběrný suroviny v Kalbakkenu, nářadí jsme střelili několika litevským dělníkům.

Ale postupně na tenhle nápad přicházeli další, a tak se ploty zvyšovaly, nočních hlídačů přibývalo, začala do toho šťourat policie, kupci zmizeli. Takže jsme tu nakonec celý dny vysedávali s touhou po droze, která nás bičovala jako vzteklej otrokář. A já jsem věděl, že musím dostat fakt dobrej nápad, musím najít konečný řešení otázky. Tak jsem ho našel.

Olegovi jsem samozřejmě nic neřekl.

Celej den jsem si připravoval řeč. Pak jsem jí zavolal.

Irena se právě vrátila domů ze cvičení. Zdálo se, že je skoro ráda, že slyší můj hlas.

Mluvil jsem bez přerušení celou hodinu. Když jsem skončil, brečela.

Další den jsem došel na hlavní nádraží a počkal na peroně na příjezd vlaku z Trondheimu.

Když mě objala, z očí jí tekly slzy.

Tak mladá. Tak starostlivá. Tak drahá.

Jak jsem povídal, nikdy jsem nikoho doopravdy nemiloval, to vím. Ale s ní to muselo bejt něco hodně podobnýho, protože i já jsem skoro brečel.

Kapitola 33

Škvírkou v okně pokoje 301 zaslechl Harry zvenčí ze tmy, jak kostelní zvon odbíjí jedenáctou. Bolest v zátylku a na krku měla tu výhodu, že ho udržovala v bdělosti. Vstal z postele a posadil se na židli, zhoupł se na ní a opřel se o zeď vedle okna tak, aby seděl čelem ke dveřím, pušku měl přitom položenou na klíně.

Předtím se cestou nahoru zastavil v recepci a zalhal, že potřebuje silnou žárovku, protože mu v pokoji praskla, a kladivo, aby mohl zatlouct pár hřebíků vyčuhujících z prahu. A že to opraví sám. Pak vyměnil slabou žárovku ve svítidle na chodbě přímo za dveřmi svého pokoje a za pomoci kladiva uvolnil a odstranil práh.

Z místa, kde nyní seděl, tak štěrbinou pode dveřmi uvidí stíny, až budou přicházet.

Dál kouřil. Zkontroloval zbraň. Dokouřil zbytek krabičky. Venku ve tmě odbil kostelní zvon dvanáctkrát.

Zazvonil telefon. Volala Beáta. Sdělila mu, že se jí podařilo získat kopie seznamů od čtyř z pěti hlídkových vozů, které prozkoumávají čtvrt' Blindern.

„Poslední hlídkový vůz už svůj seznam odevzdal na OVOZ,“ vysvětlila.

„Díky. Dala ti Nina u Schröderů ty sáčky?“

„Jo jo. Řekla jsem na soudním, že to spěchá. Už tu krev analyzují.“

Odmlka.

„No a?“ zeptal se Harry.

„Co jako?“

„Znám ten tvůj tón, Beáto. Máš něco víc.“

„Analýza DNA se nedá udělat během pár hodin, Harry, může...“

„... trvat několik dní, než je výsledek kompletní,“ dodal Harry.

„Ano. Takže prozatím není úplný.“

„Nakolik?“ Harry zaslechl na chodbě kroky.

„No, existuje nejméně pětiprocentní šance, že to tak nemusí být.“

„Ty už máš prozatímní profil DNA a našlas v databázi DNA shodu, vid'?“

„Nesdělujeme na základě neúplných analýz, kdo to podle našeho názoru *nemůže* být.“

„Komu patřil ten shodný vzorek?“

„Nechci nic prozrazovat, dokud...“

„No tak.“

„Ne. Ale můžu ti říct, že to není Gustova krev.“

„A dál?“

„A taky není Olegova. V pořádku?“

„Naprosto,“ odpověděl Harry a uvědomil si, že zadržoval dech. „Ale...“

Stín na podlaze pode dveřmi.

„Harry?“

Zavěsil. Namířil pušku na dveře. Čekal. Tři krátká zaklepání. Čekal dál. Naslouchal. Stín se nevzdaloval. Harry se podél zdi doplížil ke dveřím tak, aby přitom byl mimo případnou dráhu výstřelu. Přiložil oko ke kukátku uprostřed dveří.

Spatřil záda nějakého muže.

Bundu měl tak krátkou, že mu byl vidět okraj kalhot. Ze zadní kapsy mu vykukoval kus černé látky, možná čepice. Neměl však opasek. Paže těsně u těla. Pokud má u sebe zbraň, musí ji mít v ramenním pouzdře otočeném dopředu na hrudník anebo v nohavici. Což není právě

obvyklé.

Muž se obrátil ke dveřím a zaklepal dvakrát, nyní hlasitěji. Harry si se zadržným dechem prohlížel jeho deformovaný obličej. Deformovaný, a přesto na něm bylo cosi nezaměnitelně známého. Výrazný předkus. Muž se podrbl na bradě hranou kartičky, která mu visela na šňůrce na krku. Tak jako nosí policisté služební průkazy, když jdou někoho zatknout. Krucinál! Policie byla rychlejší než Dubajec.

Harry zaváhal. Pokud má ten chlap zatykač, bude mít i povolení k domovní prohlídce, které už předložil v recepci, kde také obdržel univerzální klíč. Harryho mozek počítal. Harry se doplížil zpátky, vmákl pušku za skříň. Vrátil se a otevřel dveře. Zeptal se: „Kdo jste a co chcete?“ Přitom se rozhlížel po obou stranách chodby.

Muž na něj zíral. „Sakra, Hole, vy teda vypadáte. Můžu dál?“ Ukázal služební průkaz.

Harry si na něm přečetl jméno. „Truls Berntsen. Vy jste pracoval pro Bellmana, vidíte?“ „Ještě pořád pracuju. Zdraví vás.“

Harry ustoupil a nechal Berntsenova vejít prvního.

„Útulné,“ prohodil Berntsen a rozhlédl se.

„Posaďte se,“ vyzval ho Harry, plácl dlaní na postel a sám si sedl na židli u okna.

„Nedáte si žvejkačku?“ zeptal se Berntsen a napřáhl k němu balíček.

„Lezou mi do zubů. Co chcete?“

„Milý jako obvykle, co?“ Berntsen s úsměvem chrochtl, sroloval plátek žvýkačky, strčil si ho do pusy, přiklapl obrovskou spodní čelist připomínající zásuvku a posadil se.

Harryho mozek registroval tón mluvy, řeč těla, pohyby očí, pach. Muž se choval uvolněně, přesto však hrozivě. Otevřené dlaně, žádné prudké pohyby, ale jeho oči hltaly data, interpretovaly situaci, něco připravovaly. Harry už teď litoval, že odložil pušku. Jeho největším problémem sotva bude absence povolení k nošení zbraně.

„Jde o to, že jsme v souvislosti se včerejším nočním zhanobením lidských ostatků našli na rubáši Gusta Hanssena na hřbitově Vestre gravlund krev. Analýza DNA prokázala, že patřila vám.“

Harry přihlížel, jak Berntsen rozkládá stříbrný papírek, v němž byla zabalená žvýkačka. Nyní si už Berntsen vybavoval lépe. Říkali mu Beavis. Bellmanův poskok. Hloupý i vychytralý. A nebezpečný. *Forrest Gump gone bad.*

„Nemám tušení, o čem to mluvíte.“

„Jistě,“ odušil Berntsen a vzdychl. „Možná chyba v registru? V tom případě na sebe něco hodte, odvezu vás na ředitelství, abychom vám mohli odebrat nový vzorek krve.“

„Hledám jistou dívku,“ spustil Harry. „Irenu Hanssenovou.“

„A ona leží na tom hřbitově?“

„V každém případě je od léta pohřešovaná. Je to nevlastní sestra Gusta Hanssena.“

„To je mi novinka. Přesto půjdete se mnou...“

„Je to ta dívka uprostřed.“ Harry vytáhl z kapsy saka snímek rodiny Hanssenových a podal ho Berntsenovi. „Potřebuju trochu času. Ne moc. Pak pochopíte, proč jsem to musel provést takhle. Slibuju vám, že se do osmačtyřiceti hodin sám přihlásím.“

„Osmačtyřicet hodin,“ odušil Berntsen a začal si prohlížet fotografii. „Dobřej film. Nolte a ten černoch. McMurphy?“

„Murphy.“

„Jasně. Přestal bejt vtipnej. Není to zvláštní? Něco máte, a najednou je to prostě pryč. Jak asi člověku musí být, co, Hole?“

Harry se na Berntsenova zadíval. Už si nebyl tak jistý tím Forrestem Gumpem. Berntsen zvedl snímek ke světlu. Soustředěně zamžoural.

„Poznáváte ji?“

„Ne,“ odpověděl Berntsen a fotografii mu vrátil, přitom se zavrtěl. Očividně se mu na tom kusu látky, co měl v zadní kapse, sedělo nepohodlně, protože si ho rychle přesunul do kapsy bundy. „Zajedeme na policejní stanici a těch vašich osmačtyřicet hodin vyhodnotíme tam.“

Pronesl to lehce. Až příliš lehce. Harryho mezitím něco napadlo. To, že Beáta soudní upozornila, že její analýza DNA spěchá, a přesto zatím nemá k dispozici kompletní výsledek. Tak jak je možné, že Berntsen už výsledek analýzy krve z Gustova rubáše má? A ještě jedna věc. Berntsen nepřendal ten kus látky dost rychle. Nebyla to čepice, nýbrž kukla. Taková, jakou měl na sobě Gustův vrah.

Další myšlenka napadla Harryho v těsném sledu. Levák.

Možná přece jenom nedorazila první policie, nýbrž Dubajcův slouha.

Harry pomyslel na pušku za skříní. Jenže na to, aby odsud vypadl, už bylo pozdě, venku na chodbě zaslechl další blížící se kroky. Dvě osoby. Jedna z nich tak mohutná, až podlahová prkna vrzala. Kroky se zastavily před pokojem. Ve škvíře pode dveřmi se objevily stíny dvou párů nohou, doširoka rozkročených. Samozřejmě mohl doufat, že to jsou Berntsenovi kolegové, že jde skutečně o zatčení. Jenže Harry zaslechl vrzání podlahy. Veliký muž, odhadoval ho na velikost, jakou měla postava, která se za ním hnala Frognerským parkem.

„Tak pojďte,“ vyzval ho Berntsen, vstal a postavil se před něj. Jakoby náhodou se poškrabal na prsou pod límcem bundy. „Jenom krátký výlet, my dva spolu.“

„Nejspíš nás bude víc,“ opáčil Harry. „Vidím, že máte doprovod.“

Pokývl směrem ke stínům pode dveřmi. Mezi oběma páry nohou se objevil pátý stín. Protáhlý, rovný. Berntsen pohlédl stejným směrem jako Harry. A vtom to Harry uviděl. Ten upřímný úžas v jeho tváři. Takový úžas, jaký chlápce typu Trulse Berntsena nedokážou nafilmovat. Nebyli to Berntsenovi lidé.

„Uhněte od dveří,“ šeptl Harry.

Truls Berntsen přestal přezvykovat a sklopil k Harrymu pohled.

Berntsen s oblibou nosíval svou pistoli Steyr v ramenním pouzdře natočeném tak, aby mu zbraň spočívala naplocho na hrudi. Díky tomu se nedala tak snadno rozpoznat, stál-li někomu tváří v tvář. A protože věděl, že Harry Hole je zkušený kriminalista, který absolvoval stáž u FBI v Chicagu a tak podobně, bylo mu jasné, že by okamžitě objevil vybouleniny pod oblečením na obvyklých místech. Ne že by Berntsen počítal s tím, že by musel pistoli použít, stanovil si však jistá bezpečnostní pravidla. Kdyby se Hole bránil, vyvedl by ho odsud s pistolí diskrétně přitisknutou k jeho zádům, navlékl by si kuklu, aby případní svědkové nemohli vypovědět, koho s Holem viděli, než zmizel z povrchu zemského. Jeho saab parkoval v jedné postranní uličce, Berntsen tam dokonce rozbil jedinou lampu pouličního osvětlení, aby nikdo neviděl jeho poznávací značku. Padesát tisíc euro. Musí být trpělivý, klást postupně cihlu k cihle. Vystavět si dům ještě vyšší, než je ten na Høyenhallu, s výhledem na ně. Na ni.

Harryho Holea si pamatoval jako obra, ale nyní mu připadal menší. A ošklivější. Bledý, ošklivý, špinavý, vyčerpaný. Rezignovaný, nesoustředěný. Bude to snazší, než si představoval. Proto když mu Hole pošeptal, aby uhnul ode dveří, zareagoval nejprve podrážděně. Hodlá snad teď ten chlápek vyrukovat s dětinskými triky, když už to vypadalo, že jde všechno, jak má? Ovšem jeho druhou reakcí bylo to, že policisté v kritických situacích používají právě takový tón. Žádné přikrašlování ani dramatizace, jenom neutrální chladná zřetelná mluva, která maximálně eliminuje vznik nedorozumění. A poskytuje maximální možnou šanci pro přežití.

Proto Truls Berntsen – téměř bez přemýšlení – ustoupil o krok stranou.

V téže chvíli vlétla do místnosti horní část dveří.

Berntsen se bleskurychle otočil a současně instinktivně usoudil, že hlaveň zbraně musí být upilovaná, když se broky na tak krátkou vzdálenost natolik rozlétly. Už držel ruku pod bundou. Kdyby měl ramenní pouzdro v obvyklé poloze a neměl bundu, vypálil by rychleji, protože by zbraň mohl vytáhnout rovnou za vyčuhující rukojeť. Jenže s bundou na sobě bylo snazší chytit pistoli za hlaveň, kterou měl přitíštěnou k hrudníku blíže zipu.

Truls Berntsen padl nazad na postel, přitom vytáhl pistoli a ve chvíli, kdy se se zapraščením roztříštil zbytek dveří, už mířil s napřaženou paží před sebe. Zaslechl zařinčení střepů za sebou a pak všechno přehlušil další výstřel.

Zvuk mu naplnil a ochromil ušní bubínky a místností se rozlétl sních.

V té vánici stály ve dveřích dvě mužské siluety. Větší z mužů pozvedl pistoli. Hlavou se téměř dotýkal horní části zárubní, musel měřit dost přes dva metry. Truls Berntsen vypálil. A znovu. Ucítíl ten báječný zpětný náraz a ještě báječnější vědomí, že tentokrát je to doopravdy, a do prdele s tím, co se stane pak. Větší muž sebou trhl, tak nějak pohodil ofinou, vzápětí padl nazad a zmizel. Berntsen přesunul pistoli i pohled. Druhý muž stál bez hnutí. Kolem něj se snášelo bílé peří. Berntsen ho měl na mířidlech. Nevypálil však. Viděl ho nyní zřetelněji. Obličej rosomáka. Takový obličej, jaký si Berntsen vždycky spojoval se Sámy, Finy a Rusy.

Nyní muž pozvedl pistoli a pevně ji sevřel. Prst ohnul kolem spouště.

„Easy, Berntsen,“ pronesl.

Truls Berntsen dlouze zařval.

Harry padal.

Ve chvíli, kdy mu nad hlavou prolétla první dávka broků, sklonil hlavu, ohnul záda a začal couvat. Couval do míst, kde věděl, že je okno. Za chvíli ucítíl, jak se okenní tabulka pomalu boulí, než si uvědomila, že je skleněná, a povolila.

Vzápětí už padal volným pádem.

Čas se náhle zbrzdil, jako by Harry klesal vodou. Ruce a paže mu pracovaly jako pomalé lopatky v automatickém pokusu zastavit otáčení těla, které se kroutilo do salta vzad. Ze synapsí v mozku mu vystřelovaly nedokončené myšlenky. Že padne hlavou a zátylkem napřed.

Že má štěstí, že v pokoji neměl závěsy.

Nahá žena v protějším okně nohama vzhůru.

Pak ho pohltila měkkost. Prázdné kartonové krabice, staré noviny, použité pleny, krabice od mléka a den starý chleba z hotelové kuchyně, filtry s vlhkou kávovou sedlinou.

Ležel na zádech v otevřeném kontejneru na odpady a přšely na něj střepy. Z okna nad ním šlehaly záblesky jako z fotoblesku. Zášlehy z ústí zbraně. Panovalo tu však zvláštní ticho, jako by se výstřely ozývaly z televizoru se ztlumeným zvukem. Cítil, že lepicí páska na krku mu praskla. Že mu z ran proudí krev. Na zoufalý okamžik zauvažoval, že prostě jenom zůstane ležet. Zavře oči, usne, odplyne. Jako by pozoroval sám sebe, jak vstává, přeskakuje přes okraj kontejneru a spurtuje ke vratům na konci dvora. Otevírá je a přitom slyší dlouhý vzteklý řev z okna, dostává se na ulici. Klouže po víku od kanálu, ale dokáže se udržet na nohou. Vidí, jak se na něj automaticky usmívá tmavá žena v přiléhavých džínách jdoucí do práce a dělá na něj pusinku, než přehodnotí situaci a odvrátí pohled.

Rozběhl se.

A rozhodl se, že tentokrát prostě jenom poběží.

Až už nebude kam běžet.

Dokud to neskončí, dokud ho nedostanou.

Doufal, že to nebude trvat dlouho.

Během čekání bude dělat to, k čemu je naprogramována kořist: bude prchat, bude se

snažit uniknout, bude se snažit přežít několik hodin, několik minut, několik dalších vteřin.

Srdce mu na protest bušilo v krku a on se rozesmál; přeběhl ulici před nočním autobusem a pokračoval dál k hlavnímu nádraží.

Kapitola 34

Harry se probudil za zamčenými dveřmi. Na stěně přímo nad ním visel obrázek lidského těla bez kůže. Vedle něj vkusně vyřezaná dřevěná soška představující ukřižovaného muže, jemuž právě s krví uniká z těla život. A vedle něj jedna lékárníčka vedle druhé.

Otočil se na lehátku. Pokusil se pokračovat tam, kde včera přestal. Snažil se složit celý obrázek. Měl k dispozici mnoho bodů, nedokázal je však ještě propojit. A i samotné body byly prozatím pouhými předpoklady.

Předpoklad jedna. Truls Berntsen je onen levák. Jako zaměstnanec oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu měl pravděpodobně dokonalou pozici pro to, aby mohl sloužit Dubajci.

Předpoklad dvě. Shodný vzorek, který Beáta našla v registru DNA, patří právě Berntsenovi. Kvůli tomu mu nechtěla Beáta nic prozradit, dokud si nebude stoprocentně jistá – analýza krve pod Gustovými nehty ukazovala do řad policie. A jestliže to tak opravdu je, podrápal Gusto Trulse Berntsen tentýž den, kdy byl zabit.

Jenže pak přicházelo to nejsložitější. Pokud je to tak, že Berntsen pracuje pro Dubajce a dostal za úkol Harryho vyřídít, proč se tam objevili ti Blues Brothers a pokusili se jim ustřelit palice oběma? A pokud to byli Dubajcovi hoši, jak je možné, že si dokázali takovým způsobem vlézt s levákem do zelí? Že by přece jenom nebyli na stejné lodi? Anebo byla celá operace jenom špatně zkoordinovaná? Možná nebyla zkoordinovaná vůbec, protože Truls Berntsen jednal na vlastní pěst, aby Harry nemohl předat dál důkazy z Gustova hrobu a odhalit ho?

Zachrastily klíče a dveře se otevřely.

„Dobré ráno,“ zaštěbetala Martina. „Jakpak se cítíš?“

„Líp,“ zalhal Harry a pohlédl na hodinky. Šest ráno. Shodil ze sebe deku a spustil nohy na podlahu.

„Naše ošetřovna není určená k přespávání,“ podotkla Martina. „Zůstaň ležet, převážu ti ten krk.“

„Děkuju, že ses o mě včera v noci postarala. Jenomže ukrývat mě zrovna teď není úplně bez rizika, jak jsem povídal, takže bych měl hádám vypadnout.“

„Lehni si!“

Harry se na ni podíval. Vzdychl a poslechl. Zavřel oči a naslouchal, jak Martina vytahuje a zavírá zásuvky, slyšel cinkání nůžek o sklo, zvuky, podle nichž poznal, že do kavárny Majáku o patro níž přicházejí první klienti.

Zatímco mu Martina sundávala obvaz, který mu včera přiložila, vytočil Harry druhou rukou Beátino číslo. Ozval se mu záznamník s minimalistickým hlášením, aby zanechal stručný vzkaz, píp.

„Vím, že ta krev patří bývalému vyšetřovateli vražd z Kriposu,“ pronesl Harry do telefonu. „I kdyby ti to na soudním během dne potvrdili, vyčkej a nikomu to zatím neříkej. Samozřejmě o sobě to není dostatečný důvod k vystavení zatykače, a kdybychom teď dotyčným zabrnkali na nervy ještě víc, riskovali bychom, že zahladí důkazy v celém tomhle případu a zmizí. Proto ho musíme nechat zatknout za něco jiného, abychom získali klid na práci. Vloupání a vražda v motorkářském klubu v Alnabru. Pokud se příliš nepletu, bude to stejný člověk, s nímž se Oleg pokoušel ten klub přepadnout. A Oleg bude svědčit. Proto chci, abys odfaxovala fotku Trulse Berntseny, nyní vyšetřovatele z OVOZu, do advokátní kanceláře Hanse Christiana Simonsena a požádala ho, aby ji ukázal Olegovi kvůli identifikaci.“

Zavěsil, nadechl se a vtom ho přepadla touha, náhlá a tak silná, až zasténal. Otočil se na bok, cítil, že se obsah jeho žaludku chystá vydat vzhůru.

„Bolí to?“ zeptala se Martina, která mu zrovna vatovým tamponem namočeným do lihu otírala krk a zátylek. Harry zavrtěl hlavou a pokývl k otevřené lahvi s lihem.

„Aha,“ pochopila Martina a lahev zašroubovala.

Harry se hloupě usmál a uvědomil si, že mu vyrazil pot.

„Copak tohle se nikdy nezlepší?“ zeptala se Martina tiše.

„Co jako?“ zachraptěl Harry.

Neodpověděla.

Harry přeskakoval pohledem z lehátka na lehátko, aby se rozptýlil, aby našel cokoli, co by dokázalo odvrátit jeho myšlenky. Zachytil zrakem zlatý prsten, který si Martina stáhla a odložila ho na lehátko, než mu začala ošetřovat ránu. Byla teď už několik let vdaná za Richarda, prsten byl poškrábaný a odřený, nebyl tak nový a lesklý jako ten, který měl Torkildsen z Telenoru. Harryho náhle zamrazilo a začalo ho svědit temeno. Mohlo to však samozřejmě být jenom potem.

„Pravé zlato?“ zeptal se.

Martina mu zrovna začala přikládat nový obvaz. „Je to snubní prsten, Harry.“

„Takže?“

„Takže je samozřejmě ze zlata. Bez ohledu na to, jak chudý nebo lakomý jsi, nekoupíš snubní prsten, který by nebyl ze zlata.“

Harry přikývl. Hlava ho neustále svědila a zježily se mu i chloupky na zátylku. „Já ano,“ podotkl.

Martina se zasmála. „V tom případě jsi jediný na světě, Harry.“

Harry zíral na prsten. Martina sama to řekla. „Sakra, jasně že jsem jediný...“ protáhl. Chloupky na zátylku se mu nikdy neježily zbůhdarma.

„Počkej, ještě jsem neskončila!“

„To je dobrý,“ zamítl to Harry, který už mezitím vstal.

„V každém případě by sis měl vzít nové, čisté oblečení. Smrdíš odpadky, potem a krví.“

„Mongolové se před velkými bitvami pomazávali zvířecími výkaly,“ pronesl Harry, zatímco si zapínal košili. „Pokud mi chceš dát něco, co opravdu potřebuju, nebyl by takový hrnek kávy...“

Věnovala mu odevzdaný pohled. Vrtíc hlavou vyšla ze dveří a sešla po schodech.

Harry spěšně vylovil mobilní telefon.

„Ano?“ Hlas Klause Torkildsena zněl jako hlas zombie. Dětský křik v pozadí vysvětloval proč.

„Tady je Harry Há. Pokud pro mě uděláte tohle, už vás nikdy nebudu otravovat, pane Torkildsene. Potřebuju, abyste mi prověřil pár základnových stanic. Musím znát všechna místa, kde se večer dvanáctého července nacházel mobilní telefon Trulse Berntsena, bydlištěm kdesi na Manglerudu.“

„Nedokážeme jeho pohyb...“

„... zmapovat minutu po minutě. Tohle všechno já vím. Prostě udělejte maximum, co dokážete.“

Odmuka.

„To je všechno?“

„Ne, ještě jedno jméno.“ Harry zavřel oči a vyvolal si ho z paměti. Představil si písmena na dveřním štítku v Onkologickém ústavu. Zamumlal si to jméno pro sebe. Pak ho nahlas pronesl

do telefonu.

„Mám to zapsané. A to vaše ‚už nikdy‘ platí?“

„Platí.“

„Fajn. Poslyšte...“

„Ano?“

„Policie se včera sháněla po vašem čísle. Žádné na vás ale registrované není.“

„Mám neregistrované čínské číslo. Proč mě sháněli?“

„Zdalo se, že by vás rádi vypátrali. Co se to tady děje?“

„Jste si jistý, že to chcete vědět, pane Torkildsene?“

„Ne,“ odpověděl Torkildsen po odmlce. „Ozvěte se mi později, snad budu něco mít.“

Harry ukončil spojení a zamyslel se. Hledají ho. A i když policie u jeho čísla nenajde jeho jméno, dokáže si dát dvě a dvě dohromady, jestliže prověří hovory z Ráchelina mobilu a mezi nimi se objeví čínské číslo. Telefon je vodítko, musí se ho zbavit.

Když se Martina vrátila s hrnkem kouřící kávy, dopřál si Harry dva doušky a na rovinu se jí zeptal, jestli by si nemohl na pár dní vypůjčit její mobil.

Upřela na něj svůj přímý nevinný pohled, odpověděla ano a zeptala se, jestli si všechno dobře rozmyslel.

Harry přikývl, dostal od ní červený telefon, políbil ji na tvář a odnesl si hrnek s kávou dolů do kavárny. Pět stolů už bylo obsazených a právě přicházela další ranní ptácata. Harry se usadil u volného stolu a překopíroval si nejdůležitější čísla ze své čínské napodobeniny iPhone. Poslal na ně krátkou esemesku s novým dočasným číslem.

Narkomani jsou stejně nevyzpytatelní jako jiní lidé, ale v jednom ohledu jsou poměrně předvídatelní, proto když Harry odložil čínský telefon doprostřed jednoho z volných stolů a odešel na záchod, věděl celkem jistě, jak to dopadne. Po jeho návratu byl telefon pryč. Vydal se na cestu, kterou ať si policie klidně sleduje přes základnové stanice po celém městě.

Harry vyšel ven a vykročil Tøyenskou ulicí směrem ke čtvrti Grønland.

Proti němu vyjížděl do kopce policejní vůz. Harry automaticky sklonil hlavu, vytáhl Martinin červený telefon a tvářil se, že s někým hovoří, aby měl výmluvu pro to, že si velkou část tváře zakrývá rukou.

Vůz projel. V následujících hodinách bude třeba držet se v skrytu.

Důležitější ovšem je, že něco ví. Ví, kde má začít.

Truls Berntsen ležel pod dvěma vrstvami smrkových větví a klepal se jako ratlík.

Celou noc si přehrával tentýž film, stále dokola. Muž s obličejem rosomáka, který opatrně ucouvl a přitom zopakoval to své „easy“ jako výzvu ke klidu zbraní, současně na sebe oba mířili pistolemi. Rosomácká tvář. Řidič limuzíny před staroměstským hřbitovem. Dubajcův člověk.

Když se muž sklonil, aby s sebou odtáhl svého mohutného kolegu, jehož Truls Berntsen zastřelil, musel sklonit zbraň a Truls pochopil, že ten chlápek je ochotný riskovat život jen proto, aby mohl vzít svého kumpána s sebou. Rosomák bude nejspíš bývalý voják, policista nebo rozhodně nějaký jiný praštěný čestník. V téže chvíli vyšlo z mohutného muže zasténání. Byl naživu. Truls pocítil ulehčení i zklamání zároveň. Nechal však rosomáka být, nechal ho, aby mohutnému muži pomohl na nohy, a poslouchal bublání krve v botě, když se potáceli chodbou k zadnímu východu. Jakmile oba muži zmizeli, natáhl si kuklu a utíkal pryč, proběhl recepcí, doběhl k saabu, dojel přímo sem, neodvažoval se jet domů. Protože tohle je bezpečné místo, tajné místo. Místo, kde ho nikdo neuvidí, místo, o němž ví jenom on sám, místo, kam jezdíval, jestliže ji chtěl spatřit.

To místo se nacházelo na Manglerudu, v oblíbené výletní oblasti, avšak ti, kteří tudy chodili, se drželi stezek a nikdy se nevydávali sem na jeho skalisko, které navíc obklopoval hustý

křovinatý porost.

Dům Mikaela a Ullly Bellmanových se nacházel na stráni přímo naproti skalisku a Truls Berntsen měl odsud skvělý výhled na okno obývacího pokoje, kde po mnoho večerů sedávala. Jen tak seděla na pohovce s tím svým krásným obličejem a útlým tělem, které se s lety téměř neměnilo, nadále byla Ullou – nejkrásnější holkou z Manglerudu. Někdy tam sedával i Mikael. Vídal je, jak se líbají a mazlí, ale než došlo na víc, vždycky zmizeli v ložnici. Ani nevěděl, jestli by víc vůbec chtěl vidět. Protože nejraději ji tam vídával samotnou. Na pohovce s knihou a nohama přitaženými k tělu. Občas vrhla pohled k oknu, jako by tušila, že ji někdo pozoruje. A v té chvíli si uvědomil, jak ho vzrušuje pomyšlení, že možná ví. Ví, že on je tam někde venku.

Nyní však bylo okno obývacího pokoje temné. Přestěhovali se. Ulla se přestěhovala. A v okolí jejího nového bydliště nebyla žádná bezpečná místa, odkud by se dalo na dům dívat. Prověřil si to. A při tom, jak se věci momentálně mají, možná žádné takové místo ani potřebovat nebude. Nebude potřebovat vůbec nic. Je oceňovaný.

Vylákali ho, aby došel za Holem o půlnoci do Leonu, a potom zaútočili.

Pokusili se ho zbavit. Pokusili se vyřídít leváka. Ale proč? Protože ví příliš? Vždyť je přece levák, leváci vědí příliš, to patří k podstatě věci! Nedokázal to pochopit. Do prdele! Důvod mu ostatně může být ukradený, jen je třeba, aby se udržel naživu.

Byla mu taková zima a byl tak unavený, až ho bolelo celé tělo, neodvažoval se však jet domů, dokud se nerozední a dokud nezkontroluje, že je čistý vzduch. Jakmile se mu podaří dostat se ke dveřím svého bytu, bude mít k dispozici celou artilerii, díky níž by vydržel i obléhání. Samozřejmě je měl zastřelit oba, když se mu k tomu naskytla příležitost, ovšem jestli to na něj ještě jednou zkusí, tak zatraceně uvidí, že Truls Berntsen se jen tak snadno nedá.

Vstal. Oklepal si z oblečení jehličí, otrásl se a začal se třít zkříženými pažemi. Znovu se podíval k domu. Začínalo svítat. Vzpomněl si na ty ostatní Ullly. Třeba na tu tmavou malou z Majáku. Martina. Myslel si, že tu by mohl dostat. Pracovala mezi nebezpečnými lidmi a on by ji dokázal ochránit. Jenže ho přehlížela a on jako obvykle neměl dost odvahy na to, aby za ní došel a nechal se odmítnout. Připadalo mu lepší vyčkávat a doufat, protahovat to, drásat sám sebe, hledat možné povzbuzení tam, kde méně zoufalí muži vidí jen obyčejnou přátelskost. A pak jednoho dne vyslechl její rozhovor s kýmsi a došlo mu, že je těhotná. Děvka jedna. Všechny jsou to dívky. Jako ta holka, kterou Gusto Hanssen používal jako policajta. Děvka, děvka. Nenávidí tyhle ženské. A muže, kteří vědí, jak mají právě tyhle ženské přimět, aby je milovaly.

Poskakoval a poplácával se pažemi, věděl však, že se mu teplo do těla už nikdy nevrátí.

Harry dojel zpátky do Kvadratury. Usadil se v Postcafé. Otvírali tam brzy, o čtyři hodiny dříve než u Schrøderů, a Harry se musel postavit do řady pivachtivých zákazníků, aby si mohl objednat jakous takous snídani.

Nejdřív zavolal Ráchel. Požádal ji, aby se podívala do Olegovy mailové schránky.

„Ano, máš tu něco od Bellmana. Vypadá to jako seznam adres.“

„Fajn,“ odpověděl jí. „Přepošli to Beátě Lønnové.“ Nadiktoval jí mailovou adresu.

Potom poslal Beátě esemesku, aby ji informoval, že jí seznam odeslal, a dojedl snídani. Přesunul se do Stortorvets Gjæstgiveri, kde stihl ještě jeden šálek silné překapávané kávy, než mu Beáta zavolala.

„Porovnala jsem seznamy, které jsem si okopírovala přímo od hlídkových vozů, s tím seznamem, cos mi přeposlal. Co to je za seznam?“

„Je to seznam, který dostal Bellman a přeposlal ho mně. Chtěl jsem jenom vědět, jestli mi dá správnou verzi, nebo jestli ho nějak upraví.“

„Aha. Všechny adresy, které tu mám, jsou na tom seznamu, který jsi obdržel od

Bellmana.“

„Hm,“ zamyslel se Harry. „Neříkala jsi, že od jednoho hlídkového vozu jsi ten seznam nedostala?“

„O co tady jde, Harry?“

„O to, že se snažím přimět leváka, aby nám pomohl.“

„Pomohl v čem?“

„Aby nám ukázal dům, ve kterém bydlí Dubajec.“

Odmlka.

„Zkusím ten poslední seznam sehnat,“ slíbila Beáta.

„Díky. Tak zatím.“

„Počkej.“

„Ano?“

„Tebe nezajímá zbytek toho profilu DNA z krve pod Gustovým nehtem?“

Kapitola 35

Bylo léto a já jsem byl pánem Osla. Za Irenu jsem dostal půl kila violinu a půlku jsem prodal na ulici. Měl to být startovní kapitál k něčemu velkému, k novému gangu, kterej měl vyřadit starocha ze hry. Jenomže nejdřív bylo potřeba začátek oslavit. Za zlomek z celkový prodejní sumy jsem si koupil oblek, kterej se mi hodil k botám, co mi dala Isabelle Skøyenová. Vypadal jsem jako dolarovej milionář, a když jsem napochodoval do toho svineckýho Grandu a chtěl si pronajmout apartmá, ani nepovyřádili obočí. Zůstali jsme tam. Pařili jsme nonstop. Sestava se sice trochu proměňovala, ale bylo léto, Oslo, holky, kluci, bylo to jako za starých časů, jen s trochu drsnější medicínou. Dokonce i Oleg se rozzářil a na chvíli se vrátil ke svému někdejšímu já. Ukázalo se, že mám víc kamarádů, než jsem si pamatoval, a matroš ubejval rychlejc, než by si člověk pomyslel. Z Grandu nás vykopli, tak jsme se přesunuli do hotelu Christiania. Potom do Radissonu na Holbergově náměstí.

Samozřejmě to nemohlo trvat věčně, ale co kurva trvá věčně?

Jednou nebo dvakrát jsem při odchodu z hotelu zahlídnul na protější straně ulice zaparkovanou limuzínu, jenže takovejch aut je víc. A beztak tam jenom stála.

A pak nevyhnutelně nastal den, kdy prachy došly a já musel prodat další část zásob. Vytvořil jsem si noru v jedné úklidové komoře o patro níž, z vnitřní strany uvolněnejch stropních desek, za sadou elektrických kabelů. Ale buď jsem si musel v deliriu pustit pusu na špacír, anebo mě někdo viděl, jak tam jdu, protože mi noru vybrali. A já jsem nikde jinde neměl žádnou rezervu.

Tak jsme se ocitli zpátky na startovní čáře. Akorát že už neexistovalo žádný „my“. Bylo načase se odhlásit. A šlehnout si první denní dávku, kterou bylo teď potřeba sehnat na ulici. Jenže když jsem chtěl zaplatit za pokoj, ve kterým jsme bydleli přes dva tejdny, chybělo mi patnáct tisíc.

Udělal jsem jedinou rozumnou věc, která se dala udělat.

Rozběhnul jsem se.

Prolítnul jsem vestibulem a vyřítil se ven na ulici, pokračoval parkem směrem k moři. Nikdo mě nepronásledoval.

Pak jsem se doploužil do Kvadratury na nákup. Nikde nebylo vidět hráče Arsenalu, jenom zoufalce se zapadlejma očima, který se tu poflakovali v honu za dealerem. Dal jsem se do řeči s jedním, co mi chtěl prodat peří. Povídal, že violin už není pár dní k sehnání, že ho prostě přestali dodávat. Ale že se prej povídá, že pár chytřejch fetišáků prodalo svoje poslední čtvrtky za pět táců dole na Plata, aby si místo toho mohli koupit dávky heráku na celý tejdny.

Já jsem sakra žádnéjch pět táců neměl, takže mi došlo, že mám dost problém. Existovaly tři možnosti: něco střelit, někoho vouchcat nebo něco šlohnout.

Nejdřív něco střelit. Jenže co mi vlastně zbejvalo, mně, kterej jsem prodal dokonce nevlastní sestru? Vzpomněl jsem si. Oděsa. Ležela ve zkušebně a Pakoši z Kvadratury zaručeně vysolí pět litrů za bouchačku, co umí pálit svinecký dávky. Tak jsem se rozběhnul směrem na sever, kolem Opery a hlavního nádraží. Jenže někdo se tam musel vloupat, protože na dveřích byl nověj visací zámek a zesilovače byly pryč, zbyly tu akorát bicí. Hledal jsem Oděsu, jenomže tu samozřejmě sebrali taky. Deblní zloději.

Další možnost byla někoho vouchcat. Mávnul jsem si na taxi a přikázal jsem řidiči, aby jel směrem na západ, na Blindern. Otravoval s placením už od chvíle, co jsem nastoupil, nejspíš pochopil, o co jde. Požádal jsem ho, aby zastavil tam, kde cesta u železničních kolejí končí, vyskočil jsem a přechcal jsem ho tím, že jsem přeběhnul přes lávku pro pěší. Proběhnul jsem

Vědeckým parkem, utíkal jsem, ačkoli mě nikdo nepronásledoval. Utíkal jsem, protože to spěchalo. Jenom jsem nevěděl, co tak spěchá.

Otevřel jsem branku, doběhnul jsem po šterkový cestičce ke garáži. Nahlídnul jsem dovnitř škvírama po stranách žaluzií. Limuzína tam stála. Zaklepal jsem na dveře vily.

Otevřel mi Andrej. Staroch není doma, tvrdil. Ukázal jsem na sousední dům za vodojemem, řekl jsem, že musí být tam, vždyť limuzína stojí v garáži. Zopakoval, že ataman není doma. Vysvětlil jsem, že potřebuju peníze. Odpověděl, že mi nepomůže a že už sem nemám nikdy chodit. Škemral jsem, že potřebuju violín, jenom pro tentokrát. Opáčil, že violín není momentálně k sehnání, že Ibsenovi chybí nějaká surovina, že si musím pár tejdnu počkat. Namítnul jsem, že do té doby chci pnu, že nutně potřebuju buď prachy, nebo violín.

Andrej se chystal dveře zavřít, ale já jsem do nich stačil strčit nohu.

Vysvětlil jsem mu, že když to nedostanu, prozradím, kde staroch bydlí.

Andrej na mě pohlídnul.

*„Ty si snad chceš vykopat vlastní hrob?“ pronesl s přízvukem televizního komika.
„Vzpomínáš na Hafíka?“*

Napráhnul jsem ruku. Řekl jsem, že policajti dobře zaplatí za informaci o tom, kde bydlí Dubajec a jeho krysy. Plus něco navíc, pokud se dozvědí, co se stalo s Hafíkem. Ale nejvíc vysolí, až jim povím o tom mrtvém tajném agentovi na podlaze ve sklepě.

Andrej pomalu zavrtěl hlavou.

Vychrlil jsem na toho kreténského kozáka „pašol k čortu“, což by snad mělo rusky znamenat „jdi do háje“, a odešel jsem.

Cejtil jsem jeho pohled v zádech celou cestu k brance.

Netušil jsem, proč mě staroch nepotrestal za to, že jsme s Olegem zdrhli s drogou, ovšem věděl jsem, že tohle už mi neprojde. Bylo mi to ale fuk, byl jsem zoufalejší, slyšel jsem jediný: hladovej křik cév.

Došel jsem na cestičku za kostelem Vestre Aker. Chvilí jsem tam stál a sledoval stařenky, jak přicházejí a odcházejí. Vdovy na cestě ke hrobům, svezích mužů i svezím vlastním, s kabelkami narvanými prašulema. Jenže tohle jsem v sobě prostě neměl. Já, Zloděj, jsem tam stál úplně klidně, ale potil jsem se jako prase, k smrti jsem se bál osmdesátiletých stařenek s křehkejma nohama. Bylo to až k pláči.

Byla sobota a já si v duchu prošel seznam kamarádů a uvažoval, kterej z nich by mi třeba mohl půjčit prachy. Byl jsem s tím hotovej jedna dvě. Nikdo.

Pak mě napadnul jeden, kterej by mi prachy rozhodně půjčit měl. Pokud pochopí, že je to pro jeho dobro.

Dojel jsem načerno autobusem na Manglerud, na východ, na správnou stranu města.

Trulse Berntsena jsem zastihnul doma.

Stál ve dveřích v pátým patře svýho paneláku a vyposlechnul si skoro identický ultimátum, jaký jsem přednesl v Blindernský ulici. Že když nevytasí pět táců, napráskám, že to on zavraždil Tutua a jeho mrtvolu potom schoval.

Berntsen ale zachoval úplně chladnou hlavu. Vyzval mě, abych šel dál. Povádal, že se jistě na něčem dohodneme.

Jenomže v pohledu měl něco divnýho.

Zůstal jsem proto stát na chodbě a odpověděl mu, že není o čem diskutovat, že buď ty prachy naválí, nebo ho napráskám, abych je dostal jinde. Řekl, že policie neplatí lidem za to, když donášejí na jiný policajty. Ale že pět tisíc je v pohodě, máme přece spolu něco za sebou, jsme skoro parťáci. Vysvětlil mi, že nemá doma takovou hotovost, že musíme zajet k bankomatu, auťák prej stojí dole v garáži.

Sežral jsem mu to. Varovnej zvonek drnčel, jenže touha po droze se kurva nedala vydržet, proto jsem vytěsnil veškerý rozumný úvahy. Takže ačkoli jsem věděl, že nedělám dobře, přikejvnul jsem.

„Tak ty už máš zbytek toho profilu DNA?“ zeptal se Harry a pohledem zkoumal osazenstvo Postcafé. Žádné podezřelé osoby. Nebo lépe řečeno hromada podezřelých osob, nicméně nikdo, kdo by mohl být policajt.

„Jo.“

Harry si posunul telefon v ruce. „Já bych řekl, že už vím, koho Gusto podrápal.“

„Vážně?“ pronesla Beáta s očividným úžasem v hlase.

„Jo. Ten člověk v registru DNA byl buď z něčeho podezřelý, nebo za něco odsouzený, nebo je to policista, který by případně mohl znečistit místo činu. V tomhle případě jde o tu poslední možnost. Jmenuje se Truls Berntsen a pracuje na OVOZu.“

„Jak víš, že to je on?“

„No... Podle sumy událostí, které se staly, abych tak řekl.“

„Ale no tak,“ odvětila Beáta. „Nepochybuju o tom, že máš pro tu domněnku dobré odůvodnění.“

„Díky.“

„A přesto se naprosto pleteš,“ dodala Beáta.

„Zopakuj to!“

„Krev pod Gustovými nehty nepatří žádnému Berntsenovi.“

Jak jsem tam tak čekal před dveřma Berntsenova bytu, než si Berntsen dojde pro klíče od auta, sklopil jsem pohled. Ke svým botám. Moc pěkný boty. A tak jsem si vzpomněl na Isabelle Skøyenovou.

Ta není tak nebezpečná jako Berntsen. A děsně po mně jela, nebo snad ne?

Jo, jela, a pořádně.

Nepočkal jsem, až se Berntsen vrátí, a cestou dolů jsem bral schody po sedmi, přitom jsem v každém patře stisknul tlačítko výtahu.

Naskočil jsem na metro ve směru hlavní nádraží. Nejdřív jsem si říkal, že jí zavolám, ale pak jsem si to rozmyslel. Po telefonu by mě třeba dokázala odmítnout, ale nikdy mě neodmítne, když se tam zjevím v plný kráse. V sobotu navíc mívá její stájník volno. Což vzhledem k tomu, že koně a prasata si tak úplně neumějí dojít pro jídlo do ledničky, znamená, že bude doma. Proto jsem na hlavním nádraží nasednul do vlaku směrem Østfold. Vybral jsem si vůz pro majitele předplacenejch kuponů, protože cesta do Rygge stála sto čtyřicet čtyři kaček, který jsem ještě pořád neměl. Ze stanice jsem došel na statek pěšky. Je to kus cesty. Zvlášť když se rozprší. Rozpršelo se.

Jakmile jsem došel na dvůr, uviděl jsem její auto, takovej ten teréňák, se kterým se lidi prohánějí ulicema v centru města. Zabušil jsem na obytnou část statku, což, jak mě naučila, bylo označení pro tu budovu, ve který nebydlí zvířata. Nikdo ale nevyšel. Volal jsem, mezi domovníma zdma se rozlíhala ozvěna, jenže nikdo se neozval. Samozřejmě si mohla vyjet na koni. Nevadí, věděl jsem, kde mívá uloženou hotovost, a tady na venkově se ještě nezačalo zamykat. Proto jsem stisknul kliku – a vážně bylo otevřeno.

Už jsem měl namířeno do ložnice, když se přede mnou zničehonic zjevila. Mohutná a doširoka rozkročená na vrcholu schodiště, na sobě župan.

„Gusto, co tady děláš?“

„Chtěl jsem tě vidět,“ nasadil jsem úsměv. Od ucha k uchu.

„Potřeboval bys zajít k zubaři,“ odtušila ledově.
Došlo mi, co tím míní, na zubech se mi udělaly takový hnědý fleky. Moje zuby kvůli nim vypadaly trochu shnilé, ale nebylo to nic, co by nespravil ocelovej kartáč.
„Co tady děláš?“ zopakovala. „Potřebuješ peníze?“
V tom byla Isabelle jako já, byli jsme si podobní, nemuseli jsme se přetvařovat.
„Pět táců?“ zkusil jsem to.
„To nejde, Gusto, s tím jsme skončili. Mám tě odvézt zpátky na vlak?“
„Cože? No tak, Isabelle. Šukačka?“
„Pššt!“
Trvalo mi vteřinu, než jsem pochopil situaci. Měl jsem dlouhý vedení, nejspíš za to mohla ta debilní touha po droze. Za bílýho dne má na sobě župan, ale přitom je nalíčená.
„Čekáš někoho?“ zeptal jsem se.
Neodpověděla.
„Nový masíčko?“
„Tak to chodí, když se někdo vytratí, Gusto.“
„Umím parádní návraty,“ odvětil jsem a tak rychle jsem ji chytil za zápěstí a přitáhl ji k sobě, až ztratila rovnováhu.
„Jsi mokrý,“ odpověděla a bránila se, ale ne víc než v případech, kdy chtěla jít na věc tvrdě.
„Prší,“ řekl jsem a kousl ji do ušního lalůčku. „Čím se mi omluvíš?“ Už se mi podařilo zasunout jí ruku pod župan.
„A smrdíš. Pust' mě!“
Pohládl jsem jí čerstvě oholenou píču, našel štěrbinu. Byla vlhká. Přímo mokrá. Mohl jsem do ní vstrčit rovnou dva prsty. Až moc mokrá. Ucejtil jsem cosi vazkýho. Ruku jsem stáhnul k sobě. Zvednul jsem ji. Prsty jsem měl pokrytý čímsi bílým a hlenovitým. Užasle jsem se na ni podíval. Uviděl jsem její triumfální úsměv. Naklonila se ke mně a pošeptala mi:
„Jak jsem říkala. Tak to chodí, když...“
Setřásl jsem to, zvedl jsem ruku, že ji uhodím, jenže mě za ni chytila a zarazila mě. Měla sílu, děvka jedna.
„Jdi pryč, Gusto.“
Ucítil jsem cosi v očích. Kdybych nevěděl svoje, myslel bych si, že to jsou slzy.
„Pět tisíc,“ zašeptal jsem zastřeným hlasem.
„Ne,“ zamítla to. „To by ses vrátil. A to zrovna nepotřebujeme.“
„Píčo jedna zkurvená!“ zařval jsem. „Zapomnělas na pár sakra důležitějších věcí. Vysol ty prachy, jinak prásknu novinářům všechno. A tím nemyslím naše šukání, ale to, že celá ta věc s úklidem Osla je tvoje a starochovo dílo. Svinecký polosocani, narkodolary a politika, všechno jedna ruka. Kolik myslíš, že mi za to zaplatí ve VG?“
Zaslechl jsem, jak se otevřely dveře ložnice.
„Na tvém místě bych ted' zdrhla,“ pronesla Isabelle.
Ve tmě za ní jsem zaslechnul zavrzání podlahovejch prken.
Chtěl jsem zdrhnout, vážně jsem chtěl. Přesto jsem zůstal stát.
Kroky se blížily.
Připadalo mi, že mu ve tmě svítí ve tváři pruhy. Masíčko. Tygřík.
Odkášlal si.
Pak vstoupil do světla.
Byl tak krásnej, že jsem ho i ve svém zoufalým stavu poznal. Dostal jsem chuť položit mu ruku na prsa. Cítit pod špičkama prstů sluncem prohrátou zpocenou kůži. Cítit svaly, který by se

automaticky napnuly v šoku z toho, co jsem si to sakra dovolil.

„Kdože?“ zeptal se Harry.

Beáta si odkašlala a zopakovala: „Mikael Bellman.“

„Bellman?“

„Ano.“

„Gusto měl ve chvíli, kdy zemřel, za nehty krev Mikaela Bellmana?“

„Vypadá to tak.“

Harry zaklonil hlavu. Tohle mění všechno. Nebo ne? S vraždou to nemusí mít nic společného. Jenže něco to s ní společného má. Něco, o čem Bellman nechtěl mluvit nahlas.

„Vypadni,“ pronesl Bellman hlasem muže, který nemá zapotřebí hovořit hlasitě.

„Tak to jste vy,“ odpověděl jsem a pustil Isabelle. „Myslel jsem si, že si najala Trulse Berntsena. Tos provedla chytře, Isabelle, žeš zamířila vejš. Jak to celý funguje? Je Berntsen jenom váš otrok, Mikaeli?“

S jeho křestním jménem jsem se spíš pomazlil, než že bych ho vyslovil. Přece jenom jsme se takhle vzájemně představili tehdy na jeho pozemku, Gusto a Mikael. Jako dva kluci, potenciální kamarádi do hry. Všimnul jsem si, jak mu to zažehlo cosi v pohledu, jak to rozdmýchalo plameny. Bellman byl úplně nahej, možná právě proto jsem si namlouval, že mě nenapadne. Byl na mě moc rychlej. Než jsem stihnul Isabelle pustit, už byl u mě a držel mi hlavu ve svěráku.

„Pusťte mě!“

Táhnul mě po schodech nahoru. Nos jsem měl smáčkutej mezi jeho hrudními svalama a podpažní jamkou a nasával jsem jeho i její vůni. Utkvěla mi jedna myšlenka: Jestli mě chce vyhodit, proč mě tahá po schodech nahoru? Nedokázal jsem se mu vykroutit, a tak jsem mu místo toho zaryl nehty do hrudníku a přitahoval jsem ruku jako dráp k sobě, ucejtil jsem, že jsem jedním nehtem zachytil jeho bradavku. Zaklel a uvolnil sevření. Vyklouznul jsem ze svěráku a skočil jsem. Dopadnul jsem do poloviny schodiště, ale dokázal jsem se udržet na nohou. Řítil jsem se chodbou, sebral jsem klíčky od jejího auta a vyběhnul na dvůr. Auto samozřejmě nebylo zamčený. Když jsem pustil spojku, kola se smekly po šterku. Ve zpětném zrcátku jsem uviděl, jak Mikael Bellman vyběhává ze dveří. Pak zašlehlo něco, co držel v ruce. V tu chvíli kola zabraly, mě to vtláčilo do opěradla a auto vystřelilo přes dvůr na silnici.

„To Bellman si přivedl Trulse Bertsena na OVOZ,“ uvažoval Harry. „Je možné, že by Berntsen zahlašoval důkazy na Bellmanův příkaz?“

„Je ti jasné, mezi čím teď lavírujeme, Harry?“

„Ano. A ty s tím odteď nebudeš mít nic společného, Beáto.“

„Ani hovno!“ zapraskalo v mikrofonu. Harry si nevzpomínal, že by někdy slyšel Beátu Lønnovou pronést sprosté slovo. „Je to můj sbor, Harry. Já nechci trpět tím, že nás lidi jako Berntsen stahují do bláta.“

„Dobrá,“ přikývl Harry. „Ale nebudeme dělat ukvapené závěry. To, co víme, dokazuje pouze to, že se Bellman setkal s Gustem. A zatím nemáme nic konkrétního ani na Trulse Berntsena.“

„Tak co uděláš?“

„Začnu z jiného konce. A pokud to bude tak, jak doufám, jsou tohle kostičky domina vyskládané v řadě za sebou. Potíž představuje akorát to, jak se udržet na svobodě tak dlouho, abych mohl svůj plán realizovat.“

„Chceš tím říct, že máš nějaký plán?“
„Samozřejmě že mám plán.“
„Dobrý plán?“
„To netvrdím.“
„Ale plán to je?“
„To rozhodně.“
„Kecáš, že jo?“
„Ani náhodou.“

Svištěl jsem po E18 do Osla, když mi došlo, v jakým srabu jsem se to ocitnul.

Bellman se snažil vyvlíct mě po schodech nahoru. Dotáhnout mě do ložnice. Tam, kde měl pistoli, se kterou za mnou potom vyběhnul. Byl ochotnej mě kurva oddělat, jenom abych držel hubu. Což mohlo znamenat jediný, že je sám v těch sračkách až po krk. Takže co teď udělá? Nechá mě sebrat, samozřejmě. Za krádež auta, prodej drog, nezaplacený hotelový účet, na výběr je toho dost. Dostane mě pod zámek a vyrazí do protiútoku, než si stihnu s kýmkoli promluvit. A jakmile budu zatčený a umlčený, není pochyb o tom, co se stane dál, buď to zařídí tak, aby to vypadalo jako sebevražda, nebo jako že mě zabil někdo z ostatních vězňů. Nejhorší, co můžu udělat, je teda projíždět se v tomhle auťáku, po kterým už pravděpodobně pátrají. Proto jsem přidal plyn. Místo, kam jsem měl namířeno, se nacházelo ve východní části, takže bylo zbytečný se táhnout přes město. Dojel jsem na návrší, vrátil se do klidný vilový čtvrti. Zaparkoval jsem o kus dál a auto tam nechal.

Slunce už zase vylezlo a lidi venku vozili v sítích na rukojetích kočárků jednorázový grily. Zubili se do slunce, jako by představovalo samo štěstí.

Hodil jsem klíčky od auta do jedné zahrady a došel k terasovému domům.

Našel jsem u vchodových dveří jméno na zvonku a zazvonil jsem.

„To jsem já,“ pronesl jsem, když se v reproduktoru konečně ozval hlas.

„Mám práci,“ odpověděl hlas.

„A já jsem narkoman,“ namítnul jsem. Bylo to míněno jako fór, znal jsem ale účinek toho slova. Olegovi připadalo vtipný, když jsem se občas zákazníků v legraci ptal, jestli snad netrpí narkomanií a nechtěli by trochu violinu.

„Co chceš?“ otázal se hlas.

„Chci violin.“

Replika mých zákazníků se teď stala mojí replikou.

Odmlka.

„Nemám. Došel. Chybí mi báze pro další výrobu.“

„Báze?“

„Levorfanolová báze. Chceš znát i chemický vzorec?“

Věděl jsem, že je to pravda, ale něco přece mít musí. Prostě musí. Uvažoval jsem. Mohl bych dojet do zkušebny, tam na mě určitě čekají. Oleg. Starej dobrej Oleg mě pustí dovnitř.

„Dávám ti dvě hodiny, Ibsene. Jestli mi do té doby nedoneseš do Hausmannovy ulice čtyři čtvrtky, dojdou všechno prásknout na policii. Už nemám co ztratit. Chápeš? Až dorazíš, jdi rovnou dovnitř, budu čekat nahoře.“

Pokusil jsem se představit si jeho ksicht. Vyděšený, zpocený. Ubohej debilní perverzák.

„Dobrá,“ odpověděl.

Tak se na to musí. Člověk jim musí dát jasně na srozuměnou, jak je to vážný.

Harry polkl zbytek kávy a vyhlédl na ulici. Je načase změnit místo pobytu.

Cestou přes Youngovo náměstí směrem ke stánkům s kebabem v ulici Torggata vytáhl z kapsy červený mobilní telefon.

Klaus Torkildsen přijal hovor okamžitě.

„Dobré zprávy,“ hlásil Harrymu.

„Ano?“

„V příslušné době zaregistrovaly telefon Trulse Berntsena čtyři základnové stanice v centru Osla, díky čemuž se dá jeho telefon lokalizovat do oblasti Hausmannovy ulice 92.“

„O jak velké oblasti mluvíme?“

„No... Přibližně šestihran o průměru osm set metrů.“

„O. K.,“ přitakal Harry a snažil se tu informaci strávit. „Co ten druhý chlápek?“

„Nenašel jsem žádný telefon přímo na jeho jméno, ale má firemní mobil registrovaný na Onkologický ústav.“

„No a?“

„To jsou ty dobré zprávy, jak jsem povídal. I tenhle telefon se v tu dobu nacházel ve stejné oblasti.“

„Hm.“ Harry vešel do dveří, minul tři obsazené stoly a zastavil se u pultu, nad nímž visely obrázky několika nepřírozeně barevných kebabů. „Máte jeho adresu?“

Klaus Torkildsen mu adresu přečetl a Harry si ji poznamenal na ubrousek.

„Máte tam na té adrese ještě nějaké jiné číslo?“

„Jak to myslíte?“

„Jenom mě zajímá, jestli nemá manželku nebo přítelkyni.“

Harry slyšel, jak Torkildsen ťuká do klávesnice. Pak se ozvala odpověď: „Ne, na téhle adrese nikdo jiný není.“

„Děkuju.“

„Tím jsem splnil svůj díl dohody a už se nikdy neuslyšíme?“

„Ano. Kromě úplně poslední věci. Chci, abyste mi prověřil Mikaela Bellmana. S kým mluvil během posledních měsíců a kde byl v době vraždy.“

Ozval se hlasitý smích. „Šéf oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu? Na to zapomeňte! Dokážu zamaskovat nebo vysvětlit, proč jsem hledal nějakého chudáka policajta, ale kvůli tomu, o co mě žádáte, by mě na hodinu vykopli.“

Opět smích, jako by mu ten nápad opravdu připadal komický.

„Počítám s tím, že svůj díl dohody dodržíte, pane Hole.“

Spojení se přerušilo.

Když taxík dorazil na adresu z ubrousku, čekal už před domem muž.

Harry vystoupil a došel k němu. „Domovník Ola Kvernberg?“

Muž přikývl.

„Vrchní komisař Hole. Volal jsem vám.“ Všiml si, že domovník mrkl směrem k čekajícímu taxíku. „Když nám dojdou služební vozy, využíváme taxíky.“

Kvernberg se zadíval na služební průkaz, který mu Harry předložil. „Nevšiml jsem si žádných známek vloupání.“

„My jsme ale dostali oznámení, tak to půjdeme prověřit. Máte přece univerzální klíč, že ano?“

Kvernberg zvedl svazek klíčů.

Odemkl hlavní vstup, Harry si zatím prohlížel zvonky. „Svědék tvrdil, že viděl někoho, jak leze přes terasy a vniká do druhého patra.“

„Kdo vám volal?“ zajímal se domovník cestou po schodech.
„To vám bohužel nesmím sdělit, pane Kvernbergu.“
„Máte něco na kalhotách.“
„Šťávu z kebabu. Zvažuju, že je budu muset dát do čistírny. Mohl byste mi odemknout tyhle dveře?“
„Dveře farmaceutova bytu?“
„Aha, tady bydlí nějaký farmaceut?“
„Pracuje v Onkologickém ústavu. Neměli bychom mu zavolat do práce, než vlezeme dovnitř?“
„Já bych radši zjistil, jestli ten lupič není uvnitř a jestli bych ho nemohl zatknout, kdybyste neměl nic proti.“

Domovník zamumlal omluvu a spěšně odemkl.

Harry vešel do bytu.

Bylo očividné, že tu bydlí starý mládenec. Ale pořádkumilovný starý mládenec. Cédéčka s vážnou hudbou v samostatné polici a seřazená abecedně. Odborné časopisy o chemii a farmácii vyskládané do vysokých, ale srovnaných hromádek. Na jedné polici stála zarámovaná fotografie dvou dospělých a chlapce. Harry chlapce poznal. Nakláněl se maličko k jedné straně a tvářil se nevrle. Nemohlo mu být víc než dvanáct třináct. Domovník stál ve vstupních dveřích a bedlivě Harryho sledoval, přihlížel, jak Harry – aby se neřeklo – kontroluje dveře na terasu a pak začíná procházet pokoj po pokoji. Otevírá zásuvky a skříně. Ovšem nenachází nic kompromitujícího.

Podezřele málo kompromitujícího, jak by řekli jistí kolegové.

Harry už to však znal – někteří lidé prostě nemají tajemství. Nebývá to sice časté, ale stává se to. Harry zaslechl, jak za ním domovník – stojící nyní ve dveřích ložnice – přešlápl.

„Nevidím žádné známky vloupání ani se mi nezdá, že by něco zmizelo,“ prohlásil Harry, prošel kolem muže a vydal se ke vchodovým dveřím. „Někdy to bývá planý poplach.“

„Chápu,“ odpověděl domovník a zamkl za nimi. „Co byste udělal, kdyby tam nějaký zloděj byl? Naložil byste ho do taxiku?“

„V tom případě bych zavolał hlídkový vůz,“ usmál se Harry, zastavil se a pohlédl na vysokou zimní obuv v botníku u dveří. „Povězte mi, nemají tyhle dvě boty *hodně* rozdílnou velikost?“

Kvernberg si zamnul bradu a přitom se na Harryho pátravě zahleděl.

„Jo, asi jo. Má koňskou nohu. Mohl bych si ještě jednou prohlédnout váš průkaz?“

Harry mu ho podal.

„Ta doba platnosti...“

„Taxík čeká,“ přerušil ho Harry, popadl průkaz a poklusem vyrazil po schodech dolů. „Děkuju vám za pomoc, pane Kvernbergu!“

Došel jsem do Hausmannovy ulice, samozřejmě tam po mým vloupání zatím nikdo zámek neopravil, a tak jsem vešel rovnou do bytu. Oleg tam nebyl. Ani nikdo jinej. Běsnili někde venku. Sehnat dávku, sehnat dávku. Bydlí tady pět feťáků a vypadá to tu takhle. Přirozeně se tady ale nedalo nic najít, jenom prázdný flašky, použitý stříkačky, krvavý vatový tampony a prázdný krabičky od cigaret. Svineckej bordel. Jak jsem tam tak seděl na špinavý matraci a nadával, uviděl jsem potkana. Když mají lidi popsát potkany, vždycky řeknou „velkej potkan“. Ale potkani velký nejsou. Jsou dost malý. Jenom mívají hodně dlouhý ocasy. Jo, když si připadají ohrožený a postaví se na zadní, můžou vypadat větší. Kromě toho jsou to jinak dost ubohý stvoření, který šílí kvůli tomu samýmu co my. Musejí shánět.

Zaslechnul jsem odbíjet kostelní zvon. A napadlo mě, že Ibsen nepřijde.

Musí přijít. Kurva, je mi tak mizerně. Když jsme chodili do rachoty, vídal jsem je, jak tam čekávají, měli takovou radost, že jdeme, až to bylo dojemný. Třesoucí se, s bankovkama připravenejma, proměněný v žebrající amatéry. A teď jsem na tom takhle já sám. Chorobně jsem toužil zaslechnout Ibsenovo pajdání po schodech, toužil jsem uvidět jeho debilní ksicht.

Vynesl jsem svoje karty jako blbec. Chtěl jsem jenom ránu a jediný, čeho jsem dosáhnul, je to, že mi jdou po krku všichni. Staroch a jeho kozáci. Truls Berntsen s vrtačkou a těma svejma očima šílence. Královna Isabelle a její šéfík-tygřík.

Potkan se plížil podél lišty. Z čirýho zoufalství jsem se podíval pod deky a matrace. Pod jednou matrací jsem našel fotku a kousek ocelovýho drátu s vidlicí na konci. Snímek byl pomačkaná, vybledlá pasová fotka Ireny. Došlo mi, že tohle musí bejt Olegova matrace. Ale to s tím drátem jsem nechápal. Dokud mi pomalu nezačalo svítat. Najednou se mi zpotily dlaně a srdce se mi rozbušilo. Vždyť to já jsem Olega naučil dělat si nory.

Kapitola 36

Hans Christian Simonsen se proplétal mezi turisty po šikmé ploše z bílého italského mramoru, díky níž budova Opery vypadala jako ledovec pohupující se na kraji fjordu. Když došel na střechu, rozhlédl se a spatřil Harryho Holea sedícího na zídce. Byl tam úplně sám, protože turisté povětšinou mířili na druhou stranu, aby si vychutnali výhled na fjord. Harry však hleděl na staré ošklivé části města.

Hans Christian se posadil vedle něj.

„To jsou věci...“ pronesl Harry, aniž vzhlédl od brožury, v níž si četl. „Věděl jste, že tenhle druh mramoru se jmenuje carrarský a že opera stála každého Nora přes dva tisíce korun?“

„Ano.“

„Znáte *Dona Giovanniho*?“

„Mozart. Dvouaktovka. Mladý arogantní svůdník, který si myslí, že je božím darem pro ženy i pro muže, a který všechny podvede a přiměje je, aby se vzájemně nenáviděli. Myslí si, že je nesmrtelný, ale nakonec vystoupí tajemná socha a připraví ho o život, přičemž je oba pohltí země.“

„Hm. Za pár dní bude premiéra. Píše se tady, že sbor sólistů v závěru zpívá ‚Zemře tak, kdo lotrem jest, špatně skončí každý zrádce, stejně zlý jej pak stihne trest‘. Myslíte si, že je to pravda?“

„Já vím, že to pravda není. Smrt není bohužel o nic spravedlivější než život.“

„Hm. Věděl jste, že voda vynesla v těchto místech na břeh mrtvého policistu?“

„Ano.“

„Existuje něco, co byste nevěděl?“

„Kdo zastřelil Gustu Hanssena.“

„Á, ta tajemná socha,“ odpověděl Harry a odložil brožuru. „Chcete vědět, kdo to je?“

„Vy snad ne?“

„Ne nutně. Důležité je pro mě jediné – dokázat, kdo to *nebyl*, že to nebyl Oleg.“

„Souhlasím,“ přikývl Hans Christian a zkoumavě se na Harryho zahleděl. „Jenže když tohle od vás slyším, nesedí mi to moc s tím vším, co se mi doneslo o zásadovém Harrym Holeovi.“

„Možná se lidi přece jenom mění.“ Harry se rychle usmál. „Zeptal jste se toho svého kamaráda státního zástupce, jak to vypadá s tím pátráním po mně?“

„Zatím vaše jméno neuveřejnili v médiích, ale rozeslali váš popis na všechna letiště i hraniční přechody. Váš pas je teď dost bezcenný, abych tak řekl.“

„Tím pádem adié, výlete na Mallorku.“

„Vy víte, že vás hledají, a přesto se chcete sejít na osloské turistické atrakci číslo jedna?“

„Dobře známé přísloví, Hansi Christiane – pod svícem bývá největší tma.“

„Měl jsem dojem, že nejbezpečněji se cítíte, když jste sám.“

Harry vytáhl krabičku cigaret, zatřásl s ní a Hansi Christianovi nabídl. „To vám pověděla Ráchel?“

Hans Christian přikývl a vzal si cigaretu.

„Jste spolu dlouho?“ zeptal se Harry s úšklebkem.

„Docela ano. Bolí to?“

„Myslíte krk? Nejspíš menší infekce.“ Harry Hansi Christianovi připálil. „Milujete ji, vidíte?“

Advokát nasál kouř tak, až Harrymu připadalo, že takhle nejspíš neinhaľoval od mejdanů během právnických studií.

„Jo. Miluju.“

Harry přikývl.

„Jenomže vy jste nikdy nezmizel,“ pokračoval Hans Christian a opět potáhl z cigarety.

„Byl jste v koutech, ve skříní, pod postelí.“

„Mluvíte o mně jako o nějakém strašidle,“ podotkl Harry.

„No, tak trochu jste strašidlo byl,“ přikývl Hans Christian. „Snažil jsem se vás zahnat, jenže to nešlo.“

„Nemusíte tu cigaretu vykourit celou, Hansi Christiane.“

„Děkuju.“ Advokát ji odhodil. „K čemu mě potřebujete tentokrát?“

„Ke vloupání.“

Vyjeli hned, jak padla tma.

Hans Christian vyzvedl Harryho v baru Boca ve čtvrti Grünerløkka.

„Pěkné auto,“ okomentoval to Harry. „Rodinný vůz.“

„Míval jsem loveckého psa na losy,“ vysvětlil Hans Christian. „Lov. Chata. Však víte.“

Harry přikývl. „Dobrý život.“

„Jeden los ho udupal. Utěšoval jsem se tím, že pro psa specializovaného na losy to je pěkný způsob smrti. Tak nějak ve službě.“

Harry přikývl. Dojeli do čtvrti Ryen a proplétali se zatáčkami k pozemkům s nejlepším výhledem ve východní části Osla.

„Je to tady vpravo,“ ukázal Harry na vilu tonoucí ve tmě. „Zaparkujte trochu našikmo, aby čelní světlomety posvítily přímo do oken.“

„Mám...“

„Ne. Počkáte tady. Mějte připravený telefon a zavolejte mi, kdyby někdo šel.“

Harry popadl páčidlo a vydal se po šterkové cestičce k domu. Podzim, ostrý večerní vzduch, vůně jablek. Přepadl ho pocit déjà vu. Jak se s Øysteinem plížili do jedné zahrady a Dřevák hlídkoval za plotem. A pak proti nim najednou ze tmy vyskočila postava s indiánskou čelenkou a kvičela jako prase.

Zazvonil.

Čekal.

Nikdo neotevřel.

Přesto měl pocit, že je někdo doma.

Nasadil páčidlo mezi zárubeň a dveře, hned vedle zámku, a opatrně se do něj opřel. Byly to staré dveře z měkkého vlhkého dřeva a prastarý zámek. Když se mu podařilo vytvořit dostatečnou mezeru, popadl druhou rukou služební průkaz a zatlačil na šikmou západku samozamykacího mechanismu. Přitlačil. Zámek vyskočil. Harry vklouzl dovnitř a dveře za sebou zavřel. Stál ve tmě a zadržoval dech. Ucítit na ruce jemné vlákno, pravděpodobně zbytek pavučiny. Bylo to tu cítit vlhkostí a opuštěností. Ale také něčím jiným, něčím palčivým. Nemocí, nemocnicí. Plenami a léky.

Rozsvítil kapesní svítilnu. Uviděl věšák. Pokračoval do nitra domu.

Obývací pokoj vypadal, jako by byl napudrovaný, jako by ze stěn a z nábytku někdo vysál barvy. Kužel světla klouzal po místnosti. Harrymu se zastavilo srdce, když se světlo odrazilo od páru očí. Pak se ale zase rozběhlo. Vycpaná sova. Stejně šedivá jako zbytek místnosti.

Prošel celý dům, načež konstatoval, že to tu je stejné jako v onom terasovém bytě. Nic neobvyklého.

Tedy až do chvíle, než došel do kuchyně a objevil na kuchyňském stole dva pasy a dvě letenky.

Přestože pasová fotografie musela být nejméně deset let stará, poznal na ní muže z Onkologického ústavu. Její cestovní doklad byl zbrusu nový. Na snímku byla téměř k nepoznání, bledá, vlasy jí visely zplihle. Destinace Bangkok, odlet za deset dní.

Harry se vrátil do přízemí. Došel k jediným dveřím, za které se ještě nepodíval. V zámku vězel klíč. Otevřel. Do nosu ho udeřil stejný pach, který zaznamenal v chodbě. Otočil vypínačem na zdi za dveřmi a holá žárovka osvětlila schodiště vedoucí do sklepa. Ten pocit, že je někdo doma. Nebo „no jo, ten váš pocit“, jak lehce ironicky prohlásil Bellman, když se ho Harry zeptal, zda prověřil trestní rejstřík Martina Prana. Pociť, který, jak Harry nyní věděl, ho svedl na špatnou stopu.

Harry se chystal sejít dolů, ale uvědomil si, že ho něco zadržuje. Ten sklep. Takový, jaký měli v domě i jeho rodiče. Když ho máma poslala pro brambory, které tam uchovávali v temnu ve dvou velkých pytlích, vždycky se tam vřít a snažil se nepřemýšlet. Pokoušel se namluvit si, že běží proto, že je tam taková zima. Proto, že je potřeba rychle dovařit večeři. Proto, že rád běhá. Že to nemá nic společného s tím žlutým mužem, jenž tam někde dole čeká: nahý usmívající se muž s dlouhým jazykem, který mu se syčením kmítal v ústech. Tohle ho však tentokrát nezastavilo. Bylo to něco jiného. Ten sen. Sněhová lavina ve sklepní chodbě.

Harry ty myšlenky zaplašil a položil nohu na první schod, jenž varovně zavrzal. Donutil se kráčet pomalu. V ruce stále držel páčidlo. Jakmile došel dolů, pustil se uličkou mezi kójemi. Žárovka na stropě poskytovala sporé světlo. A vytvářela nové stíny. Harry si povšiml, že všechny kóje jsou zamčené visacími zámky. Kdo si zamyká kóje ve vlastním sklepe?

Harry pod jeden ze zámků zasunul ostrý konec páčidla. Nadechl se, předem se děsil toho zvuku. Rychle páčidlem zabral, ozvalo se zapraskání. Harry zadržel dech, naslouchal. Jako by i dům zadržel dech. Nikde ani hláska.

Potom opatrně otevřel dveře. Do nosu ho udeřil zápach. Prsty našel uvnitř vypínač a v následujícím okamžiku se koupal ve světle. Ve světle zářivky.

Kóje byla mnohem větší, než to zvenčí vypadalo. Poznal to tu. Byla to kopie místnosti, jakou už jednou viděl. Kopie laboratoře v Onkologickém ústavu. Pult se skleněnými baňkami a stojan se zkumavkami. Došel k pultu. Zvedl víko velké plastové krabice. Bílý prášek obsahoval hnědé příměsi. Harry si olízl špičku ukazováčku, vstrčil ho do prášku a prášek si vetřel do dásně. Hořká chuť. Violin.

Trhl sebou. Nějaký zvuk. Znovu zadržel dech. Slyší to zase. Někdo tu popotahuje.

Harry rychle zhasl a ve tmě se přikrčil, připravil si páčidlo.

Další popotáhnutí.

Počkal několik vteřin. Nato rychle a co možná nejneslyšněji vyšel z kóje a vydal se doleva, odkud zvuk přicházel. Byla tu už jen jedna kóje, za ní sklep končil. Přehodil si páčidlo do pravé ruky. Doplížil se ke dveřím opatřeným malým zasíťovaným okénkem, přesně jako měli doma.

S tím rozdílem, že tyhle dveře byly obité železem.

Harry si připravil svítilnu, postavil se ke zdi vedle dveří, odpočítal si tři dva jedna teď, svítilnu zapnul a namířil světlo do okénka.

Čekal.

Když uplynuly tři vteřiny a nikdo do světla nevystřelil ani neudeřil, přiložil k síti hlavu a nahlédl dovnitř. Světlo se zatřepotalo po zdech, odrazilo se od řetězu, sklouzlo po matraci a našlo to, co hledalo. Obličej.

Oči měla zavřené. Seděla naprosto tiše. Jako by na tohle byla zvyklá. Na to, že ji zkoumá

světlo.

„Ireno?“ zeptal se opatrně.

V témže okamžiku se mu v kapse rozvibroval telefon.

Kapitola 37

Kouknul jsem se na hodinky. Prohledal jsem celej byt, a Olegovu noru jsem zatím nenašel. A Ibsen měl dorazit před dvaceti minutama. Jen ať si zkusí nepřijít, úchyl jeden! Za omezování osobní svobody a znásilňování se dává doživotí. Ten den, kdy Irena přijela na osloský hlavní nádraží, jsem ji dovedl do zkušebny, namluvil jsem jí, že tam na ni čeká Oleg. Samozřejmě nečekal. Zato tam čekal Ibsen. Držel ji, když jsem ji píchal injekci. Myslel jsem přitom na Rufuse. Na to, že to takhle bude nejlepší. Potom se úplně zklidnila a stačilo ji jen dotáhnout do jeho auta. Mých pět kilo měl v kufru. Jestli toho lituju? Jo, lituju toho, že jsem nepožadoval kilo! Ne, do prdele, jasně že jsem trochu litoval. Člověk přece není úplněj necita. Ale jakmile mě přepadnul pocit „sakra, tohle jsem neměl dělat“, snažil jsem se sám sobě namluvit, že se o ni Ibsen bude určitě dobře starat. Vždyť ji musel milovat, svým vlastním, trochu pokřiveným způsobem. Přesto bylo pozdě, teď šlo jen o to dostat do sebe medicínu a uzdravit se.

Tohleto pro mě byl nověj zážitek, to, že tělo nedostává, co potřebuje. Vždycky jsem měl, co jsem chtěl, jak jsem si teď uvědomoval. Pokud by to odted' mělo bejt tak, jak to momentálně je, to radši chcípnu na fleku. Chcípnu mladej a krásnej, se zubama ještě jakžtakž zachovalejma. Ibsen pořád nešel. Ted' už mi to bylo jasný. Stál jsem u kuchyňskýho okna a vyhlížel na ulici, ale po tom svineckým belhalovi ani vidu ani slechu. Totéž platilo pro Olega.

Zkusil jsem všechny. Zbejval jedinej člověk.

Tuhle možnost jsem dlouho odsouval. Báł jsem se. Jo, báł. Věděl jsem ale, že je ve městě, že je tu od chvíle, kdy pochopil, že Irena zmizela. Stein. Můj nevlastní bratr.

Znovu jsem se podíval na ulici.

Ne. Radši chcípnu, než bych mu zavolal.

Vteřiny ubíhaly. Ibsen nepřicházel.

Do prdele! Radši chcípnu než tohle utrpení.

Přimhouřil jsem oko, ale z očních důlků mi vylejzal hmyz, vyklouzával zpod očních víček, hemžil se mi po celým obličejí.

Smrt v souboji s telefonátem a utrpením prohrála.

Zbejvalo finále.

Zavolat mu, nebo trpět dál?

Do prdele, do prdele!

Harry zhasl svítilnu hned, jak se telefon rozezněl. Podle čísla poznal, že volá Hans Christian.

„Někdo jde,“ zašeptal mu jeho hlas do ucha. Byl ochraptělý nervozitou. „Zaparkoval přímo před brankou a teď jde rovnou k domu.“

„Dobrá. Uklidněte se. Pošlete mi esemesku, kdybyste viděl, že se něco děje. A zmizte, kdyby...“

„Mám zmizet?“ Hlas Hanse Christiana zněl upřímně rozrušeně.

„Jenom kdyby vám došlo, že se to tu posralo, jasně?“

„Proč bych měl...?“

Harry ukončil spojení, opět zapnul svítilnu a namířil ji k síti. „Ireno?“

Dívka zamrkala vyvalenýma očima do světla.

„Poslouchej mě. Jmenuju se Harry a jsem policista, přišel jsem si pro tebe. Někdo sem ale jde, potřebuju to prověřit. Kdyby sešel sem dolů, tvař se jakoby nic, ano? Pak tě odsud rychle

dostanu, Ireno. Slibuju.“

„Máš...“ zamumlala, avšak zbytek slov Harry nepochytil.

„Cos povídala?“

„Máš... violin?“

Harry pevně stiskl zuby. „Ještě to chvíli vydrž,“ šeptl.

Doběhl nahoru na schody a zhasl. Dveře nechal pootevřené a škvírou vyhlížel ven. Měl volný výhled na vchodové dveře. Zaslechl na šterku šoupavé kroky. Noha táhnoucí se za druhou nohou. Koňská noha. Pak vrzly dveře.

Rozsvítilo se.

A tam stál. Vysoký, kulatý a přátelský.

Stig Nybakk.

Vedoucí oddělení z Onkologického ústavu. Ten, který si pamatoval Harryho ze školy. Který znal Dřeváka. Který měl snubní prsten s černým vrypem. Který měl staromládenecký byt, kde se nedalo provozovat nic neobvyklého. Ale také dům po rodičích, který neprodal.

Pověsil si kabát na věšák a s rukou nataženou před sebou kráčet směrem k Harrymu. Zprudka se zastavil. Zamáchal rukou. Na čele mu naskočila hluboká vráska. Stál a naslouchal. Harry náhle pochopil proč. To vlákno, které ucítil při svém příchodu na obličej a o kterém si myslel, že to byla pavučina, muselo být něco jiného. Nějaké neviditelné vlákno, které Nybakk napjal přes chodbu, aby dokázal odhalit, jestli nemá nezvanou návštěvu.

Nybakk se překvapivě rychle a měkce přesunul zpátky ke skříni v chodbě. Sáhl do ní. Cosi vylovil, zableskl se matný kov. Brokovnice.

Sakra, sakra. Brokovnice Harry odjakživa nenáviděl.

Nybakk vytáhl už otevřenou krabičku s náboji. Vyňal z ní dvě velké červené patrony, opřel je o palec a přidržel je mezi ukazováčkem a prostředníčkem v přiměřené vzdálenosti tak, aby je mohl nabít do hlavně jediným pohybem.

Harry zběsile uvažoval, ale nic vhodného ho nenapadlo. Zvolil proto nouzové řešení. Vytáhl mobil a začal vytūkávat:

Z-a-t-ru-b-t-e-a-p-o-b-k-d

Do prdele! Překlep!

Zaslechl kovové cvaknutí, jak Nybakk brokovnici zlomil.

Tlačítko pro výmaz, kde je? Tady. Pryč s „b“ a „d“. Místo toho „c“ a „e“.

Slyšel, jak Nybakk nabíjí.

... p-o-c-k-e-j-t-e-a-z-s-e-o-b-j-e-v-i

Zatracený mrňavý klávesy! No tak!

Zaslechl, jak hlaveň brokovnice zacvakla na místo.

... v-o-k-m-e

Překlep! Harry za sebou zaslechl Nybakkovy šouravé kroky. Má málo času, musí se spolehnout na to, že Hans Christian disponuje dostatečnou fantazií.

... s-v-e-t-l-o!

Stiskl „odeslat“.

Ze tmy sledoval, jak Nybakk zvedá zbraň k rameni. A došlo mu, že hlavní farmaceut zahlédl, že dveře do sklepa jsou pootevřené.

V témže okamžiku zatroubil klakson. Tvrdě a naléhavě. Nybakk sebou trhl. Zadíval se k obývacímu pokoji, který byl obrácený do ulice, v níž parkoval Hans Christian. Zaváhal. Pak se otočil a vešel do obýváku.

Klakson se ozval znovu a tentokrát troubit nepřestal.

Harry otevřel dveře od sklepa a kráčel za Nybakkem, nemusel se plížit, věděl, že troubení jeho kroky přehluší. Ode dveří obývacího pokoje viděl Nybakkova záda – chemik právě odhrnoval závěsy. Místnost naplnilo světlo z bixenonových dálkových světlometů rodinného vozu Hanse Christiana.

Harry udělal čtyři dlouhé kroky. Stig Nybakk ho ani neviděl, ani neslyšel. Přidržel si jednu ruku před obličejem, aby odstínil světlo. Harry mu z každé strany shora přes ramena natáhl paže, popadl brokovnici, s trhnutím ji přitáhl k sobě, na délku mu její hlaveň přimáčkl k masitému krku a současně Nybakka stáhl vzad a vyvedl ho z rovnováhy. Koleny mu šťouchl do podkolenních jamek. Oba padli do kleku, Nybakk přitom zoufale lapal po vzduchu.

Hansi Christianovi muselo dojít, že troubení splnilo účel, protože troubit přestal, Harry však dál vyvíjel tlak, dokud se Nybakkovy pohyby nezpomalily, dokud Nybakk neztratil sílu a nakonec neochabl.

Harry věděl, že Stig Nybakk, únosce a hlava stojící za výrobou violinu, ztrácí vědomí, že několik dalších vteřin bez kyslíku by mu způsobilo poškození mozku a že pokud by stisk nepovolil, byl by farmaceut za dalších několik vteřin mrtvý.

Zvážil situaci. Napočítal do tří a jednou rukou brokovnici pustil. Nybakk nehlučně sklouzl na podlahu.

Harry se posadil na židli a dýchal. Jak mu postupně klesala hladina adrenalinu v krvi, ozvaly se mu bolesti na krku a zátylku. Každou hodinou se to zhoršovalo. Snažil se bolest ignorovat a natůkal Hansi Christianovi zprávu „O. K.“.

Nybakk začal tiše sténat a schoulil se do prenatalní polohy.

Harry ho prošacoval. Všechno, co mu našel po kapsách, položil na konferenční stůlek. Peněženka, mobilní telefon a lahvička s léky s Nybakkovým a lékařovým jménem. Zestřil. Harry si vzpomínal, že jeho dědeček ho užíval jako prevenci infarktu. Harry si zastrčil lahvičku s léky do kapsy saka, přiložil ústí hlavně k Nybakkovu bledému čelu a nařídil mu, aby vstal.

Nybakk k Harrymu vzhlédl. Chtěl něco říct, rozmyslel si to však. S námahou se zvedl a vstoje se pohupoval.

„Kam jdeme?“ zeptal se, když ho Harry postrkoval před sebou směrem do předsíně.

„Podsklepený dům,“ prohodil Harry.

Stig Nybakk byl ještě pořád nejistý v nohou, Harry ho proto při sestupu po schodech do sklepa přidržel jednou rukou za rameno a záda mu podpíral brokovnicí. Zastavili se přede dveřmi, za nimiž Harry našel Irenu.

„Jak jste zjistil, že jsem to já?“

„Podle prstenu,“ odpověděl Harry. „Odemkněte.“

Nybakk vytáhl z kapsy klíč a otočil jím ve visacím zámku.

Uvnitř rozsvítil.

Irena vstala. Stála v koutě co nejdál od nich a třásla se, jednu ruku měla zdviženou, jako by se bála, že ji někdo uhodí. Kolem kotníku měla náramek s řetězem. Řetěz vedl ke stropu, kde byl připevněný k trámu.

Harry si všiml, že řetěz je dost dlouhý na to, aby se Irena mohla po místnosti pohybovat. Dost dlouhý na to, aby si mohla rozsvítil.

Jenže ona dávala přednost tmě.

„Vysvobodte ji,“ nařídil Nybakkovi Harry. „A náramek si nasadte sám.“

Nybakk zakašlal. Zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Harry, poslyšte...“

Harry ho praštil. Ztratil hlavu a praštil ho. Zaslechl tupý úder kovu o maso a uviděl červený proužek, který hlaveň zbraně vytvořila na kořeni Nybakkova nosu.

„Jestli ještě jednou vyslovíš moje jméno,“ zasykl Harry a uvědomil si, že ta slova ze sebe musí přímo tlačit, „přilepím ti palici ke zdi obráceným koncem brokovnice.“

Třesoucícma se rukama odemkl Nybakk visací zámek na náramku, který měla Irena na noze, dívka přitom zírala strnule a apaticky před sebe, jako by se jí to vůbec netýkalo.

„Ireno,“ zkusil to Harry. „Ireno!“

Probrala se a podívala se na něj.

„Jdi ven,“ nařídil jí.

Přimhouřila víčka, jako by veškeré soustředění vyčerpala na interpretaci zvuků, jež vydal, na to, aby je přetvořila ve smysluplnou myšlenku. A v čin. Prošla kolem něj a pomalými ztuhlými kroky náměsíčníka zamířila do sklepní chodby.

Nybakk se posadil na matraci a vytáhl si nohavici. Pokusil se upevnit si úzký náramek kolem svého bílého tlustého lýtku.

„Já...“

„Dejte si to na zápěstí.“

Nybakk poslechl a Harry trhnutím za řetěz zkontroloval, zda náramek sedí dostatečně pevně.

„Sundejte si prsten a dejte mi ho.“

„Proč? Je to jenom levný šmuk...“

„Protože není váš.“

Nybakk si stáhl prsten a podal ho Harrymu.

„Já nic nevím,“ pronesl.

„O čem?“ zeptal se Harry.

„O tom, na co se mě budete vyptávat. O Dubajcovi. Setkal jsem se s ním dvakrát, ale v obou případech jsem měl pásku na očích, takže jsem nevěděl, kde jsem byl. Ti jeho dva Rusové si sem dvakrát týdně chodili pro zboží, ale nikdy jsem od nich nezaslechl žádné jméno. Poslyšte, pokud chcete peníze, mám...“

„Bylo to kvůli tomu?“

„Co jako?“

„To všechno. Bylo to kvůli penězům?“

Nybakk několikrát mrkl. Pokrčil rameny. Harry čekal. Pak Nybakkovi přelétl po tváři náznak unaveného úsměvu. „Co myslíte?“

Pokývl ke své noze.

Harry neodpověděl. Nepotřeboval to slyšet. Nevěděl, jestli to chce slyšet. Mohl by pro něj projevit pochopení. Ale projevovat ho nechtěl. Nechtěl chápat, že existují dva chlapíci, kteří vyrostli na Oppsalu a měli v mnoha ohledech stejné předpoklady, a že přitom zdánlivě bezvýznamná vrozená vada dokázala život jednoho z nich proměnit v drama. Několik jinak postavených kůstek v noze, kvůli nimž máte jednu nohu vtočenou a o pár čísel menší než tu druhou. *Pes equinovarus*. Koňská noha. Protože chůze člověka s koňskou nohou připomíná trochu tančení po špičkách u koní. Jedná se o vadu, která člověku dává poněkud horší startovní pozici a dotyčný ji buď dokáže, nebo nedokáže kompenzovat. O vadu, kvůli níž musíte dělat něco navíc, abyste byl atraktivní, abyste byl tím, koho ostatní chtějí – abyste zapadl mezi kluky, kteří vedou třídní partu, abyste byl in a měl in kámoše, abyste získal tu holku v řadě u okna, tu, co se usmívá tak, až vám skoro vybuchuje srdce, ačkoli její úsměv nepatří vám. Stig Nybakk se na své koňské noze proplížil životem nepozorovaně. Tak nepozorovaně, že si ho Harry nepamatoval. A celkem se mu dařilo. Vystudoval, tvrdě pracoval, získal vedoucí pozici, sám se stal vůdcem třídní party. Chybělo mu však to nejdůležitější. Dívka z řady u okna. Pořád se usmívala jen na ostatní.

Zbohatnout. Musí zbohatnout.

Protože peníze jsou jako líčidla, zakryjí všechno, opatří vám všechno, i to, o čem se tvrdí, že to není na prodej: respekt, obdiv, lásku. Stačí se jenom rozhlédnout, krása jde vždycky ruku v ruce s penězi. Proto teď byl na řadě on, Stig Nybakk, koňská noha.

Vynalezl violin a svět mu měl ležet u nohou. Tak proč ho ona nechtěla, proč se od něj odvracela se špatně skrývaným odporem, ačkoli věděla – *dobře věděla* –, že už je boháč a s každým přibývajícím týdnem bohatne ještě víc? Protože si myslela na jiného? Na toho, co jí dal ten pitomý falešný prsten, který nosila na prstě? Bylo to nespravedlivé, když tvrdě a neúnavně pracoval, jen aby splnil kritéria nutná k tomu, aby byl milován – ona ho teď milovat *měla*. Proto si ji tedy vzal. Odtáhl ji z řady u okna. Připoutal ji tady, aby mu už nikdy nezmizela. A aby naplnil to vynucené manželství, sebral jí prsten a nasadil si ho na prst.

Ten levný prsten: Irena ho dostala od Olega, ten ho ukradl své matce, ta ho dostala od Harryho, ten ho koupil u prodejce na bleším trhu, ten... Bylo to jako v té dětské písničce – vezmi prsten, ať si jde, z jedné ruky do druhé. Harry prstem pohládl černý vryp v pozlaceném povrchu prstenu. Viděl, a přesto byl slepý.

Viděl, když se poprvé sešel se Stigem Nybakem a pronesl: „Máte prsten. Měl jsem úplně stejný.“

A byl slepý, protože ho nenapadlo, v čem ta podobnost spočívala.

Ve vrypu do mědi, který zoxidoval a zčernal.

Až když spatřil Martinin snubní prsten a vypočetl si její poznámku, že musí být jediný na světě, kdo kupuje falešné snubní prsteny, spojil si Olega s Nybakem.

Neměl žádné pochybnosti, ačkoli v terasovém bytě Stiga Nybakka nenašel nic podezřelého. Naopak, byt byl tak stoprocentně prostý jakýchkoli kompromitujících předmětů, až si Harry automaticky pomyslel, že Nybakk musí své špatné svědomí ukrývat jinde. V domě rodičů, který je prázdný a který se mu zatím nepodařilo prodat. V červeném domě na kopci naproti domu rodiny Holeových.

„Zabil jste Gusta?“ zeptal se ho Harry.

Stig Nybakk zavrtěl hlavou. Oční víčka měl těžká, vypadal ospale.

„Co alibi?“ chtěl vědět Harry.

„Nemám. Ne, to nemám.“

„Povězte mi, jak to bylo.“

„Byl jsem tam.“

„Kde?“

„V Hausmannově ulici. Měl jsem za ním přijít. Vyhrožoval mi, že mě udá. Ale když jsem tam došel, byly tam policejní vozy. Někdo už Gusta zabil.“

„Už? Měl jste tedy v úmyslu udělat totéž?“

„Ne, totéž ne. Nemám pistoli.“

„A co tedy máte?“

Nybakk pokrčil rameny. „Chemické vzdělání. Gusto měl abst'ák. Chtěl, abych mu donesl violin.“

Harry se zadíval na Nybakkův unavený úsměv a přikývl. „Takže kdybyste mu přinesl jakýkoli bílý prášek, věděl jste, že Gusto by si ho na místě aplikoval.“

Řetěz zachrastil, protože Nybakk zvedl ruku a ukázal ke dveřím. „Irena. Mohl bych jí říct pár slov, než...“

Harry se na něj zahleděl. Uviděl cosi známého. Raněného člověka, vyřízeného muže. Člověka, který se snažil vzepřít kartám, jež mu osud rozdal. A prohrál.

„Zeptám se jí,“ slíbil.

Vyšel ven. Irena byla pryč.

Našel ji nahoře v obývacím pokoji. Seděla na židli s nohama přitaženými k tělu. Harry donesl ze šatní skříně v předsíni kabát a přehodil jí ho přes ramena. Přisunul si židli a posadil se vedle ní, mluvil k ní tiše a klidně. Odpovídala neslyšným hláskem, jako by se bála ozvěny odrážející se od studených zdí pokoje.

Vylíčila mu, že Gusto a Nybakk, neboli Ibsen, jak mu říkali, se na jejím polapení domluvili. Že úhradou bylo půl kila violinu. Že byla zavřená čtyři měsíce.

Harry ji nechal vypovídat. Počkal, dokud neskončila, a teprve pak jí položil další otázku.

O Gustově vraždě nevěděla nic víc než to, co jí vyprávěl Ibsen. Nevěděla nic ani o tom, kdo je Dubajec nebo kde bydlí. Gusto jí nic neprozradil a Irena to vědět nechtěla. O Dubajcovi slyšela jenom ony známé zvěsti, jako že chodí po městě v podobě jakéhosi ducha, že nikdo neví, kdo je ani jak vypadá, a že je jako vítr, protože se nedá chytit.

Harry přikyvoval. Poslední dobou slýchal tenhle popis až příliš často.

„Hans Christian, to je advokát, vás odveze na policii a pomůže vám to ohlásit. Pak vás vezme k Olegově matce, můžete u ní prozatím bydlet.“

Irena zavrtěla hlavou. „Zavolám Steinovi, svému bratrovi. Můžu bydlet u něj. A...“

„Ano?“

„Musím tohle někde hlásit?“

Harry se na ni zadíval. Byla tak mladá. Tak malá. Jako ptáček. Nedalo se poznat, kolik se toho v ní porouchalo.

„To počká do zítřka,“ rozhodl Harry.

Uviděl, jak jí do očí vstoupily slzy. A jeho první myšlenkou bylo: konečně. Chtěl jí položit ruku na rameno, ale stihl si to rozmyslet. Ruka cizího dospělého muže patrně nebude to, co teď Irena potřebuje. Ovšem v následujícím okamžiku jí slzy oschly.

„Existuje... existuje nějaká jiná možnost?“ zeptala se.

„Jako co?“

„Jako třeba že už bych ho nemusela nikdy vidět.“ Její pohled nedovolil Harrymu odvrátit zrak. „Vůbec nikdy,“ zašeptala tím svým hláskem.

Pak to Harry ucítil. Její ruku na své. „Prosím.“

Harry ji po ruce poplácal, paži jí jemně odsunul a vstal. „Pojď, dovedu tě ven.“

Jakmile auto zmizelo z dohledu, vrátil se Harry zpátky do domu a sestoupil do sklepa. Nenašel nikde provaz, avšak pod schody visela zahradní hadice. Donesl ji Nybakkovi a mrkl ji před něj. Mrkl směrem ke stropnímu trámu. Dost vysoko.

Vytáhl z kapsy lahvičku Zestrilu, kterou našel u Nybakka, a vysypal si její obsah do ruky. Šest tabletek.

„Máte potíže se srdcem?“ zeptal se.

Nybakk přikývl.

„Kolik tablet denně užíváte?“

„Dvě.“

Harry vložil tablety Nybakkovi do ruky a prázdnou lahvičku si zastrčil do kapsy saka.

„Vrátím se za dva dny. Nevím, co pro vás znamená posmrtná reputace, vaše hanba by byla určitě horší, kdyby byli vaši rodiče naživu, ale jistě jste slyšel, jak spoluvězni zacházejí s násilníky... Pokud nebudete existovat, až se vrátím, budete zapomenut a nikdy se o vás nikdo nezmíní. Pokud existovat budete, odvezeme vás na policii. Rozuměl jste?“

Nybakkovy skřeky doprovázely Harryho až k domovním dveřím. Byly to skřeky člověka, který je úplně a zcela sám se svou vinou, se svými vlastními přízraky, se svou vlastní osamělostí,

se svými vlastními rozhodnutími. Jistěže mu na Nybakkovi bylo něco povědomého. Harry za sebou důrazně zabouchl.

Na Vestlandsveien si mávl na taxi a požádal řidiče, aby ho dovezl do Bylinkové ulice.

Krk ho bolel a bušilo mu v něm, jako by tam měl samostatný pulz, jako by se mu proměnil v žijící zapálené zvíře tvořené bakteriemi, zvíře, které se chce prodrat ven. Harry se taxikáře zeptal, jestli nemá v autě něco proti bolesti, ten však zavrtěl hlavou.

Ve chvíli, kdy zatačkami sjížděli k zátocě Bjørvika, uviděl Harry, jak na nebi nad Operou vybuchují rachejtle. Někdo něco slaví. Napadlo ho, že by on sám měl taky oslavovat. To, že to dokázal. Že našel Irenu. A že je Oleg na svobodě. Udělal to, kvůli čemu sem přijel. Tak proč nejásá?

„Co se slaví?“ zeptal se.

„Ale, je tam premiéra nějaké opery,“ odpověděl řidič. „Vezl jsem tam dneska zkraje večera pár pěkně oháknutých lidí.“

„*Don Giovanni*,“ kývl Harry. „Byl jsem pozvaný.“

„Proč jste nešel? Prý je to dobré představení.“

„Tragédie mě strašně rozesmutňují.“

Taxikář se na Harryho užasle zahleděl ve zpětném zrcátku. Zasmál se. Zopakoval:

„Tragédie mě strašně rozesmutňují?“

Harrymu zazvonil telefon. Volal Klaus Torkildsen.

„Myslel jsem, že už se nikdy neuslyšíme,“ podivil se Harry.

„To já taky,“ odpověděl Torkildsen. „Ale... no, prostě jsem to přece jenom prověřil.“

„Už to není tak důležité. Případ je z mé strany uzavřen.“

„Fajn, ale v tom případě by vás možná zajímalo, že v době přímo před vraždou a po ní se Bellman – nebo přinejmenším jeho mobilní telefon – nacházel v Østfoldu. Tudíž rozhodně nemohl stihnout dojet na místo činu a vrátit se zpátky.“

„O. K., pane Torkildsene. Děkuju.“

„O. K. Takže už se nikdy neuslyšíme?“

„Už nikdy. Mizím.“

Harry ukončil spojení. Položil si hlavu na opěrku a zavřel oči.

Teď by měl cítit radost.

Na spodní straně víček viděl jiskry ohňostroje.

ČÁST IV.

Kapitola 38

„Poletím s tebou.“

Bylo po všem.

Opět patřila jemu.

Harry se posunul ve frontě k odbavení ve velké odletové hale osloského letiště. Najednou měl plán, plán na zbytek života. V každém případě plán. A cítil opojný pocit, pro nějž neměl žádné lepší slovo než *šťěstí*.

Na monitoru nad odbavovací přepážkou stálo Thai Air, Business Class.

Seběhlo se to tak rychle.

Z Nybakkova domu dojel rovnou za Martinou do Majáku, aby jí vrátil telefon, ta mu však sdělila, že si ho může nechat, protože si opatřila nový. Také se dal přemluvit, že by si měl ponechat ten téměř zánovní kabát, aby vypadal jakžtakž obstojně. K tomu dostal tři paraleny proti bolesti, ránu si ale od ní prohlédnout nenechal. Určitě by mu ji chtěla ošetřit, a na to nebyl čas. Zavolal do Thai Air a zařídil si letenku.

Potom se to stalo.

Zatelefonoval Ráchel, informoval ji, že Irena se našla a že on tím svůj úkol dokončil, když už Olega propustili na svobodu. A že musí vypadnout ze země, než ho zatknou.

V té chvíli to pronesla.

Harry zavřel oči a znovu si přehrál její slova:

„Poletím s tebou, Harry.“ Poletím s tebou. Poletím s tebou.

A pak: „Kdy?“

Kdy?

Ze všeho nejvíc měl chuť odpovědět „*Hned ted'.* Sbal si kufr a přijed' hned ted'!“.

Dokázal se však přimět k relativně racionální úvaze:

„Poslyš, Ráchel, vyhlásili po mně pátrání a policie tě pravděpodobně sleduje, aby zjistila, jestli bys je ke mně nemohla dovést, jasné? Poletím sám dneska večer. Ty za mnou přiletíš zítra večerním spojem Thai Air. Počkám na tebe v Bangkoku, odtamtud poletíme společně dál do Hongkongu.“

„Hans Christian tě může obhajovat, kdyby tě zatkli. Trest za tohle asi nebude tak...“

„Já se neobávám výše trestu,“ vysvětlil jí Harry. „Dokud budu v Oslu, nemám se před Dubajcem kam schovat. Jsi si jistá, že je Oleg na bezpečném místě?“

„Ano. Jenomže já chci, aby letěl s námi, Harry. Nemůžu odjet...“

„Samozřejmě poletí s námi.“

„Myslíš to vážně?“ Zaslechl v jejím hlase ulehčení.

„Budeme zase spolu, v Hongkongu nám Dubajec neublíží. S Olegem několik dní vyčkáme, pověřím pak pár Kluitových mužů, aby pro něj dojeli do Osla a doprovodili ho.“

„Povím to Hansi Christianovi. A objedná si letenku na zítřek, lásko.“

„Počkám v Bangkoku.“

Krátká odmlka.

„Ale vždyť tě hledají, Harry. Jak se dostaneš do letadla, aniž...?“

„Prosím tě.“ Prosím tě.

Harry otevřel oči a uviděl, že se na něj žena za přepážkou usmívá.

Došel k pultu a podal jí letenku a pas. Sledoval, jak zadává do počítače jméno z pasu.

„Nemůžu vás najít, pane Nybakku...“

Harry se pokusil o uklidňující úsměv. „Měl jsem původně letět do Bangkoku až za deset dní, ale před půldruhou hodinou jsem sem volal a přebookoval si letenku na dnešní večer.“

Žena chvíli dál něco vytūkávala. Harry počítal vteřiny. Nádech. Výdech. Nádech.

„Á, tady. Pozdní rezervace se neobjeví vždycky okamžitě. Stojí tu ovšem, že byste měl cestovat s jistou Irenou Hanssenovou.“

„Ta poletí podle původního plánu,“ vysvětlil Harry.

„Ach tak. Nějaká zavazadla k odbavení?“

„Ne.“

Další tūkání.

Náhle žena svrátila čelo. Znovu otevřela pas. Harry se obrnil. Žena mu vložila do pasu palubní vstupenku a doklad mu podala. „Měl byste si pospíšet, pane Nybakku, nástup do letadla už začal. Příjemný let.“

„Děkuju,“ opáčil Harry poněkud vřeleji, než měl v úmyslu, a rozběhl se k bezpečnostní kontrole.

Až na druhé straně bezpečnostního rámu, když sbíral klíče a Martinin mobilní telefon, zaznamenal, že mu přišla esemeska. Chystal se ji uložit k ostatním Martininým zprávám, ale vtom si všiml, že odesílatel má krátké jméno. B. Beáta.

Vyrazil poklusem k východu 54, Bangkok, poslední výzva.

Otevřel zprávu.

SEHNALA JSEM POSLEDNI SEZNAM. JE NA NEM JEDNA ADRESA, KTERA NA BELLMANOVE SEZNAMU NEBYLA. BLINDERNSKA ULICE 74.

Harry zastrčil telefon do kapsy. U pasové kontroly nebyla fronta. Otevřel pas a pasový úředník mu zkontroloval cestovní doklad i palubní vstupenku, přitom se na něj zadíval.

„Jízva je čerstvější než ta fotka,“ podotkl Harry.

Pasový kontrolor se na něj dál díval. „Obstarejte si novou fotografii, pane Nybakku,“ pronesl a vrátil Harrymu doklad. Pokývl člověku stojícímu za Harrym, že je na řadě.

Svoboda. Spása. Má před sebou úplně nový život.

Před přepážkou u příslušného východu nadále stálo ve frontě pět opozdilců.

Harry se zadíval na svou palubní vstupenku. Business class. Nikdy nelétal jinak než turistickou třídou, dokonce ani pro Hermana Kluita ne. Stig Nybakk si to dobře zařídil. Dubajec si to dobře zařídil. Dělal to dobře. Dělají to dobře. I dnes večer, právě v tomhle okamžiku, někde stojí třesoucí se zájezd vyzábliků, kteří čekají, až je chlápek v dresu Arsenalu vyzve: „Pojďte.“

Dva lidi ve frontě.

Blindernská ulice 74.

Poletím s tebou. Harry zavřel oči, aby si znovu vybavil Ráchelin hlas. A vtom mu naskočilo: *Jsi policajt? Tím ses stal? Robotem, otrokem mraveniště a myšlenek, které formuloval někdo jiný?*

Je to tak?

Už byl na řadě. Žena u přepážky se na něj významně zahleděla.

Ne, není otrok.

Podal jí palubní vstupenku.

Vykročil. Kráčel nástupním můstkem do letadla. Přes sklo viděl světla přistávajícího stroje. Přilétal přes dům Torda Schultze.

Blindernská ulice 74.

Krev Mikaela Bellmana pod Gustovým nehem.

Do prdele! Do prdele!

Nastoupil na palubu, našel své místo a zabořil se do koženého sedadla. Proboha, jak je

měkké. Stiskl tlačítko a opěradlo se začalo sklápět, sklápělo se dál a dál, až Harry ležel vodorovně. Znovu zavřel oči, chtělo se mu spát. Spát. Dokud se jednoho dne neprobudí a nebude někým jiným někde úplně jinde. Snažil se vybavit si její hlas. Místo toho mu však naskočil hlas jiný:

„Já nosím falešný kolárek, vy falešnou šerifskou hvězdu. Mimochodem, nakolik neotřesitelné je vaše evangelium?“

Bellmanova krev. „... v Østfoldu a rozhodně nemohl stihnout...“

Všechno spolu souvisí.

Harry ucítil na paži ruku a otevřel oči.

Letuška s vysokými lícními kostmi, jaké mají Thajky, mu s úsměvem sdělila:

„*I'm sorry, sir, but you must raise your seat to an upright position before take-off.*“

Upright position.

Harry se nadechl a spustil nohy ze sedadla. Vylovil mobilní telefon. Našel poslední přijatý hovor.

„*Sir, you have to turn off...*“

Harry zvedl ruku a stiskl volbu „Volat“.

„Nedohodli jsme se, že jsme spolu mluvili naposledy?“ zeptal se Klaus Torkildsen.

„Kde přesně v Østfoldu?“

„Pardon?“

„Bellman. Kde přesně v Østfoldu se nacházel Bellman v době Gustovy vraždy?“

„V Rygge, nedaleko Mossu.“

Harry zastrčil telefon do kapsy a vstal.

„*Sir, the seat belt sign...*“

„*Sorry. This is not my flight.*“

„*I'm sure it is, we have checked passenger numbers and...*“

Harry rázoval uličkou k východu. Za sebou slyšel řapání letušky.

„*Sir, we have already shut...*“

„*Then open it.*“

Objevil se další člen palubního personálu: „*Sir, I'm afraid the rules don't allow us to open...*“

„*I'm out of pills,*“ vysvětlil Harry a zašmátral po kapsách saka. Našel prázdnou lahvičku s nálepkou Zestril a zvedl ji mužovi před obličej. „*I'm mister Nybakk, see? Do you want a heart attack on board when we are over... let's say Afghanistan?*“

Bylo po jedenácté hodině a letištní expres svištěcí do Osla byl téměř prázdný. Harry nepřítomně hleděl na textové zprávy běžící na obrazovce, která visela ze stropu vagonu. Měl plán, plán na nový život. Teď má dvacet minut na to, aby si vytvořil jiný plán. Je to pitomost. Mohl teď sedět v letadle do Bangkoku. Jenže to je právě to – zrovna teď v letadle do Bangkoku sedět nemůže. Prostě na to nemá, je to jeho nedostatek, hendikep, jeho koňskou nohou je to, že nikdy nebyl schopný se na všechno prostě vykašlat, zapomenout, zdrhnout. Chlastal, ale vždycky vystřízlivěl. Odletěl do Hongkongu, ale vrátil se. Je nepochybně narušená osobnost. A tablety, které mu dala Martina, přestávají účinkovat, potřebuje další, bolesti se mu zatmívá před očima.

Upíral pohled na titulky se čtvrtletními čísly a sportovními výsledky, když vtom ho to napadlo: Co jestli právě teď utíká? Zbaběle zdrhá?

Ne. Tentokrát je to jiné. Podařilo se mu změnit datum odletu na zítřejší večer, na stejný spoj jako Ráchel. Dokonce pro ni v Business Class zarezervoval sedadlo vedle svého a uhradil

příplatek k její letence. Zvažoval, zda jí má dát vědět, co se chystá podniknout, věděl však, co by si o tom pomyslela. Že se nezměnil. Že ho pořád žene stejné šílenství. Že se nikdy nic nezmění. Ale až tam budou spolu sedět a zrychlení je vtlačí do sedadel a oba ucítí, jak se letoun zvedá, pocítí lehkost, nevyhnutelnost, pak Ráchel konečně pochopí, že minulost je za nimi, pod nimi, že jejich cesta začala.

Harry zavřel oči a dvakrát si pro sebe zamumlal číslo letu.

Vystoupil z letištního expresu, přešel po lávce pro pěší k budově Opery a rázoval po italském mramoru k hlavnímu vchodu. Přes sklo viděl do přepychového foyer, kde za lany konverzovali slavnostně oblečení lidé s jednohubkami a drinky v rukou.

Před vchodem stál muž v obleku s příposlechem v uchu a s rukama sepnutýma před rozkrokem, jako by dělal zeď při přímém kopu. Široká ramena, ale žádný svalovec. Měl trénovaný pohled, jímž Harryho už dávno zaznamenal, a nyní sledoval, co z toho, co se děje kolem něj, by případně mohlo mít nějaký význam. Což mohlo znamenat jediné – že je od tajné služby, a že je tady tudíž přítomen primátor nebo někdo z vlády. Když se Harry přiblížil, muž udělal dva kroky směrem k němu.

„Je mi líto, uzavřená slavnostní premiéra...“, spustil, avšak zarazil se, když spatřil Harryho služební průkaz.

„S vaším primátorem to nijak nesouvisí, kolego,“ vysvětlil mu Harry. „Potřebuju si v úřední záležitosti promluvit s jistou osobou.“

Muž přikývl, pronesl něco do mikrofону na klopě saka a nechal Harryho projít.

Foyer tvořilo obrovské iglú, které, jak Harry pohledem zjistil, zaplňovaly tváře, jež navzdory dlouhodobému exilu poznával: pozěří z tištěných médií, mluvící hlavy z televizních obrazovek, baviči ze sportu a politiky plus více či méně šedé eminence z oblasti kultury. Harry okamžitě pochopil, co Isabelle Skøyenová mínila tím, když prohlásila, že je těžké najít si jako doprovod někoho, koho by nepřevyšovala, jestliže si vezme boty na podpatku. Člověk si jí snadno všiml, protože se mezi shromážděnými tyčila.

Harry překročil lano a s neustále opakovaným „promiňte“ si razil cestu vpřed, kolem něj přitom šplíchalo bílé víno.

Isabelle Skøyenová hovořila s mužem, jenž byl o půl hlavy menší než ona, avšak z jejího nadšeného úlisného výrazu Harry usuzoval, že co se týče moci a postavení, bude ji dotyčný o několik hlav převyšovat. Byl už od ní na tři metry, když mu náhle zastoupil cestu jiný muž.

„Jsem policista, právě jsem mluvil s vaším kolegou venku,“ vysvětlil mu Harry. „Chci si promluvit s ní.“

„Prosím,“ pronesl strážce a Harry měl dojem, že v tom zaslechl jistý podtext.

Ušel potřebné poslední kroky.

„Zdravím vás, Isabelle,“ pronesl a zaznamenal překvapení v její tváři. „Doufám, že vám nekazím... kariéru?“

„Vrchní komisař Harry Hole,“ odpověděla s výbuchem smíchu, jako by jí právě pověděl vtip srozumitelný jen jim dvěma.

Muž vedle ní rychle napřáhl ruku a uvedl – poněkud zbytečně – své jméno. Dlouhá kariéra v nejvyšším patře radnice ho patrně naučila, že kontakt s voliči bývá v den voleb odměněn. „Líbilo se vám představení, vrchní komisaři?“

„Ano i ne,“ odpověděl Harry. „Byl jsem především rád, že skončilo, a už jsem mířil domů, když mi došlo, že je tu pár nevyřízených záležitostí.“

„Jako třeba co?“

„No... Vzhledem k tomu, že Don Giovanni je zloděj a sukničkář, je v posledním dějství

pravděpodobně po zásluze potrestán. Myslím, že mi došlo, kdo je ta socha, která si pro něj přijde a vezme ho s sebou do pekla. Naopak bych ale rád věděl, kdo jí řekl, že dona Giovanniho najde zrovna tam? Mohla byste mi to vysvětlit...“ Harry se otočil. „Isabelle?“

Isabelle se strnule usmála: „Pokud máte nějakou konspirační teorii, ráda si ji vyslechnu. Ale asi jindy, zrovna teď mluvím s...“

„Potřebuju tady s dámou velice akutně prohodit pár slov,“ obrátil se Harry k Isabellinu společníkovi. „Pokud dovolíte, samozřejmě.“

Harry si všiml, že se Isabelle chystá protestovat, avšak její společník ji předběhl: „Jistěže.“ Usmál se, přikývl a obrátil se ke staršímu páru, který už stál ve frontě na audienci.

Harry popadl Isabelle pod paži a táhl ji s sebou směrem k toaletám.

„Smrdíte,“ zasyčela, když jí položil ruce na ramena a přitiskl ji ke zdi vedle vstupu na pánské záchody.

„Můj oblek párkrát prošel popelnicí,“ odpověděl Harry a všiml si, že po nich někteří přítomní pokukují. „Poslyšte, buď to provedeme civilizovaně, nebo brutálně. V čem spočívá vaše spolupráce s Mikaelem Bellmanem?“

„Cože? Polibte mi šos, Hole.“

Harry rozkopl dveře toalet a vtáhl Isabelle dovnitř. Muž ve smokingu stojící u umyvadla na ně vyvalil oči, když Harry smýkl Isabelle ke dveřím jedné z kabinek a přimáčkl jí pod krk předloktí.

„V době, kdy byl Gusto zavražděn, byl Bellman u vás,“ zasyčel. „Gusto měl za nehty Bellmanovu krev. Dubajcova spojka je Bellmanův nejbližší spolupracovník a důvěrný přítel z dětství. Jestli nepromluvíte teď, zavolám ještě dnes večer svému kontaktu v *Aftenposten* a zítra ráno to bude v novinách. A v té chvíli už bude mít všechno, co vím, na stole i státní zástupce. Takže jak?“

„Promiňte,“ ozval se muž ve smokingu. Přistoupil k nim blíž, avšak udržoval uctivou vzdálenost. „Nepotřebujete pomoc?“

„Sakra, vypadněte odsud!“

Muž se zatvářil zděšeně, možná ani ne tak kvůli tomu, jaká slova padla, nýbrž kvůli tomu, že je vyslovila Isabelle Skøyenová, a odšoural se.

„Spali jsme spolu,“ odpověděla Isabelle přidušeně.

Harry ji pustil, a jak vydechla, poznal, že pila šampaňské.

„Vy jste s Bellmanem spala?“

„Vím, že je ženatý, ale spali jsme spolu, nic víc,“ pokračovala a mnula si krk. „Gusto se tam objevil a Mikaela podrápal, když se ho Mikael snažil vyhodit. Jestli chcete v tisku vyrukovat s tím, že spolu spíme, tak klidně. Předpokládám v tom případě, že jste nikdy nespal s vdanou ženou. A že neberete žádné ohledy na to, co novinové titulky udělají s Bellmanovou manželkou a dětmi.“

„A jak jste se s Bellmanem seznámila? Snažíte se mi snad namluvit, že ten trojúhelník Gusto a vy dva byl zcela náhodný?“

„Jak myslíte, že se seznamují lidé v budoucích mocenských pozicích, Harry? Rozhlédněte se kolem sebe. Podívejte se, kdo je na tomhle večírku. Všichni vědí, že Bellman bude novým osloským vrchním policejním náčelníkem.“

„A že vy se stanete jednou z radních v zastupitelstvu?“

„Potkali jsme se na zahájení čehosi, na premiéře, vernisáži, už si nevzpomínám. Tak to prostě chodí. Můžete Mikaelovi zavolat a zeptat se ho, kdy to bylo. Ale asi ne zrovna teď, mají pohodový rodinný večer. Tak to prostě... tak to prostě chodí.“

Tak to prostě chodí. Harry na ni zíral.

„Co Truls Berntsen?“

„Kdo?“

„Je to vaše spojka, že? Kdo ho poslal do Leonu, aby mě vyřídil? Vy? Nebo Dubajec?“

„O čem to proboha mluvíte?“

Harry to jasně viděl. Isabelle Skøyenová opravdu netuší, kdo je Truls Berntsen.

Rozesmála se. „No tak, Harry, netvařte se tak sklíčeně.“

Mohl sedět v letadle a mířit do Bangkoku. K jinému životu.

Vykročil ke dveřím.

„Harry, počkejte.“

Otočil se. Opírala se o dveře kabinky a měla vytažené šaty. Tak vysoko, až viděl podvazky jejích punčochových kalhot. Do čela jí spadla blondátá lokna.

„Když už máme toaletu úplně sami pro sebe...“

Harry se střetl s jejím pohledem. Byl zastřený. Ne alkoholem, ani chtíčem ne, něčím jiným. Snad pláčem? Drsná, osamělá Isabelle Skøyenová pohrdající sama sebou? No a? Nejspíš bude prostě jen patřit k těm zahořklým lidem, kteří jsou ochotni zničit jiným život, jen aby se domohli toho, o čem si myslí, že na to mají plné právo: být milováni.

Dveře se při Harryho odchodu rozhoupaly, mlaskaly o gumovou lištu, stále rychleji, jako sílíci a poslední potlesk.

Harry se po lávce pro pěší vrátil na hlavní nádraží a sešel po schodech na Plata. Na jednom konci náměstí se nacházela lékárna s nonstop provozem, jenže tam vždycky bývaly dlouhé fronty a Harry věděl, že volně prodejné tablety nebudou mít takovou sílu, aby mu od bolesti pomohly. Pokračoval dál podél Heroinového parku. Rozpršelo se a pouliční světla se leskla na mokrých tramvajových kolejkách vedoucích Princovou ulicí. Harry za chůze uvažoval. Nejsnáze by se dostal k Nybakkově brokovnici na Oppsalu. Navíc má taková zbraň větší rozptyl. Kdyby se chtěl dostat k pušce za skříní v pokoji 301, musel by nepozorovaně proniknout do Leonu, a stejně si nemohl být jistý, jestli ji tam už nenašli. Ovšem puška je spolehlivější.

Zámek na vratech do zadního dvora Leonu byl poškozený. Nedávno ho někdo vylomil. Harry předpokládal, že právě tudy se ti dva v obleku dostali dovnitř toho večera, kdy k němu přišli na návštěvu.

Harry vstoupil dovnitř, a zcela správně – zámek na zadních vstupních dveřích byl také poničený.

Vyšel po úzkém schodišti fungujícím jako nouzový východ. Ve třetím patře nebylo na chodbě ani živáčka. Zaklepal na dveře číslo 310, aby se Cata zeptal, jestli tu nebyla policie. Případně někdo jiný. Co tu dělali. Na co se vyptávali. Co jim případně řekl. Nikdo však neotevřel. Přiložil ucho ke dveřím. Ticho.

Dveře jeho vlastního pokoje se nikdo nepokusil nahradit, takže klíč byl prozatím zbytečný. Povšiml si krve, která se vsákla do holého betonu v místech, odkud předtím odstranil práh.

Ani rozbité okno nebylo opravené.

Nerozsvítil, jen vešel dovnitř a pohmatem za skříní zjistil, že pušku nenašli. Totéž platilo pro krabičku s náboji – ležela nadále vedle bible v zásuvce nočního stolku. Harrymu došlo, že tu policie nebyla, že Leon, jeho obyvatelé i sousedi neviděli důvod obtěžovat muže zákona kvůli pár mizerným výstřelům z brokovnice, alespoň dokud se tu nevyskytne nějaká mrtvola. Otevřel skřín. Dokonce i jeho oblečení a plátěný kufr byly na svém místě, jako by se nic nestalo.

Harry zahlédl ženu v místnosti na protější straně.

Seděla na židli před zrcadlem s odhalenými zády obrácenými k němu. Vypadalo to, že si

češe vlasy. Měla na sobě šaty, které působily podivně nemoderně. Nebyly staré, jen staromódní, jako přešitý kostým z jiné doby. Aniž tušil proč, z rozbitého okna zakřičel. Krátké zavolání. Žena nereagovala.

Ve chvíli, kdy stál opět na ulici, mu došlo, že to nezvládne. Krk měl v jednom ohni a z pórů mu horkem tryskal pot. Byl úplně promočený a cítil první záchvaty zimnice.

V baru změnili písničku. Z otevřených dveří znělo Van Morrisonovo *And It Stoned Me*. Analgetika.

Harry vstoupil do vozovky, zaslechl pronikavé zoufalé zvonění a v následujícím okamžiku se mu v zorném poli zjevila modrobílá stěna. Čtyři vteřiny zůstal jen naprosto tiše stát uprostřed ulice. Pak ho tramvaj minula a opět se objevily otevřené dveře baru.

Barman sebou trhl, když vzhlédl od novin a spatřil ho.

„Jima Beama,“ poručil si Harry.

Barman dvakrát mrkl, aniž se pohnul. Noviny mu sklouzly na podlahu.

Harry vytáhl z peněženky eurobankovky a položil je na pult. „Dejte mi celou lahev.“

Barmanovi spadla čelist. Nad písmenem T ve vytetovaném nápise EAT měl tukový záhyb.

„No tak, já pak vypadnu.“

Barman rychle pohlédl na bankovky. Potom opět na Harryho. Sundal lahev Jimu Beama, aniž od Harryho odvrátil pohled.

Harry vzdychl, když uviděl, že lahev není ani zpola plná. Zasunul si ji do kapsy kabátu, rozhlédl se, snažil se přijít na několik památných slov, která by mohl prohodit s osazenstvem, ale vzdal to, krátce pokývl a odešel.

Zastavil na rohu Princovy a Královniny ulice. Nejdřív zavolal na informace o telefonních číslech. Nato otevřel lahev. Vůně bourbonu mu stáhla žaludek. Věděl však, že to, co potřebuje provést, bez otupení nezvládne. Naposledy pil alkohol před třemi roky. Možná se to mezitím zlepšilo. Přiložil hrdlo k ústům. Zaklonil hlavu a láhev obloukem zvedl. Tři roky abstinence. Jed zasáhl jeho systém jako napalmová bomba. Nezlepšilo se to, bylo to horší než kdykoli jindy.

Předklonil se, napřáhl jednu paži a doširoka rozkročený se opřel o domovní zeď, aby si nepotřísnil kalhoty a boty.

Za sebou zaslechl na asfaltu klapot vysokých podpatků. „*Hey mister. Me beautiful?*“

„*Sure,*“ stihl odpovědět, než se mu hrdlo zaplnilo. Žlutý proud dopadl na chodník s ohromující silou i rozptylem a Harry zaslechl, jak se ženiny podpatky kastanětovou rychlostí vzdalují. Otřel si hřbetem ruky ústa a zkusil to znovu. Zaklonit hlavu. Bourbon i žaludeční šťávy mu stékaly do žaludku. A znovu se vrátily.

Třetí lok udržel. Jakžtakž.

Čtvrtý sedl jako poklička na hrnec.

Pátý, to bylo samo nebe.

Podářilo se mu zastavit taxík a udal řidiči adresu.

Truls Berntsen pospíchal tmou. Přešel parkoviště před panelákem, kde se svítilo v bezpečných příjemných domovech, jejichž obyvatelé si právě donesli různé pochutiny a kávu v konvicích, možná dokonce i pivo, a zapnuli televizory, protože už skončily zprávy a teď dávají veselejší pořady. Truls zavolal na policejní ředitelství a ohlásil, že je nemocný. Neptali se ho, co mu je, jen chtěli vědět, jestli bude nemocný právě po ty tři dny, kdy se nevyžaduje potvrzení od lékaře. Odpověděl jim, jak může sakra vědět, jestli bude nemocný zrovna tři dny? Zatracená země simulantů, zatracený pokrytecký politici, co tvrdí, že lidi si *ve skutečnosti* přejí pracovat,

pokud můžou. Norové volí sociální demokraty, protože sociální demokracie dala lidem právo simulovat, a kdo by ksakru nevolil stranu, která mu dá možnost být tři dny doma bez lékařského potvrzení, která mu vystaví bianco šek, aby se mohl válet na gauči, honit si ho, jít na lyže nebo se vyspat z kocoviny? Sociální demokrati samozřejmě dobře vědí, jaká výhoda tohle je, ale přesto se snaží prezentovat se jako zodpovědní, honosí se tím, že „důvěřují většině obyvatel“, a vydávají právo simulovat za jakousi sociální reformu. To už je dopříc upřímnější Strana pokroku, která si kupuje hlasy daňovými úlevami a ani se to nesnaží nijak zakrývat.

Celý den o tom přemýšlel, zatímco se probíral svými zbraněmi, nabíjel je, prověřoval, zkoušel, zda jsou zamčené dveře, kontroloval všechna auta přijíždějící na parkoviště dalekohledem na pušce Märklin, vůbec největší atentátnické zbrani na světě, kterou policie zabavila v případě starém přes deset let a o níž si zodpovědná osoba ze skladu zajištěných zbraní v sekci K1 policejního ředitelství nadále myslí, že tam leží. Truls Berntsen věděl, že si dřív nebo později bude muset jít koupit jídlo, ale čekal, až se setmí a venku bude málo lidí. Jakmile se přiblížila jedenáctá, doba, kdy zavírají v supermarketu Rimi, popadl pistoli Steyr, vyplížil se ven a doklusal do obchodu. Procházel podél regálů, jedním okem se přitom díval na zboží, druhým sledoval těch několik málo přítomných zákazníků. Nakoupil si týdenní zásobu karbanátků značky Fjordland i s přílohou. Všechno bylo v průhledných varných sáčcích: oloupané brambory, karbanátky, hrachová kaše a omáčka. Stačí to pak jenom na pár minut hodit do hrnce s vařící vodou, sáčky rozstříhnout a na talíř se s bubláním vyhrne jejich obsah, a jestliže zavřete oči, bude vám to vzdáleně připomínat opravdické jídlo.

Byl u vstupních dveří paneláku a zasouval klíč do zámku, když vtom za sebou ve tmě zaslechl rychlé kroky. V zoufalství se bleskurychle otočil, ruku už přitom držel na rukojeti pistole pod bundou, a v té chvíli uviděl vylekanou tvář Vigdis A.

„Vy... vyděsila jsem vás?“ vykoktala.

„Ne,“ odušil Truls Berntsen krátce a vešel dovnitř, aniž jí přidržel dveře, zaslechl však, že přece jen stihla procpat své špeky dovnitř, než se dveře přibouchly.

Stiskl tlačítko výtahu. Vyděsila? Sakra, jasně že ho vyděsila. Má v zádech sibiřské kozáky, je na tom snad něco, co by v člověku nevyvolávalo děs?

Vigdis A. za ním hekala. Měla takovou nadváhu, jakou si pořídila většina jejích současnic. Ne že by si nedal říct, ale proč to nikdo neprohlásí naplno, to, že norské ženy tak ztloustly, že nejenže umřou na jednu z těch mnoha zatracených nemocí, nýbrž taky zastaví reprodukci rasy, způsobí vylidnění země. Protože nakonec nebudou žádní muži ochotní hrabat se v takové spouště sádla. Kromě svého vlastního, samozřejmě.

Výtah přijel, oba nastoupili a ocelová lana bolestně vyjekla.

Dočetl se kdesi, že hmotnost u mužů stoupla nejméně ve stejné míře, ale zřejmě se jim vrazila jinam. Muži mají menší zadky a jen vypadají větší a silnější. Tak jako on sám. Krucinál, vypadá teď líp než v dobách, kdy míval o deset kilo míň. Jenže ženské se obalují tím pleskajícím třesoucím se sádlem, kvůli němuž má chuť do nich kopnout, jen aby viděl, jak mu noha mizí v té měkkosti. Všichni vědí, že tuk se stal novou rakovinou, přesto horují proti odtučňovacím mániím a velebí „skutečné“ ženské tělo. Jako by to, co je netrénované a překrmované, bylo jakýmsi přirozeným ideálem. Prostě koukej bejt spokojená s tím tělem, co máš. Radši ať sto ženských umře na srdeční a cévní choroby, než jedna na poruchy příjmu potravy. Teď takhle vypadá dokonce i Martina. No, jistě, je sice těhotná, to Truls ví, ale nemůže se zbavit myšlenky, že se stala jednou z *nich*.

„Tváříte se ledově,“ prohodila Vigdis A. a usmála se.

Truls Berntsen věděl, co znamená iniciála A., avšak tak to měla uvedené na zvonku: Vigdis A. Dostal chuť ji praštit, ubalit jí jednu zprava, plnou silou, o své klouby by se obávat

nemusel, když má tak vypasené tváře. Nebo ji ošukat. Nebo obojí.

Truls věděl, proč je tak naštvaný. To kvůli tomu debilnímu mobilu.

Když se mu nakonec podařilo přimět provozní centrálu v Telenoru, aby vystopovali Holeův telefon, zjistili, že se nachází přímo v centru, přesněji řečeno poblíž hlavního nádraží. V Oslu se asi těžko najde místo, kde by se po celý den vyskytovalo víc lidí. Proto se v honu za Holem proplétal davem tucet policistů. Několik hodin v kuse. Bezvýsledně. Nakonec jeden zelenáč přišel s banálním nápadem, že si seřídí hodinky, rozprostřou se po celé oblasti a pak jeden z nich bude přesně na vteřinu jednou za čtvrt hodiny vytáčet Holeovo číslo. A pokud v té chvíli někdo z ostatních zaslechne vyzvánění nebo uvidí někoho, jak vytahuje telefon, prostě udeří, někde přece být musí. Jak řekli, tak udělali. A telefon našli. V kapse feťáka dřímajícího na schodech vedoucích na Železniční náměstí. Vypověděl, že telefon „dostal“ od jednoho chlápka v Majáku.

Výtah se zastavil. „Hezký večer,“ zamumlal Truls a vystoupil.

Zaslechl, jak se za ním dveře zavřely, a výtah se opět rozjel.

Teď jsou na pořadí karbanátky a DVD. Možná první díl *Rychle a zběsile*. Je to samozřejmě sračka, ale některé scény jsou dobré. Nebo *Transformers*, Megan Foxová a dlouhé příjemné onanování.

Uslyšel její dech. Vystoupila z výtahu spolu s ním. Děvka. Truls si dneska večer zašuká. Usmál se a otočil hlavu. O něco se mu však zarazila. O něco tvrdého. A chladného. Napnul zrak. Hlaveň zbraně.

„Ano, děkuju, rád s vámi půjdu dovnitř,“ pronesl dobře známý hlas.

Truls Berntsen seděl v křesle a zíral do ústí vlastní pistole.

Hole ho našel. A obráceně.

„Takhle už se dál scházet nemůžeme,“ pronesl Harry. Cigaretu si postrčil až úplně do koutku úst, aby mu kouř nešel do očí.

Truls Berntsen neodpověděl.

„Víte, proč radši použiju vaši pistoli?“ zeptal se a poplácal loveckou pušku, jež mu spočívala napříč na klíně.

Truls dál mlčel.

„Protože budu radši, když se u kulek, které ve vašem těle najdou, zjistí, že byly vystřeleny z vaší zbraně.“

Truls pokrčil rameny.

Harry Hole se naklonil vpřed. A Truls to teď ucítil: alkoholový dech. Do prdele, ten chlap je ožralej. Donesly se mu historky, co tenhle člověk dokáže za střízliva, a teď se ještě ke všemu nalil.

„Vy jste levák, Trulsi Berntsene. A tady je důkaz.“

Vytáhl z peněženky služební průkaz, který Berntsenovi odebral společně s pistolí.

„Thomas Lunder? Není to ten muž, který vyzvedl drogu na Gardermoen?“

„Co chcete?“ zeptal se Truls, zavřel oči a opřel se. Karbanátky a DVD.

„Chci vědět, co máte společného vy, Dubajec, Isabelle Skøyenová a Mikael Bellman.“

Truls sebou na židli trhl. Mikael? Co má Mikael ksakru s tímhle společného? A Isabelle Skøyenová, není to ta politička?

„Nemám tušení...“

Spatřil, jak se kohoutek pistole zvedá.

„Opatrně, Hole! Spoušť je kratší, než si myslíte, hned...“

Kohoutek se dál zvedal.

„Počkejte! Počkejte, sakra!“ Truls si olízl ústa ve snaze najít zvlhčující sliny. „Nevím vůbec nic o Bellmanovi ani Skøyenové, ale Dubajec...“

„Vysypte to.“

„Můžu vám o něm říct...“

„Co mi můžete říct?“

Truls se nadechl a dech zadržel. Pak se zasténáním vydechl a doplnil: „Všechno.“

Kapitola 39

Na Trulse Berntsena se upíraly tři oči. Dvě se světle modrými, alkoholem vymytými duhovkami. A jedno černé, kulaté, které představovalo ústí jeho vlastní pistole Steyr. Muž svírající pistoli spíš ležel než seděl v křesle a dlouhé nohy měl natažené na koberec. Právě chraplavě pronesl:

„Spusťte, Berntsene. Povězte mi o Dubajci.“

Truls si dvakrát odkašlal. Zatracené sucho v krku.

„Jednou večer tady někdo zazvonil. Zvedl jsem domácí telefon a nějaký hlas mi sdělil, že se mnou chce kdosi prohodit pár slov. Nejdřív jsem ho nechtěl pustit dovnitř, ale pak dotyčný zmínil jisté jméno a... no...“

Truls si přešel palcem a prostředníčkem po čelistech.

Harry čekal.

„Šlo o takovou nešťastnou příhodu, myslel jsem si, že o ní nikdo neví.“

„Jakou příhodu?“

„Jeden zatčený. Potřeboval trochu naučit slušným mravům. Netušil jsem, že někdo ví, že jsem jim ho... naučil já.“

„Měl těžká zranění?“

„Rodiče chtěli podat žalobu, ale kluk mě nedokázal při rekognici označit. Poškodil jsem mu totiž zrakový nerv. Štěstí v neštěstí, co?“ Truls se zasmál nervózním chrochtavým smíchem, ale rychle přestal. „A najednou stál u mých dveří tenhle chlap a věděl o tom. Řekl mi, že jsem prokázal schopnost ze všeho vymanévrovat a že je za člověka, jako jsem já, ochotný zaplatit hodně peněz. Mluvil norsky, tak nějak elegantně, ale s lehkým přízvukem. Pustil jsem ho dovnitř.“

„Vy jste se setkal s Dubajcem?“

„Jen v tomhle jediném případě. Později jsem ho už jenom dvakrát letmo zahlédl. Nicméně přišel sám. Starý muž v elegantním, ale staromódním obleku. S vestou. V klobouku a s rukavicemi. Vysvětlil mi, co po mně chce. A co je za to ochotný platit. Byl opatrný. Řekl mi, že po tomhle setkání už nebudeme ve styku přímo, žádné telefonáty, žádné maily, nic, co by se dalo vypátrat. A mně to vlastně nijak nevadilo.“

„Jak jste si tedy domlouvali úkoly?“

„Psali mi je na náhrobek, jehož polohu mi Dubajec popsal.“

„Kde?“

„Na staroměstském hřbitově. Tam jsem dostával i peníze.“

„Povězte mi o Dubajcovi víc. Kdo je to?“

Truls zíral němě před sebe. Snažil se si to spočítat. Spočítat si důsledky.

„Na co čekáte, Berntsene? Slíbil jste, že mi o Dubajci řeknete všechno.“

„Je vám jasné, co riskuju, když...“

„Když jsem vás viděl naposledy, snažili se vás dva Dubajcovi hoši sprovodit ze světa. Takže i bez téhle pistole, která na vás míří, jste v háji, Berntsene. Ven s tím. Kdo je to?“

Harry na něj hleděl zpříma. Truls měl pocit, že se dívá *skrze* něj. Kohoutek pistole se znovu pohnul a uvažování mu usnadnil.

„Dobrá, dobrá,“ vyhrkl Truls a zvedl zamítavě obě ruce. „Nejmenuje se Dubajec. Říká se mu tak, protože jeho dealeři nosí fotbalové dresy s reklamou na leteckou společnost, co do Dubaje lítá. Air Arabia.“

„Máte deset vteřin na to, abyste mi pověděl něco, na co jsem už nepřišel sám.“

„Počkejte, počkejte, hned to bude! Jmenuje se Rudolf Asajev. Je to Rus, jeho rodiče byli intelektuálové, disidenti a političtí uprchlíci, v každém případě to tak vypověděl během soudního líčení. Bydlel v mnoha zemích a mluví asi sedmi jazyky. Do Norska přišel v sedmdesátých letech a patřil k pionýrům v obchodu s hašišem, dalo by se říct. Snažil se nepoutat pozornost, ale v roce 1980 ho udal jeden z jeho lidí. Tehdy byla trestní sazba za prodej a dovoz hašiše skoro stejná jako sazba za velezradu. Takže seděl dlouho. Po propuštění se přestěhoval do Švédska a přesedlal na heroin.“

„Přibližně stejné trestní sazby jako u hašiše, ale mnohem větší zisk.“

„To rozhodně. Dal dohromady gang v Göteborgu, ale po vraždě jednoho tajného policejního agenta musel zmizet. Asi před dvěma roky se vrátil do Osla.“

„A tohle všechno vám prozradil?“

„Ne, ne, to jsem si zjistil sám.“

„Vážně? A jakpak? Myslel jsem si, že je ten chlap duch, o kterém nikdo nic neví.“

Truls sklopil zrak k rukám. Pak opět vzhlédl k Harrymu. Musel se skoro smát. Protože měl mnohokrát chuť to někomu vylíčit. Jenže nebylo komu. To, jak přelstil samotného Dubajce. Rychle si olízl ústa. „Když tady seděl na židli jako teď vy, spočívaly mu ruce na područkách.“

„No a?“

„Vyhrnul se mu maličko rukáv košile a mezi rukavicemi a okrajem rukávu saka mu vznikla škvírka. Měl tam několik bílých jizev. Víte, takové, jaké se vám udělají, když si necháte odstranit tetování. A když jsem uviděl jeho tetování na zápěstí, pomyslel jsem si...“

„Věznice. Rukavice měl na sobě proto, aby tu nezanechal otisky prstů, které byste pak mohl porovnat s databází.“

Truls přikývl. Holeovi to myslí, to se musí nechat.

„Přesně tak. Jenže jakmile jsem přistoupil na jeho podmínky, začal se chovat poněkud uvolněněji. A když jsem mu podal ruku, abychom zpečetili naši dohodu, svlékl si jednu rukavici. Z hřbetu své ruky jsem pak sejmul pár ucházejících otisků prstů. A počítač našel shodu.“

„Rudolf Asajev. Dubajec. Jak svou identitu dokázal tak dlouho udržet v tajnosti?“

Truls pokrčil rameny. „Na OVOZu se s tím setkáváme neustále, právě tohle odlišuje muže stojící v pozadí, které nikdo nechytí, od těch, které dopadneme. Malá organizace. Málo článků. Málo zasvěcených. Drogový král, který si myslí, že nejbezpečnější je mít kolem sebe armádu lidí, to vždycky projede. Vždycky se najde nějaký proradný podřízený, člověk, který chce zaujmout jeho místo nebo který je ochotný práskat výměnou za snížení trestu.“

„Povídal jste, že jste ho možná viděl ještě v jednom případě...“

Truls přikývl. „V Majáku. Myslím, že to byl on. Zahlédl mě, otočil se ve dveřích a odešel.“

„Takže je pravdivá ta fáma, že chodí po městě jako strašidlo?“

„Kdo ví?“

„Co jste dělal v Majáku?“

„Já?“

„Policisti tam nesmí operovat.“

„Znal jsem jednu dívku, co tam pracovala.“

„Hm. Martinu?“

„Vy ji taky znáte?“

„Chodil jste ji tam pozorovat?“

Berntsen ucítil, jak se mu do tváře hrne krev. „Já...“

„Uklidněte se, Berntsene. Právě jste se sám zprostil podezření.“

„Co... cože?“
„Jste jenom stalker, ale Martina se domnívala, že jste tajný agent. Byl jste v Majáku ve chvíli, kdy byl Gusto zastřelen, je to tak?“
„Stalker?“
„Zapomeňte na to a odpovězte.“
„Krucinál, snad si nemyslíte, že jsem... Proč bych měl zabíjet Gusta Hanssena?“
„Mohl vám to nařídít Asajev,“ vysvětlil mu Harry. „Ovšem vy jste měl stejně dobrý osobní důvod. Gusto vás viděl, jak jste v Alnabru zabil chlapa. Vrtačkou.“
Truls vyhodnocoval to, co Harry právě řekl. Vyhodnocoval to tak, jak to dělá policista, který žije se lži neustále, denně, a musí se snažit odlišovat výmysly od pravdy.
„Ta samá vražda by vám poskytla i motiv k zabití Olega Faukeho, který u ní byl taky. Ten vězeň, co se ho pokusil probodnout...“
„Nepracoval pro mě! Musíte mi věřit, Hole, s tímhletem jsem neměl nic společného. Já jsem jenom odstraňoval důkazy, nikoho jsem nezabil. To v Alnabru byla čirá nešťastná náhoda.“
Harry naklonil hlavu ke straně. „A když jste přišel za mnou do Leonu, nebylo to kvůli tomu, že jste mě měl vyřadit?“
Truls polkl. Ten Hole by ho mohl zabít, sakra, vážně mohl. Prohnat mu spánek kulkou, setřít své otisky prstů a vložit mu pistoli do ruky. Žádné známky vloupání. Vigdis A. by vypověděla, že Berntsena viděla, jak se vrací domů sám a tváří se ledově. Osaměle. V práci nahlásil, že je nemocný. Deprimovaný.
„Kdo byli ti dva, co se tam objevili? Asajevovi muži?“
Truls přikývl. „Unikli, ale mně se podařilo jednoho postřelit.“
„Co se tam seběhlo?“
Truls pokrčil rameny. „Vím toho prostě příliš.“ Pokusil se o smích, ale vyznělo to jako suché zakašlání.
Chvíli na sebe mlčky hleděli.
„Co máte v úmyslu?“ zeptal se Truls.
„Chytit ho,“ odpověděl Harry.
Chytit ho. Truls Berntsen už tohle slovo dlouho od nikoho neslyšel.
„Tak vy říkáte, že má okolo sebe málo lidí?“
„Maximálně tři nebo čtyři. Možná jen dva.“
„Hm. Co tu máte ještě za výzbroj?“
„Za výzbroj?“
„Kromě támhletoho.“ Harry pokývl ke konferenčnímu stolku, na němž ležely dvě pistole a samopal MP-5, vše nabitě a připravené. „Spoutám vás a byt prohledám, takže mi to klidně můžete ukázat.“
Truls se zamyslel. Nato pokývl směrem k ložnici.

Když Truls Berntsen otevřel dveře šatní skříň v ložnici, otočil vypínačem a zářivka zalila obsah skříň modrým světlem, Harry nevěřícně zakroutil hlavou: šest pistolí, dva velké nože, černý obušek, jeden boxer, plynová maska a takzvaná *riot gun*, granátomet, krátká mohutná zbraň s válcovým zásobníkem uprostřed, který obsahuje granáty se slzným plynem. Většinu toho se Bertnsenovi podařilo sbalit v policejním skladu, kde se obvykle počítalo s drobnými úbytky.

„Vy jste úplnej magor, Berntsene.“
„Proč?“
Harry ukázal prstem. Truls měl v zadní stěně skříň natlučené hřebíky pro zavěšení zbraní a na stěně také namalované obrysy. Všechno mělo své místo.

„Neprůstřelná vesta *na ramínku*? Bojíte se, že se vám pomačká?“

Truls neodpověděl.

„Dobrá,“ přikývl Harry a vzal si vestu. „Dejte mi granátomet, plynovou masku a municí do té empépětky, co máte v obývacíku. A pytel.“

Sledoval, jak mu Truls pytel plní. Vrátili se do obývacího pokoje, kde Harry popadl samopal.

Ve dveřích pak pronesl:

„Vím, o čem přemýšlíte. Ale než někam zavoláte nebo se mě pokusíte jiným způsobem zastavit, možná byste měl vědět, že všechno, co je mi známo o vás i o tomhle případu, jsem uschoval u jednoho advokáta. Dostal instrukce, jak má postupovat v případě, že by se mi něco stalo. Jasně?“

Lež, pomyslel si Truls, a přikývl.

Harry se zasmál. „Myslíte si, že lžu, ale úplně jistý si být nemůžete, že?“

Truls pocítil vůči Harrymu nenávist. Nenávidí ten jeho blahosklonný lhostejný úsměv.

„A co se stane, jestliže přežijete, Hole?“

„Pak budete mít po problémech. Zmizím, odletím na druhou stranu zeměkoule.

A nevrátím se. Poslední věc...“ Harry si rozepnul dlouhý kabát, který si předtím oblékl přes neprůstřelnou vestu. „To vy jste vymazal Blindernskou ulici 74 z toho seznamu, který jsme s Bellmanem dostali, že?“

Truls chtěl automaticky odpovědět ne. Avšak něco – náhlý impuls, nedokončená myšlenka – ho zastavilo. Pravda byla, že nikdy nezjistil, kde Rudolf Asajev bydlí.

„Ano,“ zalhal a jeho mozek se zatím snažil tu informaci strávit. Snažil se analyzovat, co to znamená.

Seznam, který jsme s Bellmanem dostali. Snažil se dojít k závěru. Neuvažoval však dostatečně rychle, to nikdy nebyla jeho nejsilnější stránka, potřeboval by víc času.

„Ano,“ zopakoval a doufal, že na něm není patrný úžas. „Samozřejmě, to já jsem tu adresu vymazal.“

„Nechám tady tuhle pušku,“ řekl Harry, otevřel nábojovou komoru a vyhodil z ní patrony. „Kdybych se nevrátil, odevzdejte ji v advokátní firmě Bach & Simonsen.“

Zabouchl za sebou dveře a Truls naslouchal jeho dlouhým krokům na schodišti. Počkal, dokud si nebyl jistý, že se nevrátí. A potom začal jednat.

Hole si nevšiml pušky Märklin, která stála opřená o zeď za závěsem vedle balkonových dveří. Truls tu velkou těžkou atentátnickou zbraň popadl a rozrazil dveře na balkon. Opřel hlavu o zábradlí. Byla zima a poprchávalo, důležitější však bylo, že téměř nefoukal vítr.

Uviděl Holea, jak vychází z paneláku, jak mu plášť povlává kolem těla, jak spěchá k čekajícímu taxíku stojícímu na parkovišti. Našel ho v dalekohledu vyznačujícím se velkou světelnou citlivostí. Německá optika a puškařský um. Viděl zrnitě, avšak ostře. Klidně by mohl střelit Holea odsud, kulka by ho provrtala od hlavy k patě, nebo ještě lépe – vyšla by ven v místech, kde má Hole rozmnožovací orgány, však byla tahle puška původně určena na lov slonů. Ale pokud si počká, až Hole dojde pod jednu z lamp u parkoviště, bude moct vystřelit s ještě větší jistotou. A bude to zatraceně praktické – na parkovišti je takhle pozdě večer málo lidí a Truls to nebude mít daleko, až pak potáhne mrtvolu k autu.

Advokát, který dostal pokyny? Ani hovno. Měl by ale samozřejmě zvážit, jestli by neměl vyřídit i jeho, jen tak pro jistotu. Hans Christian Simonsen.

Hole už byl blízko. Zátylek. Nebo hlava. Neprůstřelná vesta byla toho typu, co kryje i krk. Těžká jako prase. Truls přitáhl spoušť. Téměř nezatelný hlásek mu napovídal, že by to neměl dělat. Tohle je vražda. Truls Berntsen už dlouho nikoho nezabil. Alespoň ne přímo a úmyslně.

Tord Schultz, to neudělal on, to byli ti zatracení Asajevovi poskoci. A Gusta? No kdo sakra vyřídil Gusta? On sám rozhodně ne. Mikael Bellman. Isabelle Skøyenová.

Hlásek zmlkl a kříž v hledí seděl jako přilepený na Holeově zátylku. Prsk! V duchu už viděl ten gejzír. Přitáhl spoušť ještě o kousek. Za dvě vteřiny bude Hole pod lampou. Škoda, že si tohle nemůže nafilmovat. Vypálit si to na DVD. To by překonalo Megan Foxovou jak s karbanátky Fjordland, tak bez nich.

Kapitola 40

Truls Berntsen dýchal zhluboka a pomalu. Pulz se mu zrychlil, avšak nadále se držel v mezích.

Harry Hole byl pod lampou. A vyplňoval zaměřovací dalekohled.

Je to vážně škoda, že si tohle nemůže nafilmo...

Truls zaváhal.

Rychlé uvažování nikdy nebyla jeho silná stránka.

Ne že by byl hloupý, občas měl ale delší vedení.

V mládí ho právě tohle vždycky odlišovalo od Mikaela: Mikael byl ten, kdo přemýšlel a mluvil. Ovšem i Truls se nakonec dostal ke slovu. Jako teď. Ta chybějící adresa na seznamu. Ten nepatrný hlásek, který mu napovídal, že nemá Harryho Holea zabít, ne teď. Byla to prostá matematika, jak by prohlásil Mikael. Hole jde po Rudolfu Asajevovi a Trulsovi, naštěstí v uvedeném pořadí. Tudíž kdyby Hole odpráskl Asajeva, odstranil by přinejmenším jeden z Trulsových problémů. Totéž, kdyby Asajev odpráskl Holea. Na druhou stranu...

Harry Hole stál ještě pořád pod lampou.

Truls rovnoměrně přitahoval prst. Byl v Kriposu druhým nejlepším střelcem z pušky a nejlepším střelcem z pistole.

Rovnoměrně vydechl. Tělo měl úplně uvolněné, nestane se, že by sebou nekontrolovaně trhl. Nadechl se.

A zbraň sklonil.

Před Harrym se nacházela osvětlená Blindernská ulice. Jako horská dráha probíhala zvlněnou krajinou sestávající z postarších vil, velkých zahrad, univerzitních budov a travnatých ploch.

Počkal, dokud světla taxíku nezmizela, a potom vykročil.

Bylo za čtyři minuty jedna a nikde nebylo vidět ani živáčka. Taxikáře nechal zastavit před číslem šedesát osm.

Číslo popisné 74 se nacházelo za třímetrovým plotem asi padesát metrů od ulice. Vedle domu stála válcová zděná stavba o výšce a průměru přibližně čtyři metry, která vypadala jako vodojem. Harry podobné vodojemy v Norsku nikdy neviděl, avšak všiml si, že u sousedního domu stojí stejný. Zcela dle popisu vedla ke schodišti obrovské dřevěné vily šterková cestička. Hlavní vstup osvětlovala jednoduchá lampa nade dveřmi z tmavého a jistě solidního dřeva.

Ve dvou oknech v přízemí a v jednom okně v prvním patře se svítilo.

Harry se postavil do stínu pod jeden z dubů na opačné straně ulice. Sundal si batoh a otevřel ho. Připravil si granátomet a nasadil si na hlavu plynovou masku tak, aby mu stačilo si ji jen přetáhnout přes obličej.

Děšť mu snad pomůže k tomu, aby se dostal tak blízko, jak potřebuje. Překontroloval, že krátký samopal MP-5 je nabitý a zajištěný.

Čas nazrál.

Účinek anestezie však pomalu dozníval.

Vytáhl lahev Jima Beama, odšrouboval zátku. Na dně zbýval téměř neviditelný doušek. Harry znovu pohlédl k vile. Potom na lahev. Pokud se to podaří, bude ten hlt potřebovat potom. Zašrouboval zátku a zastrčil lahev do náprsní kapsy společně s náhradním zásobníkem do samopalu. Přesvědčil se, že řádně dýchá, že se mozek a svaly okysličují. Pohlédl na hodinky.

Minuta po jedné. Za třiatdvacet hodin mu letí letadlo. Jeho a Ráchelino letadlo.

Dvakrát se zhluboka nadechl. Branka je pravděpodobně opatřena alarmem, je však příliš obtěžkán, než aby plot dokázal překonat rychle, a nemá chuť zůstat na něm viset jako živoucí terč, jakým už byl na Madserudské třídě.

Dva a půl, odpočítal si. Tři.

Pak došel k brance, stiskl kliku, branku otevřel. Rozběhl se, granátomet v jedné ruce, samopal v druhé. Neutíkal po šterkové cestičce, nýbrž po trávníku. Doběhl pod jedno z oken. Jako policista se zúčastnil dostatečného počtu bleskových zatčení, aby věděl, jakou úžasnou výhodu poskytuje moment překvapení. Nejenže pak můžete střílet jako první, také šokující hluk a světlo dokážou protivníka zcela paralyzovat. Harry však rovněž věděl, jak dlouhou životnost takový moment překvapení asi má. Proto začal v duchu počítat. Patnáct vteřin. Takový čas si sám vyhradil. Pokud je za tu dobu nedostane ven, stmělí se, přeskupí se a úder mu vrátí. V domě se vyznají, on sám neviděl ani nákresy.

Čtrnáct, třináct.

Od okamžiku, kdy vystřelil do okna dva plynové granáty, které vybuchly a proměnily se v bílé peklo, jako by se čas zpomalil a stal se trhaným filmem, v němž Harry registroval, že se pohybuje, že jeho tělo dělá to, co má, zatímco mozek zaznamenává jen zlomky.

Dvanáct.

Stáhl si do tváře plynovou masku, hodil granátomet do pokoje, samopalem vytloukl největší střepy trčící z okenního rámu, položil batoh přes parapet a opřel si o něj ruce, podařilo se mu zvednout nohu a přehoupal se dovnitř. V ústretu se mu přivalil bílý kouř. Těžká neprůstřelná vesta mu ztěžovala pohyb, ale jakmile se dostal dovnitř, jako by plul na obláčku. Protože mu plynová maska omezovala zorné pole, měl ještě intenzivnější pocit, že se pohybuje ve filmu. Zaslechl výstřel a vrhl se na podlahu.

Osm.

Další výstřely. Suchý zvuk tříštících se parket. Nejsou paralyzovaní. Vyčkával. Pak to zaslechl. Kašlání. Takové, které nemáte šanci zadržet, jestliže vás slzný plyn štípe do očí, do nosu, do sliznic, do plic.

Pět.

Rychlým pohybem přiložil samopal k líci a vystřelil po zvuku kdesi v šedobílé mlze. Zaslechl krátké dusající kroky. Kroky člověka běžícího po schodech.

Tři.

Vstal a vyrazil za nimi.

Dva.

Nahoře v prvním patře kouř nebyl. Pokud prchající člověk unikl, Harryho šance se rázem dramaticky zhoršily.

Jedna, nula.

Zahlédl z boku obrysy schodiště, uviděl zábradlí s příčkami. Prostrčil mezi příčkami samopal, otočil ho do strany a vzhůru. Zmáčkl spoušť. Zbraň se mu v ruce otřásla, udržel ji však. Vyprázdnil zásobník. Přitáhl samopal k sobě, vyhodil zásobník a druhou rukou šátral v kapse kabátu po novém. Našel však jenom lahev s mikroskopickým douškem bourbonu. Musel náhradní zásobník ztratit, když ležel na podlaze! Další má v batohu přehozeném přes parapet.

Jakmile zaslechl na schodišti kroky, věděl, že to znamená jeho smrt. Kroky mířily dolů. Ozývaly se pomalu, tak nějak váhavě. Pak zrychlily. Nakonec dolů běžely. Harry uviděl, jak z mlhy vyrazila postava. Děsivé strašidlo v bílé košili a černém obleku. Narazilo na zábradlí, zlomilo se v pase a bezvládně sklouzlo k patnímu sloupku. Harry zahlédl roztřepené díry v zádech obleku, kudy prolétly kulky. Došel k mrtvému, chytil ho za pačesy a přitáhl si jeho

hlavu. Zvedl se mu žaludek a musel potlačit nutkání stáhnout si plynovou masku.

Jedna kulka při opuštění těla urvala dotyčnému polovinu nosu. Přesto ho Harry poznal. Menší z obou mužů, kteří se zjevili ve dveřích jeho pokoje v Leonu. Muž, který na něj střílel z auta na Madserudské třídě.

Harry naslouchal. Panovalo tu absolutní ticho, s výjimkou syčení slzných granátů, z nichž stále proudil bílý kouř. Stáhl se zpátky k oknu, jímž přišel, našel batoh, vložil do samopalu nový zásobník a další si zastrčil do kapsy kabátu. Teprve teď si uvědomil, jak mu pod vestou stéká pot.

Kde je ten větší muž? A kde je Dubajec? Harry opět naslouchal. Syčení plynu. Nezaslechl ale také kroky na podlaze nad sebou?

Skrz plyn zahlédl další místnost a otevřené dveře vedoucí do kuchyně. Pouze jedny zavřené dveře. Postavil se vedle nich, otevřel je, strčil do nich granátomet a vypálil dva granáty. Dveře zavřel a čekal. Napočítal do deseti. Znovu otevřel a vešel dovnitř.

Prázdná. Přes kouř zahlédl knihovni regály, křeslo čalouněné černou kůží a velký krb. Nad krbem visel obraz muže v černé gestapácké uniformě. Je to nějaká stará nacistická vila? Harry věděl, že Karl Marthinsen, norský nacist a velitel organizace Hirden, paramilitantní frakce strany Národního sjednocení, bydlel v jedné zkonfiskované vile v Blindernské ulici, dokud jeho život neukončily kulky vystřelené před přírodovědeckou fakultou.

Harry se vrátil, prošel kuchyní a dále dveřmi do tehdy typického pokojíku pro služebnou, až našel, co hledal – zadní schodiště.

Obvykle podobná zadní schodiště sloužila také jako schodiště požární, toto schodiště však nevedlo k žádnému východu, naopak prostě jenom pokračovalo do sklepa, a bývalé zadní dveře byly zazděné.

Harry zkontroloval, zda mu v bubnovém zásobníku zbývá ještě jeden granát, a dlouhými neslyšnými kroky vyšel po schodech nahoru. Do chodby vypálil poslední granát, napočítal do deseti a pokračoval. Zkoušel postupně dveře, bolest se mu zakusovala do krku, nadále se však dokázal soustředit. Zamčené byly jen první z nich. Zjistil, že všechny místnosti jsou prázdné. Dvě z ložnic nesly známky užívání. Postel v jedné z obou místností ovšem nebyla povlečená a Harry si všiml, že matrace je tmavá, jako by byla nasáklá krví. Na nočním stolku v druhé ložnici ležela velká tlustá bible. Harry se na ni podíval. Azbuka. Pravoslaví. Vedle ležel připravený žuk. Červená cihla se šesti hřebíky. Úplně stejně tlustá jako bible.

Harry se vrátil k oněm zamčeným dveřím. Jak se pod maskou potil, zamžilo se mu sklo. Opřel se zády o protilehlou stěnu, zvedl nohu a kopl do zámku. Při čtvrtém kopnutí se dveře rozlétly. Harry se přikrčil a vypálil do místnosti dávku, uslyšel řinčení skla. Počkal, dokud kouř z chodby nenavanul dovnitř. Vešel. Na vnitřní stěně našel vypínač.

Místnost byla větší než ostatní. Postel s nebesy stojící u delší zdi nebyla ustlaná. Na nočním stolku se zablýskl modrý kámen v prstenu.

Harry zastrčil ruku pod peřinu. Ještě teplá.

Rozhlédl se. Dotyčný, který tu před chvílí ležel, samozřejmě mohl vyjít ven a zamknout za sebou. Kdyby ovšem klíč nadále netrčel v zámku zevnitř. Harry zkontroloval okno – zavřené. Pohlédl na masivní šatní skříň u kratší stěny. Otevřel ji.

Na první pohled to byla obyčejná šatní skříň. Harry strčil do její zadní stěny. Odsunula se. Úniková cesta. Německá důkladnost.

Odhrnul košile a saka ke straně a vstrčil hlavu do otvoru po falešné zadní stěně. Studeně proti němu zaválo. Šachta. Rukou si ohmatl cestu. Ve zdi byly upevněné železné stupně. Zdálo se, že jich je víc, musejí vést do sklepa. Harrymu se hlavou mihl obrázek, útržek snu. Zaplašil ho, sundal si plynovou masku a protlačil se otvorem. Nohama našel stupně a ve chvíli, kdy opatrně postoupil níž a obličej měl v úrovni dna skříně, zahlédl, že na dně cosi leží. Mělo to tvar písmene

U – byl to kus naškrobené bavlněné látky. Harry ho popadl, vstrčil si ho do kapsy kabátu a pokračoval dál do tmy. Počítal stupně. Po dvaadvacátém se jednou nohou dotkl pevné země. Ve chvíli, kdy se chystal sestoupit i druhou nohou, se mu nyní už ne tak pevná země pod nohama pohnula. Ztratil rovnováhu, avšak dopadl do měkkého.

Do podezřeje měkkého.

Zůstal nehybně ležet a naslouchal. Potom vytáhl z kapsy kalhot zapalovač. Škrtl jím a nechal ho hořet dvě vteřiny. Nato ho zaklapl. Viděl, co potřeboval.

Ležel na člověku.

Na neobvykle velkém a neobvykle nahém člověku. S kůží ledovou jako mramor a s typickou modrou bledostí den staré mrtvoly.

Harry z těla slezl a popošel po betonové podlaze k pancéřovým dveřím, které zahlédl. Šmátral po betonové stěně, dokud nenašel vypínač. Se zapalovačem je sám terčem, bude-li tu světla víc, budou terčem všichni. Připravil si samopal a levou rukou vypínač zmáčkl.

Rozsvítla se řada světel. Táhla se dál nízkým úzkým tunelem.

Harry viděl, že tu je sám. Sklopil pohled k mrtvole. Ležela na koberečku a na břicho měla krvavý obvaz. Z hrudi na Harryho zírala vytetovaná Panna Marie, která, jak Harry věděl, symbolizuje to, že je nositel tohoto tetování kriminálník už od kolébky. Protože tělo nejevilo známky jiných poranění, usoudil Harry, že muž zemřel na ránu pod obvazem, způsobenou pravděpodobně kulkou z Berntsenovy pistole Steyr.

Zkusil pancéřové dveře. Zamčené. Do stěny, která chodbu na druhém konci uzavírala, byla vsazená kovová deska. Rudolf Asajev měl jinými slovy pouze jedinou únikovou cestu. Tunelem. Harry věděl, proč nejdřív zkusil všechno ostatní. To ten sen.

Zíral do úzkého tunelu.

Klaustrofobie je kontraproduktivní, vysílá falešné signály o nebezpečí a je nutné ji překonat. Zkontroloval, zda má v samopalu dobře zasunutý zásobník. Do prdele. Strašidla existují, pouze pokud jim existovat dovolíte.

Vykročil.

Tunel byl ještě stísněnější, než si myslel. Musel se sklonit, a přesto hlavou a rameny narážel o strop a stěny porostlé mechem. Snažil se zaměstnávat mozek, aby mu neposkytl prostor pro klaustrofobii. Říkal si, že tuhle únikovou cestu museli používat Němci, že to odpovídá těm zazděným zadním dveřím. Ze starého zvyku se snažil udržovat si jakžtakž povědomí o směru, a pokud se nemýlí, míří k sousednímu domu se stejným vodojemem. Chodba byla udělaná pečlivě, v podlaze bylo dokonce několik odtoků pro případ, že by sem prosakovala voda; zvláštní, že Němci stavějící dálnice ji vybudovali tak úzkou. Ve chvíli, kdy si pomyslel „úzkou“, ho zachvátila klaustrofobie. Soustředil se na počítání kroků, snažil se představit si, kde se asi nachází v poměru k tomu, co je na povrchu země. Na povrchu, venku, na svobodě, dýchej. Počítej, počítej, krucinál! Když došel ke sto deseti, zahlédl na zemi pod sebou bílou čáru. Uviděl, že kousek před ním končí řada světel, a když se otočil, pochopil, že čára musí označovat polovinu chodby. Podle drobných krůčků, jimiž byl nucen cupítat, odhadoval vzdálenost, kterou urazil, na něco mezi šedesáti a sedmdesáti metry. Brzy bude na konci. Snažil se zrychlit, nohy však vláčel za sebou jako stařec. Zaslechl cvaknutí a sklopil zrak. Zvuk vyšel z jednoho odtoku. Ostré trojúhelníkové zuby v něm se obrátily, vytočily se naplocho vzhůru a vzájemně se překryly, asi jako když člověk uzavře větráky v autě. A v témže okamžiku za sebou zaslechl jiný zvuk, hluboké hučení. Otočil se.

Zahlédl záblesk kovu. To se zablýskla kovová deska vsazená do zdi na konci chodby – pohybovala se. Zajížděla do země, to ona vydávala ten zvuk. Harry se zastavil a připravil si samopal. Neviděl, co za deskou je, na to tu bylo příliš tma. Pak se však cosi zatřpytilo, jako když

se sluneční paprsky jednoho krásného podzimního odpoledne odrážejí v Osloském fjordu. Na okamžik se rozhostilo absolutní ticho. Harryho mozek zběsile uvažoval. Ten mrtvý tajný agent ležel utopený uprostřed tunelu. Ty domečky vypadající jako vodojemy. Poddimenzovaná chodba. Mech na stropě, co není mech, nýbrž řasy. Pak uviděl, jak se proti němu blíží stěna. Černozelená s bílými okraji. Otočil se, že se rozběhne. A spatřil, jak se k němu stejná stěna blíží i z druhé strany.

Kapitola 41

Bylo to jako stát mezi dvěma protijedoucími vlaky. Vodní stěna před ním ho zasáhla jako první. Smýkla jím vzad a Harry ucítil, jak se čelem praštil o podlahu, voda ho však zdvihla a táhla ho dál. Zoufale kolem sebe hrabal, prsty i koleny škrabal o zeď, snažil se něčeho zachytit, proti silám okolo sebe však neměl šanci. Pak to ustalo – stejně náhle, jako to začalo. Harry ucítil protivlnu, když se obě vodní kaskády zneutralizovaly. A potom zaznamenal cosi na zádech. Zezadu ho objaly dvě bílé, lehce nazelenalé paže, k obličejí mu vystoupaly bledé prsty. Odrazil se nohama, otočil se a spatřil, jak se mrtvola s obvazem na břicho točí v temné vodě jako beztlížný nahý kosmonaut. Otevřená ústa, pomalu povlávající vlasy a vousy. Stoupl si a hlavou se zapřel o strop. Voda sahala až tam. Skrčil se a ve chvíli, kdy udělal první tempo, zahlédl pod sebou samopal a bílou čáru na podlaze. Ztratil předtím směr, avšak mrtvola mu nyní ukázala, která cesta musí vést zpátky tam, odkud přišel. Plaval v poměru ke stěnám diagonálně, aby měl co nejvíce místa na tempa, odstrkoval se, snažil se nepřipouštět si tu druhou myšlenku. Nadnášení pro něj nepředstavovalo problém, naopak, neprůstřelná vesta ho stahovala až příliš dolů. Přesto ho ta druhá myšlenka přepadla. Zvažoval, jestli má ztrácet čas svlékáním kabátu, který se vznášel nad ním a kladl větší odpor. Snažil se soustředit na to, co musí udělat, doplavat zpátky k šachtě, nepočítat vteřiny, nepočítat metry. Už teď však cítil tlak v hlavě, jako by mu měla vybuchnout. A pak ho ta myšlenka přece jenom přepadla. Léto, padesátimetrový venkovní bazén. Časně ráno, téměř žádní lidé, slunce, Ráchel ve žlutých bikinách. Oleg a Harry, kteří se vsadili, kdo z nich doplave dál pod vodou. Oleg byl po bruslařské sezoně ve formě, ale Harry lépe ovládal techniku. Zatímco se zahřívali, Ráchel je povzbuzovala a smála se tím svým báječným smíchem. Oba se před ní naparovali, byla královnou Frognerského koupaliště a Oleg s Harrym byli poddaní usilující o její přízeň. Pak se do toho pustili. A doplávali úplně stejně daleko. Po čtyřiceti metrech oba proťali hladinu, lapali po dechu a byli si jisti vítězstvím. Čtyřicet metrů. Deset metrů k okraji. S odrazem od stěny bazénu a prostorem pro tempa. O něco víc, než kolik představuje poloviční vzdálenost k šachtě. Nemá šanci. Umře tady. Umře teď, brzy. Připadalo mu, že se mu oční bulvy vytlačí z hlavy. Letadlo letí o půlnoci. Žluté bikiny. Deset metrů k okraji. Udělal další tempo. Zvládne ještě jedno. Ale pak, pak chce umřít.

Byly čtyři hodiny ráno. Truls Berntsen už dvě hodiny jezdil osloskými ulicemi za zvuků jemného deště šelestícího o skla. Ne proto, že by něco hledal, nýbrž proto, že ho to uklidňovalo. Poskytovalo mu to klid na přemýšlení a klid na nepřemýšlení.

Někdo škrtl jistou adresu ze seznamu, který dostal Harry Hole. A on sám to nebyl.

Možná přece jen není všechno tak jasné, jak si původně myslel.

Znovu si přehrál ten večer, kdy došlo k vraždě.

Gusto u něj zazvonil, měl takový absták, až se klepal, a vyhrožoval, že Trulse práskne, pokud od něj nedostane peníze na violin. Z nějakého důvodu nebyl violin k sehnání už několik týdnů, vypukla *Panika v Needle Parku* a za čtvrtku se platily nejmíň tři tácy. Truls Gustovi řekl, že spolu musí dojet do bankomatu, jen si dojde pro klíče od auta. Vzal si pistoli Steyr, nebylo tak nějak pochyb o tom, co je třeba udělat. Gusto by stejnou výhrůžku neustále opakoval, feťáci jsou v tomhle ohledu dost předvídatelní. Když se ale vrátil ke dveřím, kluk byl pryč. Pravděpodobně ucítil levotu. Truls si pomyslel, že to nevádí – Gusto ho nenapraská, pokud z toho nebude moct něco vytlout, a navíc se toho vloupání sám zúčastnil. Byla sobota a Truls měl takzvanou pohotovost, což znamenalo, že se nesměl vzdalovat z města, proto dojel do Majáku, chvíli si tam četl, pokukoval po Martině Eckhoffové, vypil si kávu. Pak zaslechl sirény a za několik vteřin mu

zazvonil telefon. Volali z operačního střediska. Někdo jim telefonicky ohlásil střelbu v Hausmannově ulici 92 a na oddělení vražd prý není nikdo volný. Truls tam doběhl, místo se nacházelo jen několik stovek metrů od Majáku. Všechny policejní instinkty měl přitom zapnuté, pozoroval lidi, jež cestou míjel, dobře si vědomý toho, že se později může ukázat, že zaznamenal něco důležitého. Jedním z těch, které zahlédl těsně předtím, než doběhl na místo, byl mladík s vlněnou čepicí opírající se o domovní zeď. Dotyčný sledoval pohledem policejní auto zaparkované před vraty vedoucími do domu, který byl místem činu. Truls si ho povšiml, protože se mu nelíbilo, že má ruce tak hluboko vražené do kapes bundy značky North Face. Bunda byla na tohle roční období příliš velká a silná a v kapsách se mohlo skrývat cokoliv. Mladík měl ve tváři vážný výraz, nevypadal ale jako drogový dealer. Když policie přivedla od řeky Olega Faukeho a posadila ho do policejního auta, mladík se zprudka otočil a vydal se Hausmannovou ulicí. Truls by sice mohl vyrukovat jistě s deseti dalšími osobami, jichž si všiml v blízkosti místa činu a k nimž si vymyslel podobné konspirační teorie, avšak tohohle kluka si zapamatoval z toho důvodu, že ho později uviděl znovu. Na rodinné fotce, kterou mu Harry Hole ukázal v Leonu.

Hole se ho zeptal, jestli poznává Irenu Hanssenovou, avšak on popravdě odpověděl, že ne. Neprozradil ovšem, koho na té fotografii poznal. Byl na ní samozřejmě Gusto, ale ještě jeden mladík. Ten druhý. Nevlastní bratr. Měl ve tváři tentýž vážný výraz. Tohohle mladíka viděl poblíž místa činu.

Truls zastavil v Princově ulici pod hotelem Leon.

Policejní vysílačku měl zapnutou a konečně se ozvalo hlášení operačního střediska, na které čekal:

„Nula jedničky. Prověřili jsme to oznámení o rušení nočního klidu v Blindernské ulici. Vypadá to tam jako po bitvě. Slzný plyn a stopy po intenzivní střelbě. Zaručeně automatická zbraň. Jeden zastřelený muž. Sešli jsme do sklepa, ale ten je plný vody. Myslím, že bychom tam měli poslat Deltu, aby prozkoumala první patro.“

„Dokážete přinejmenším zjistit, jestli tam ještě pořád někdo je?“

„Běžte si to zjistit sám! Copak jste mě neslyšel? Plyn a automatická zbraň!“

„Klid, klid. Co chcete?“

„Čtyři hlídkové vozy pro zajištění oblasti. Deltu, výjezdovou skupinu techniků a... asi instalatéra.“

Truls snížil hlasitost. Zaslechl prudké brzdění vozu a zahlédl vysokého muže, jak přímo před autem přechází silnici. Auto zuřivě troubilo, avšak muž si toho nevšiml, jen dál utíkal směrem k Leonu.

Truls zamžoural.

Mohl to opravdu být on? Harry Hole?

Muž měl hlavu staženou mezi rameny, jež mu zakrýval obnošený kabát. Až ve chvíli, kdy otočil hlavu a obličej mu ozářilo světlo pouliční lampy, Truls uviděl, že se zmýlil. Muž mu byl povědomý, ale Hole to nebyl.

Truls se opřel. Už to ví. Ví, kdo zvítězil. Rozhlédl se po svém městě. Protože ono teď patří jemu. Děšť vyfukával do střechy auta, že Harry Hole je mrtvý, a ronil po čelním skle proudy slz.

Většina lidí zpravidla dosouložila kolem druhé a odešla domů, proto pak bylo v Leonu klidněji. Mladík v recepci sotva pozvedl hlavu, když onoho vysokého muže uviděl vejít. Pastorovi stékala z kabátu i vlasů voda. Mladík se ho jeden čas ptával, kde byl, když se takhle uprostřed noci po několikadenní nepřítomnosti vrátil. Odpovědi, jichž se mu dostalo, však byly vždycky natolik vyčerpávající a intenzivně a podrobně pojednávaly o bídě cizích lidí, že se ptát

prestal. Nicméně dnes v noci vypadal Cato sedřeněji než obvykle.

„Náročná noc?“ zeptal se chlapec stručně a doufal v pouhé „ano“ nebo „ne“.

„Ale, však víte,“ odpověděl stařec a poněkud matně se pousmál. „Lidé. Lidé. Mimochodem, málem mě zavraždili.“

„Vážně?“ podivil se chlapec a okamžitě toho zalitoval. Jistě se mu dostane dlouhého výkladu.

„Skoro mě teď přejelo auto,“ vysvětlil Cato a pokračoval směrem ke schodům.

Mladík s úlevou vydechl a soustředil se dál na komiks *Fantom*.

Vysoký stařec zasunul klíč do dveří pokoje a otočil jím. Ke svému úžasu zjistil, že už je otevřeno.

Vešel dovnitř. Zmáčkl vypínač, světlo na stropě se ale nerozsvítilo. Vzhlédl. Všiml si, že lampička nad postelí svítí. Muž sedící na posteli byl vysoký, měl shrbená záda a na sobě dlouhý kabát, přesně jako on sám. Z šosů mu odkapávala voda a dopadala na podlahu. Nemohli si být nepodobnější, a přesto starce nyní poprvé napadlo, že snad zírá na vlastní odraz v zrcadle.

„Co tady děláte?“ zašeptal.

„Pochopitelně jsem se sem vloupal,“ odpověděl muž. „Abych se podíval, jestli tu nemáte něco cenného.“

„A našel jste něco?“

„Cenného? Ne. Našel jsem ale tohle.“

Stařec chytil věc, kterou mu muž hodil. Přidržel ji mezi prsty. Pomalu přikývl. Byl to kousek naškrobené bavlněné látky ve tvaru písmene U. Nebyl tak bílý, jak by měl.

„Tak tohle jste našel u mě?“ zeptal se stařec.

„Ano. Ve vaší ložnici. V šatní skříni. Vezměte si ho na sebe.“

„Proč?“

„Protože se chci vyzpovídat ze svých hříchů. A protože bez něj vypadáte nahý.“

Cato se na svého protivníka, sedícího v předklonu na posteli, zahleděl. Z vlasů mu přes jizvu na tváři a dál na bradu stékala voda. Odtud kapala na podlahu. Muž umístil jedinou židli, která tu byla, doprostřed pokoje. Zpovědnice. Na stole ležela načatá krabička cigaret značky Camel a vedle ní zapalovač a promáčená zlomená cigareta.

„Jak je libo, Harry,“ přešel stařec do norštiny.

Posadil se, rozeplnul si kabát a připevnil si kolárek ve tvaru písmene U na místo do výstřihu kněžských šatů. Když zastrčil ruku do kapsy, Harry sebou trhl.

„Cigarety,“ vysvětlil stařec. „Pro nás. Vaše vypadají dost utopeně.“

Harry přikývl a stařec vytáhl ruku a nabídl mu z otevřené krabičky.

„Mluvíte dobře i norsky.“

„Maličko líp než švédsky. Ale když mluvím švédsky, jako Nor nepoznáte, že mám přízvuk.“

Harry vytáhl jednu z černých cigaret. Zadíval se na ni.

„Ruský přízvuk, myslíte?“

„Sobranie Black Russian,“ opáčil stařec. „Jediné dobré cigarety, které se dají v Rusku sehnat. Prý se teď vyrábějí na Ukrajině. Kradu je většinou Andrejovi. A propos Andrej, jak to s ním vypadá?“

„Špatně,“ odušil Harry a dovolil starci, aby mu připálil.

„To nerad slyším. Ale tím *špatně* jste mi připomněl, že byste měl být mrtvý, Harry. Vím, že jste byl v tunelu, když jsem otevřel stavidla.“

„Taky že ano.“

„Stavidla se otevřela současně a vodojemy byly plné. Mělo vás to vrhnout doprostřed.“

„Taky že vrhlo.“
 „V tom případě to nechápu. Normální člověk přece utrpí šok a uprostřed se utopí.“
 Harry koutkem úst vyfoukl kouř. „Jako odbojáři, kteří se snažili dostat šéfa gestapa?“
 „Nevím, jestli Němci měli vůbec kdy příležitost tu svoji past vyzkoušet při opravdickém ústupu.“
 „Ale vy ano. S tím tajným agentem.“
 „Byl stejný jako vy, Harry. Muži, kteří si myslí, že jsou k něčemu povoláni, jsou nebezpeční. Jak sami sobě, tak svému okolí. Měl jste se utopit stejně jako on.“
 „Jenomže jak vidíte, jsem pořád tady.“
 „Já pořád nechápu, jak je to možné. Tvrdíte, že i potom, co vás vlna zvalchovala, jste měl dost vzduchu v plicích na to, abyste plně oblečený uplaval ledovou vodou v úzkém tunelu osmdesát metrů?“
 „Ne.“
 „Ne?“ Stařec se usmál, tvářil se upřímně zvědavě.
 „Ne, na osmdesát metrů jsem měl v plicích kyslíku málo. Ale měl jsem ho dost na uplávání čtyřiceti metrů.“
 „A co potom?“
 „Potom jsem byl zachráněn.“
 „Zachráněn? Kým?“
 „Tím, o kom jste povídal, že je v jádru dobrák.“ Harry zvedl prázdnou lahev od bourbonu.
 „Jimem Beamem.“
 „Vás zachránil bourbon?“
 „Lahev od bourbonu.“
 „Prázdná láhev od bourbonu?“
 „Naopak. Plná.“
 Harry si přesunul cigaretu do koutku úst, odšrouboval zátku a otočil si lahev nad hlavou dnem vzhůru.
 „Plná vzduchu.“
 Stařec se na něj nedůvěřivě zahleděl. „Vy...?“
 „Když mi tam ve vodě došel v plicích vzduch, největším problémem bylo přiložit ústa k hrdlu a otočit lahev tak, aby hrdlo směřovalo vzhůru, vzduch stoupal nahoru a já ho mohl vdechovat. Je to, jako když se poprvé potápíte, tělo protestuje. Protože tělo chápe fyzikální zákony jen v omezené míře a myslí si, že nasaje vodu a utopí se. Věděl jste, že plíce dokážou pojmout čtyři litry vzduchu? No, celá lahev vzduchu a trocha vůle stačily přesně na to, abych uplaval ještě dalších čtyřicet metrů.“ Harry odložil lahev, vytáhl z koutku úst cigaretu a skepticky se na ni zahleděl. „Němci ten tunel měli postavit delší.“
 Přejel pohledem ke starci. Spatřil, jak se ve zbrázděném starém obličejí vytvořila trhlinka. Zaslechl starcův smích. Znělo to jako bafání motorového člunu.
 „Věděl jsem, že jste jiný, Harry. Říkali mi, že se vrátíte do Osla, až se vám donese to s Olegem. Proto jsem si o vás leccos zjistil. A teď chápu, že ty pověsti nepřeháněly.“
 „No...“ odušil Harry a sledoval starcovy sepnuté ruce. Sám seděl na krajíčku postele, obě nohy na zemi, jako by byl každým okamžikem připravený vyskočit, špičky však tiskl k podlaze natolik, aby cítil tenkou nylonovou šňůru mezi podrážkou a podlahou. „A co vy, Rudolfe? Přeháněj ty pověsti, co kolují o vás?“
 „Kterou z nich myslíte?“
 „Hm, třeba tu, podle níž jste prý provozoval heroinový gang v Göteborgu a zabil tam jednoho policistu.“

„To zní, jako bych se tu měl zpovídat já, a ne vy.“

„Říkal jsem si, že by bylo fajn přesunout před vaši smrtí břemeno hříchů na Ježíše.“

Opět ten bafavý smích. „Výborně, Harry! Výborně! Ano tedy, museli jsme ho odklidit. Byl to levák, pracoval pro nás jako spojka, a já jsem získal dojem, že už se mu nedá věřit. A do vězení jsem znovu nechtěl. Tamní uzavřená vlhkost vám užírání duši, stejně jako plíseň užírání zdi. Každý den si z vás ukousne další kousíček, stravuje člověka ve vás, Harry. To bych přál jenom svému nejhoršímu nepříteli.“ Pohlédl na Harryho. „Nepříteli, kterého nenávidím nade všechno.“

„Vy víte, proč jsem se vrátil do Osla. Ale proč jste se vrátil vy? Myslel bych si, že švédský trh musí být stejně dobrý jako norský.“

„Ze stejného důvodu jako vy, Harry.“

„Ze stejného důvodu?“

Rudolf Asajev potáhl z černé cigarety a teprve pak odpověděl: „Zapomeňte na to. Po té vraždě jsem měl neustále v patách policii. A je zvláštní, jak moc daleko od Švédska se člověk v Norsku nakonec dostane.“

„A po návratu jste se proměnil v tajemného Dubajce. V muže, kterého nikdo neviděl, ale o kterém se povídalo, že za noci obchází městem. Strašidlo v Kvadratuře.“

„Musel jsem se držet v ústraní. Nejen kvůli obchodu, ale i proto, že jméno Rudolf Asajev by v policii vyvolalo špatné vzpomínky.“

„Sedmdesátá a osmdesátá léta,“ dodal Harry. „Uživatelé heroinu padali jako mouchy. Ale vy jste je pak možná zahrnul do svých modliteb, otče?“

Stařec pokrčil rameny. „Člověk neodsuzuje výrobce sportovních aut, padáků, ručních zbraní ani jiných věcí, které si ostatní kupují pro zábavu a které je posílají na smrt. Dodával jsem to, co někteří chtěli, v takové kvalitě a za takovou cenu, abych byl konkurenceschopný. Co pak zákazníci se zbožím provedou, je na nich. Víte, že ve společnosti existují dobře fungující občané užívající opiáty?“

„Ano. Byl jsem jedním z nich. Rozdíl mezi vámi a výrobcem sportovních automobilů ovšem spočívá v tom, že to, co děláte vy, zakazuje zákon.“

„Člověk by neměl směšovat zákon a morálku, Harry.“

„Vy tedy počítáte s tím, že vás váš Bůh zproští viny?“

Stařec si opřel bradu o ruku. Harry na něm viděl, jak je vyčerpaný, uvědomoval si však, že vyčerpaní může jen předstírat, a dál sledoval jeho pohyby.

„Věděl jsem, že jste velice zapálený policista a moralista, Harry. Oleg o vás hodně mluvil, když se kamarádil s Gustem, víte? Miloval vás tak, jak si otec přeje, aby ho miloval jeho syn. My zapálení moralisté a otcové hladovějící po lásce dokážeme jednat s mohutnou silou. Naši slabostí je, že jsme předvídatelní. Bylo jen otázkou času, kdy se vrátíte. Máme na osloském letišti informátora, který pro nás prohlíží seznamy cestujících. Věděli jsme, že se vracíte, ještě než jste nasedl v Hongkongu do letadla.“

„Hm. Byl tou spojkou levák Truls Berntsen?“

Stařec se namísto odpovědi jen usmál.

„A co Isabelle Skøyenová z městské rady, spolupracoval jste i s ní?“

Stařec ztěžka vzdychl. „Vy víte, že si ty odpovědi vezmu s sebou do hrobu. Klidně chci pnu jako pes, ale ne jako práškač.“

„Dobrá. Co se stalo dál?“

„Andrej vás sledoval z letiště do Leonu. Když se po městě pohybuju jako Cato, bydlím v různých hotelích. V Leonu přebývám hodně často. Proto jsem se sem nastěhoval den po vás.“

„Proč?“

„Abych mohl sledovat, co podnikáte. Chtěl jsem vědět, jestli se k nám neblížíte.“

„Tak jako tehdy, když tu bydlel Bekovka?“

Stařec přikývl. „Došlo mi, že byste mohl být nebezpečný, Harry. Ale líbil jste se mi. Proto jsem se pokusil vás několikrát přátelsky varovat.“ Vzdychl. „Jenže vy jste neposlouchal. Samozřejmě že ne. Lidi jako vy a já neposlouchají, Harry. Právě proto jsme úspěšní. A proto vždycky nakonec ztroskotáme.“

„Hm. Čeho jste se u mě obával? Že přiměju Olega, aby vás napráskal?“

„To taky. Oleg mě nikdy neviděl, ale nemohl jsem vědět, co mu o mně navykládal Gusto. Gustovi se bohužel věřit nedalo, zvláště ne potom, co začal sám brát violín.“ Ve starcově pohledu se objevilo cosi, co, jak Harry pochopil, nebylo způsobeno únavou. Byla to bolest. Čirá bolest.

„Proto jste se Olega pokusil zabít, když jste pochopil, že je ochotný se mnou mluvit. A protože se to nepovedlo, nabídl jste mi, že mi pomůžete. Abych vás dovedl na místo, kde byl Oleg ukrytý.“

Stařec pomalu přikývl. „Nebylo v tom nic osobního, Harry. Taková jsou prostě jen obchodní pravidla v téhle branži. Práskače je nutné odstranit. Ale vy jste to věděl, nebo ne?“

„Ano, věděl jsem to. Jenže to, že se držíte svých pravidel, neznamená, že vás nezabiju.“

„To opakuje neustále. Proč jste to už neudělal? Neodvažujete se? Bojíte se, že se budete smažit v pekle, Harry?“

Harry típl cigaretu o desku stolu. „Protože bych nejdřív chtěl vědět pár věcí. Proč jste Gusta zabil? Báł jste se, že vás udá?“

Stařec si uhladil vlasy vzad, za obři uši. „Gustovi kolovala v žilách krev špatných lidí, stejně jako mně. Byl povahou práskač. Udal by mě klidně už předtím, jenom tím neměl co získat. Jenže pak se ocitl v zoufalé situaci. Bažil po violínu. To je čistá chemie. Tělo je silnější než duše. Když nás přepadne touha, měníme se všichni ve zrádce.“

„Ano,“ přikývl Harry. „Měníme se potom všichni ve zrádce.“

„Já...“ Stařec si odkašlal. „Musel jsem ho nechat jít.“

„Jít?“

„Ano. Jít. Klesnout. Zmizet. Došlo mi, že jemu svoje obchody předat nemůžu. Byl dostatečně chytrý, to zdědil po otci. Chyběla mu ale páteř. Tuhle nectnost měl po matce. Snažil jsem se ho naučit zodpovědnosti, jenže ve zkoušce neobstál.“ Stařec si neustále uhlazoval vlasy vzad, silněji a silněji, jako by v nich měl něco, co se z nich snaží vyčistit. „Neobstál ve zkoušce. Špatná krev. Proto jsem se rozhodl, že si vyberu někoho jiného. Nejdřív jsem uvažoval o Andrejovi a Petrovi. Setkal jste se s nimi? Sibiřští kozáci z Omsku. Věděl jste, že kozák znamená ‚svobodný muž‘? Andrej a Petr představovali můj regiment, byli moje *stanica*. Byli loajální ke svému *atamanovi*, věrní až za hrob. Jenže nebyli obchodníci, víte?“ Harry sledoval, jak stařec gestikuluje, jako by byl ponořený do vlastních úvah. „Nemohl jsem jim obchod přenechat. Proto jsem se rozhodl pro Sergeje. Byl mladý, měl budoucnost před sebou, byl tvárný...“

„Říkal jste mi, že jste měl možná kdysi sám syna.“

„Sergej neměl asi hlavu na čísla jako Gusto, ale byl disciplinovaný. Ambiciózní. Ochotný dělat to, co je třeba, aby se člověk mohl stát *atamanem*. Proto jsem mu dal ten nůž. Zbývala jen poslední zkouška. Aby se za starých časů mohl kozák stát *atamanem*, žádalo se po něm, aby odešel sám do tajgy a vrátil se se spoutaným živým vlkem. Sergej byl k tomu svolný, ovšem já jsem potřeboval vědět, jestli dokáže provést i *to, što nužno*.“

„Co prosím?“

„To, co je potřeba.“

„Byl tím synem Gusto?“

Stařec si ulízl vlasy na spáncích tak silně vzad, až se mu oči zúžily do dvou čárek.

„Když mě zavřeli, bylo Gustovi šest měsíců. Jeho matka hledala útěchu, kde se dalo. Přinejmenším krátkodobě. Nebyla schopná se o něj starat.“

„Heroin?“

„Sociálka jí Gusta odebrala a svěřila ho pěstounům. Bylo domluveno, že já, vězeň, neexistuju. Matka se v zimě třiadevadesátého roku předávkovala. Měla to udělat už dřív.“

„Řekl jste, že jste se vrátil do Osla ze stejného důvodu jako já. Kvůli synovi.“

„Doslechl jsem se, že opustil pěstounskou rodinu a dal se na scestí. Stejně jsem měl v úmyslu ze Švédska zmizet a konkurence v Oslu byla jen průměrně tvrdá. Zjistil jsem si, kde se Gusto pohybuje. Nejdřív jsem ho zpovzdálí sledoval. Byl tak krásný. Tak proklatě krásný. Jako jeho matka, samozřejmě. Dokázal jsem se na něj hodiny jenom dívat. Dívat se na něj a přemýšlet o tom, že je to můj syn, můj vlastní...“ Starci se zadrhl hlas.

Harry sklopil pohled k nylonové šňůře, kterou dostal místo nové záclonové tyče, a přimáčkl ji k podlaze podrážkou.

„A pak se vám ho podařilo zapojit do obchodu. A zkoušel jste, jestli by ho nemohl převzít.“

Stařec přikývl. Zašeptal: „Ale nikdy jsem mu nic neřekl. Když zemřel, nevěděl, že jsem jeho otec.“

„Proč to najednou tak spěchalo?“

„Spěchalo?“

„Proč jste tak rychle potřeboval, aby někdo převzal váš obchod? Nejdřív Gusto a potom Sergej.“

Stařec se matně pousmál. Naklonil se na židli vpřed, do světla čtecí lampičky nad postelí.

„Jsem nemocný.“

„Hm. Říkal jsem si, že v tom bude něco takového. Rakovina?“

„Doktoři mi dali rok. To bylo před šesti měsíci. Posvátný nůž, který dostal Sergej, ležel pod mojí matrací. Cítíte ve svých řezných ranách bolest? To je moje utrpení, které na vás nůž přenesl, Harry.“

Harry pomalu přikývl. Souhlasilo to. A zároveň nesouhlasilo.

„Kdyby vám zbýval jen půlrok života, proč byste se tak obával udání, že byste proto zabil svého vlastního syna? Jeho dlouhý život proti vašemu krátkému...“

Stařec si tlumeně odkašlal. „Urkové a kozáci jsou prostí vojíni, Harry. Přísaháme na kodex a pak ho dodržujeme. Ne slepě, nýbrž s rozumem. Máme vštípeno, že musíme ovládat své city. Díky tomu jsme pány vlastního života. Abrahám souhlasil, že obětuje svého syna, protože...“

„... mu to Bůh nařídil. Netuším, o jakém kodexu to mluvíte, ale připadá vám v pořádku nechat osmnáctiletého kluka, aby pykal za vaše zločiny?“

„Harry, Harry, copak jste to nepochopil? Já jsem Gusta nezabil.“

Harry upřel na starce pohled. „Neřekl jste právě, že vám to přikazuje váš kodex? Zabít v případě nutnosti i vlastního syna?“

„Ano, jenže já jsem taky potomek špatných lidí. Svého syna jsem miloval. Nikdy bych ho nezabil. Naopak. Ať jdou Abrahám i jeho Bůh k čertu.“ Starcův smích přešel v kašel. Stařec složil ruce na prsa, sklonil se nad kolena a zuřivě kašlal.

Harry zamrkal. „Kdo ho tedy zabil?“

Stařec se napřímil. V pravici držel revolver. Byla to velká ošklivá věc a vypadala ještě starší než její majitel.

„Neměl jste za mnou chodit beze zbraně, Harry.“

Harry neodpověděl. Samopal ležel na dně sklepní chodby plné vody, puška zůstala u Trulse Berntsena.

„Kdo zabil Gusta?“ zopakoval otázku.

„Mohl to udělat kdokoli.“

Harrymu připadalo, že zaslechl zavržení, jak se starcův prst ohnul kolem spouště.

„Protože zabít není tak obtížné, že, Harry? Souhlasíte?“

„Souhlasím,“ odpověděl Harry a zvedl nohu. Pod podrážkou zazněl svist tenké nylonové šňůry vylétající vzhůru k záclonové tyči.

Harry ve starcových očích uviděl otazník, sledoval, jak jeho mozek bleskurychle zpracovává ty zpola strávené útržky informací.

Nefungující světlo.

Židle stojící přesně uprostřed místnosti.

Harry, který starce neprošacoval.

Harry, který se vůbec nepohnul z místa, kde seděl.

A nyní možná v pološeru zahlédl i onu nylonovou šňůru, jež vyběhla zpod Harryho podrážky k záclonové tyči a dál přímo nad jeho hlavu, k držáku na lustr. Na němž už nevisel žádný lustr, nýbrž jediná věc, kterou si Harry kromě kolárku odnesl z Blindernské ulice. Jediná věc, na kterou myslel, když promočený a lapající po dechu ležel v Asajevově posteli s nebesy, zorným polem mu přitom probíhaly černé tečky a on si byl jistý, že každou vteřinou ztratí vědomí, avšak ze všech sil se snažil zůstat bdělý, nepropadnout se do tmy. Proto vstal a vzal *žuka* ležícího vedle bible.

Rudolf Asajev sebou mrskl doleva, včas na to, aby se mu ocelové hřebíky trčící z cihly nezavrtaly do hlavy, nýbrž místo toho do kůže mezi klíční kostí a trapézovým svalem, kde pokračovaly dál do plexu brachialis s tím výsledkem, že když Asajev o dvě setiny vteřiny později vypálil, měl ochromenou horní část paže, takže mu ruka držící zbraň poklesla o sedm centimetrů. Střelný prach zasyčel a spálil se v té tisícině vteřiny, kterou kulka potřebovala na to, aby opustila hlaveň starého bubínkového revolveru Nagant. O tři tisícin vteřiny později se zavrtala do pelesti mezi Harryho nohama.

Harry vstal. Odsunul pojistku a stiskl tlačítko pro vystřelení čepele. Střenka se lehce zachvěla, jak čepel vyskočila. Harry máchl rukou od boku, paži přitom držel napjatou, a dlouhá tenká čepel zmizela mezi klopami kabátu a zanořila se do spodní části kněžské košile. Ucítil pružný odpor látky a kůže na zasaženém místě, pak čepel zcela bez odporu zajela dovnitř až po střenku. Nato nůž pustil a ve chvíli, kdy se Rudolf Asajev zhoupł na židli vzad a dopadl se zasténáním na podlahu, už Harry věděl, že Rus umírá. Asajev od sebe židli odkopl, ale zůstal ležet na podlaze, kde se svíjel jako zraněná, avšak stále nebezpečná vos. Harry se nad ním rozkročil, sklonil se a vytáhl mu nůž z těla. Zaskočila ho abnormálně tmavě červená barva krve. Možná z jater. Stařec levicí šmátral po podlaze kolem ochromené pravice ve snaze najít pistoli. A ve zběsilém okamžiku si Harry na chvíli přál, aby ruka pistoli našla, poskytla mu záminku, kterou potřebuje k tomu...

Harry pistoli odkopl, zaslechl, jak zaduněla o zeď.

„Olovo,“ zašeptal stařec. „Požehnejte mi mým olovem, chlapče. Pálí to. Kvůli nám oběma, ukončete to.“

Harry na chvíli zavřel oči. Cítil, že nenávist se vytratila, že zmizela. Ta báječná bílá nenávist, která ho jako benzin udržovala v chodu – najednou mu došla.

„Ne, díky,“ odušil. Překročil starce a poodstoupil od něj. Rozepnul si mokrý kabát.

„Půjdu, Rudolfe Asajeve. Řeknu tomu mladíkovi na recepci, aby zavolal sanitku. Pak brnknu svému bývalému šéfovi a povím mu, kde vás najde.“

Stařec se tiše zasmál a v koutku úst se mu vytvořily světle červené bublinky. „Ten nůž, Harry. Tohle není vražda, já už jsem mrtvý,“ přešel do švédštiny. „Neskončíte v pekle, slibuju. Povím jim u brány, aby vás tam nepouštěli.“

„Já se nebojím pekla.“ Harry zastrčil mokrou krabičku camelek do kapsy kabátu. „Jsem ale policista. Naším úkolem je předvádět před soud ty, o nichž předpokládáme, že porušili zákon.“

Stařec zakašlal a červené bublinky popraskaly. „No tak, Harry, ta vaše šerifská hvězda je z plastu. Já jsem nemocný, a jediné, co může soudce udělat, je zajistit mi péči a morfin – a pak sbohem a šáteček. A já jsem přitom zabil tolik lidí. Konkurenty, které jsem věšel z mostů. Zaměstnance, jako toho pilota, u kterého jsme použili žuka. I policisty. Bekovku. Poslal jsem Andreje s Petrem do vašeho pokoje, aby vás zastřelili. Vás a Trulse Berntsena. A víte proč? Aby to vypadalo, že jste se zabili vzájemně. Nechali bychom vám každému zbraň jako důkaz. No tak, Harry.“

Harry otřel čepel nože o prostěradlo na posteli. „Proč jste chtěli zabít Berntsena? Vždyť pro vás pracoval.“

Asajev se přetočil na bok. Zdálo se, že se mu nyní dýchá lépe. Několik vteřin jen tak ležel, než opět norsky odpověděl: „Suma rizik, Harry. Za mými zády přepadl sklad heroinu v Alnabru. Nebyl to můj heroin, ale když zjistíte, že vaše spojka je tak chamtivá, že se na ni nemůžete spolehnout, a zároveň že toho na vás ví dost, aby vás zařízla, dojde vám, že suma rizik je už příliš vysoká. V takových případech se obchodníci jako já rizika zbaví. A v tomhle jsme viděli dokonalou příležitost, jak se zbavit dvou rizik najednou. Vás i Berntsena.“ Tiše se zasmál a vrátil se ke švédštině: „Tak jako jsem se pokusil zavraždit vašeho chlapce v Botsenu. Slyšel jste mě? Jak to teď vypadá s vaší nenávistí, Harry? Skoro jsem zavraždil vašeho chlapce.“

Harry se u dveří zastavil. „Kdo zabil Gusta?“

„Lidé žijí podle evangelia nenávistí. Sledujte nenávist, Harry.“

„Kdo jsou vaše kontakty u policie a ve vedení města?“

„Když vám to povím, pomůžete mi to tady skoncovat?“

Harry na něj pohlédl. Přikývl. Doufal, že na něm není znát, že lže.

„Pojďte blíž,“ zašeptal stařec.

Harry se sklonil. Najednou se mu starcova ruka jako ztuhlý dráp zaťala do klopky kabátu a stáhla ho k sobě. Hlas znějící jako bruska mu tiše syčel do ucha.

„Víte, že jsem zaplatil jistému muži, aby se k vraždě Gusta přiznal, Harry. Vy jste si myslel, že to je proto, že jsem nemohl Olega připravit o život, dokud seděl na tajném místě. Omyl. Můj muž u policie má přístup k programu na ochranu svědků. Mohl jsem Olega zabít nožem stejně snadno i tam, kde byl. Jenže já jsem si to rozmyslel, nechtěl jsem ho nechat vyváznout tak snadno...“

Harry se pokusil starci vymanit, ten ho však pevně svíral.

„Chtěl jsem ho pověsit nohama vzhůru a dát mu na hlavu igelitový pytel, Harry,“ rachotil hlas. „Dát mu na hlavu průhledný igelitový pytel. Nalít mu vodu na chodidla. Voda by mu stékala po těle přes hlavu do pytle. Nafilmoval bych to. Se zvukem, abyste mohl slyšet jeho křik. A potom bych vám ten film poslal. Jestli mě necháte jít, bude tohle dál můj plán. Budete se divit, jak rychle mě propustí pro nedostatek důkazů. A pak si ho najdu, Harry, přísahám, jen vyhlížejte pošťáka, až vám ponese to DVD...“

Harry jen instinktivně máchl rukou. Ucítil, jak čepel nože překonala odpor a zajela dovnitř. Otočil jí. Zaslechl starcův sten. Otáčel čepelí dál. Zavřel oči a cítil, jak se na ni namotávají vnitřní orgány, jak praskají, deformují se. A když konečně uslyšel starce křičet, byl to jeho vlastní křik.

Kapitola 42

Harryho probudilo slunce, které mu osvětlovalo jednu polovinu obličeje. Nebo ho snad probudil ten zvuk?

Opatrně otevřel jedno oko a zamžoural.

Uviděl okno a modré nebe. Nic neslyšel, přinejmenším ne teď.

Nabral do nosu pach čalounění pohovky nasáklé cigaretovým kouřem a zvedl hlavu.

Uvědomil si, kde je.

Včera přešel ze starcova pokoje do svého, v klidu si sbalil plátěný kufr, opustil hotel po zadním schodišti a odjel taxíkem na jediné místo, kde mohl počítat s tím, že ho nikdo nenajde, do domu Nybakkových rodičů na Oppsalu. Nezdálo se, že by tu od poslední někdo byl. Ze všeho nejdřív prohledal zásuvky v kuchyni a koupelně, až nakonec našel krabičku analgetik. Spolkl čtyři tablety, smyl si z rukou starcovu krev a sešel do sklepa, aby se podíval, zda se Stig Nybakk rozhodl.

Rozhodl.

Harry došel nahoru, svlékl se, rozvěsil oblečení po koupelně, aby mu uschlo, našel si deku a usnul na pohovce, aniž si stihl cokoli pomyslet.

Teď vstal a došel do kuchyně. Vzal si dvě tablety proti bolesti a zapil je sklenicí vody. Otevřel lednici a nakoukl do ní. Bylo tu množství vybraných potravin, Nybakk očividně krmil Irenu dobře. Harryho opět přepadla nevolnost ze včerejšího večera a pochopil, že do sebe nic nedostane. Vrátil se do obývacího pokoje. Včera zahlédl i bar. Než si lehl, chvíli ho obcházel.

Nyní otevřel barová dvířka. Prázdné. S ulehčením vydechl. Sáh do kapsy. Falešný snubní prsten. A v téže chvíli uslyšel ten zvuk.

Stejný, o kterém se domníval, že ho probudil.

Dokráčel k otevřeným dveřím od sklepa. Naslouchal. Joe Zawinul? Sešel po schodech a přistoupil ke dveřím kóje. Nahlédl sítí dovnitř. Stig Nybakk se v místnosti pomalu nehybně otáčel, jako kosmonaut. Harry uvažoval, jestli mohl vibrující mobilní telefon v kapse jeho kalhot způsobit jako vrtule. Vyzvánění – čtyři nebo vlastně tři tóny z písně *Palladium* od Weather Report – znělo jako volání z druhého břehu. A právě to si Harry pomyslel, když telefon vytahoval, že to volá Stig Nybakk a chce si s ním promluvit.

Podíval se na číslo na displeji a stiskl tlačítko pro přijetí hovoru. Poznal hlas recepční z Onkologického ústavu: „Stigu! Haló! Jsi tam? Slyšíš mě? Snažili jsme se ti dovolat, kde jsi? Měl jsi mít radu, několik porad, děláme si o tebe starosti. Martin byl u tebe doma, ale ani tam jsi nebyl. Stigu?“

Harry ukončil hovor a zastrčil telefon do kapsy. Bude se mu hodit, Martinin přístroj vzal při plavbě tunelem za své.

Donesl si z kuchyně židli a posadil se na verandu. Dopolodní slunce mu svítilo přímo do tváře. Vytáhl krabičku těch hloupých černých cigaret, jednu si vsunul do úst a zapálil si ji. Bude to muset stačit. Vytočil dobře známé číslo.

„Ráchel.“

„Ahoj, to jsem já.“

„Harry? Tohle číslo neznám.“

„Mám nový telefon.“

„Jsem moc ráda, že voláš. Je všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděl Harry a musel se usmát nad radostí v jejím hlase. „Všechno je

v pořádku.“

„Je tam teplo?“

„Horko. Slunce svítí a já půjdu brzy na snídani.“

„Na snídani? Není tam u tebe něco kolem čtvrté?“

„Pásmová nemoc,“ vymluvil se Harry. „V letadle jsem neusnul. Sehnal jsem nám pěkný hotel. Na Thanon Sukhumvit.“

„Ani nevíš, jak strašně se těším, až tě zase uvidím, Harry.“

„Já...“

„Ne, Harry, počkej. Myslím to vážně. Byla jsem celou noc vzhůru a přemýšlela jsem o tom. Že to je tak správné. Tedy to se teprve uvidí. Myslím tím, že je správné se to pokusit zjistit. Představ si, kdybych řekla ne, Harry.“

„Ráchel...“

„Miluju tě, Harry. *Miluju tě*. Slyšíš? Slyšíš, jak ploché, divné a skvělé to slovo je? Je to jako obléknout si svítivě červené šaty, musíš být opravdu přesvědčený, že si je chceš vzít. Miluju tě. Nepřeháním trochu?“

Zasmála se. Harry zavřel oči a cítil, jak mu nejbáječnější slunce na světě líbá kůži a jak mu nejbáječnější smích na světě líbá ušní bubínky.

„Harry? Jsi tam?“

„Jo, jsem.“

„Je to zvláštní, zní to, jako bys byl blízko.“

„Hm. Brzo budu hodně blízko, lásko.“

„Řekni to ještě jednou.“

„Co?“

„Lásko.“

„Lásko.“

„Hmmm.“

Harry ucítil, že ho něco tlačí. Něco v zadní kapse kalhot. Vytáhl to. Slunce rozzářilo pozlátko na prstenu jako zlato.

„Hele,“ spustil a přejel špičkou prstu po černém vrypu. „Tys byla vdaná jenom jednou, vid?“

Neodpověděla.

„Haló?“

„Haló.“

„Co myslíš, jaké by to bylo vdát se znovu?“

„Harry, nedělej hloupé vtipy.“

„Já nedělám hloupé vtipy. Vždyť vím, že by sis nikdy nevzala hongkongského vymahače peněz.“

„Aha. A koho myslíš, že bych si vzala?“

„To nevím. Co třeba civilistu a bývalého policistu, který na policejní akademii přednáší o vyšetřování vražd?“

„Nikoho takového asi neznám.“

„Možná se s ním seznámíš. Mohl by tě překvapit. Stalo se pár podivuhodných příhod.“

„To ty jsi vždycky tvrdil, že se lidi nemění.“

„Takže když jsem se teď stal osobou, která tvrdí, že se lidi *můžou* změnit, dokazuje to asi, že se člověk změnit může.“

„Ty lišáku.“

„Řekněme – zcela hypoteticky –, že mám pravdu. Že se lidi *můžou* změnit. A že je možné

se od některých věcí odstříhnout.“

„Pohledem rozstřílet přízraky?“

„Tak co ty na to?“

„Na co?“

„Na mou hypotetickou otázku, že bychom se vzali.“

„Má snad tohle být žádost o ruku? Hypotetická? *Po telefonu?*“

„Teď už asi zacházíš trochu daleko. Jenom sedím na slunci a povídám si s jednou příjemnou paničkou.“

„A já zavěším!“

Ukončila spojení a Harry sklouzl na židli, oči zavřené, úsměv od ucha k uchu. Vyhrátý sluncem a bez bolesti. Za čtrnáct hodin ji uvidí. Představil si její výraz ve tváři, až bude přicházet k odletovému východu na Gardermoen a uvidí ho tam čekat. Její pohled, až pod nimi Oslo zmizí. Její hlavu, která mu sklouzne na rameno, až usne.

Ležel tak dál, dokud teplota náhle neklesla. Pootevřel jedno oko. Slunce zakryl okraj mraku, nevypadal však nebezpečně.

Opět oči zavřel.

Sledujte nenávist.

Když to stařec pronesl, Harry si nejdřív pomyslel, že tím míní, že má sledovat vlastní nenávist a zabít ho. Jenomže co když tím myslel něco jiného? Pronesl to hned poté, co se ho Harry zeptal, kdo zabil Gusta. Byla to snad odpověď? Domníval se stařec, že má Harry sledovat nenávist, že ta ho dovede k vrahovi? V tom případě se nabízí mnoho kandidátů. Ale kdo měl největší důvod Gusta nenávidět? S výjimkou Ireny, samozřejmě, jenže ta byla v době Gustovy vraždy v zajetí.

Slunce se opět vynořilo a Harry se rozhodl, že si to vykládá špatně, že svou práci dokončil, že se má uklidnit, že bude brzy potřebovat další tabletu a že potom zavolá Hansi Christianovi a řekne mu, že je Oleg konečně mimo nebezpečí.

Hlavou se mu mihla jedna myšlenka. To, že Truls Berntsen, obyčejný policista na OVOZu, rozhodně nemohl mít přístup k datům v programu na ochranu svědků. Že to musel být někdo jiný. Někdo na vyšším postu.

Přestaň, napomenul se. Zatraceně, přestaň. Nech to být. Mysli na letadlo. Noční let. Hvězdy nad Ruskem.

Pak se vrátil do sklepa, zauvažoval, jestli nemá Nybakka odříznout, ten nápad zaplašil a našel páčidlo, které hledal.

Vrata domu číslo 92 v Hausmannově ulici byla otevřená, avšak dveře bytu byly znovu zapečetěné a zamčené. Možná kvůli tomu novému přiznání, pomyslel si Harry, než nasadil páčidlo mezi dveře a zárubeň.

Uvnitř se zdálo být všechno netknuté. Proužky světla vytvářené dopoledním sluncem vypadaly na podlaze pokoje jako klávesy piana.

Harry postavil svůj plátěný kufřík k jedné stěně a posadil se na jednu z matrací. Pohmatem se přesvědčil, že má v náprsní kapse letenku. Pohlédl na hodinky. Třináct hodin do odletu.

Rozhlédl se. Zavřel oči. Snažil se představit si to.

Osobu v kukle.

Která nepronesla ani slovo, protože věděla, že by ostatní poznali její hlas.

Osobu, která tu Gusta vyhledala. Která mu nechtěla vzít nic, jenom život. Osobu, která ho nenáviděla.

Projektil byl Makarov ráže devět krát osmnáct milimetrů, vrah tedy velice pravděpodobně střílel z pistole Makarov. Nebo Fort-12. Případně ještě z Oděsy, pokud se tedy tenhle typ v Oslu nějak rozmohl. Stál tady. Vypálil. Odešel.

Harry naslouchal, doufal, že k němu místnost promluví.

Vteřiny odtikávaly, měnily se v minuty.

Začal odbíjet kostelní zvon.

Víc se toho tady najít nedalo.

Harry vstal a vykročil.

Byl už ve dveřích, když vtom mezi dvěma úderý zvonu zaslechl zvuk. Počkal, až dozní další úder. Ozvalo se to znovu, opatrné zaškrabání. Doplížil se o dva kroky zpět a nahlédl do místnosti.

Potkan. Stál u dveřní lišty odvrácený od Harryho. Hnědý, s holým lesklým ocasem, vnitřek uší měl světle růžový a v srsti přímo nad ocasem sem tam bílý puntík.

Harry nevěděl, proč zůstal stát. Potkan na takovém místě, to se přece dalo čekat.

Jenže ty bílé puntíky.

Jako by se potkan vyválel v prášku na praní. Nebo...

Harry se rozhlédl. Velký popelník mezi matracemi. Věděl, že jinou šanci nedostane, proto si vyzul boty, při dalším úderu zvonu vklouzl do pokoje, popadl popelník a zůstal stát naprosto tiše půldruhého metru od potkana, který si ho ještě stále nevšiml. Propočítal si to a načasoval. Ve chvíli, kdy zvon znovu odbil, se vrhl vpřed s popelníkem před sebou. Potkan nestihl zareagovat a keramický popelník ho přikryl. Harry slyšel, jak zvíře prská, cítil, jak se uvnitř mele. Dotáhl popelník po podlaze k oknu, kde ležela hromádka časopisů. Popelník jimi zatěžkal. Pak se pustil do hledání.

Prošel veškeré zásuvky a skříňky v bytě, ale prozatím neobjevil ani ň.

Zvedl tkaný kobereček ležící na podlaze a vytrhl z něj podélná vlákna. Vytvořil z nich dlouhý provázek, který by měl stačit. Na jednom konci uvázal utahovací očko. Pak sundal časopisy a nadzdvihl popelník tak, aby pod něj dokázal vmáčknout ruku. Obrnil se proti tomu, co nutně muselo přijít. Ve chvíli, kdy ucítil, jak se potkaní zuby noří do měkké tkáně mezi palcem a ukazovákem, odklopil popelník a druhou rukou popadl zvíře za hřbet. Syčelo, když z něj Harry sebral jedno bílé zrníčko, které se mu zachytilo mezi chlupy. Vložil si zrníčko na špičku jazyka a ochutnal ho. Hořká chuť. Přezrálá papája. Violin. Někdo tu má poblíž noru.

Harry navlékl potkanovi na ocas smýčku a těsně u kořene ji utáhl na doraz. Postavil zvíře na podlahu a pustil ho. Potkan vyrazil vpřed, Harrymu se v ruce odvíjel provázek. Domů.

Harry potkana následoval. Do kuchyně. Potkan vklouzl za mastný sporák. Harry tu letitou těžkotonážní věc zvedl na zadní kolečka a vytáhl ji vpřed. Ve stěně byl otvor o velikosti pěsti, v němž provázek mizel.

Nyní se přestal odvíjet.

Harry vstrčil do otvoru pokousanou ruku. Ohmatal zeď zevnitř. Izolace napravo i nalevo. Zkusil horní část otvoru. Nic. Izolace byla vydlabaná. Harry položil konec provázku pod jednu nožku sporáku, došel do koupelny a donesl si zrcátko pokryté skvrnami od slin a hlenů. Rozbil ho o okraj umyvadla a vybral si střep vhodné velikosti. Vešel do jedné z ložnic, vytrhl ze zdi přišroubovanou čtecí lampičku a vrátil se do kuchyně. Položil střep na podlahu tak, aby maličko zasahoval do otvoru. Zasunul zástrčku čtecí lampičky do zásuvky vedle sporáku a světlo namířil do zrcadla. Posouval lampičku směrem ke zdi, dokud nenašel správný úhel. A pak to uviděl.

Nora.

Z háčku na trámku visel půl metru nad zemí látkový sáček.

Otvor byl příliš úzký na to, aby do něj mohl strčit ruku a současně otočit předloktí vzhůru

a sáček uchopit. Snažil se přemýšlet. Za pomoci jakého nářadí se majitel dostával do své nory? Harry předtím prohlédl všechny zásuvky i skříňky v bytě a nyní se probíral daty.

Ocelový drát.

Došel do obývacího pokoje. Drát ležel tam, kde ho uviděl při své první návštěvě s Beátou. Vyčuhoval zpod matrace a byl ohnutý do pravého úhlu. Jistě jen jeho majitel věděl, k čemu slouží. Harry si ho donesl k otvoru, zasunul ho dovnitř a za pomoci vidlice na jeho konci snesl sáček z háčku.

Sáček byl těžký. Přesně tak těžký, jak Harry doufal. Musel ho z otvoru vyrvat silou.

Visel tak vysoko nejspíš proto, aby se k němu potkaní nedostali, ti však přesto dokázali vykousat díru do dna. Harry sáčkem zatřásl a zevnitř vypadlo několik zrníček. To by vysvětlovalo prášek v potkanově srsti. Harry sáček otevřel. Vytáhl z něj tři malé pytlíčky violínu, patrně čtvrtky. Nebylo tu kompletní nádobíčko, jenom lžíce s ohnutou rukojetí a použitá stříkačka.

Na dně sáčku leželo ještě něco.

Harry to vytáhl utěrkou, aby nezanechal otisky prstů.

Jak už bylo řečeno – nedalo se to splést. Neforemná, zvláštní, téměř komická věc. Foo Fighters. Pistole Oděsa. Harry ke zbrani přičichl. Pach střelného prachu se na zbrani může držet celé měsíce po vypálení, jestliže ji mezitím nikdo nevyčistí a nenaolejuje. Z téhle bylo vypáleno před nedávnem. Harry zkontroloval zásobník. Osm. Chyběly dvě kulky, aby byl plný. Harry nepochyboval.

Tohle je vražedná zbraň.

Když Harry vešel do hračkářství v ulici Storgata, zbývalo do odletu ještě dvanáct hodin.

V obchodě měli dvě různé sady na odeírání otisků prstů. Harry zvolil tu větší s lupou, LED svítilnou, štětečkem s měkkými chlupy, práškem ve třech barvách, páskou pro sejmutí otisků a knížečkou pro shromáždění otisků prstů celé rodiny.

„Pro syna,“ vysvětlil při placení.

Dívka za pokladnou mu věnovala nacvičený úsměv.

Došel zpátky do Hausmannovy ulice a pustil se do práce. Za pomoci směšně mrňavé svítilny vyhledal otisky a posypal je práškem z miniaturní nádoby. Dokonce i štěteček byl tak mrňavý, že si připadal jako obr z *Gulliverových cest*.

Na rukojeti pistole byly otisky.

A jeden zřetelný otisk, patrně palec, na koncové části pístu injekční stříkačky, kde našel také černé tečky, což mohlo být cokoli, avšak Harry to odhadoval na částičky střelného prachu.

Jakmile všechny otisky přenesl na plastovou fólii, porovnal je. Pistoli i stříkačku držela v ruce stejná osoba. Harry zkontroloval zdi a podlahu u matrace a našel řadu otisků, žádné z nich se však neshodovaly s otisky na pistoli.

Otevřel plátěný kufřík a v něm vnitřní postranní kapsu, vytáhl její obsah a umístil předmět na kuchyňský stůl. Opět zapnul miniaturní svítilnu.

Pohlédl na hodinky. Ještě jedenáct hodin. Moře času.

Byly dvě hodiny. Hans Christian vešel do restaurace U Schröderů, kde se vyjímal zvláště nepatřičně.

Harry seděl úplně vzadu u okna, u svého někdejšího oblíbeného stolu.

Hans Christian se posadil.

„Je dobrá?“ zeptal se a pokývl směrem ke konvici s kávou stojící před Harrym.

Harry zavrtěl hlavou.

„Děkuju, že jste přišel.“
 „Není zač, v sobotu mám volno. Volno a nic na práci. Co se děje?“
 „Oleg se může vrátit domů.“
 Advokát se rozzářil. „Znamená to...“
 „Ti, co Olega ohrožovali, jsou pryč.“
 „Pryč?“
 „Ano. Je daleko?“
 „Ne. Tak asi dvacet minut za hranicemi města. V Nittedalu. Co jste myslel tím, že jsou pryč?“
 Harry pozvedl hrnek. „Jste si jistý, že to chcete vědět, Hansi Christiane?“
 Advokát se na Harryho zahleděl. „Znamená to, že jste ten případ vyřešil?“
 Harry neodpověděl.
 Hans Christian se naklonil vpřed. „Vy víte, kdo zabil Gusta, je to tak?“
 „Hm.“
 „Jak?“
 „Našel jsem pár shodných otisků.“
 „A kdo...“
 „To není důležité. Odjíždím, tak jsem si říkal, že by bylo fajn se dneska s Olegem rozloučit.“
 Hans Christian se usmál. Bolestně, ale byl to úsměv. „Myslíte tím, než odjedete spolu s Ráchel?“
 Harry otáčel hrnkem. „Ona vám to řekla?“
 „Byl jsem s ní na obědě. Souhlasil jsem, že dám na Olega pár dní pozor. Vyrozuměl jsem, že pro něj z Hongkongu někdo přiletí a odveze ho, někdo z vašich lidí. Něco jsem ale zřejmě nepochopil, protože jsem se domníval, že už jste v Bangkoku.“
 „Mám zpoždění. Chtěl jsem vás o něco poprosit...“
 „Řekla mi ještě něco. Že jste ji požádal o ruku.“
 „Vážně?“
 „Ano. Po vašem, samozřejmě.“
 „No...“
 „Prý o tom přemýšlela.“
 Harry zvedl ruku, nechtěl slyšet zbytek.
 „Výsledkem té úvahy bylo ne, Harry.“
 Harry vydechl. „Fajn.“
 „Pak prý o tom přemýšlet přestala. A dala průchod svým pocitům.“
 „Hansi Christiane...“
 „Její odpověď zní ano, Harry.“
 „Poslouchejte mě, Hansi Christiane...“
 „Vy jste mě neslyšel? Chce si vás vzít, Harry. *Lucky bastard*.“ Tvář Hanse Christiana Simonsena zářila jakoby štěstím, avšak Harry věděl, že to je záře zoufalství. „Povídala, že s vámi chce být až do smrti.“ Ohryzek mu poskakoval a hlas měl střídavě falzetový a zastřený.
 „Povídala, že se s vámi bude mít dobře a jen tak přiměřeně dobře. Bude se s vámi mít mizerně a přímo katastrofálně. A bude se s vámi mít úžasně.“
 Harry věděl, že ji Hans Christian cituje doslova. A proč to dělá. Protože se mu každé slovo vypaluje do srdce.
 „Jak moc ji milujete?“ zeptal se Harry.
 „Já...“

„Milujete ji dost na to, abyste se o ni a o Olega staral po zbytek svého života?“
 „Co...“
 „Odpovězte.“
 „Ano, samozřejmě, ale...“
 „Přísahajte.“
 „Harry.“
 „Přísahajte, povídám.“
 „Já... přísahám. Jenomže tím se nic nezmění.“
 Harry se ušklíbl. „To máte pravdu. Nic se nezmění. Nic změnit nelze. Nikdy se nic změnit nemohlo. Řeka plyne pořád ve stejném pitomém korytě.“
 „Tohle nemá žádný smysl. Nechápu to.“
 „Pochopíte. A ona taky.“
 „Vždyť... se máte rádi. Přiznala mi to. Vy jste největší láska jejího života, Harry.“
 „A ona mého. Vždycky byla. Vždycky bude.“
 Hans Christian hleděl na Harryho se směsí zmatku a čehosi, co se podobalo soucitu.
 „A přesto ji nechcete?“
 „Nic ani nikoho nechci intenzivněji než ji, jenže není jisté, jestli budu zanedlouho ještě existovat. A kdyby to tak dopadlo, pak nezapomeňte na svůj slib.“
 Hans Christian zafrkal. „Nejste teď tak trochu melodramatický, Harry? Vždyť já ani nevím, jestli by mě chtěla.“
 „Přesvědčte ji.“ Jako by mu bolest v krku ztěžovala dýchání. „Slibujete?“
 Hans Christian němě pokývl. „Zkusím to.“
 Harry zaváhal. Pak napřáhl ruku.
 Hans Christian ji přijal.
 „Jste dobrý chlap, Hansi Christiane. Vzal jsem si od Ráchel vaše číslo a uložil si vás pod H.“ Zvedl mobilní telefon. „Ačkoli tohle písmeno jsem měl vyhrazené pro Halvorsena.“
 „Pro koho?“
 „Ále, pro jednoho bývalého kolegu, se kterým se, doufám, ještě shledám. Už musím jít.“
 „Kam jdete?“
 „Na schůzku s Gustovým vrahem.“
 Harry vstal, obrátil se k pultu a zasalutoval Nině, která mu zamávala.
 Když už byl venku a rázoval mezi auty přes silnici, udělalo se mu špatně. Oči jako by mu vybuchly a krk jako by se mu chystal prasknout. V Dovreské ulici se v něm vzbouřila žluč. Zastavil se v předklonu u zdi uprostřed tiché ulice a vyzvracel Ninina vejce se slaninou i kávu. Pak se narovnal a kráčel dál směrem k Hausmannově ulici.

*Nakonec to bylo navzdory všemu jednoduchý rozhodnutí.
 Seděl jsem na jedné špinavé matraci a uvědomoval si, jak mi vystrašený srdce tluče.
 Telefon přitom vyzváněl. Doufal jsem, že ho nevezme a zároveň vezme.
 Už jsem se chystal zavěsit, když se ozval mdlej, ale zřetelný hlas mého nevlastního bráchy:
 „Stein.“
 Občas jsem si říkal, jak se k němu to jméno, který znamená kámen, hodí.
 Neproniknutelný povrch, co kryje kamenný jádro. Temný, těžký, nedotknutelný. Ovšem i kameny mají svůj slabý bod, místo, kde se dají jenom slabým úderem palice rozrazit. Ve Steinově případě to bylo jednoduchý.
 Odkášlal jsem si. „Tady Gusto. Víím, kde je Irena.“*

Slyšel jsem jeho lehký dech. Stein vždycky dejchal zlehka. Mohl celý hodiny běhat a skoro nepotřeboval kyslík. Ani důvod k běhání.

„Kde?“

„To je právě to. Víím, kde je, ale ta informace stojí peníze.“

„Proč?“

„Protože je potřebuju.“

Bylo to jako horká vlna. Ne, mrazivá. Cítil jsem jeho nenávist. Slyšel jsem, jak polyká.

„Kolik...“

„Pět tisíc.“

„Fajn.“

„Chtěl jsem říct deset.“

„Povídals pět.“

Kurva.

„Ale spěchá to,“ dodal jsem, ačkoli jsem věděl, že už je dávno na nohou.

„Fajn. Kde seš?“

„Hausmannova ulice 92. Zámek ve vratech je zničenější. Druhý patro.“

„Přijdu. Nikam nechod.“

Nikam nechod? Našel jsem zapalovač, vylovil z popelníku v obejváku pár vajglů a dokouřil je v kuchyni v absolutním odpoledním tichu. Kruci, je tu takový vedro. Ozvalo se zachrastění. Ohlídl jsem se za tím zvukem. Zase ten potkan, utíkal podél zdi.

Vylezl zpoza sporáku. Má tam asi pěknou skrejš.

Dokouřil jsem vajgla číslo dvě.

Pak jsem najednou vstal.

Sporák byl zatraceně těžkej, dokud jsem nezjistil, že má dvě zadní kolečka.

Otvor do potkaní nory za sporákem byl větší, než by měl bejt.

Olegu, Olegu, kamaráde můj. Seš chytřej, jenže právě tohle ses naučil ode mě.

Kleknul jsem si. Už při práci s ocelovým drátem jsem byl v euforii. Prsty se mi trásly tak, až jsem měl chuť si je ukousnout. Cejtil jsem, že jsem něco zachytil, ale vyklouzlo mi to. Musí tam bejt violín. Musí!

Konečně se mi to podařilo zaseknout – a byla to velká ryba. Přitáhnul jsem ji. Velkej těžkej látkovej sáček. Otevřel jsem ho. To musí bejt ono, musí!

Gumovej pásek, lžíce, stříkačka. A tři průsvitný pytlíčky. Bílej prášek v nich měl hnědý příměsí. Srdce mi zpívalo. Splynul jsem s jediným přítelem a milencem, na kterýho jsem se mohl vždycky spolehnout.

Zastrčil jsem dva sáčky do kapsy a třetí jsem otevřel. Pokud se spokojím s málem, vystačí mi to na tejdén, stačí si jenom šlehnout a vypadnout, než dorazí Stein nebo někdo další. Nasypal jsem prášek na lžíci, škrtnul zapalovačem. Obvykle jsem si tam přidával pár kapek citronový šťávy, takový tý, co se kupuje v lahvičkách a lidi si ji lijou do čaje. Díky citronu matroš tak snadno nehrudkovatí a do stříkačky se pak člověku podaří nasát všechno. Jenže já jsem neměl ani citron, ani trpělivost, teď mi šlo o jediný: dostat to do krevního oběhu.

Přiložil jsem si gumovej pásek k nadloktí, konec jsem chytil zubama a zatáhnul jsem. Vyskočila mi velká modrá žíla. Přiložil jsem stříkačku ve správným úhlu, abych se líp trefil a mň se klepal. Protože jsem se klepal. Klepal jsem se jako ratlík.

Nestrefil jsem se.

Poprvý. Podruhý. Nadechnul jsem se. Nesmíš teď moc přemýšlet, nesmíš se teď moc radovat, nesmíš teď panikařit.

Hrot jehly tančil. Seknul jsem po tom modrým hadovi.

Zase vedle.

Pokoušelo se o mě zoufalství. Pomyslel jsem si, že bych toho mohl nejdřív trochu vyhulit, abych se zklidnil. Jenže já jsem se chtěl sjet, toužil jsem po rauši z toho, když se celá dávka dostane přímo do krve, přímo do mozku, toužil jsem po orgasmu, po volném pádu!

To je tím horkem a sluncem, řeže mě do očí. Došel jsem do obejváku, posadil se do stínu u kratší stěny. Do prdele, teď už ani nevidím tu zatracenou žílu! Klid. Počkal jsem, než se mi rozšířily zorničky. Naštěstí jsem měl předloktí bílý jako filmový plátno. Žíla vypadala jako řeka na mapě Grónska. Teď.

Vedle.

Neměl jsem na to sílu, cejtil jsem, jak mě zachvacuje pláč. Vrzla podrážka.

Soustředil jsem se natolik, že jsem ho neslyšel přijít. A když jsem vzhlídnul, měl jsem oči tak plný slz, že jsem viděl všechno deformovaně, jako v nějakým svineckým zrcadlovým bludišti. „Ahoj Zloději.“

Dlouho mě už takhle nikdo neoslovil.

Zamrkal jsem, abych setřásl slzy. Tvary nabyly známejších forem. Jo, všechno jsem poznával. Dokonce i pistoli. Neukradnul ji náhodnej lupič, kterej se vloupal do zkušebny, jak jsem si myslel.

Zvláštní bylo, že mě to nevyděsilo. Naopak. Najednou jsem se naprosto uklidnil.

Sklopil jsem znova zrak k žíle.

„Nedělej to,“ varoval mě hlas.

Kouknul jsem se na svoji ruku, byla pevná jako ruka kapesního zloděje. Tohle je moje šance.

„Zastřelím tě.“

„Tomu nevěřím,“ odpověděl jsem. „Protože v tom případě se nikdy nedozvíš, kde je Irena.“

„Gusto!“

„Dělám jenom to, co musím,“ namítnul jsem a vpíchnul si jehlu. Střelil jsem se. Zvednul jsem palec, abych jím zmáčknul píst. „A ty taky můžeš udělat to, co musíš.“

Kostelní zvon začal opět odbíjet.

Harry seděl ve stínu u kratší stěny. Na matraci dopadalo zvenčí světlo pouliční lampy. Pohlédl na hodinky. Devět. Tři hodiny do odletu spoje do Bangkoku. Bolest vystřelující z krku náhle nabyla na intenzitě. Jako teplo těsně předtím, než se slunce schová za mrak. Brzy ale slunce zajde, brzy ho bolest opustí. Harry věděl, jak tohle musí skončit, bylo to stejně nevyhnutelné jako jeho návrat do Osla. Stejně jako věděl, že snaha vidět za tím vším logiku je jenom sebeklam vyrůstající z lidské touhy po pořádku a souvislostech. Protože pomyšlení, že všechno je jen chladný chaos, že nic nemá smysl, je ještě víc k nesnesení než sebehorší, avšak pochopitelná tragédie.

Sáhl do kapsy saka pro krabičku cigaret, špičkami prstů se přitom dotkl střenky nože. Měl pocit, že by se ho měl zbavit, že je ten nůž prokletý. Že on sám je prokletý. Jenže čemu by to pomohlo: byl prokletý dávno předtím, než se k němu ten nůž dostal. A tohle prokletí je horší než nějaká čepel, tohle prokletí spočívá v tom, že jeho láska je mor, který roznáší kolem sebe. Asajev povídal, že čepel přenáší utrpení a nemoci z majitele na toho, do koho se zaboří, a stejně tak musí každý, kdo připustil, aby ho Harry miloval, za jeho lásku draze zaplatit. Musí jít ke dnu, musí být Harrymu odebrán. Zůstávají pak jen přízraky. Z nich ze všech. A nyní to platí i o Ráchel a Olegovi.

Otevřel krabičku a zadíval se do ní.

Co si to tady namlouvá? Že tomu prokletí náhle unikne, že může spolu s nimi uprchnout na druhou stranu zeměkoule a žít tam šťastně až do smrti? Uvažoval o tom, znovu se přitom podíval na hodinky a počítal, kdy nejpозději odsud musí odjet, aby přece jen stihl letadlo. Naslouchal svému chamtivému egoistickému srdci.

Vytáhl zmačkanou rodinnou fotografii a znovu se na ni zahleděl. Na Irenu. A na bratra, Steina. Na toho s šedým pohledem. Když se s ním sešel, vytanuly mu na mysli dvě věci. Jedna byla ta fotka. Druhá ten večer, kdy přijel do Osla. Setkání v Kvadratuře. Pátravý pohled, který Stein Harrymu věnoval, způsobil, že ho Harry nejdřív považoval za policistu, jenže to byl omyl. Naprostý omyl.

Pak zaslechl kroky na schodech.

Kostelní zvon začal odbíjet. Zněl tence a osaměle.

Truls Berntsen se zastavil na vrcholu schodiště a zadíval se na dveře. Vnímal, jak mu buší srdce. Opět se uvidí. Těšil se na to a zároveň se toho děsil. Nadechl se.

A zazvonil.

Upravil si kravatu. Cítil se v obleku nesvůj. Když mu však Mikael sdělil, kdo se zúčastní jejich kolaudačního večírku, pochopil, že se tomu nevyhne. Samé hvězdy, od odstupujícího vrchního policejního náčelníka a šéfů jednotlivých oddělení až po jejich bývalého konkurenta z oddělení vražd Gunnara Hagena. Budou tu taky politici. Ta sexy ženská z městské rady, jejíž fotografie hltal – Isabelle Skøyenová. Dorazí i několik televizních celebrit, o nichž Truls netušil, jak se s nimi Mikael seznámil.

Dveře se otevřely.

Ulla.

„Tobě to ale sluší, Trulsi,“ pronesla. Úsměv hostitelky. Zářící oči. Okamžitě však pochopil, že dorazil příliš brzy.

Jen pokývl, nedokázal ze sebe vypravit náležitou odpověď, že sama vypadá rozkošně.

Rychle ho objala, vyzvala ho, aby šel dál, a omluvila se, že ještě nemají nalité šampaňské na uvítanou. Usmívala se, mnula si ruce a vrhala mírně vyděšené pohledy ke schodišti vedoucímu do patra. Jistě doufala, že přijde Mikael a o hosta se postará. Jenže Mikael se nejspíš oblékal, prohlížel se v zrcadle, kontroloval, zda je dobře učešaný.

Ulla se poněkud rychle a hekticky rozhovořila o lidech, s nimiž trávili na Manglerudu dětství, jestlipak Truls ví, co teď dělají?

Truls nevěděl.

„Nejsem s nimi ve styku,“ odpověděl. Ačkoli si byl dost jistý, že Ulla ví, že se s nimi nestýkal nikdy. S nikým z nich, s Goggenem, Jimmym, Andersem ani Krøkkem. Truls měl jediného kamaráda: Mikaela. A i ten si držel Trulse čím dál víc od těla s tím, jak se mu na společenském i kariérním žebříčku postupně vzdaloval.

Došla jim témata k hovoru. Jí došla témata. Truls žádná neměl od začátku. Pak se Ulla zeptala:

„Co ženy, Trulsi? Něco nového v tomhle směru?“

„Rozhodně ne.“ Snažil se to pronést stejně vesele jako ona. Opravdu si přál, aby teď mohl v ruce držet přípitek na uvítanou.

„Vážně si žádná nezískala tvoje srdce?“

Naklonila hlavu ke straně a se smíchem na něj očkem pomrkávala, Truls však na ní poznal, že už teď své otázky lituje. Možná proto, že spatřila, jak zrudl. Nebo možná proto, že zná odpověď, ač nahlas nikdy nic nezaznělo. Ano, ty, ty, Ullo, sis získala moje srdce. Chodil po

Manglerudu tři kroky za skvělým párem Mikael a Ulla, vždycky byl na místě, vždy byl ochotný jim posloužit, a přitom to zakrýval zdánlivě mrzoutským lhostejným výrazem ve stylu „nudím se, nemám nic lepšího na práci“. Zatímco mu srdce planulo pro ni, zatímco koutkem oka registroval její sebemenší pohyb i výraz tváře. Nemohl ji mít, věděl, že to je nemožné. Přesto po tom toužil, jako lidé touží po tom, aby uměli létat.

Konečně se Mikael objevil na schodech a začal po nich scházet, přitom si pod smokingem povytahoval rukávy košile tak, aby mu byly vidět manžetové knoflíčky.

„Trulsi!“

Znělo to jako mírně přehnaná srdečnost vyhrazená obvykle pro lidi, které člověk vlastně nezná. „Proč se tváříš tak zachmuřeně, stará vojno? Máme přece oslavovat náš palác!“

„Myslel jsem, že slavíme tvoje povýšení na vrchního policejního náčelníka,“ namítl Truls a rozhlédl se. „Viděl jsem to ráno ve zprávách.“

„Únik informací, ještě to není oficiální. Dneska ale máme oslavovat tvoji terasu, Trulsi! Jak to vypadá se šampaňským, miláčku?“

„Už jdu nalévat,“ odpověděla Ulla, oklepala manželovi z ramene neviditelné smítko a zmizela.

„Znáš Isabelle Skøyenovou?“ zeptal se Truls.

„Ano,“ odpověděl Mikael stále s úsměvem. „Dneska večer tu taky bude. Proč se ptáš?“

„Jen tak.“ Truls se nadechl. Pokud se to má stát, pak teď. „Ještě jsem se chtěl zeptat na něco.“

„Ano?“

„Před pár dny mě poslali do Leonu, abych tam zatkl jednoho chlápka, znáš ten hotel, vid?“

„Myslím, že ano.“

„Jenže během zatýkání se tam objevili další dva policajti, které neznám, a chtěli zatknout nás oba.“

„Špatná koordinace?“ Mikael se zasmál. „Prober to s Finnem, ten má na starosti operativu.“

Truls pomalu potřásl hlavou. „Nemyslím si, že to byl omyl.“

„Že ne?“

„Myslím si, že mě tam někdo poslal úmyslně.“

„Jako že si z tebe někdo vystřelil?“

„Ano, někdo si ze mě vystřelil,“ odpověděl Truls a zkoumal Mikaelův pohled, nenašel v něm však žádné známky toho, že by Mikael chápal, o čem Truls *doopravdy* mluví. Mohl se Truls přece jenom zmýlit? Polkl a pokračoval:

„Tak jsem si říkal, jestli o tom něco nevíš, jestli v tom nemáš prsty.“

„Já?“ Mikael zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Trulsovi se při pohledu do jeho úst vybavilo, že se Mikael vždycky vracel od školního zubaře úplně bez kazu. Dokonce ani zubní kaz se do něj nedokázal zakousnout.

„Přál bych si to vidět!“ chechtal se Mikael. „Hele, povalili tě i na zem a nasadili ti želízka?“

Truls se na Mikaela podíval. Tak se přece jen spletl. Proto se dal do smíchu spolu s ním. Smál se nejen ulehčením, nýbrž i při představě sebe samého, jak na něm sedí další dva policisté, a také kvůli Mikaelovu nakažlivému smíchu, který ho vždycky přiměl se taky smát. Ne, který mu vždycky *nakazoval*, aby se smál. Ale který ho také objímal, zahříval, měnil ho v součást něčeho, člena něčeho, v duo tvořené jím a Mikaelem Bellmanem. Kamarádi. Slyšel sám sebe, jak chrochtá, a mezitím Mikaelův smích dozněl a Mikaelovi se ve tváři objevil zamyšlený výraz.

„Vážně sis myslel, že bych v tom mohl mít prsty, Trulsi?“

Truls se na něj s úsměvem podíval. Uvažoval, jak si Dubajec mohl najít právě jeho, uvažoval o tom chlapci, kterého ztloukl ve vězení, až ten hoch částečně oslepl, uvažoval, kdo to mohl Dubajci prozradit. Uvažoval o krvi, kterou výjezdová skupina techniků našla pod Gustovým nehtem v Hausmannově ulici, o krvi, kterou Truls zničil, než se dostala na analýzu DNA, ale jejíž část si zajistil a uschoval. Jednoho krásného dne by mohly takové důkazy mít svou cenu. A protože takový den teď nastal, zajel s tou krví dnes ráno na soudní. A než se večer vypravil sem, dostal odtamtud odpověď. Že předběžná analýza naznačuje, že jde o stejnou krev a stejné úlomky nehtů, které jim tam před pár dny donesla Beáta Lønnová – nemluví snad u policie spolu? Vážně si tam myslí, že na soudním nemají co na práci? Truls se omluvil a zavěsil. A uvažoval o té odpovědi, o tom, že krev pod nehty Gusta Hanssena patřila Mikaelu Bellmanovi.

Mikael a Gusto.

Mikael a Rudolf Asajev.

Truls si prsty pohladil uzel kravaty. Vázat kravatu ho nenaučil jeho otec, ten si neuměl uvázat ani vlastní. Naučil ho to Mikael, když se chystali na maturitní večírek. Ukázal Trulsovi jednoduchý uzel Windsor, a když se ho Truls zeptal, proč Mikaelův vlastní uzel vypadá mnohem mohutněji, odpověděl mu Mikael, že to je proto, že to je dvojitý Windsor, který by ale Trulsovi neslušel.

Mikael ulpěl na Trulsovi pohledem. Nadále čekal na odpověď na svou otázku. Proč si Truls myslel, že by v tom žertu mohl mít Mikael prsty.

Proč by se měl podílet na rozhodnutí, že ho zabijí v Leonu společně s Harrym Holem.

U dveří se ozval zvonek, Mikael se však nepohnul.

Truls se tvářil, jako by se drbal na čele, přitom si špičkami prstů otíral pot.

„Ne, nemyslel,“ odpověděl a zaslechl svůj vlastní nervózní chrochtavý smích. „Jenom mě to tak napadlo. Zapomeň na to.“

Schody pod Steinem Hanssenem vrzaly. Cítil každý stupeň a dokázal předvídat každé zakvílení. Na vrcholu schodiště se zastavil. Zaklepal na dveře.

„Dále,“ ozvalo se zevnitř.

Stein Hanssen vešel.

Jako první uviděl kufr.

„Máš sbaleno?“ zeptal se.

Přikývnutí.

„Co pas?“

„Mám.“

„Objednal jsem taxíka na letiště.“

„Hned jdu.“

„O. K.“ Stein se rozhlédl kolem sebe. Tak jako v ostatních místnostech. Rozloučil se. Pověděl jim, že se nevrátí. A naslouchal ozvěnám z dětství. Otcovu povzbudivému hlasu. Matčinu hlasu ochrannému. Gustovu nadšenému. Ireninu veselému. Jediný hlas, který neslyšel, byl jeho vlastní. Sám býval potichu.

„Steine?“ Irena držela v rukou fotografii. Stein věděl jakou, připíchla si ji nad postel téhož večera, kdy ji advokát Simonsen přivezl. Byla na ní společně s Gustem a Olegem.

„Ano?“

„Neměl jsi někdy chuť Gusta zabít?“

Stein neodpověděl. Jen myslel na ten večer.

Na telefonát od Gusta, kdy mu Gusto řekl, že ví, kde Irena je. Jak běžel do Hausmannovy ulice. A když tam dorazil, uviděl policejní auta. Hlasy kolem něj, které mluvily o tom, že ten chlapec uvnitř je mrtvý, zastřelený. A ten pocit a vzrušení. Ano, téměř radost. A potom šok. Smutek. Ano, svým způsobem kvůli Gustovi truchlil. Současně mu to dalo naději, že Irena bude nalezena. Jeho naděje samozřejmě postupně mizela s tím, jak ubíhaly dny, a jemu docházelo, že Gustova smrt naopak znamená, že ztratil možnost ji najít.

Byla bledá. Absták. Bude to těžké. Ale oni to zvládnou. Společně to zvládnou.

„Půjdem?“

„Ano,“ odpověděla a otevřela zásuvku nočního stolku. Zadívala se na snímek. Rychle k němu přitiskla rty a vložila ho do zásuvky lícem dolů.

Harry zaslechl, jak se otevřely dveře.

Seděl ve tmě bez pohnutí. Naslouchal přicházejícím krokům. Zahlédl pohyby u matrací. Uviděl záblesk ocelového drátu, když na něj dopadlo světlo pouliční lampy. Kroky zmizely v kuchyni a rozsvítilo se. Harry slyšel, jak příchozí odsouvá sporák.

Vstal a došel za ním.

Zastavil se ve dveřích a sledoval, jak dotyčný klečí před potkání dírou a třesoucima se rukama otevírá sáček. Rozkládá vedle sebe věci. Stříkačku, gumový pásek, lžici, zapalovač, pistoli. Pytlíčky s violinem.

Harry přešlápl a práh zavrzel, dotyčný si toho však ani nevšiml, dál pokračoval v horečnaté aktivitě.

Harry věděl, že za to může bažení. Že se mozek soustředí na jediné. Odkášlal si.

Dotyčný ztuhl. Povytláhl ramena, ale neotočil se. Jen nehybně seděl se skloněnou hlavou a zíral na noru. Neotočil se.

„Počítal jsem s tím,“ spustil Harry, „že přijdeš nejdřív sem. Předpokládal jsi, že to teď bude bezpečné.“

Dotyčný se stále ještě neotočil.

„Hans Christian tě informoval, že jsme ti ji našli, je to tak? A přesto jsi musel jet nejdřív sem.“

Dotyčný vstal. A Harryho to opět zarazilo. To, jak vyrostl. Je skoro dospělý.

„Co chceš, Harry?“

„Přišel jsem tě zatknout, Olegu.“

Oleg svraštil čelo. „Kvůli pár pytlíčkům violinu?“

„Ne kvůli drogám, Olegu. Kvůli tomu, žes zavraždil Gusta.“

„Ne!“ zopakoval.

Ale já už jsem měl hrot jehly hluboko v žíle – ruka se mi zase třásla očekáváním.

„Myslel jsem si, že přijde Stein nebo Ibsen,“ pronesl jsem. „Ne ty.“

Neviděl jsem, jak se ke mně blíží ta jeho debilní noha. Zasáhla stříkačku, která proplachtila vzduchem a skončila v nejzazším koutě kuchyně, u přeplněného dřezu.

„Jdi do hajzlu, Olegu,“ zaklel jsem a kouknul na něj.

Oleg na Harryho dlouze hleděl.

Vážným, klidným pohledem. Bez skutečného překvapení, spíš jako by si sondoval terén, jako by se snažil zorientovat.

A když konečně promluvil, zněl jeho hlas spíš zvědavě než vztekle nebo zmateně.

„Tys mi ale věřil, Harry. Když jsem ti vykládal, že to byl někdo jiný, muž s kuklou, tak jsi povídal, že mi věříš.“

„Ano. Věřil jsem ti. Protože jsem ti hrozně moc věřit chtěl.“

„Ale Harry.“ Oleg mluvil tiše a hleděl na sáček s práškem, který předtím otevřel. „Jestliže nemůžeš věřit svému nejlepšímu kamarádovi, tak komu teda?“

„Důkazům,“ odtušil Harry a uvědomil si, jak se mu stahuje hrdlo.

„Jakým důkazům? Pro ty důkazy jsme přece našli vysvětlení. My dva spolu, rozbili jsme je napadrt.“

„Těm dalším důkazům. Těm novým.“

„Jakým novým důkazům?“

Harry ukázal na podlahu před Olegem. „Tahle pistole je Oděsa. Používají se do ní náboje stejné ráže, jakými byl zastřelen Gusto, Makarov devět krát osmnáct milimetrů. Balistické zkoušky by se stoprocentní jistotou stanovily, že tahle pistole je vražedná zbraň. A jsou na ní tvoje otisky prstů. Jenom tvoje. Kdyby ji použil někdo jiný a pak otisky setřel, zmizely by i ty tvoje.“

Oleg položil na pistoli prst, jako by tím chtěl potvrdit, že právě o ní se mluví.

„A pak tu máme stříkačku,“ pokračoval Harry. „Na ní je několik otisků, možná od dvou osob. Ale její píst jsi v každém případě stiskl palcem ty. Píst, který člověk mačká, když si šlehá. A v tom otisku prstu jsou částičky střelného prachu, Olegu.“

Oleg položil prst na použitou stříkačku. „Proč je to nový důkaz proti mně?“

„Protože jsi povídal, že když jsi vešel do místnosti, byl jsi sjetý. Jenže ty částičky prachu dokazují, že sis drogu aplikoval až *potom*, co ti na kůži ulpěl ten střelný prach. Dokazuje to, že jsi nejdřív zastřelil Gustu a pak sis šlehnul. V okamžiku vraždy jsi byl střizlivý, Olegu. Byla to úkladná vražda.“

Oleg pomalu přikývl. „A tys porovnal moje otisky prstů na pistoli a stříkačce s otisky v policejním registru. Takže policie už ví, že jsem...“

Harry zavrtěl hlavou. „Policii jsem nekontaktoval. O tomhleto vím jenom já.“

Oleg polkl. Harry zahlédl drobné pohyby na jeho krku. „Jak víš, že to jsou moje otisky, když jsi to neproověřil na policii?“

„Měl jsem otisky, se kterými jsem tyhle mohl porovnat.“

Harry vytáhl ruku z kapsy kabátu. Na kuchyňský stůl položil bílý gameboy.

Oleg na hračku zíral. Zběsile mrkal, jako by mu něco spadlo do oka.

„Proč jsi mě začal podezřívát?“ zašeptal téměř.

„Kvůli nenávisti,“ vysvětlil Harry. „Stařec, Rudolf Asajev, mi řekl, že mám sledovat nenávist.“

„Kdo to je?“

„Člověk, kterému jste říkali Dubajec. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že tím myslel svou vlastní nenávist. Nenávist vůči tobě. Nenávist, protože jsi mu zabil syna.“

„Syna?“ Oleg pozvedl hlavu a upřel na Harryho bezvýrazný pohled.

„Ano. Gusto byl jeho syn.“

Oleg nechal hlavu klesnout, seděl na bobku a zíral do podlahy. „Jestli...“ Zavrtěl hlavou. Začal znovu. „Jestli je pravda, že Dubajec byl Gustův otec, a jestliže mě tak nenáviděl, proč se nepostaral o to, aby mě ve vězení rovnou zabili?“

„Protože právě do vězení tě chtěl dostat. Protože vězení pro něj bylo horší než smrt, vězení ti užírá duši, smrt tě jenom osvobodí. Vězení bylo něco, co Rudolf Asajev přál jen tomu, koho nenáviděl nade vše. Přál ho tobě, Olegu. Samozřejmě měl naprostý přehled o tom, co tam provádíš.“

„Přímo jsem si ničeho nevšiml, ale došlo mi to.“

„Věděl, že víš, že kdybys ho napráskal, jsi vyřízený. Až když jsi začal mluvit se mnou, začal jsi pro něj představovat riziko a on se musel spokojit s tím, že tě zavraždí. Jenže se mu to nepodařilo.“

Oleg zavřel oči. Dál dřepěl na bobku. Jako by se chystal k důležitému závodu a teď tu měli spolu jen mlčky sedět, společně se soustředit.

Město venku rozehrávalo obvyklou hudbu: auta, vzdálené zahoukání lodi, polohlasná siréna, suma zvuků lidských činností, jako pravidelné věčné praskání v mraveništi, monotónní, ospalé, bezpečné jako teplá peřina.

Oleg se pomalu sklonil, přitom nespouštěl z Harryho pohled.

Harry zavrtěl hlavou.

Oleg však popadl pistoli. Opatrně, jako by se bál, že mu v rukou vybuchne.

Kapitola 43

Truls se uchýlil do samoty venku na terase.

Zúčastnil se předtím okrajově několika hovorů, usrkával šampaňské, pojídal jednohubky a snažil se předstírat, že poslouchá. Několik těch dobře vychovaných lidí se ho snažilo vzít mezi sebe. Představili se mu, zeptali se ho, kdo je a co dělá. Truls odpovídal krátce a vůbec ho nenapadlo jim tytéž otázky opětovat. Jako by k tomu nebyl ze své pozice oprávněn. Nebo jako by se bál, že by měl vědět, kdo dotyční jsou a jaké sakra důležité zaměstnání vykonávají.

Ulla servírovala, usmívala se a mluvila s těmihle lidmi, jako by to byli staří známí, a Trulsovi se s ní jen párkrát podařilo navázat oční kontakt. V té chvíli mu s úsměvem vždycky nehlasně naznačila cosi, co – jak pochopil – mělo znamenat, že by si s ním ráda povídala, ale že ji volají hostitelské povinnosti. Ukázalo se, že z ostatních chlapů, kteří se tehdy zúčastnili brigády, nemohl nikdo přijít, a ani šéfové oddělení, ani vrchní policejní náčelník Trulse nepoznali. Truls jim měl skoro chuť říct, že je ten policista, co málem připravil o zrak toho kluka.

Ale terasa byla opravdu pěkná. Pod Trulsem se jako šperk třpytilo Oslo.

S tlakovou výší dorazily podzimní mrazíky. Na horách hlásili noční teploty kolem nuly. Truls zaslechl vzdálené sirény. Sanitka. A nejméně jedno policejní auto. Ozývalo se to odkudsi z centra. Truls měl ze všeho nejvíc chuť se vyplížit ven a zapnout si vysílačku. Vyposlechnout si, co se děje. Cítit tep svého města. Cítit, že do něj patří.

Dveře na terasu se otevřely a Truls automaticky ustoupil o dva kroky vzad, do stínu, aby nebyl vtažen do hovoru, který by mu ještě víc snížil sebevědomí.

Přišel Mikael. A ta politička. Isabelle Skøyenová.

Byla očividně podnapilá, Mikael ji alespoň podpíral. Mohutná žena, převyšovala ho. Postavili se k zábradlí zády k Trulsovi, před arkýřový výklenek bez oken, kde byli skryti před zraky ostatních hostů stojících v obývacím pokoji.

Mikael stál za ní a Truls zpola očekával, že cvakne zapalovač a vzplane cigareta, jenže to se nestalo. A když uslyšel zašustění šatů a tichý protestující smích Isabelle Skøyenové, bylo už pozdě, aby prozradil, že tu je. Na okamžik zahlédl bělostná ženská stehna, než si Isabelle okraj šatů rázným pohybem opět stáhla. Vzápětí se otočila směrem k němu, její hlava splynula s Mikaelovou a oba společně vytvořili na pozadí města dole jedinou siluetu. Truls slyšel vlhké mlaskání. Obrátil se k obývacímu pokoji. Viděl, jak Ulla s úsměvem pobíhá mezi lidmi s tácem plným dalších dobrot. Nechápal to. Sakra, tohle prostě nechápe. Ne že by ho to šokovalo, neviděl Mikaela s jinou ženou poprvé, ale nechápal, jak na to může mít Mikael žaludek. Srdce. Když máte manželku, jako je Ulla, když máte tak nepřiměřené štěstí, když shrábnete jackpot, jak můžete být ochotní dát to všechno v sázku kvůli jediné šukačce, aby se tak řeklo? Může to snad být tím, že když vám Bůh, nebo kdo to sakra byl, nadělil to, co ženy chtějí – pěkný vzhled, ambice, hbitý jazyk, který ví, co má říkat –, cítíte, že máte povinnost ten potenciál využít? Jako si lidi, co měří dva metry dvacet, myslí, že by měli hrát basketbal. Truls tohle nevěděl. Věděl jenom, že si Ulla zaslouží něco lepšího. Někoho, kdo by ji miloval. Miloval ji tak, jak ji vždycky miloval on sám. A jak ji vždycky milovat bude. To s Martinou byla jenom taková nepředloženost, nic vážného, a beztak se to nebude opakovat. Občas si říkával, jestli by neměl dát Ulle nějak najevo, že kdyby Mikaela ztratila, má vždycky jeho, Trulse. Jenže nikdy nenašel správný způsob, jakým by to mohl provést. Našpicoval uši. Mikael s Isabelle spolu mluvili.

„Vím jenom, že zmizel,“ povídal Mikael a Truls podle jeho ne úplně zřetelné mluvy poznal, že ani on není zcela střízlivý. „Našli ale ty dva.“

„Jeho kozáky?“

„Já si pořád myslím, že ti, kdo tvrdí, že to jsou kozáci, prostě přehánějí. Nicméně kontaktoval mě Gunnar Hagen z oddělení vražd a chtěl vědět, jestli bych mu nepomohl. Přišel tam ke slovu slzný plyn a automatické zbraně, takže pracují s teorií, že to mohla být válka gangů. Chtěl vědět, jestli bychom neměli na OVOZu nějaké vhodné kandidáty. Sami tápou v naprosté tmě.“

„A cos mu odpověděl?“

„Popravdě jsem mu řekl, že netuším, kdo by to mohl být. Že pokud to je nějaký gang, pak nám dokázal proklouznout mezi prsty.“

„Myslíš si, že stařec unikl?“

„Ne.“

„Ne?“

„Myslím si, že tam jeho mrtvola někde hnije.“ Truls zahlédl ruku ukazující k hvězdnému nebi. „Možná to zjistíme brzy, možná to nezjistíme nikdy.“

„Mrtvoly vždycky vyplavou, nebo ne?“

Ne, pomyslel si Truls. Veškerou váhu soustředil do nohou, cítil, jak se mu chodidla tisknou k betonu terasy a obráceně. Nevyplavou.

„V každém případě,“ pokračoval Mikael, „ho někdo zabil a teď je na jeho místě. Ono se brzy ukáže, kdo je nový drogový král Osla.“

„A co si myslíš, že to znamená pro nás?“

„Nic, miláčku.“ Truls uviděl, jak Mikael Bellman položil Isabelle Skøyenové ruku na zátylek. V siluetě to vypadalo, jako by ji škrtil. Lehce přitom zavrával. „Dostali jsme se tam, kam jsme chtěli, tady vystoupíme. Vlastně to pro nás nemohlo skončit lépe. Starce jsme už nepotřebovali a při pomyšlení na to, co všechno se na tebe a na mě během... naší spolupráce dozvěděl, bych...“

„Bys co?“

„Bych...“

„Sundej tu ruku, Mikaeli.“

Sametově měkký podnapilý smích. „Kdyby za nás tu práci neprovedl nový král, možná bych ji musel udělat sám.“

„Chtěl jsi říct, že bys ji musel svěřit Beavisovi?“

Truls sebou při vyslovení nenáviděné přezdívky trhl. Vymyslel ji Mikael, když chodili na Manglerudu na střední. A ujala se, lidem přišla dobrá kvůli jeho předkusu a chrochtavému smíchu. Mikael ho jednou během svatáku utěšoval, že měl tehdy spíš na mysli „anarchistické chápání skutečnosti“ a „nekonformní morální uvažování“ té postavy z kresleného seriálu na MTV. Dokázal to pronést tak, až to vyznělo, jako by Trulsovi přidělil nějaký pitomý šlechtický titul.

„To ne. Nejspíš bych nechtěl, aby se Truls dozvěděl o mé úloze.“

„Pořád mi připadá zvláštní, že mu nevěříš. Copak se nekamarádíte od dětství? Nevybetonoval ti tuhle terasu?“

„To ano. Uprostřed noci a úplně sám. Chápeš? Mluvíme o člověku, který není stoprocentně předvídatelný. Může ho napadnout cokoli.“

„Přesto jsi dal starci tip, aby Beavise najal jako spojku?“

„Protože znám Trulse od dětství a vím, že je skrz naskrz zkorumpovaný a dá se koupit.“ Isabelle Skøyenová se hlasitě zasmála a Mikael na ni varovně sykl.

Truls přestal dýchat. Hrdlo se mu stáhlo a připadalo mu, jako by měl v břiše nějakého živočicha. Malého živočicha, který tam zběsile krouží a hledá cestu ven. Lechtá ho tam

a rozechvívá. Snaží se vylézt vzhůru. Tlačí se mu na hrudník.

„Mimochodem, nikdy jsi mi nevysvětlila, proč sis za spolupracovníka vybrala zrovna mě.“

„Samozřejmě proto, že máš tak zdatného pind'oura.“

„Ne, vážně. Kdybych nepřijal tvůj návrh na spolupráci s tebou a se starcem, musel bych tě přece zatknout.“

„Zatknout?“ odfrkla si. „Všechno, co jsem dělala, bylo pro dobro města. Buď legalizuješ marihuanu, rozdělíš metadon, financuješ veřejné šlehárny, nebo vyklidiš prostor nové droze, která méně často způsobuje předávkování. Jaký je v tom rozdíl? Protidrogová politika je pragmatismus, Mikaeli.“

„Uklidni se, samozřejmě s tebou souhlasím. Proměnili jsme Oslo v lepší město. Připijme si na to.“

Přehlédla jeho pozdviženou sklenku. „Beztak bys mě nikdy nezatkl. Protože v tom případě bych všem, kteří by byli ochotni poslouchat, prozradila, že jsem s tebou šukala za zády tvé roztomiloučké ženušky.“ Chichotání. „Dokonce doslova za jejími zády. Vzpomínáš si, jak jsme se tehdy poprvé potkali na té slavnostní premiéře a já ti řekla, že bys mě mohl ošukat? Tvoje žena stála přímo za tebou, jenom těsně z doslechu, a tys ani nemrkl. Jen jsi mi odpověděl, ať ti dám patnáct minut, abys ji mohl poslat domů.“

„Pššt, jsi opilá,“ napomenul ji Mikael a položil jí ruku na bedra.

„Tehdy jsem pochopila, že jsi muž mého srdce. Takže když mě stařec vyzval, abych si našla nějakého spojence se stejně vysokými ambicemi, jako mám já, přesně jsem věděla, za kým bych měla jít. Na zdraví, Mikaeli.“

„À propos, máme málo sklenic, možná bychom se měli vrátit a...“

„Zapomeň na to, co jsem řekla o tom srdci. Neexistuje muž mého srdce. Muži mého srdce neexistují, existují jenom muži mé...“ Hluboký burácivý smích. Její.

„Pojď, půjdeme dovnitř.“

„Harry Hole!“

„Pššt.“

„To by byl muž mého srdce. Je sice trochu hloupý, ale... no. Kde si myslíš, že je?“

„Vzhledem k tomu, že jsme po něm tak dlouho bezvýsledně pátrali, odhaduju, že opustil zemi. Dosáhl Olegova propuštění, už se nevrátí.“

Isabelle se zapotácela, ale Mikael ji zachytil.

„Jsi d'ábel, Mikaeli, a my d'áblové si zasloužíme jeden druhého.“

„Možná, ale měli bychom se vrátit dovnitř,“ namítl Mikael a pohlédl na hodinky.

„Netvař se tak nervózně, hezoune, ovládám se, přestože jsem opilá. Chápeš?“

„Chápu, ale jdi první, aby to nevypadalo tak...“

„Prasácky?“

„Tak nějak.“

Truls zaslechl její tvrdý smích a ještě tvrdší klapot podpatků o beton.

Zmizela a Mikael osaměl, opíral se o zábradlí.

Truls několik vteřin počkal. Pak vystoupil ze tmy.

„Ahoj Mikaeli.“

Jeho přítel z dětství se otočil. Pohled měl zastřený, obličej mírně odulý. Truls předpokládal, že vlivem alkoholu mu trvalo delší dobu, než se rozzářil.

„Co ty tady, Trulsi? Neslyšel jsem tě přijít. Je uvnitř živo?“

„Jo, jistě.“

Hleděli na sebe. A Truls uvažoval, kdy přesně k tomu došlo, k tomu, že zapomněli, jak

spolu mají mluvit, bavit se bezstarostně, kdy spolu přestali snít, kam se poděla ta doba, kdy spolu směli hovořit o všem. Ta doba, kdy byli jako jeden. Jako kdysi, na začátku Mikaelovy kariéry, kdy zmlátili toho chlápka, co vyjížděl po Ulle. Nebo toho pitomýho teplouše, co pracoval u Kriposu a zkusil to na Mikaela a co si ho za několik dní podali v kotelně na Brynu. Teplouš brečel a omlouval to tím, že Mikaela špatně pochopil. Nemlátili ho do obličeje, aby to nebylo tak očividné, jenže ten debilní pláč rozčilil Trulse natolik, že vzal chlápka obuškem trochu silněji, než měl v úmyslu, a Mikael ho nejspíš zachránil v poslední vteřině. Tomu Truls sice neříkal zrovna dobré vzpomínky, ale přesto to byly zážitky, které dva lidi spojují.

„Jenom tu obdivuju terasu,“ prohodil Mikael.

„Díky.“

„Mimochodem, něco mě napadlo. V tu noc, kdys tady betonoval...“

„Ano?“

„Povídal jsi, že jsi byl neklidný a nemohl jsi spát. Jenže já jsem si uvědomil, že to bylo ten den, kdy jsme večer zatkli Odina a potom provedli razii v Alnabru. A ten...“

„Tutu.“

„Tutu, ano. Měl ses s námi toho zatčení zúčastnit. Jenže tys nejel, protože jsi byl nemocný, jak jsi mi řekl. A místo toho jsi šel betonovat terasu?“

Truls se pousmál. Pohlédl na Mikaela. Konečně se mu podařilo zachytit jeho pohled a nepustit ho.

„Dobrá, Mikaeli. Chceš slyšet pravdu?“

Mikael se zatvářil, jako by váhal, pak odpověděl: „Rád.“

„Simuloval jsem.“

Na terase se na pár vteřin rozhostilo ticho, bylo slyšet jen vzdálené hučení města.

„Simuloval?“ Mikael se rozesmál. Nedůvěřivě, ale vlídně. Truls měl ten smích rád. Všichni ho měli rádi, ženy i muži. Byl to smích, který říkal „jsi vtipný a sympatický a jistě i chytrý a stojíš mi za to, abych ti věnoval vlídný smích“.

„Tys simuloval? Ty, který nikdy nesimuluješ a který miluješ zatýkání?“

„Ano,“ odpověděl Truls. „Prostě jsem nemohl. Zařídil jsem si šukačku.“

Opět se rozhostilo ticho.

Pak Mikael propukl v chechot. Zaklonil hlavu a škytal. Žádné kazy. Po chvíli se narovnal a poplácal Trulse po zádech. Smál se tak vesele a upřímně, až mu Truls po několika vteřinách prostě nedokázal odolat a rozesmál se také.

„Šukání a betonování,“ škytal Mikael Bellman. „Ty seš teda kus chlapa, Trulsi. Fakt kus chlapa.“

Truls cítil, jak se vlivem těch pochvalných slov opět nafukuje do téměř běžné velikosti. A na kratičký okamžik to bylo skoro jako za starých časů. Ne, skoro ne, bylo to jako za starých časů.

„Znáš to,“ chrochtal Truls smíchy, „občas musí člověk podniknout něco úplně na vlastní pěst. Teprve tak získá možnost to udělat pořádně.“

„To je fakt,“ přikývl Mikael, objal Trulse kolem ramen a oběma nohama zadupal do betonové terasy. „Jenže tady, Trulsi, tady je na jednoho člověka až *moc* betonu.“

Jo, pomyslel si Truls a ucítil, jak mu smích báječně bublá v hrudi. Tady je na jednoho člověka až *moc* betonu.

„Měl jsem si ten gameboy nechat, když jsi mi ho přinesl,“ prohlásil Oleg.

„Tos měl,“ souhlasil Harry a opřel se o zárubeň kuchyňských dveří. „Mohl sis vylepšit techniku v tetrisu.“

„A tys měl z téhle pistole vyndat zásobník, než jsi ji vrátil na místo.“

„Možná.“ Harry se snažil nedívat se na Oděsu, která mířila zpola k zemi, zpola na něj.

Oleg se pousmál. „Oba jsme očividně udělali nějaké chyby. Nebo ne?“

Harry přikývl.

Oleg vstal a nyní stál vedle sporáku. „Jenže já jsem nedělal jenom chyby, nebo ano?“

„Kdepak. Hodně se ti toho i povedlo.“

„Jako co třeba?“

Harry pokrčil rameny. „Jako třeba když jsi tvrdil, že jsi tomu údajnému vrahovi skočil po ruce s pistolí. Nebo když jsi říkal, že měl kuklu a nepronesl jediné slovo, jenom gestikuloval. Na mně jsi nechal, abych z toho vyvodil očividné závěry. To, že se tím vysvětlují částčky prachu na tvé kůži. I to, že vrah nemluvil, protože se bál, že bys mohl poznat jeho hlas, tudíž to musel být někdo spojený s prodejem drog nebo od policie. Odhaduju, že to s tou kuklou tě napadlo, protože ten policista, který s vámi byl v Alnabru, měl taky takovou. Ve své historce jsi ho umístil do sousední kanceláře, protože má vylomené dveře a je volně přístupná, takže se tam může kdokoli schovat a utéct odtamtud směrem k řece. Poskytl jsi mi taková vodítka, díky nimž jsem si mohl vytvořit vlastní zcela uspokojivé vysvětlení toho, jak jsi *nezabil* Gusta. Vysvětlení, o kterém jsi věděl, že ho můj mozek najde. Protože naše mozky jsou vždycky ochotné přenechat rozhodování pocitům. Vždycky jsou připravené hledat utěšující odpovědi, které naše srdce potřebují.“

Oleg pomalu přikývl. „Jenomže ty teď znáš ty druhé odpovědi. Ty pravdivé.“

„S výjimkou jediné,“ přikývl Harry. „Proč?“

Oleg neodpověděl. Harry zvedl pravou ruku, levou přitom pomalu vsunul do kapsy kalhot a vytáhl pomačkanou krabičku cigaret a zapalovač.

„Proč, Olegu?“

„Proč myslíš?“

„Chvíli jsem si myslel, že kvůli Ireně. Ze žárlivosti. Nebo proto, že jsi věděl, že ji Gusto někomu prodal. Ovšem jestliže by byl jediný, kdo by věděl, kde Irena je, nemohl bys ho přece zabít předtím, než by ti to prozradil. Proto v tom muselo být něco jiného. Něco, co bylo přinejmenším stejně silné jako láska k ženě. Protože ty přece ve skutečnosti nejsi vrah, nebo ano?“

„You tell me.“

„Jsi člověk s typickým motivem, který už dohnal k šíleným činům spoustu dobrých chlapů, tedy včetně mě. Vyšetřování se zacyklilo. Dopředu i dozadu je to stejně daleko. Já jsem zpátky tam, kde jsme začali. U lásky. U té nejhorší lásky.“

„Co ty o tom víš?“

„Protože mě trápila úplně stejná láska. Nebo její blízká příbuzná. Po večerech je nádherná, a druhý den ráno po probuzení ošklivá jako noc.“ Harry si zapálil černou cigaretu se zlatým filtrem a s ruskou carskou orlicí. „Ale jakmile nastane večer, zapomeneš na to a zase ji miluješ. A téhle lásce se nic nevyrovná, ani Irena ne. Mýlím se?“

Harry potáhl z cigarety a pohlédl na Olega.

„K čemu mě potřebuješ?“ zeptal se Oleg. „Vždyť všechno víš.“

„Chci to slyšet od tebe.“

„Proč?“

„Protože chci, abys sám slyšel, jak to říkáš. Aby sis uvědomil, jak šílené a nesmyslné to je.“

„Co jako? Že je šílené zastřelit někoho, protože se ti snaží ukrást drogu? Drogu, kterou sis horko těžko sehnal?“

„Copak neslyšíš, jak banální a bezútěšné to je?“

„To říkáš ty!“
 „Jo, to říkám. Ztratil jsem nejlepší ženu svého života, protože jsem nedokázal odolat. A tys zabil svého nejlepšího kamaráda, Olegu. Vyslov jeho jméno.“
 „Proč?“
 „Vyslov jeho jméno.“
 „Pistoli tady držím já.“
 „Vyslov jeho jméno.“
 Oleg se zazubil. „Gusto. Co to...“
 „Ještě jednou.“
 Oleg naklonil hlavu ke straně a pohlédl na Harryho. „Gusto.“
 „Ještě jednou!“ vykřikl Harry.
 „Gusto!“ zakřičel Oleg rovněž.
 „Ještě jedn...“
 „Gusto!“ Oleg se nadechl. „Gusto! Gusto...“ Hlas se mu roztřásl. „Gusto!“ Hlas se mu zlomil. „Gusto. Gus...“ Vzlykl. „... to.“ Zpod víček mu stekly slzy, když je semkl a zašeptal: „Gusto. Gusto Hanssen...“
 Harry popošel o krok vpřed, avšak Oleg zvedl pistoli.
 „Jsi mladý, Olegu. Ještě se můžeš změnit.“
 „A co ty, Harry? Ty se změnit nedokážeš?“
 „Přál bych si, abych to dokázal, Olegu. Přál bych si, abych to býval mohl zařídit tak, abych na vás mohl dávat líp pozor. Jenže pro mě už bylo pozdě. Zůstal jsem takový, jaký jsem.“
 „Jaký jsi? Opilec? Zrádce?“
 „Policista.“
 Oleg se zasmál. „Jenom to? Policista? Ne třeba člověk a tak?“
 „Nejvíc policista.“
 „Nejvíc policista,“ zopakoval Oleg a přikývl. „Není to banální a bezúčelné?“
 „Banální a bezúčelné,“ přikývl Harry, vytáhl z úst zpola vykouřenou cigaretu a nespokojeně se na ni zahleděl, jako by snad nefungovala tak, jak by měla. „Protože to znamená, že nemám na výběr, Olegu.“
 „Na výběr?“
 „Musím zajistit, abys byl potrestán.“
 „Už u policie nepracuješ, Harry. Stojíš tady beze zbraně. A nikdo další neví to, co ty, ani to, že jsi tady. Pomysli na mámu. Pomysli na mě! Pro jednu pomysli na nás, na nás tři.“ V očích měl slzy a v hlase se mu ozýval kvílivý kovový tón zoufalství. „Proč odsud prostě nemůžeš odejít? Na všechno bychom zapomněli a řekli, že se tohle vůbec nestalo...“
 „Přál bych si, abych to dokázal,“ odpověděl Harry. „Jenže tys mě polapil. Víš, co se stalo, a musím tě zastavit.“
 „Tak proč jsi mi dovolil, abych si vzal tu pistoli?“
 Harry pokrčil rameny. „Nemůžu tě zatknout. Musíš se udat sám. Tohle je tvůj závod.“
 „Udat se sám? Proč bych to dělal? Vždyť mě před chvílí pustili na svobodu!“
 „Když tě zatкну, přijdu jak o tvoji matku, tak o tebe. A bez vás nejsem nic. Nemůžu bez vás žít. Chápeš to, Olegu? Jsem krysa zahnaná do kouta, odkud vede jenom jedna cesta. A to přes tebe.“
 „Tak mě nech jít! Zapomeňme na to všechno a začněme znovu!“
 Harry zavrtěl hlavou. „Úkladná vražda, Olegu. To nemůžu. Ty držíš pistoli a máš teď všechno ve svých rukách. Ty teď musíš myslet na nás tři. Když spolu zajdeme za Hansem

Christianem, všechno zařídí, můžeš se přiznat a dosáhneš výrazného snížení trestu.“

„Jenže ten bude tak dlouhý, že přijdu o Irenu. Nikdo nevydrží čekat tak dlouho.“

„Možná ano, možná ne. Možná už jsi ji ztratil.“

„Lžeš, lžeš jako vždycky!“ Harry viděl, jak Oleg zuřivě mrká a z očí mu stékají slzy. „Co uděláš, když řeknu, že se nepřihlásím?“

„V tom případě tě teď budu muset zatknout.“

Z Olega vyšel sténavý zvuk, cosi mezi vzlyknutím a nedůvěřivým zasmáním.

„Jsi blázen, Harry.“

„Takhle jsem naprogramovaný, Olegu. Dělá to, co musím. Stejně jako ty musíš udělat to, co musíš.“

„Musíš? To zní jako nějaké debilní prokletí.“

„Možná.“

„Kecy!“

„Tak to prokletí zlom, Olegu. Protože přece doopravdy nechceš zabít znovu, nebo ano?“

„Jdi pryč!“ zaječel Oleg. Pistole se mu v ruku chvěla. „Jdi! Už nepracuješ u policie!“

„Správně. Jenže jak jsem říkal, jsem...“ Stiskl rty černou cigaretu a zhluboka nasál kouř. Zavřel oči a dvě vteřiny jen tak stál a zdálo se, že si cigaretu vychutnává. Pak se zasyčením vypustil z plic dech i kouř. „... policista.“ Odhodil cigaretu na podlahu před sebe. Šlápl na ni, když vykročil k Olegovi. S hlavou zdviženou. Oleg byl téměř stejně vysoký jako on sám. Přes hledí pozvednuté pistole se střetl s jeho pohledem. Viděl, jak se kohoutek zvedá. Věděl, jak to dopadne. Stojí v cestě, ani chlapec nemá jinou volbu – oba jsou dvě neznámé v rovnici bez řešení, dvě nebeská tělesa letící nevyhnutelně vstříc srážce, oba jsou soupeři v tetrisu, ale vyhrát může jen jeden z nich. Jenom jeden z nich *chce* vyhrát. Doufal, že Oleg bude mít dost rozumu, aby se pak pistole zbavil, že nasedne na to letadlo do Bangkoku, že nikdy Ráchel nic nepoví, že se nebude s křikem budit uprostřed noci v místnosti plné přízraků, že si dokáže zařídit život, který bude stát za to. Protože jeho vlastní život za to nestojí. Teď už ne. Obrnil se a pokračoval dál, cítil v těle tíhu, černé oko ústí hlavně rostlo. Jeden podzimní den, Oleg, deset let, vítr, který mu čečral vlasy, Ráchel, Harry, pomerančově zbarvené listí, všichni zírají do kapesního fotoaparátu a čekají na cvaknutí samospouště. Obrazový důkaz toho, že došli až nahoru, že tam byli, že dosáhli vrcholu štěstí. Olegův ukazovák, jeho bílý poslední článek přitahující spoušť. Žádná cesta nevede zpátky tam, kde byli. Nikdy to letadlo stihnout nemohl. Nikdy nebylo žádné letadlo, žádný Hongkong, jenom představa života, který nikdo z nich nebyl schopen žít. Harry necítil strach. Jenom smutek. Krátká dávka zazněla jako jedna rána. Okenní tabulky se roztřáslly. Harry ucítil fyzický tlak kulek, které ho zasáhly doprostřed hrudi. Vlivem zpětného rázu se hlaveň zvedla a třetí kulka ho trefila do hlavy. Padal k zemi. Pod ním bylo temno. A do té tmy padal. Dokud ho nepohltila a neobalila ho chladivou, bezbolestnou nicotou. Konečně, pomyslel si. A byla to jeho poslední myšlenka. Že je konečně, konečně volný.

Potkaní samice naslouchala. Pištění mláďat se teď ozývalo ještě zřetelněji, neboť kostelní zvon odbil svých deset úderů a rozhostilo se ticho. Také policejní siréna, která se chvíli blížila, se opět vzdálila. Bylo slyšet jen slabé úder srdce. Kdesi v potkaní paměti byla uložena vzpomínka na pach střelného prachu a jiné, mladší lidské tělo, které krvácelo na stejné kuchyňské podlaze. Jenže to bylo v létě, dávno před narozením mláďat. A tamto tělo navíc neblokovalo přístup k otvoru vedoucímu do hnízda.

Potkaní samice zjistila, že dostat se přes mužovo břicho by bylo obtížnější, než si myslela, bude si muset najít jinou cestu. Vrátila se proto tam, kde začala.

Kousla jednou do kožené boty.

Opět olízla kov, slaný kov trčící mezi dvěma prsty pravé ruky.

Cupitala přes sako páchnoucí potem, krví a jídlem, tolika druhy jídla, že snad lněná látka musela ležet v odpadcích.

A opět ucítila i těch několik molekul zvláštní silné kouřové vůně, která se nedá zcela vyprat. A i těch několik málo pachových částic jí způsobilo pálení v očích, vyvolalo slzení a ztížilo jí dýchání.

Vyběhla po paži, přeběhla přes rameno, narazila na krvavý obvaz na krku, který na chvílku upoutal její pozornost. Pak znovu zaslechla pištění mláďat a pokračovala vzhůru po hrudníku. Z obou kruhových otvorů v saku na hrudi to silně páchlo. Sírou, střelným prachem. Jeden otvor zel v blízkosti srdce, potkaní samice přinejmenším cítila téměř neznatelné vibrace, jak srdce bilo. Neznatelně bilo. Pokračovala dál k čelu, olízla přitom krev vytékající uzoučkým pramínkem ze světlé kštice. Pokračovala k masitým částem – ke rtům, k nosu, očním víčkům. Přes tvář probíhala jizva. Potkaní samice pracovala tak, jak pracují potkaní mozky při laboratorních experimentech – překvapivě racionálně a efektivně. Tvář. Ústa. Zátylek přímo pod temenem. Pak už bude na druhé straně. Potkaní život je tvrdý a jednoduchý. Je třeba dělat to, co se dělat musí.

ČÁST V.

Kapitola 44

Měsíční světlo dodávalo řece Aker třpyt a měnilo ten malý špinavý tok v zlatý řetěz protékající městem. Cestu po liduprázdných cestičkách podél řeky nevolilo mnoho žen, Martina však ano. Měla za sebou dlouhý den v Majáku a byla unavená. Unavená, ale příjemně. Byl to dlouhý pěkný den. Ze stínu proti ní vystoupil chlapec, zahlédl její tvář ve světle lampy, zamumlal tiše „dobrý večer“ a stáhl se.

Richard se jí několikrát zeptal, jestli by alespoň teď, když je těhotná, nemohla chodit domů jinudy, odpověděla mu však, že tohle je nejkratší cesta do čtvrti Grünerløkka. A že si odmítá nechat od někoho brát svoje město. Mezi lidmi, kteří žijí pod mosty, má navíc tolik známých, že se tu cítí bezpečněji než v nějakém módním baru v západní části Osla. Prošla kolem lékařské pohotovosti a Schouova náměstí a blížila se k hudebnímu klubu Blå, když vtom zaslechla na asfaltu dusot, rychlé tvrdé dusání podrážek. Proti ní běžel vysoký mladý muž. Míhal se temnými a osvětlenými úseky na cestičce. V okamžiku, kdy ji minul, zahlédla jeho obličej a pak už za sebou slyšela jen jeho přerývaný dech. Byla to jedna ze známých tváří, jedna z těch, které vídala v Majáku. Jenže jich je tolik a Martina mívala občas dojem, že viděla někoho, o kom jí kolegové druhý den řekli, že je už několik měsíců, nebo dokonce let po smrti. Ovšem tehle obličej jí z nějakého důvodu opět připomněl Harryho. Nikdy o něm s nikým nemluvila, už vůbec ne s Richardem, samozřejmě, avšak v její hlavě si Harry vydobyl místočko, malý prostor, kam ho občas mohla zajít navštívit. Nemohl to být Oleg? Možná proto si teď vzpomněla na Harryho... Otočila se. Zahlédla záda pádícího chlapce. Běžel, jako by mu za patami hořelo, jako by se snažil něčemu utéct. Martina však neviděla, že by ho někdo pronásledoval. Byl stále menší a menší, až úplně zmizel ve tmě.

Irena pohlédla na hodinky. Pět minut po jedenácté. Opřela se v sedadle a vzhlédla k monitoru nad přepážkou vedle dveří určených k nástupu do letadla. Za několik minut začnou pouštět na palubu. Táta jim poslal esemesku, že na ně bude čekat na letišti ve Frankfurtu. Potila se a celé tělo ji bolelo. Nebude to snadné. Ale půjde to.

Stein jí pevně sevřel ruku.

„Jakpak je, zlato?“

Irena se usmála a stisk mu opětovně.

Půjde to.

„Neznáme tu ženu, co sedí tamhle?“ zašeptala Irena.

„Kterou?“

„Tu tmavovlásku, co tam sedí sama.“

Seděla tam už při jejich příchodu, na jednom ze sedadel šikmo naproti nim. Četla si v průvodci *Lonely Planet* o Thajsku. Byla pěkná, takový ten typ krásy, který časem neuvadá. A cosi z ní vyzařovalo, jakási tichá radost, jako by se v duchu smála, ačkoli tam seděla sama.

„Já ne. Kdo je to?“

„Nevím. Je někomu podobná.“

„Komu?“

„Nevím.“

Stein se zasmál. Ochranitelským klidným smíchem staršího bratra. Znovu jí sevřel ruku.

Ozvalo se dlouhé cinknutí a kovový hlas oznámil, že cestující do Frankfurtu se mohou připravit k nástupu do letadla. Lidé se zvedli a pospíchali k přepážce. Stein chtěl také vstát, avšak

Irena ho zadržela.

„Copak je, zlato?“

„Počkáme, až tam nebude fronta.“

„Ale...“

„Nedokážu stát na tom můstku tak... blízko lidí.“

„Samozřejmě. Mělo mi to dojít. Jak ti je?“

„Pořád dobře.“

„Prima.“

„Vypadá osaměle.“

„Osaměle?“ podivil se Stein a mrkl směrem k ženě. „To bych neřekl. Vypadá vesele.“

„Ano, ale osaměle.“

„Vesele a osaměle?“

Irena se zasmála. „Ne, asi se pletu. Možná kvůli tomu, že se podobá jemu.“

„Ireno?“

„Ano?“

„Vzpomínáš si, na čem jsme se dohodli? Jen samé pozitivní myšlenky.“

„Ale ano. My dva přece nejsme osamělí.“

„Ne, protože máme jeden druhého. Navždycky, vid’?“

„Navždycky.“

Irena se zavěsila do bratra a položila mu hlavu na rameno. Myslela na policistu, který ji našel. Povídal, že se jmenuje Harry. Nejdřív si vzpomněla na Harryho, o kterém mluvil Oleg, taky to byl policista. Ale podle toho, co jí Oleg vykládal, si ho vždycky představovala vyššího, mladšího, možná hezčího, a ten muž, který ji osvobodil, byl poměrně ošklivý. Navštívil ale i Steina a Irena teď věděla, že to byl on. Harry Hole. Věděla také, že si ho bude pamatovat do konce života. Bude si pamatovat jeho zjizvenou tvář, ránu na bradě a velký obvaz okolo krku. A jeho hlas. Oleg jí nikdy neřekl, že Harry má tak příjemný hlas. Najednou pocítila, že si je jistá, nevěděla, odkud se ta jistota bere, prostě tu byla: Dopadne to dobře.

Odletem z Osla udělá za vším tlustou čáru.

Nesmí se dotknout ani alkoholu, ani drog, to jí vysvětlil jak táta, tak lékař, s nímž mluvila. Violin nikdy nezmizí, ale ona si ho dokáže držet od těla. Stejně tak ji bude navštěvovat Gustův přízrak. Ibsenův přízrak. A všichni ti chudáci, jimž prodávala smrt v prášku. Ale jen ať si přijdou. Za několik let možná vyblednou. A ona se pak bude chtít vrátit do Osla. Nebo možná ne. Důležité je, že to dopadne dobře. Že si dokáže zařídit život, který stojí za to žít.

Zadívala se na čtoucí ženu. Ta náhle vzhlédla, jako by si Irenina pohledu všimla.

Věnovala jí jiskřivý úsměv, pak se opět ponořila do čtení průvodce.

„Tak půjdeme,“ vyzval ji Stein.

„Půjdeme,“ zopakovala Irena.

Truls Berntsen projížděl Kvadraturou. Sjel Celní ulicí. Vyjel Princovou ulicí. Sjel Radniční ulicí. Opustil večírek brzy, nasedl do auta a teď tady nazdařbůh jezdí. Byla zima a jasno a v Kvadratuře to dnes večer žilo. Šlapky za ním volaly, nejspíš věřily testosteron. Drogoví dealeri se předháněli s nabídkami. Ze zaparkované corvetty duněly basy, dum, dum. Na tramvajové zastávce stála líbající se dvojice. Nějaký muž s rozzářeným úsměvem běžel ulicí, rozepnuté sako se mu třepetalo. Za ním uháněl jiný muž v úplně stejném obleku. Na rohu Královniny ulice stál osamělý mladík v dresu Arsenalu. Truls ho nikdy předtím neviděl, bude nejspíš nový. V policejní vysílače mu zapraskalo a Truls pocítil zvláštní blaženost: krev proudící mu žilami, basy, rytmus všech událostí, sedět tady a sledovat, sledovat všechna ta ozubená

kolečka, která o sobě vzájemně nevědí, ale přesto rozpohybovávají ta ostatní. A celek vidí jenom on. Přesně tak to má být. Protože tohle je teď jeho město.

Kněz staroměstského kostela za sebou zamkl dveře. Naslouchal šumění v korunách stromů na hřbitově. Vzhlédl k měsíci. Krásný večer. Koncert se vydařil, účast byla hojná. Lepší, než jaká bude na zítřejší ranní bohoslužbě. Vzdychl. Kázání, které bude přednášet před prázdnými lavicemi, má pojednávat o odpuštění hříchů. Sešel po schodech, pokračoval přes hřbitov. Rozhodl se, že pronese stejné kázání, jaké přednesl při pátečním pohřbu. Zemřelý se podle nejbližších pozůstalých – podle své bývalé ženy – ke konci života zapletl do něčeho kriminálního a i předtím žil tak hříšně, že se kněz původně obával, aby všichni, kdo do kostela případně přijdou, nepovažovali jeho řeč za zcela nepatřičnou. Strachovat se ale nemusel, nakonec se totiž dostavila jenom bývalá manželka zemřelého s dětmi plus jedna kolegyně z práce, která hlasitě popotahovala. Bývalá žena knězi svěřila, že kolegyně bude patrně jediná letuška z jejich společnosti, se kterou zemřelý nespál.

Kněz minul jeden z náhrobků, v měsíčním světle na něm zahlédl stopy čehosi bílého, jako by na něj někdo něco napsal křídou a potom nápis setřel. Byl to náhrobek Askilda Cata Ruda, zvaného též Askild Ušák. Odpradáva tu platilo pravidlo, že se hroby po jedné generaci rušily, pokud za ně někdo dál neplatil – šlo o privilegium vyhrazené bohatým. Avšak z neznámých důvodů zůstal hrob žebráka Askilda Cata Ruda zachován. A protože nyní je už hodně starý, byla mu přidělena památková ochrana. Možná někdo optimisticky doufal, že by se mohl proměnit ve specifickou pamětihodnost: náhrobek z nejchudší čtvrti východní části Osla, kde si mohli ubozí pozůstalí dovolit jen malý kámen a na něm iniciály před příjmením doprovázené roky narození a úmrtí, bez data či textu, protože kameníkovi se platilo od písmene. Jistý památkář tvrdil, že žebrákovo příjmení znělo správně Ruud, že pozůstalí maličko ušetřili i na tom. Tato záležitost se však nikdy nikam nepohnula, Askild Ušák byl zapomenut a získal možnost – doslova a do písmene – odpočívat v pokoji.

Ve chvíli, kdy kněz prošel hřbitovní brankou a zavíral ji za sebou, vyklouzla ze stínu u zdi postava. Kněz automaticky ztuhl.

„Dejte almužnu,“ zachraplal hlas. Ze tmy se vynořila natažená dlaň.

Kněz se zahleděl do tváře pod kloboukem. Byl to starý obličej zbrzděný hlubokými vráskami, s mohutným nosem, velkýma ušima a překvapivě čirýma nevinnýma očima modré barvy. Ano, nevinnýma. Přesně to si kněz pomyslel poté, co podal ubožákovi dvacetikorunu a vykročil dál k domovu. Nevinné modré oči novorozence, který ještě nepotřebuje odpuštění hříchů. Zmíní se o tom v zítřejším kázání.

Dostávám se už ke konci, tati.

Sedím tu, Oleg stojí nade mnou. Svírá oběma rukama Oděsu, jako by to bylo něco, čeho by se mohl přidržovat, jako větve při pádu. Ječí, je úplně šílenej: „Kde je? Kde je Irena? Řekni mi to, jinak... jinak...“

„Jinak co, ty smažko? Stejně tu pistoli nedokážeš použít. Nejsi ten typ, Olegu. Patříš mezi klad'ase. Uklidni se a o dávku se podělíme. O. K.“

„Ani hovno, dokud mi neřekneš, kde je.“

„Tak si můžu nechat celou dávku pro sebe?“

„Půlku. Jsou to moje poslední zásoby.“

„Platí. Nejdřív ale polož tu pistoli.“

Ten pitomec udělal, co jsem mu řekl. Naivka. Dal se ošálit stejně jako tehdy poprvý cestou

z koncertu Judas Priest. Sklonil se, odložil tu zvláštní bouchačku na podlahu před sebou. Všimnul jsem si, že kolečko na boku je nastavený na C, což znamenalo, že by pistole páčila v dávkách. Stačilo by lehký stisknutí spouště a...

„Tak kde je?“ zeptal se a vstal.

A teď, kdy už na mě nemířilo ústí pistole, jsem to ucejtil. Vztek. Vyhrožoval mi. Stejně jako mi vyhrožoval můj pěstoun. A jestli něco nesnáším, pak to, když mi někdo vyhrožuje. Proto jsem nevyrukoval s laskavou verzí, že je v tajný léčebně v Dánsku, v izolaci, nesmí se stýkat s kamarádama, který by ji mohli dostat na scestí, a blablabla, ale pěkně jsem mu to nandal. Musel jsem mu to nandat. V žilách mi koluje špatná krev, tati, tak drž klapačku. Teda to, co z té krve zbylo, protože teď už jí většina vytekla na kuchyňskou podlahu. Jenže já blbec jsem do něj ryl dál.

„Prodal jsem ji,“ vysvětlil jsem. „Za pár gramů violinu.“

„Cože?“

„Prodal jsem ji nějakému Němcourovi na hlavním nádraží. Nevím, jak se jmenuje ani kde bydlí, možná v Mnichově. Možná zrovna teď sedí ve svém mnichovském bytě společně s nějakým kámošem a Irenina pusinka je oba hulí, protože Irena je tak sjetá, že ani neví, čím pind'our je čím, myslí totiž akorát na svoji lásku. A tou láskou je...“

Oleg s otevřenou pusou zběsile mrkal. Tvářil se stejně hloupě jako tehdy, když mi dal v tom krámku s kebabem pět stovek. Rozhodil jsem rukama jako nějakéj svineckej kouzelník:

„... violin!“

Oleg ještě pořád mrkal, byl natolik v šoku, že nezareagoval, když jsem vyskočil a vrhnul se po pistoli.

To jsem si teda aspoň myslel.

Protože jsem na něco zapomněl.

Na to, že mě tehdy z toho krámku s kebabem sledoval, že pochopil, že on peří neochutná. Na to, že leccos dokáže. Na to, že i on vidí do lidí. V každém případě do duše zloděje.

Měl jsem to vědět. Měl jsem se spokojit s poloviční dávkou.

Stihnul pistoli sebrat dřív. Možná se jenom dotknul spouště. Kolečko bylo nastavený na C. Než jsem se zhroutil na podlahu, zahlídnul jsem jeho šokovanéj ksicht. Uvědomil jsem si, jaký se rozhostilo ticho. Uslyšel jsem, jak se nade mnou sklonil. Zaslechnul jsem tichý vrnivý kvílení, jako něco, co běží naprázdno, jako by se chtěl rozbrečet, ale nešlo mu to. Pak pomalu dokráčel na konec kuchyně. Pořádněj feták vyřizuje všechno v pořadí podle důležitosti. Šlehnul si vedle mě. Dokonce mi nabídnul, že se se mnou rozdělí. Fajn, jenže já už jsem nemohl mluvit. Jenom poslouchat. Když odcházel, slyšel jsem na schodišti jeho těžký pomalý kroky. Osaměl jsem. Byl jsem ještě osamělejší než kdy jindy.

Kostelní zvon přestal odbíjet.

Stihnul jsem ten příběh dovyprávět.

Už to ani tolik nebolí.

Jsi tam, tati?

Jsi tam, Rufusi? Čekáš na mě?

Mimochodem, vzpomínám si, co mi kdysi řekl staroch. Že smrt je pro duši vysvobození. Je to pro ni svinecký vysvobození. O tom já vím hovno. Uvidíme.

Slovníček

str. 15

welcome back, miss – na viděnou, slečno

not-welcome-back-miss – s vámi, slečno, na neviděnou

str. 24

Hey, baby! Wait a minute, handsome! – Hej, zlato! Kam tak pospícháš, krasavče?

str. 27

welcome – vítejte

First Name – křestní jméno

Last Name – příjmení

Date of Birth – datum narození

str. 28

Permanent Address – trvalé bydliště

Profession – povolání

Phone Number – telefonní číslo

Phone Number – Next of Kin – telefonní číslo nejbližších příbuzných

str. 24

Mr. Small – pan Malý

Mr. Big – pan Velký

str. 35

Oh, I almost forgot. Yesterday's delivery... – Málem bych zapomněl. Za včerejší dodávku...

thank you – děkuji

str. 41

Excuse me, sir! – Promiňte, pane!

str. 64

Made in Hong Kong – Vyrobeno v Hongkongu

str. 79

Hells Angels wannabes – rádobý Pekelní andělé

Let's do some good? – Vykonáme dobrý skutek?

str. 80

Man on the Moon – člověk na Měsíci

str. 91

Fly Emirates – Létejte s Emirates

str. 93

do it – udělej to

str. 122

Somebody wants to meet you. – Někdo se s tebou chce sejít.

No, thanks. – Dík, nemám zájem.

Right answer is ,yes, thanks'. – Správná odpověď zní ,Dík, to mě zajímá.‘

str. 123

Sales good, eh? – Obchod kvete, co?

What sales? – Jakej obchod?

str. 128

What happened? – Co se stalo?

He talked to the cop in sixpence. – Bavil se s policajtem v bekovce.

Got the message? – Pochopils, co tím chceme říct?

This is yours now. – Ten je teď tvůj.

str. 147

MILF – *Mother I'd like to fuck*, „matka, co bych prcal“. Bez M tedy pouze *I'd like to fuck*, „zaprcala bych si“.

str. 175

here today, gone tomorrow – dnes tu jsou, zítra už ne

str. 198

Ni chao. – Dobrý den. [čínsky]

Excuse me? – Promiňte?

Nice day. – Máme dnes hezky.

Yes. Which company are you? – Ano. Z které jste společnosti?

Very, very good. – Znamenitě, znamenitě.

Sorry, sir. I can't let you in without a tag. – Promiňte, pane, bez visačky vás dovnitř pustit nemůžu.

str. 207

under cover – pod rouškou utajení

over cover – nad rouškou

str. 210

cash – v hotovosti

str. 238

the more – čím víc

str. 258

Been Caught Stealing – Nachytali mě při krádeži

str. 259

SWAT – *Special Weapons and Tactics* (zvláštní jednotka, jednotka rychlého nasazení)

str. 274

Man crush – zakoukanost do jiného muže

str. 275

Cheap nigger ass. – Laciná negerská čubko.

str. 294

It's just a dreamy Gonzales... – Je to jen zasněný Gonzales...

str. 302

It's just a dream he keeps having. – Je to jen sen, co se mu vrací.

str. 314

Blin!– Sakra! [rusky]

str. 322

Pulse of the Maggots – Pulz červů

str. 346

I Got Plenty of Nothing – Mám spoustu ničeho

str. 352

Forrest Gump gone bad. – Forrest Gump na scestí.

str. 356

Easy, Berntsen. – Klid, Berntsene.

str. 409

I'm sorry, sir, but you must raise your seat to an upright position before take-off. –
Promiňte, před startem musíte mít sedadlo vzpřímeně.

upright position – vzpřímeně

Sir, you have to turn off... – Musíte si vypnout...

Sir, the seat belt sign... – Pane, výzva k zapnutí pásů...

Sorry. This is not my flight. – Omlouvám se. Tohle není můj let.

str. 410

I'm sure it is, we have checked passenger numbers and... – Rozhodně je, kontrolovali
jsme čísla pasažérů a...

Sir, we have already shut... – Pane, už jsme zavřeli...

Then open it. – Tak je otevřete.

Sir, I'm afraid the rules don't allow us to open... – Obávám se, že nám předpisy
nedovolují...

I'm out of pills. I'm mister Nybakk, see? Do you want a heart attack on board when we are over... let's say Afghanistan? – Došly mi prášky. Jmenuji se Nybakk, vidíte? Stojíte o infarkt na palubě, až budeme... dejme tomu nad Afghánistánem?

str. 417

And It Stoned Me – A zfetovalo mě to

str. 418

Hey mister. Me beautiful? – Pane, já krásná?

Sure. – Jasně.

str. 471

Lucky bastard. – Šťastlivče.

str. 497

You tell me. – To mi pověz ty.

Prameny, poradci a poděkování

Audun Beckstrøm a Curt A. Lier mi poskytovali všeobecné informace o policejní práci, Torgeir Eir z EB Marine o potápění, Are Myklebust a zaměstnanci oddělení pro vyšetřování organizovaného zločinu v Oslu o prodeji drog, Dag Fjeldstad mi radil s ruštinou, Eva Stenlundová se švédštinou, Lars Petter Sveen s frænským dialektem, Kjell Erik Strømskag s farmacií, Tor Honningsvåg s letectvím, Jørgen Vik s pohřebišti, Morten Gåskjønli s anatomií, Øystein Eikeland a Thomas Helle-Valle s medicínou, Birgitta Blomenová s psychologií, Odd Cato Kristiansen s nočním životem Osla, Kristin Clemetová s řízením a fungováním městské rady, Kristin Gjerdeová s koňmi, Julie Simonsenová se psaním. Děkuji také všem z nakladatelství Aschehoug a z agentury Salomonsson.

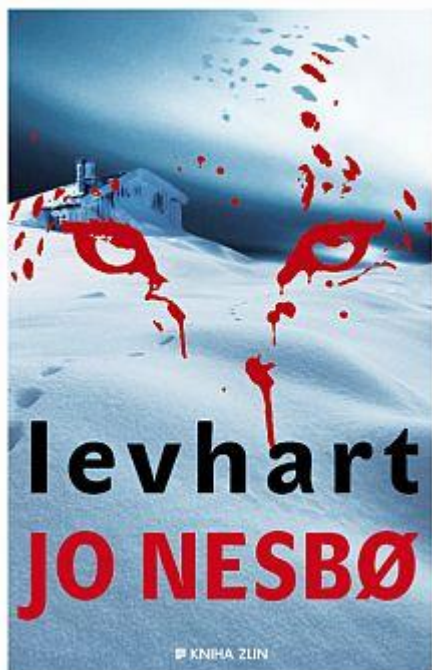
Pål Kolstø: *Russland (Rusko)*

Ole Thomas Bjerknes; Ann Kristin Hoff Johansen: *Etterforskningsmetoder (Vyšetřovací metody)*

Nicolai Lilin: *Sibiřská výchova*

Berit Nøkleby: *Politigeneral og hirdsjef (Policejní generál a šéf organizace Hirden)*

Jo Nesbø
Přízrak

8. díl krimi série o detektivu Harrym Holeovi. Norským hlavním městem otřásl nález dvou ženských těl i způsob jejich smrti. Obě totiž utonuly ve vlastní krvi. Oddělení vražd čelí záhadě – bodné rány ve tvářích obětí jsou četné, pravidelné, a navíc byly vedeny zevnitř úst. Jaká vražedná zbraň je mohla způsobit? Mladá kriminalistka Kaja Solnessová je vyslána do Hongkongu, aby odsud přivedla zpátky do Osla jediného člověka, který může takový případ vyřešit. Jenže Harry Hole se v milionovém městě skrývá nejen před věřiteli, ale zvláště před vzpomínkami a přízraky z minulých případů a nemá sebemenší zájem se do vlasti vrátit. Kaja se musí uchýlit k citovému vydírání. Vyšetřování pak Harryho zavádí nejen na zasněžené opuštěné pláň v norských horách, nýbrž i do horké Afriky na úpatí sopky. A jde v něm o život. Vrah je silný, chytrý a bezskrupulózní a v souboji s ním bude muset Harry obětovat víc, než čekal.

UKÁZKA

Kapitola 1 – Utonutí

Probrala se. Zamrkala do černočerné tmy. Otevřela ústa a vydechla nosem. Znovu zamrkala. Ucítla, jak jí kane slza, ucítla, jak rozpouští sůl z ostatních slz.

Do krku jí však už nestékaly sliny, ústní dutinu měla suchou a drsnou. Tváře se jí tlakem zevnitř napínaly. Připadalo jí, jako by jí cizí těleso v ústech mělo rozervat hlavu. Co to jenom je? Co je to? Její první myšlenkou po procitnutí bylo to, že chce zpátky. Zpátky do temné, teplé hlubiny, která ji obklopovala. Injekce, kterou jí píchl, nadále působila, ona však věděla, že bolesti brzy nastoupí, cítila to podle pomalých tupých úderů pulzu a cukavého posunu krve mozkem. Kde je on? Stojí přímo za ní? Zadržela dech, naslouchala. Neslyšela nic, vnímala však fyzickou přítomnost. Jako levhart. Někdo jí vyprávěl, že levhart je tak neslyšný, že se dokáže ve tmě

připlížit až těsně ke své kořisti, dokáže ovládat svůj dech tak, aby dýchal ve stejném rytmu se svou obětí. Zadržuje dech, jestliže ho zadržuje i kořist. Připadalo jí, že cítí jeho tělesné teplo. Na co ten člověk čeká? Opět začala dýchat. A ve stejném okamžiku ucítila na zátylku cizí dech. Bleskurychle se otočila, udeřila, zasáhla však pouze vzduch. Schoulila se, snažila se zmenšit, schovat se. Bez úspěchu.

Jak dlouho byla bez sebe?

Účinek drogy na okamžik polevil. Trvalo to jen zlomek vteřiny, avšak jako ochutnávka, jako příslib to stačilo. Příslib toho, co bude následovat.

Cizí těleso, které muž položil před ni na stůl, mělo velikost kulečnickové koule, bylo z lesklého kovu a byly do něj vysekány otvory, postavy a znaky. Z jednoho otvoru visela červená šňůrka s očkem, což v ní automaticky vyvolalo vzpomínku na vánoční stromek, který měli za sedm dní v předvečer Štědrého dne zdobit u rodičů. Lesklými koulemi, skřítky, papírovými košíčky, svíčkami a norskými vlaječkami. Za osm dní mají zpívat *Krásná je zem*, a ona by měla sledovat zářící oči svých synovců a neteří, až budou rozbalovat dárky od ní. Všechno měla udělat jinak. Všechny dny měla prožívat mnohem intenzivněji, mnohem pravdivěji, naplňovat je radostí, smíchem a láskou. Místa, jimiž jenom projela, místa, kam mířila. Muži, které potkala, muž, jehož ještě nenašla. Plod, jehož se zbavila, když jí bylo sedmnáct, děti, které zatím neporodila. Dny, jež zavrhl kvůli dnům, o nichž si myslela, že je získá.

Pak přestala myslet na všechno ostatní a uvažovala jen o noži, který jí muž přidržel před obličejem. A o měkkém hlase, jenž jí nařídil, aby si kouli vložila do úst. Udělala to, samozřejmě že to udělala. S bušícím srdcem otevřela ústa co možná nejšířeji a vstrčila si do nich kouli tak, aby červená šňůrka visela ven. Kov chutnal hořce a slaně, jako slzy. Pak jí ten člověk násilím zvrátil hlavu a ona ucítila na kůži chladnou ocel, jak jí přiložil nůž naplocho ke krku. Strop a místnost ozařovala kapesní svítlna opřená o zeď v jednom rohu. Holý šedý beton. Kromě svítidla se v místnosti nacházel bílý plastový zahradní stoleček, dvě židle, dvě prázdné lahve od piva – a dva lidé. On a ona. Ucítila pach kožené rukavice, když cizí ukazováček lehce popadl šňůrku visící jí z úst. A v následujícím okamžiku jako by se jí hlava rozlétla na kusy.

Koule nabobtnala a zatlačila jí na vnitřní stranu ústní dutiny. Přestože otevírala ústa, co mohla, tlak byl neměnný. Muž jí otevřená ústa prohlédl se soustředěným, zaujatým výrazem ve tváři, jako zubař, který kontroluje rovnátka, zda dobře sedí. Náznak úsměvu signalizoval, že je spokojený.

Jazykem zjistila, že z koule trčí trny, že právě ony se jí tlačí na patro, do měkkých tkání spodiny ústní, na zadní stranu zubů a na čípek. Pokusila se něco říct. Muž trpělivě naslouchal neartikulovaným zvukům vycházejícím z jejích úst. Pokývl, když to vzdala, a vytáhl injekci. Ve světle kapesní svítilny se zatřpytila kapička na hrotu jehly. Muž jí zašeptal do ucha: „Nedotýkej se šňůrky.“

Potom jí vpíchl jehlu ze strany do krku. Během několika vteřinek ztratila vědomí.

Naslouchala vlastnímu vyděšenému dechu a přitom mrkala do tmy.

Musí něco podniknout.

Opřela se dlaněmi o sedátko židle, které bylo ulepené jejím potem, a zvedla se. Nikdo ji nezarazil.

Několika krůčky přistoupila ke zdi. Šátrala po ní, došla k hladké studené ploše. Kovové dveře. Zkusila zástrčku. Nepohnula se. Zamčeno. Samozřejmě že je zamčeno, co si myslela? Zaslechla smích, anebo ten zvuk vychází z její vlastní hlavy? Kde je ten muž? Proč si s ní tímhle způsobem pohrává?

Podnikni něco. Uvažuj. Jenže aby mohla uvažovat, musí se nejdřív zbavit té kovové koule, než ji bolest dožene k šílenství. Strčila si do jednoho koutku úst palec a do druhého ukazovák. Ohmatala trny. Pokusila se vmáchnout pod jeden z nich prst. Marně. Přepadl ji záchvat kašle a s ním panika, protože náhle nemohla dýchat. Došlo jí, že kvůli trnům jí natekly měkké tkáně v okolí dýchací trubice, a tudíž hrozí, že se brzy udusí. Kopla do kovových dveří, pokusila se zakřičet, avšak kovová koule zvuk utlumila. Vzdala to. Opřela se o zeď. Naslouchala. Neslyší opatrné kroky? Pohybuje se ten člověk po místnosti, hraje si s ní na slepou bábu? Nebo jí v uších hučí jenom vlastní krev? Obrnila se proti bolesti a stiskla ústa k sobě. Jen maličko se jí podařilo zatlačit trny zpět do koule, vzápětí jí ústa opět násilím roztáhly. Jako by teď koule pulzovala, stala se železným srdcem, její součástí.

Podnikni něco. Uvažuj.

Pružiny. Hroty jsou napínané pružinami.

Vysunuly se, když muž zatáhl za šňůrku.

„Nedotýkej se šňůrky,“ přikázal jí.

Proč ne? Co by se stalo?

Svezla se po zdi a posadila se. Z betonové podlahy stoupala vlhkost a chlad. Chtěla znovu zakřičet, avšak nedokázala to. Ticho. Mlčení.

Veškerá slova, jež měla říct ve společnosti lidí, které milovala, místo slov, jež vyplňovala ticho ve společnosti lidí, kteří jí byli hostejní.

Nebylo úniku. Je tu jen ona sama a tahle šílená bolest, hlava, která se jí snad rozskočí.

„Nedotýkej se šňůrky.“

Jestliže za ni zatáhne, možná se hroty zasunou do koule, a tím se zbaví bolesti.

Myšlenky jí kroužily neustále dokola. Jak dlouho tady je? Dvě hodiny? Osm hodin?

Dvacet minut?

Jestliže prostě stačí zatáhnout za šňůrku, proč už to neudělala? Kvůli varování pronesenému očividně nemocnou osobou? Nebo je tohle součást hry, že se má nechat ošidit a nesnažit se zbavit té naprosto zbytečné bolesti? Nebo jde v té hře o to, že má navzdory varování za šňůrku zatáhnout a ono se... stane něco příšerného? Co by se v tom případě stalo, co je to za kouli?

Ano, je to hra, hrozivá hra. Protože ona musí. Bolest je nesnesitelná, krk jí otéká, brzy se udusí.

Pokusila se znovu vykřiknout, ale vyšlo z toho jen vzlyknutí. Mrkala o sto šest, slzy už jí však netekly.

Prsty nahmataly šňůrku visící jí mezi rty. Opatrně za ni zatáhla, aby se napjala.

Litovala všeho, co neudělala, to bylo jasné. Kdyby ji však život v odřikání umístil jinam než právě na tohle místo, byla by raději. Chtěla jenom žít. Jakýkoli život. Jak prosté.

Zatáhla za šňůrku.

Ze špiček trnů vylétly jehly. Byly dlouhé sedm centimetrů. Čtyři z nich pronikly tvářemi, tři se zabodly do vedlejších nosních dutin, dvě do nosu a dvě do brady. Jedna jehla provrtala hltan a jedna pravou oční bulvu. Dvě jehly pronikly přes zadní patro až do mozku. Bodné rány však nebyly přímou příčinou smrti. Kvůli kovové kouli, která jí vyplňovala ústa, nedokázala vyplivovat krev proudící z ran. Ta jí místo toho stékala do dýchací trubice a dál do plic, což vedlo k tomu, že se kyslík nemohl vázat na hemoglobin, a to zase vedlo k zástavě srdce a k tomu, co soudní patolog ve své zprávě označí za cerebrální hypoxii, tedy nedostatečné okysličení mozku. Jinak řečeno, Borgny Stem-Myhreová utonula.

Kapitola 2 – Vysvětlující tma

18. prosince

Dny jsou krátké. Venku je nadále světlo, ale tady uvnitř v mé střížně panuje věčná temnota. Ve světle pracovní lampičky se zdají osoby na fotografiích visících na stěnách tak provokativně veselé a nic netušící. Tak plně očekávání, jako by to byla samozřejmost, že mají život před sebou, plánovaný a nepřetržitý jako naprosto klidné moře času. Vystříhoval jsem z novin, zahodil uslzené příběhy o zdrcené rodině, odstranil krvavé detaily nálezu mrtvoly. Vzal jsem si jen nevyhnutelný snímek, který dal neodbytnému novináři nějaký příbuzný nebo kamarád, fotografii z doby, kdy byla na vrcholu, kdy se usmívala, jako by byla nesmrtelná.

Policie toho mnoho neví. Prozatím. Ale brzy toho získají víc, s čím budou moct pracovat.

Co je to, kde se to skrývá, to, co činí člověka vrahem? Je to vrozené, ukryté v nějakém genu, zděděná možnost, kterou někteří mají, a jiní ne? Nebo to vyvolává nutnost, vyvíjí se to při setkání se světem, je to strategie přežití, choroba zachraňující život, racionální šílenství? Protože přesně jako nemoc představuje pro tělo horečnatou palbu, je šílenství nutným únikem do míst, kde se lze znovu zabarikádovat.

Osobně se domnívám, že schopnost vraždit je základní schopností každého zdravého člověka. Naše existence je permanentní boj a ten, kdo nedokáže zabít svého bližního, nemá právo existovat. Vražda je navzdory všemu jen urychlení nevyhnutelného. Smrt nečiní výjimky a to je dobře, neboť život je bolest a utrpení. Z tohoto pohledu je každá vražda milosrdným činem. Jen to tak nepůsobí, jestliže slunce člověku zahřívá kůži, jestliže mu voda cáká na rty a člověk cítí v každém úderu srdce pitomou chuť žít a je připraven zaplatit za ždibíček času vším, co budoval celý život: důstojností, pozicí, principy. Pak je nutné sáhnout do hloubi, minout matoucí, oslepující světlo. Proniknout do chladné, vysvětlující tmy. A ucítit tvrdé jádro. Pravdu. Protože tu jsem já musel najít. Tu jsem našel. To, co z člověka udělá vraha.

A co můj vlastní život, myslím si i já, že představuje nepřerušované moře času?

Vůbec ne. Zanedlouho budu také já ležet na skládce smrti, společně s dalšími představiteli rolí v tomhle malém dramatu. Avšak bez ohledu na to, v jakém stadiu hniloby se bude moje tělo nacházet, bude se usmívat – i kdyby zbývala už jen kostra. Protože pro tohle já teď žiju, je to jediné oprávnění mé existence, moje možnost se očistit, zbavit se veškeré hanby.

Tohle je ovšem pouze začátek. Teď zhasnu lampičku a vyjdu na denní světlo. Na zbytek denního světla.

Kapitola 3 – Hongkong

Děšť neustával. Vůbec neustával. Prostě se nevzdával. Panovalo vlhké a vlahé počasí, týden za týdnem. Země byla nasáklá vodou, docházelo k sesuvům půdy na mezinárodních silnicích, tažní ptáci nikam netáhli a přicházela hlášení o výskytu hmyzu, který se tak daleko na severu nikdy předtím neobjevoval. Kalendář sděloval, že je zima, avšak travnaté plochy v Oslu nejenže nepokrýval sníh, nebyly dokonce ani hnědé. Zelenaly se lákavě jako umělá tráva na stadionu na Sognu, kde se odevzdaní kondiční běžci uchýlili k běhání v kombinézách ve stylu Bjørna Dæhlieho, zatímco marně čekali, až se budou moct vydat na běžkách stopou okolo jezera Sogsvann. Na silvestra padla tak hustá mlha, že zvuk rachejtlí se nesl z centra města až na vzdálené předměstí Asker, zahlédnout se z nich však nedalo ani ň s výjimkou těch, které člověk vystřeloval z trávníku na vlastní zahradě. Přesto Norové propálili toho večera v ohňostrojích šest set norských korun na jednu domácnost – podle spotřebitelského průzkumu, jenž také ukázal, že počet Norů, kteří si splnili sen o bílých Vánocích na thajských bělostných plážích, se během

pouhých tří let zdvojnásobil. Avšak i v jihovýchodní Asii to vypadalo, jako by se počasí zbláznilo – nad Čínským mořem se nyní vršily hrozné spirály, které bývaly na meteorologických mapách k vidění pouze v sezoně hurikánů. Hongkong, kde patří únor zpravidla k nejsušším měsícům v roce, bičoval tohoto rána déšť a špatná viditelnost způsobila, že letoun na lince číslo 731 společnosti Cathay Pacific Airways z Londýna musel ještě jednou zakroužit nad letištěm Chek Lap Kok, než mohl přistát.

„Buďte ráda, že nebudeme přistávat na starém letišti,“ snažil se pasažér čínského vzezření uklidnit Kaju Solnessovou, jež svírala područky sedadla tak, až jí zbělely klouby. „To se nacházelo uprostřed města, narazili bychom přímo do jednoho z mrakodrapů.“

To byla první slova, která muž pronesl od chvíle, kdy před dvanácti hodinami vzlétli. Kaja se lačně chopila šance zaměřit se na něco jiného než na skutečnost, že se nachází ve vzduchu, a to ve vzduchu momentálně značně turbulentním, a odvětila:

„Děkuji, pane, to mě uklidnilo. Jste Angličan?“

Muž sebou trhl, jako by mu Kaja dala pohlavek, a ona pochopila, že se ho přílišně dotkla tím, že si myslí, že by mohl patřit k někdejší kolonistům: „Ehm... možná Číňan?“

Tázaný rozhodně zavrtěl hlavou. „Hongkongský Číňan. A vy, slečno?“

Kaja Solnessová na okamžik zauvažovala, jestli má odpovědět „hokksundská Norka“, ale nakonec se omezila jen na Norku, o čemž hongkongský Číňan chvíli dumal, než to nakonec s triumfálním „Aha!“ opravil na „Skandinávka!“ a zeptal se jí na účel její cesty do Hongkongu.

„Mám najít jednoho muže,“ vysvětlila a zírala do šedomodrých mraků v naději, že se brzy musí zjevit pevná půda.

„Aha!“ zopakoval hongkongský Číňan. „Jste velice hezká, slečno. A rozhodně si nemyslete, že si Číňané berou vždycky jen jiné Číňany.“

Unaveně se usmála. „Myslíte tím hongkongské Číňany?“

„Zvláště ty hongkongské,“ přikývl muž horlivě a pozvedl ruku, na které neměl žádný prstýnek. „Dělám do mikročipů, moje rodina má továrny v Číně a severní Koreji. Co máte na programu dnes večer?“

„Budu doufám spát,“ zívla Kaja.

„Co zítra večer?“

„To doufám, že už budu mít toho muže a budu s ním na cestě domů.“

Hongkongský Číňan srahl čelo: „Máte tolik nespěchu, slečno?“

Kaja s díky odmítla Číňanovu nabídku na svezení a nastoupila do dvoupatrového autobusu mířícího do města. O hodinu později stála sama na chodbě hotelu Empire Kowloon a zhluboka dýchala. Zastrčila do dveří přiděleného hotelového pokoje plastovou kartu a teď jí zbývalo jen otevřít. Donutila ruku, aby stiskla kliku. Pak rozrazila dveře a zírala do místnosti.

Nikdo tam nebyl.

Samozřejmě že tu nikdo není.

Vešla dovnitř, postavila kufr na kolečkách vedle postele, přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Nejprve se podívala na hemžení lidí na ulici o sedmáct pater níže, potom na mrakodrapy, které se ani v nejmenším nepodobaly svým křehkým nebo alespoň pompézním sourozencům na Manhattanu, v Kuala Lumpur nebo v Tokiu. Zdejší výškové budovy vypadaly jako termiště, byly hrozné a impozantní zároveň, jako groteskní svědkové toho, co si lidský druh dokáže vymyslet, jestliže potřebuje na prostor jen mírně přesahující sto čtverečních kilometrů dostat sedm milionů lidí. Kaja cítila, jak se jí tělem šíří únava, skopla boty a padla na postel. Ačkoli pokoj byl dvoulůžkový a hotel čtyřhvězdičkový, zabírala sto dvacet centimetrů široká postel prakticky celou místnost. Kaja myslela na to, že mezi těmi termišti má najít jednu konkrétní

osobu, jednoho muže, který podle všeho nemá právě zájem být nalezen.

Chvíli zvažovala možnosti: zavřít oči, nebo se pustit do hledání. Potom se vzchopila a znovu vstala. Svlékla se a došla do sprchy. Později před zrcadlem bez samolibosti konstatovala, že hongkongský Číňan měl pravdu: je krásná. Nebyl to pouze její názor, blížilo se to faktu natolik, jak jen u krásy lze. Obličej s vysokými lícními kostmi, výrazné, avšak pěkně tvarované havraní obočí nad téměř dětsky velkýma očima se zelenými duhovkami, které intenzivně zářily tak, jak je typické pro dospělé mladé ženy. Medově hnědé vlasy, široká ústa a plné rty, které jako by líbaly samy sebe. Dlouhý štíhlý krk, stejně štíhlé tělo s drobnými prsy, jež byly pouhými vyvýšeninkami, zvlněními na mořské hladině dokonalé, byť poněkud zimně bledé kůže. Měkké oblíny boků. Dlouhé nohy, díky nimž ji během studia na střední škole v Hokksundu vyhledaly dvě osloské modelingové agentury, jejichž zástupci jen vrtěli hlavou nad jejím odmítnutím. Nejvíce ji těšilo, co jí jeden z nich řekl na rozloučenou: „Dobrá, ale nezapomeňte, drahoušku, že nejste žádná *dokonalá* kráska, zuby máte malé a ostré. Neměla byste se tolik usmívat.“

Usmívala se pak raději než dříve.

Oblékla si kalhoty barvy khaki, slabou větrovku a beztlíčně a neslyšně sjela výtahem do recepcce.

„Chungking Mansion?“ zeptala se jí recepční, jen tak tak přitom dokázala nepovytáhnout obočí a ukázala: „Po Kimberley Road na Nathan Road a doleva.“

Všechna ubytovací zařízení a hotely ve členských zemích Interpolu mají povinnost registrovat zahraniční hosty, avšak když Kaja zavolala tajemníkovi na norské ambasádě, aby zjistila, kde se muž, jehož hledá, zdržoval naposledy, vysvětlil jí tajemník, že Chungking Mansion není ani hotel, ani *mansion* ve významu panské sídlo. Je to soubor obchodů, pouličních bister, restaurací a pravděpodobně více než stovky certifikovaných i necertifikovaných ubytoven se dvěma až dvaceti pokoji – a to vše je rozděleno do čtyř velikých obytných výškových domů. Pronajímané místnosti se tam pohybují od jednoduchých, čistých a příjemných až po krysí díry a jednohvězdičkové vězeňské cely. A co je nejdůležitější: člověk bez přílišných nároků na život může v Chungking Mansion spát, stravovat se, bydlet, pracovat a rozmnožovat se, aniž by kdy toto mraveniště opustil.

Na Nathan Road, rušné ulici plné obchodů se značkovým zbožím, s hladkými fasádami a velkými výkladními skříněmi, našla Kaja vstup do Chungking Mansion. Vešla dovnitř.

Vstoupila mezi výpary z kuchyní rychlého občerstvení, údery ševcovských kladívek, svolávání k muslimské modlitbě z rádia a unavené pohledy z obchodů s použitým oblečením. Usmála se na poněkud zmateného batůžkáře s *Lonely Planet* v ruce a s bílýma, očividně zmrzlýma nohama čouhajícíma z nadmíru optimistických maskáčových šortek.

Uniformovaný strážný pohlédl na papírek, který mu Kaja podala, pronesl „*Lift C*“ a ukázal jí dál do chodby.

Fronta před výtahem byl tak dlouhá, že se dovnitř dostala teprve napotřetí. Mačkala se ve vrzající a klepající se železné bedně tak, až jí to připomnělo cikánskou tradici pohřbívat mrtvé vestoje.

Ubytovna měla muslimského majitele s turbanem na hlavě, který jí okamžitě a s velkým nadšením ukázal stísněnou místnůstku, v níž se překvapivě našlo místo pro televizor na stěně nad nohama postele a chroptící klimatizaci nad hlavami. Majitelovo nadšení opadlo, jakmile jeho snahu pronajmout jí pokoj zmařila tím, že mu ukázala fotografii muže a jeho jméno v podobě, v jaké by bylo zapsáno v jeho cestovním pase, a zeptala se, kde ten muž teď je.

Když spatřila majitelovu reakci, rychle mu vysvětlila, že je mužova manželka. Tajemník na velvyslanectví jí objasnil, že mávat v Chungking Mansion identifikačním průkazem z oficiálních kruhů by bylo „kontraproduktivní“. A poté, co Kaja pro jistotu dodala, že má

s mužem na fotografii pět dětí, se postoj majitele ubytovny radikálně proměnil. Mladá pohanka ze Západu, která už přivedla na svět tolik dětí, si žádala jeho respekt. Ztěžka vzdychl, zavrtěl hlavou a lítostivě lámanou angličtinou pronesl: „Smůla, smůla, paní. Sebrat mu pas.“

„Kdo?“

„Kdo? Triáda, paní. Vždycky Triáda.“

„Triáda?“ vykřikla Kaja.

Samozřejmě tu organizaci znala, ale vlastně si nejspíš představovala, že čínská mafie patří především do komiksů a karatistických filmů.

„Posaďte se, paní.“ Rychle jí přisunul židli, na kterou Kaja dosedla. „Hledali ho, byl pryč, sebrali pas.“

„Pas? Proč?“

Muž zaváhal.

„Prosím, musím to vědět.“

„Obávám, že váš muž sázet na koníčky.“

„Na koníčky?“

„Happy Valley. Dostihová dráha. Odporné.“

„Má dluhy? U Triády?“

Muž přikývl a několikrát zavrtěl hlavou, aby tuto skutečnost jednak potvrdil a jednak nad ní vyjádřil lítost.

„A oni mu sebrali pas?“

„Pokud chtít odjet z Hongkongu, muset pas vykoupit tím, že zaplatit svoje dluhy.“

„Na norském konzulátu si přece může opatřit nový pas.“

Turban se zakýval ze strany na stranu. „To ano. I tady v Chungking Mansion vám vyrobí za osmdesát amerických dolarů falešný pas. Jenže problém nebýt pas. Problém být, že Hongkong ostrov, paní. Jak vy sem dostat?“

„Letadlem.“

„A jak vy chcete dostat pryč?“

„Letadlem.“

„Jedno letiště. Letenky. Jména v počítači, všechna. Moc kontrolních stanovišť. Moc lidí na letišti, Triáda jim platit něco málo za to, že identifikovat obličeje. Rozumět?“

Kaja pomalu přikývla. „Je těžké odsud uprchnout.“

Majitel s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne, paní. *Nemožné* odsud uprchnout. Ale zato se dát v Hongkongu schovat. Sedm milionů. Snadno zmizet.“

Kaja pocítila spánkový deficit a zavřela oči. Majitel jí musel špatně rozumět, protože jí v gestu útěchy položil ruku na rameno a zamumlal: „Tak, tak.“

Zaváhal, pak se k ní naklonil a pošeptal jí: „Myslím, že on být ještě pořád tady, paní.“

„Ano, to jsem pochopila.“

„Ne, mínit tím, že já ho vidět tady v Chungking Mansion.“

Kaja zvedla hlavu.

„Dvakrát. U Li Jüan. Jedl. Levná rýže. Nikomu neříkat, co já vám říct. Váš manžel dobrý člověk. Ale problémy.“ Obrátil oči v sloup, až mu téměř zmizely pod turbanem. „Velké problémy.“

Li Jüanův podnik tvořil pult, čtyři plastové stolky a jeden Číňan, který se na ni povzbudivě usmál, když se po šesti hodinách, dvou porcích pečené rýže, třech kávách a dvou litrech vody s trhnutím probudila, zvedla hlavu z masné desky stolu a pohlédla na něj.

„Tired?“ zasmál se a předvedl neúplnou řadu předních zubů.

Kaja zívla, objednala si čtvrtý šálek kávy a dál čekala. Vstoupili dva Číňani a posadili se k pultu. Nemluvili spolu ani si nic neobjednali. Nevěnovali jí jediný pohled, za což jim byla vděčná. Její tělo bylo po dlouhém sezení během posledních čtyřiaadvaceti hodin ztuhlé tak, že jí bolest vystřelovala do všech stran bez ohledu na to, v jaké pozici se usadila. Zahýbala hlavou ze strany na stranu, aby se pokusila alespoň trochu rozproudřit krev. Pak hlavu zaklonila. V týle jí zapraskalo. Zírala na modrobílé zářivky na stropě a potom hlavu opět sklonila. Zahlédla uštváný bledý obličej muže, který zastavil před staženou žaluzií na chodbě a očima skenoval Li Jüanův mrňavý podnik. Jeho pohled utkvěl na dvou Číňanech u pultu. Potom se dotýčný spěšně vydal dál.

Kaja se zvedla, ale jednu nohu měla přesezenou a ta se jí podlomila. Popadla kabelku a co nejrychleji se belhala za mužem.

„Welcome back,“ zaslechla za sebou Li Jüanovo volání.

Muž vypadal tak vyzáblé. Na fotografiích byl širokoplecí a vysokánský a v té televizní talkshow působila židle, na níž seděl, jako by byla vyrobena pro pygmeje. Nebylo však pochyb, že to je on: nakrátko ostříhaná nerovná lebka, výrazný nos, oči protkané sítí žilek a alkoholem vymyté světle modré duhovky. Rozhodná brada s překvapivě jemnými, téměř krásnými ústy.

Vypotácela se na Nathan Road. V záři neonových světel zahlédla záda kožené bundy tyčící se nad davem. Nezdálo se, že by muž kráčet rychle, přesto musela Kaja popobíhat, aby mu stačila. Odbočil z rušné nákupní ulice a Kaja zvětšila odstup, když došli do užších uliček, kde nebylo tolik lidí. Zaregistrovala ceduli s názvem Melden Row. Bylo lákavé k muži dojít a představit se, mít to za sebou. Kaja se však rozhodla, že se bude držet plánu: chce zjistit, kde muž bydlí. Přestalo pršet, část mraků se rychle rozptýlila, nebe bylo vysoké a sametově černé a zářily na něm třpytící se hvězdy o velikosti hrotu jehly.

Po dvaceti minutách chůze se muž náhle zastavil na jednom rohu. Kaja se už bála, že si jí všiml. Muž se však neotočil, jen cosi vytáhl z kapsy bundy. Kaja užasla. Kojenecká lahev?

Muž zabočil za roh.

Kaja ho následovala a došla na velké otevřené prostranství zaplněné lidmi, většinou mladými. Na konci prostranství, nad širokými skleněnými dveřmi, zářila cedule s anglickým a čínským nápisem. Kaja identifikovala názvy několika nových filmů, které nikdy nestihne zhlédnout. Její pohled vyhledal mužovu koženou bundu a Kaja stačila zhlédnout, že odložil kojeneckou lahev na nízký podstavec bronzové sochy představující šibenici s prázdnou oprátkou. Potom prošel kolem dvou obsazených laviček a usadil se na třetí, kde popadl noviny. Po přibližně dvaceti vteřinách opět vstal, vrátil se k soše, sebral v rychlosti kojeneckou lahev, zastrčil ji zpátky do kapsy a vydal se pryč stejnou cestou, kterou přišel.

Když ho spatřila vcházet do Chungking Mansion, právě opět začínalo pršet. Kaja si pomalu připravovala řeč. U výtahů už nebyla fronta, přesto muž vyrazil po schodech, odbočil doprava a zmizel za létacími dveřmi. Kaja si pospíšila za ním a náhle se ocitla na zchátralé liduprázdné podestě, kde to pronikavě páchlo kočičí močí a mokrým betonem. Zadržela dech, slyšela však pouze kapání. Ve chvíli, kdy se rozhodla, že bude pokračovat po schodech, zaslechla o něco níž bouchnutí. Seběhla tam a našla to jediné, co mohlo takový hluk vydat: zprohýbané kovové dveře. Položila ruku na kliku, ucítila, jak ji zachvacuje třas, zavřela oči a v duchu zaklela. Vzápětí dveře s trhnutím otevřela a vykročila do tmy. Tedy spíše ven.

Něco jí přeběhlo přes nohy, Kaja však nevykřikla ani se nepohnula.

Nejdřív si myslela, že se dostala do výtahové šachty. Když však vzhlédla, uviděla očouzené zdi pokryté změtí vodovodního potrubí, kabelů, zkroucených kovových pahýlů a spadlého rezivého lešení. Nebyl to dvůr, jen několik čtverečních metrů prostoru mezi výškovými domy. Jediné světlo sem dopadalo malým čtyřúhelníkem s hvězdami vysoko nahoře.

Navzdory bezmračnému nebi bičoval tady dole déšť asfalt i její obličej a Kaja najednou pochopila, že to je kondenzovaná voda z malých zrezivělých klimatizací vyčnívajících z fasády. Ucouvla, opřela se zády o železné dveře.

Čekala.

Nakonec se ze tmy ozvalo: „*What do you want?*“

Ještě nikdy neslyšela jeho hlas. Vlastně ho slyšela v té televizní talkshow, kde se mluvilo o sériových vrahách, ale ve skutečnosti to bylo něco úplně jiného. Zněl v něm unavený chrapot, kvůli čemuž se zdálo, že mu nemůže být, jak věděla, sotva čtyřicet, že musí být starší. Současně se v něm však ozýval spolehlivý sebejistý klid, jenž příliš neseděl k uštvané tváři, kterou Kaja zahlédla před Li Jüanovým podnikem. Hluboký, vřelý hlas.

„Jsem Norka,“ odpověděla.

Žádná odpověď. Kaja polkla. Věděla, že první slova budou nejdůležitější.

„Jmenuju se Kaja Solnessová. Dostala jsem za úkol vás najít. Ten úkol mi dal Gunnar Hagen.“

Žádná odezva na jméno jeho šéfa z oddělení vražd. Odešel snad?

„Pracuju pro Hageny jako kriminalistka,“ vysvětlila do tmy.

„Gratuluju.“

„Není k čemu. Ne pokud jste v posledních měsících četl norské noviny.“ Že se nekousla do jazyka. Snaží se snad být vtipná? To musí být tím spánkovým deficitem. Nebo nervozitou.

„Myslel jsem tím, že vám gratuluju k dobře provedenému úkolu,“ pronesl hlas. „Jsem nalezen. A vy můžete zase odjet.“

„Počkejte!“ zavolala. „Vy si nechcete poslechnout, co mám na srdci?“

„Raději ne.“

Slova, která si sepsala a nacvičila, z ní však vylétla: „Byly zavražděny dvě ženy. Nálezy soudního patologa poukazují na to, že jde o stejného pachatele. Kromě toho nemáme jedinou stopu. Ačkoli tisk obdržel minimum podrobností, dávno vyděsil lidi tím, že v Norsku řadí nový sériový vrah. Někteří novináři napsali, že se možná inspiroval Sněhulákem. Objednali jsme si expertizu od Interpolu, ale nikam to nevedlo. Tlak médií a státních orgánů...“

„Odpověď zní ne,“ odušil hlas.

Ozvalo se bouchnutí dveří.

„Haló? Haló? Jste tady?“

Došátrala k těm dveřím tmou. Otevřela je, než se jí stačil zmocnit strach, a zjistila, že stojí na jiné potměšilé podestě. Zahlédla o kus výš světlo a současně vzala jedním skokem tři schody. Světlo sem dopadalo sklem létacích dveří, strčila do nich. Dostala se do jednoduché holé chodby, kde se nikdo ani nenamáhal opravit oprýskanou omítku. Ze zdí tu vystupovala vlhkost jako páchnoucí dech. O vlhkou zeď se opírali dva muži, jimž se v koutcích úst houpaly cigarety. Ke Kaje se donesl sladký závan. Muži na ni hleděli netečně. Dostatečně netečně, jak doufala. Menší z nich byl černý, zřejmě Afričan, usoudila. Vyšší byl běloch a měl na čele jizvu ve tvaru pyramidy, která vypadala jako výstražný trojúhelník. Kaja se v časopise *Policie* dočetla, že v Hongkongu se na ulicích pohybuje téměř třicet tisíc policistů a že je město považováno za nejbezpečnější světovou aglomeraci. Jenže tak tomu bylo na ulici.

„*Looking for hashish, lady?*“

Kaja zavrtěla hlavou, pokusila se o sebejistý úsměv, snažila se chovat se tak, jak radila mladým dívkám v době, kdy objížděla školy – tvářit se, jako že ví, kam jde, ne jako by se zatoulala od stáda. Ne jako kořist.

Muži její úsměv opětovali. Jediný další dveřní otvor na chodbě byl zazděný. Muži vytáhli ruce z kapes kalhot a cigarety z koutků úst.

„*Looking for fun, then?*“

„*Wrong door, that's all,*“ odpověděla a obrátila se k odchodu. Zápěstí jí sevřela ruka. Kaja ucítila strach v ústech jako staniol. Tohle znala jen z teorie. Zkoušela to na žíněnce v osvětlené tělocvičně s instruktorem a kolegy okolo.

„*Right door, lady. Right door. Fun is this way.*“ Dech, který jí vanul do tváře, páchl rybinou, cibulí a marihuanou. V tělocvičně měla pouze jediného protivníka.

„*No thanks,*“ odpověděla a snažila se, aby se jí hlas nechvěl.

Z boku k ní přistoupil černoš, chytil ji za druhé zápěstí a pronesl hlasem, který přecházel střídavě do fistule: „*We will show you.*“

„*Only there's not much to see, is there?*“

Všichni tři se otočili k létacím dveřím.

Kaja věděla, že v cestovním pase má muž uvedeno sto devadesát pět centimetrů, avšak jak tam tak stál v dveřním otvoru konstruovaném podle hongkongských měr, vypadal, že měří nejméně dva metry deset. A že je nejméně dvakrát tak široký než před hodinou. Ruce měl svěšené a držel je mírně od těla, nehýbal se však, nezářal, nedrmolil, jen klidně hleděl na bělocha a přitom zopakoval:

„*Is there, zau je?*“

Kaja ucítila, jak se bělochovy prsty napnuly a opatrně sklouzly po jejím zápěstí, všimla si, že černoš přešlápl.

„*Ng goi,*“ pronesl muž ve dveřích.

Kaja zaznamenala, jak ji ruce mužů váhavě pustily.

„*Pojďte,*“ vyzval ji vysoký muž a vzal ji zlehka pod paží.

Když procházeli dveřmi, vhrklo jí teplo do tváří. Teplo jako důsledek napětí a studu. Studu z toho, jak se jí ulevilo, jak liknavě její mozek fungoval v dané situaci, jak ochotně toho muže nechala, aby to se dvěma nevinnými prodejci hašiše, kteří ji chtěli jenom postrašit, vyřídil sám.

Dovedl ji o dvě patra výš, prošli létacími dveřmi, za nimi ji postavil k výtahu, stiskl tlačítko se šipkou mířící dolů, stoupl si vedle ní a upřel pohled na zářící číslici jedenáct nad dveřmi výtahu. „*Gastarbeitři,*“ vysvětlil. „*Jsou osamělí a prostě se nudí.*“

„*Já vím,*“ pronesla vzdorně.

„*Zmáčknete G jako ground floor, vezměte to doprava a vyjdete přímo na Nathan Road.*“

„*Vyslechněte mě, prosím. Jste jediný člověk na oddělení vražd, který se specializuje na sériové vrahy. To vy jste chytil Sněhuláka.*“

„*Souhlasí,*“ přikývl muž. Kaja viděla, jak se mu v pohledu cosi hnulo; muž si přejel prstem po lícni kosti pod pravým okem. „*A potom jsem dal výpověď.*“

„*Výpověď?* Chcete snad říct, že jste si vzal neplacené volno.“

„*Dal jsem výpověď. Prostě jsem skončil.*“

Teprve nyní si povšimla, že mu pravá čelist nepřírozeně vyčnívá.

„*Gunnar Hagen tvrdí, že když jste před šesti měsíci opustil Oslo, udělil vám neomezené neplacené volno.*“

Muž se usmál a Kaja spatřila, jak se mu obličej zcela proměnil: „*To jenom proto, že Hagenovi nejde do palice...*“ Muž se zarazil, úsměv mu zmizel z tváře. Obrátil pohled opět k číslici na displeji výtahu, kde nyní svítila pětka.

„*Prostě už pro policii nepracuju.*“

„*Potřebujeme vás...*“ Kaja se nadechla. Věděla, že se pohybuje na tenkém ledě, ale že musí jednat, než jí muž opět zmizí. „*A vy potřebujete nás.*“

Jeho pohled se přesunul k ní. „*Co vás k téhle myšlence proboha vede?*“

„Dlužíte Triádě peníze. Kupujete si na ulici drogy do kojenecké lahve. Bydlíte...“
ušklibla se, „... tady. A nemáte pas.“

„Je mi tu dobře, tak k čemu pas?“

Ozvalo se cinknutí, dveře výtahu se skřípavě otevřely a zevnitř zavanul teplý vzduch nasycený pachem lidských těl.

„Já nepojedu!“ ozvala se Kaja hlasitěji, než měla v úmyslu, a všimla si tváří, které na ni pohlédly se směsí netrpělivosti a očividné zvědavosti.

„Ale ano, pojedete,“ prohlásil muž, položil jí dlaň na bedra a opatrně, avšak rozhodně ji vstrčil dovnitř. Okamžitě ji obklopil chumel cestujících, který jí uzavřel cestu a znemožnil jí pohnout se nebo se obrátit. Ještě stihla otočit hlavu a uviděla, jak se dveře zavírají.

„Harry!“ vykřikla.

Avšak muž byl ten tam.

Edice FLEET, svazek 65.

Jo Nesbø
Přízrak

Z norského originálu *Gjenferd*, vydaného nakladatelstvím H. Aschehoug & Co.,
přeložila Kateřina Křišťůvková

Odpovědný redaktor Robert Kubánek

Jazykový korektor Pavel Bakič

Typograficky upravila a obálku navrhla Lucie Mrázová

Vydalo Nakladatelství KNIHA ZLIN, s. r. o.,

Na Drahách 369, 760 01 Zlín,

v roce 2014

Tisk Těšínská tiskárna, a. s.

Vydání první

Všechna práva vyhrazena

www.knihazlin.cz

info@knihazlin.cz

ISBN 978-80-7473-242-3 (ePub)

ISBN 978-80-7473-243-0 (mobi)